LEDA BAZAAR

ALEXANDRA POTTER

confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani

„Teribil de amuzantă și de emoționantă, oferă o perspectivă lucidă și înțeleaptă asupra a ceea ce înseamnă să fii femeie, la orice vârstă."
Lucy Dillon

~~#scopuriinviata~~
~~#desucces~~
#cenaibafaccuviatamea

Când afacerea lui Nell Stevens dă faliment – iar logodna cu șarmantul *chef* american Ethan DeLuca se desface –, visul ei la o dragoste ca în povești se încheie dezastruos, așa că se vede nevoită să se mute din însorita Californie, înapoi la Londra cea înnorată. Însă multe s-au schimbat în cei zece ani de când Nell a plecat. Toate prietenele ei, pe vremuri singure și amuzante, sunt acum căsătorite și au copii, iar chiriile au crescut atât de mult, încât doar o cameră își mai poate permite. Într-o lume plină cu vieți perfecte expuse pe Instagram, Nell Stevens se simte ca o ratată. Mai rău, ca o ratată trecută de patruzeci de ani.

Jobul neconvențional pe care îl găsește – acela de a scrie necrologuri – îi aduce și o prietenie neașteptată. Cricket, o văduvă charismatică de optzeci și ceva de ani, se dovedește a fi exact leacul de care avea nevoie. Împreună, cele două femei reușesc să treacă peste pierderile suferite și își dau curaj să se aventureze din nou în căutarea fericirii.

Tuturor celor care pot să râdă în fața
celor mai mari greutăți.

„Femeile pe care le iubesc și pe care le admir datorită puterii și eleganței lor nu au ajuns astfel pentru că lucrurile au mers bine. Au ajuns astfel pentru că lucrurile au mers prost, dar ele au reușit să se descurce. S-au descurcat în mii de feluri diferite, în mii de zile diferite, dar s-au descurcat. Aceste femei sunt supereroinele mele."

ELIZABETH GILBERT

Prolog

SALUT ȘI BINE AȚI VENIT LA *CONFESIUNILE UNEI RATATE trecute de 40 de ani*, podcastul ce i se adresează oricărei femei care se întreabă cum naiba a ajuns în situația asta și de ce nu este viața chiar așa cum și-a imaginat-o! Oricui și-a analizat viața la un moment dat și și-a dat seama că nu așa fusese Planul. Oricui a avut vreodată impresia că a greșit ceva sau că a ratat vreo ocazie. Oricărei femei care încă se străduiește cu disperare să găsească o soluție, în timp ce toți cei din jur fac prăjituri fără gluten.

Dar, mai întâi, o precizare: nu am pretenția că sunt expertă în ceva. Nu sunt vreun guru al stilului de viață sau vreun *influencer*, orice o însemna asta, și nu încerc să vând o marcă. Sau să fac reclamă vreunui produs. Sau să vă spun cum ar trebui să trăiți, pentru că, sincer, nici eu nu am cea mai vagă idee. Sunt doar o persoană care se străduiește să își accepte viața haotică, într-o lume cu vieți perfecte pe Instagram, și care se simte un pic ratată. Mai rău, o ratată trecută de patruzeci de ani. Cineva care citește un citat optimist despre viață și care se simte extenuată, nu inspirată. Care nu încearcă să atingă noi obiective sau să înfrunte mai multe provocări, pentru că viața în sine e o provocare suficient de mare. Și care nu se simte #fericita și #mobilizata, ci, mai degrabă, #habarnamcedraculuifac și #oaregasescastapegoogle?

De aceea am început acest podcast... să spun cum stau, de fapt, lucrurile. Pentru mine, cel puțin. Deoarece *Confesiunile* vorbesc despre situațiile de care te lovești zilnic, atunci când te pomenești de partea greșită a celor patruzeci de ani și descoperi că nimic nu a mers așa cum te așteptai. Despre momentele în care, deși se întâmplă tot felul de rahaturi, poți, totuși, să râzi. Despre a fi onest și a grăi adevărul. Despre prietenie, și dragoste, și dezamăgire. Despre marile întrebări la care nu primești răspunsuri. Despre cum este să o iei de la capăt, când credeai că deja ai terminat.

În aceste episoade, care vor lua forma unor confesiuni, o să vă împărtășesc toate lucrurile triste și toate lucrurile amuzante. O să vorbesc despre cum e să te simți imperfectă și confuză, și singură, și speriată, despre cum e să găsești speranță și optimism în locurile cel mai puțin probabile și despre cum NU o să te salveze nicio carte de bucate scrisă de vreo celebritate și nici avocadoul pasat, indiferent cât ai mânca.

Deoarece să te simți ca o ratată nu înseamnă că ai greșit, într-adevăr, ceva, ci că ești *împinsă* să te simți astfel. Este vorba aici despre presiunea și disperarea de a bifa toate punctele de pe o listă și de a atinge toate obiectivele... și despre ce se întâmplă când nu reușești să faci asta. Când te trezești pe dinafară. Pentru că, de multe ori, este foarte ușor să ai senzația că ai eșuat în unele privințe, mai ales atunci când toți cei din jurul tău par să reușească în viață.

Așadar, dacă mai există cel puțin o persoană care gândește la fel: sper că acest podcast te va face să te simți mai puțin singură.

Pentru că acum suntem două. Iar două înseamnă o familie.

IANUARIE

#cenaibafaccuviatamea

Prima zi din an

CUM NAIBA AM AJUNS EU AICI?

Nu aici, în ianuarie, nesfârșita lună gri și deprimantă, plină cu încercări nereușite de a duce la îndeplinire ce ți-ai propus și cu pagini de Instagram debordând de celebrități care pălăvrăgesc despre „Anul Nou! Proiecte proaspete și interesante!", ceea ce, pe mine, nu mă face să mă simt #inspirata și nu mă convinge să mă uit la clipurile lor cu exerciții, nici să pun mâna pe cărțile lor pline de laude de sine (pardon, pline de fericire!), ci totul are efect opus asupra mea și mă face să mă prăbușesc la loc pe canapea, cu o pungă uriașă de pufuleți cu cașcaval, simțindu-mă #coplesita.

Prin „aici", vreau să spun că va fi ziua mea în curând, voi avea patruzeci și ceva de ani, și nu e așa cum mi-am imaginat. Cum oare s-a întâmplat una ca asta? Mă simt de parcă am ratat un viraj pe undeva. De parcă ar fi existat o destinație cu numele „patruzeci și ceva", iar eu și prietenele mele ne îndreptam toate înspre ea, cu tinerețea într-o mână și cu visurile în alta, pline de entuziasm și de posibilități. Cam ca atunci când pleci în vacanță, cobori din avion și o iei pe culoarele care te poartă laolaltă cu ceilalți, urmând indicatoarele spre benzile cu bagaje, nerăbdătoare să vezi ce te așteaptă dincolo de ușile glisante.

Doar că unde ai ajuns nu e Bahamas și nu sunt palmieri; este destinația numită „patruzeci și ceva", care

ar trebui să includă un soț iubitor, copii adorabili și o casă frumoasă. O carieră de succes, o bucătărie ca de revistă și haine de la Net-a-Porter. Presupune să fii fericită și mulțumită, pentru că viața înseamnă succes și planificare, iar tu te afli exact în punctul în care ți-ai imaginat mereu că o să fii, cu un cont de Instagram plin de #suntfoartefericita și #amceamaifrumoasaviata.

Nu ar trebui să fie, repet, NU ar trebui să fie #undeamgresit și #cenaibafaccuviatamea.

Cu picioarele încrucișate sub mine, stau pe pat și mă uit prin cameră la cutiile din carton trântite în colț și la cele două geamantane mari nedesfăcute. Tot nu am terminat de despachetat. Mă holbez la ele, încercând să îmi adun entuziasmul, apoi mă las la loc pe perne. N-au decât să mai aștepte!

În schimb, privirea îmi cade pe noua mea agendă de pe noptieră. Am cumpărat-o azi. Potrivit unui articol pe care l-am citit, secretul fericirii e să alcătuiești zilnic o listă a recunoștinței.

Scriind toate lucrurile pentru care ești recunoscătoare, te vei simți mai bine, nu vei mai avea gânduri negative și îți vei schimba viața.

Mă întind după agendă, iau un pix și deschid la prima pagină. Mă uit la foaia albă, cu mintea blocată.

Dacă ai nevoie de inspirație, iată câteva lucruri care te vor ajuta:

Sunt recunoscătoare pentru că respir.

Glumești? Respir? Chiar ar trebui să mă simt recunoscătoare pentru că respir? Dacă nu aș respira, aș fi moartă direct.

Nu mă simt inspirată.

Nu te îngrijora dacă nu știi ce să scrii. Începe cu un singur lucru și continuă până la câte cinci pe zi.

Sigur, bine. O să scriu primul lucru care îmi vine în minte.

1. Milele mele aeriene

Bine, poate că nu este chiar genul de lucru fericit și spiritual la care se gândea autorul articolului, dar, credeți-mă, am fost al naibii de fericită că am acele mile aeriene când am zburat înapoi spre Londra, săptămâna trecută.

În ultimii zece ani am trăit în America de Nord, cinci dintre ei în California, cu logodnicul meu american. Iubeam California. Soarele fără sfârșit. Faptul că puteam să port șlapi în ianuarie. Mica noastră librărie-cafenea, în care ne băgaserăm toate economiile, cu dejunurile ei delicioase și cu pereții căptușiți cu cărți. Eram fericită, și îndrăgostită, și logodită, gata să mă căsătoresc. Viitorul mi se întindea înainte ca un șirag de bomboane colorate. Totul urma să se termine așa cum sperasem dintotdeauna.

Dar apoi afacerea noastră s-a dus naibii, iar relația – odată cu ea, și, brusc, totul s-a transformat la loc într-un dovleac. Nu mă mai măritam cu prințul și nu mai urma să trăiesc fericită până la adânci bătrânețe, cu copiii noștri drăguți și cu simpaticul câine luat de la adăpost.

În schimb, am împachetat ce mai rămăsese din viața mea, mi-am folosit toate milele aeriene și am suspinat tot drumul înapoi peste Atlantic. La naiba, dacă era să fiu falită și cu inima frântă, trebuia să se întâmple la clasa I, pe un pat de avion, cu un platou cu sortimente de brânză și băutură gratis, mulțumesc foarte mult!

Viziunea din creierul meu îmbibat în gin și brânză întinsă pe biscuiți era că aveam să mă întorc la Londra, să închiriez un apartament, să îl umplu cu lumânări parfumate și să o iau de la capăt. Viza mea de imigrant era pe cale să expire; îmi trebuia alt început, unul care să nu îmi aducă aminte constant de lucrurile pe care nu le mai aveam. În plus, tata, foarte generos, îmi oferise un

împrumut care să mă ajute să mă pun pe picioare. Visul meu american se terminase: era timpul să mă întorc acasă.

Doar că lucrurile se schimbaseră de când plecasem – am descoperit repede că se dublaseră chiriile, ba nu, crescuseră de patru ori. Iar trupa mea de prietene necăsătorite nu mai exista, nici camerele lor disponibile, cu sticlele de vin ieftin pe care ar fi trebuit să le bem până în zori, spunându-ne una alteia că el e un nemernic și că e mai bine fără el, să nu ne panicăm! Încă mai este destul timp! Apoi am fi înșirat o listă de celebrități mult mai în vârstă ca noi care reușiseră să îl întâlnească pe El, să facă un copil și să apară în revista *OK!*, unde vorbeau despre miracolul nașterii, „înainte să fie prea târziu"*.

Acum, toate prietenele mele sunt măritate, iar camerele lor, pline cu copii, paturi suprapuse și abțibilduri, iar înainte de 21.30 beau doar ceaiul lor din plante, apoi merg la culcare. Ceea ce însemna că aveam două opțiuni: *couch-surf*[1] – și să beau doar ceai de mușețel – sau să mă mut înapoi cu părinții.

Să nu mă înțelegeți greșit. Îmi iubesc părinții. Dar asta nu a făcut niciodată parte din Plan. Când aveam douăzeci sau treizeci de ani, imaginea mea despre viitor nu implica să fiu singură, la peste patruzeci de ani, și să dorm în vechiul meu dormitor. Chiar dacă mama a schimbat patul de o persoană cu unul dublu și a redecorat cu lămpi Laura Ashley asortate.

---

* Adică, ÎSFPT. Cândva, asta însemna treizeci și nouă de ani. Apoi, a urcat la patruzeci și doi. Acum, se referă la orice vârstă până la care arăți bine.

[1] „Surfing pe canapea", a primi temporar găzduire la diverse cunoștințe, dormind pe canapeaua lor (n. red.).

Vechiul dormitor era pentru vizitele mele acasă cu Logodnicul American, în curând Viitorul Soț Arătos. Pentru retrăirea Crăciunurilor din copilărie la țară, alături de progeniturile noastre cu obraji rozalii. Pentru weekendurile în care părinții aveau grijă de nepoții lor iubiți, în timp ce noi evadam într-unul dintre hotelurile acelea elegante și foarte scumpe, care îți oferă masaje extraordinare și care au becuri atârnate artistic deasupra barului și restaurant cu un meniu bio, plin cu tot felul de chestii sănătoase.

2. Cameredeinchiriat.com

De fapt, Fiona, cea mai bună prietenă a mea, a fost cea care mi-a spus despre acest website, iar ea aflase de la bona ei.

— Așa ar trebui să faci, Nell! Sună foarte distractiv! a remarcat ea, veselă, peste blatul de marmură Carrera din bucătăria ei proaspăt renovată, unde stăteam pleoștită, deprimată și afectată de decalajul de fus orar, cu o cană de infuzie slabă de ceai cu gust respingător, după ce se oferise amabilă să mă găzduiască pentru câteva zile, în urma revenirii mele la Londra.

Fiona are mereu impresia că viața mea e distractivă. Și probabil că așa pare, privind-o din perspectiva sigură a vieții ei fericite de familie. Un fel de: ce distractiv pare să faci *bungee jumping*, sau să trăiești într-o rulotă micuță, de optsprezece metri pătrați, sau să te razi pe cap, sau să îți vopsești părul mov, dar numai atât timp cât nu o faci tu!

Ce-i drept, unele părți din viața mea au fost foarte distractive. Doar că nu și partea actuală.

— Să-i zicem „distractiv", da, am comentat ironic și i-am zâmbit lui Izzy, fina mea de cinci ani, în timp ce își mânca terciul de ovăz integral.

Mie îmi treceau prin minte alte câteva cuvinte, dar mătușica Nell nu are voie să spună cuvântul obraznic care începe cu „F".

— Fina ta crede că pare distractiv, nu-i așa, scumpo? s-a entuziasmat Fiona, luându-și un bol și punându-și în el câteva afine proaspete, niște semințe de chia și o lingură de miere de Manuka.

O iubesc pe Fiona, suntem prietene din facultate, dar trăiește într-un univers complet diferit de al meu. Are un mariaj fericit cu David, un avocat de succes, iar acum trăiește o viață confortabilă pentru clasa de mijloc, în zona de sud-vest a Londrei, cu cei doi copii minunați, educați la școli private. Fiona are păr blond, mereu lucios și suplu, operă a vopsitului și uscatului profesional de la salon.

Înainte să fie mamă, cariera ei de curator de muzeu a purtat-o peste tot prin lume, dar a renunțat la toate când s-a născut Lucas, copilul cel mare, iar acum zilele ei sunt pline de nenumărate evenimente școlare, redecorări ale casei, rezervări pentru minunate vacanțe de familie în resorturi de cinci stele și exerciții de pilates.

Între timp, pe planeta Ce Naiba Fac Eu Cu Viața Mea:

— S-ar putea să întâlnești oameni interesanți!

Era atât de drăguță și de optimistă, că nu m-a lăsat sufletul să îi spun că gândul de a cunoaște oameni interesanți îmbrăcată în pijama îmi dădea mâncărimi de piele. Nu voiam să împart frigiderul cu niște străini. Sau, ferească Domnul, baia! Fusese distractiv în tinerețe, dar nu acum. Acum era deprimant, și obositor, și un pic înspăimântător. Adică, puteam fi omorâtă în pat, de vreun coleg de apartament ciudat, și să sfârșesc făcută bucăți și risipită peste mușcatele din ghivece.

O TIPĂ TRECUTĂ DE PATRUZECI DE ANI ÎȘI GĂSEȘTE SFÂRȘITUL ÎNTR-UN APARTAMENT ÎN CARE ÎNCHIRIASE O CAMERĂ

Viața ei păruse foarte promițătoare, afirmă părinții șocați, care speraseră la cel puțin un nepot.

Mi-am exprimat temerile, dar Fiona le-a respins repede. Bona ei îi povestise că era ceva genial și că astfel își făcuse o grămadă de prieteni noi. Nu am mai subliniat că bona ei avea douăzeci și ceva de ani și că era din Brazilia, așa că, desigur, pentru ea era ceva genial. Totul e genial la vârsta aia! Mai ales dacă arăți ca bona Fionei.

— Haide, te ajut să cauți, a zis ea și și-a scos iPad-ul, închizând pagina de internet a reducerilor din lanțul de magazine John Lewis & Partners.

În câteva secunde, răsfoia cu entuziasm pozele, de parcă făcea cumpărături online. Practic, asta și făcea. Doar că nu căuta o veioză drăguță și o cuvertură din cașmir, ci o casă pentru biata ei prietenă inutilă.

— Ooo, uite! Am găsit! Locul ăsta e perfect!

3. Arthur

Camera de închiriat era într-o casă mică în stil edwardian, în Richmond, o suburbie a Londrei, plină de verdeață, cunoscută pentru atmosfera rustică și pentru faptul că era propice vieții de familie. Sperasem la ceva mai aproape de oraș și cu mai puțini locuitori căsătoriți

și cu copii, dar pe aceea mi-o permiteam, dintre cele disponibile. În plus, când m-am dus să o văd, am constatat că respectiva camera era mai mare decât părea în poze și că avea un balcon mic. Avea o singură chichiță.

— Iar aceasta este baia comună.

După ce tocmai îmi arătase dormitorul, Edward, proprietarul apartamentului și viitoarea mea gazdă, s-a oprit lângă ușa băii.

— Comună?

— Nu-ți face griji, eu las capacul jos, e una dintre regulile casei, a glumit el, deschizând ușa și aprinzând lumina.

Cel puțin, așa credeam, că a glumit. Până când i-am văzut periuța de dinți din paharul de la chiuvetă, iar inima mi s-a strâns.

— Mda, super!

Am încercat să nu mă gândesc la apartamentul meu din California. Aici avea să fie distractiv, trebuia să nu uit asta. Ca în *Prietenii tăi*, doar că eu aveam patruzeci și ceva de ani și nu arătam deloc ca Jennifer Aniston. M-am forțat să zâmbesc larg. Trebuia să reușesc.

— Așadar, ai întrebări?

Edward părea mai în vârstă ca mine, cu păr negru ondulat, grizonant pe la tâmple, și cu ochelari cu rame pătrățoase, dar suspectam că era cam de vârsta mea. Mi se tot întâmplă asta în ultima vreme. E cel mai ciudat lucru. Citesc articole despre oameni de vârstă mijlocie, de parcă sunt părinții mei sau așa ceva, apoi, brusc, îmi dau seama: stai așa, suntem de aceeași vârstă! Dar cum e posibil? Eu nu arăt deloc așa. Cel puțin, asta sper eu.

Sau arăt?

— Hmm... alte reguli? am glumit neconvingător, în timp ce îl urmam înapoi spre bucătărie.

— Da, le-am scos la imprimantă, ca să te uiți pe ele...

A umblat într-un sertar, de unde a scos un biblioraft, pe care mi l-a întins.

— Aha...

Erau vreo douăzeci de pagini cu o grămadă de rânduri subliniate.

— La naiba, chiar sunt o grămadă de reguli!

— Cred că cel mai bine e să fim clari, nu? Așa, nu apar interpretări greșite.

Mi-am trecut privirea peste câteva. Erau doar chestiunile obișnuite – să nu dai muzica prea tare, să fii ordonat și respectuos și să te asiguri că încui ușile.

— Există și o secțiune specială despre mediu și economisirea energiei.

— Sigur, da, normal.

În privința asta eram de acord. Îmi petrecusem ultimii cinci ani în California. Condusesem un Prius. Făcusem cumpărături la Whole Foods. Aveam o colecție drăguță de pungi refolosibile din bambus, pentru alimente.

— Sunt perfect de acord cu protejarea mediului, i-am spus.

— Atunci, stinge lumina când ieși dintr-o încăpere, fă dușuri în loc de baie...

— Fără baie?

Am simțit o strângere de inimă.

— Pentru un duș de cinci minute folosești cam a treia parte din apa pentru o baie, așa că e mult mai bine pentru mediu.

— Da, desigur! am aprobat, admițând că avea dreptate, evident că avea, totuși nu ne aflăm în California, unde este secetă.

Aici suntem în Anglia, unde afurisita de ploaie nu se oprește niciodată. Anul trecut, casa părinților mei a fost inundată de două ori.

— Și aș prefera să nu te atingi de termostatul centralei termice.

Instinctiv, mi-am strâns haina pe mine. Era frig, chiar și înăuntru. Am atins un calorifer – rece.

— Nici în ianuarie?

Pentru numele lui Dumnezeu, cine nu pornește încălzirea în ianuarie?

— Este setat la 12,5 grade, cea mai eficientă temperatură.

În momentul acela mi-am zis: *ducă-se!* De când mă despărțisem de Logodnicul American, *ducă-se* devenise noua mea abordare în viață. E chiar mai bun decât *futu-i.* Parcă e mai adecvat oricărei situații.

— Mda, mulțumesc foarte mult. Mai am de văzut câteva camere...

Era prea de tot! Bun, viața mea este un haos. Nimic nu a funcționat. Timpul s-a scurs, și nu în favoarea mea. Sunt încă pe dinafară, așteptându-mi momentul de „fericiți până la adânci bătrâneți", orice vrea să însemne asta. Nu sunt soție sau mamă. Nici vreo femeie de carieră împlinită; potrivit unui ziar al cărui nume refuz să îl menționez, cariera reprezintă motivul pentru care toate femeile de *o anumită vârstă* ajung în postura mea. Sunt un editor de carte șomer, care și-a îngropat toate economiile într-o afacere care a dat faliment, împreună cu relația ei. (Apropo de asta, poate să îmi spună cineva de ce în astfel de contexte nu se vorbește și despre vreun „bărbat de carieră"?)

Niciodată nu am făcut sucuri naturale, nu am gătit la cuptor, nu am pregătit mese hrănitoare în bucătăria mea drăguță, iar, oricum, în clipa asta nu am o bucătărie sau o casă a mea și, sincer, nici nu mă pricep la așa ceva. Habar nu am ce se întâmplă cu Brexitul și, mai

mult, nu îmi pasă. Nu practic trăirea în prezent și nici yoga. La naiba, nici măcar nu pot să mă aplec ca să-mi ating vârfurile picioarelor! Și nu am conturi pe rețelele de socializare pline cu mii de poze admirate, dovadă a vieții mele perfecte.

— Mi-a părut bine..., am spus și m-am îndreptat spre ușă.

— De fapt, ar mai fi ceva, a zis el, iar eu m-am pregătit pentru ce era mai rău. Nu sunt aici în weekenduri.

M-am oprit.

— Poftim?

În acel moment, Edward s-a apucat să îmi explice că este însurat și are doi băieți gemeni. Căsătorit? Trebuie să fi observat privirea pe care am aruncat-o spre inelarul lui gol, din moment ce a simțit nevoia să menționeze că și-a uitat verigheta acasă, pe chiuveta din baie. „Acasă" fiind în afara orașului, într-o zonă rurală, unde s-au mutat „pentru școli", dar în timpul săptămânii el locuia la Londra, ca să facă economii cu naveta.

— Plec vineri dimineață și mă întorc abia luni seara, așa că ai rămâne singură în tot apartamentul.

Ia stai puțin! Am calculat rapid – asta însemna că trebuia să împart casa cu el doar trei zile? Patru zile întregi aveam tot apartamentul pentru mine?

— Tu și Arthur ați fi, de fapt.

— *Arthur?*

La auzul numelui, un câine uriaș și blănos a dat buzna în bucătărie și aproape m-a dărâmat cu coada lui imensă.

— Arthur, șezi. *Șezi!*

Arthur însă nici nu l-a băgat în seamă și a continuat să țopăie entuziasmat și să își lase balele pe mine, în timp ce stăpânul lui încerca să îl convingă să se așeze.

— Soția mea, Sophie, are alergii, așa că Arthur stă aici, cu mine, a gâfâit el. Iar în weekenduri ar rămâne cu tine... așa că am ajustat chiria corespunzător.

M-am uitat la Edward. Ochelarii îi erau strâmbi, costumul îi era plin cu puf alb, care plutea prin cameră, transformând bucătăria într-un ghemotoc de blană de câine, iar mâneca lui dispărea rapid în fălcile lui Arthur.

— Este foarte bine. Când pot să mă mut?

4. Nu am murit de hipotermie.

Slavă Domnului, gazda mea s-a dus la schi! În weekend, a venit cu mașina din Kent, mi-a dat în primire cheile și pe Arthur, apoi s-a îndreptat repede spre Heathrow, să sărbătorească Anul Nou în Verbier, cu familia. Îndată ce a plecat, am pus termostatul la 24 de grade. Așa că acum e plăcut și călduț și stau întinsă în pat, doar în tricou și chiloți. Aproape că mă pot preface că sunt din nou în California.

Ca la un semnal, ochii mi se umezesc. Nu, nu vreau să mă gândesc la asta. Nu am plâns de câteva zile și nu vreau să încep acum. Îmi trag nasul și mă uit la Arthur, care e adormit pe covorul de lângă geam, apoi din nou la agenda mea. Mai am de scris un punct pe lista recunoștinței, ca să ajung la cele cinci zilnice, dar sunt obosită. Încă mă lupt cu diferența de fus orar. Nu îmi trece nimic prin minte. O pun la loc pe noptieră. De asta se numește exercițiu zilnic. Sunt sigură că mâine mă voi simți mai optimistă și mai inspirată.

Da, anul acesta o să îmi schimb viața complet. Anul Nou, un alt început și așa mai departe. De fapt, anul viitor pe vremea asta lista mea cu motive de recunoștință va fi cam așa:

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Soțul meu iubitor, care îmi spune zilnic cât de mult mă iubește, îmi dăruiește flori proaspete și mă bucură cu partide uluitoare de sex.*
2. *Clipele de tandrețe cu mica noastră minune, care le-a arătat bunicilor mândri că mami nu este o ratată de patruzeci și ceva de ani, pentru care timpul expirase.*
3. *Cariera de un succes răsunător, care îmi oferă atât satisfacție, cât și un salariu cu șase zerouri – pe care îl voi cheltui pe haine frumoase văzute în reviste, în loc să petrec ore în șir căutând versiuni mai ieftine pe eBay.*
4. *O casă demnă de Pinterest, în care să dau o grămadă de petreceri frumoase, la care să vină toți prietenii mei, care, uimiți de flerul meu pentru design interior, îmi vor lăuda mesele delicioase cu mâncăruri hrănitoare și mă vor tachina numindu-mă Zeița Domestică.*
5. *Aceste sentimente de siguranță și de calm, care vin din practicarea posturilor de yoga îmbrăcată în noile mele echipamente Lululemon și din faptul că știu că, în sfârșit, sunt în punctul în care îmi doream să fiu și că nu voi muri singură, încălțată în pantofi ieftini.*

Vinerea următoare

OF, DOAMNE, E ZIUA MEA DE NAȘTERE!

Mai țineți minte cum era când chiar așteptați cu nerăbdare aniversarea zilei de naștere? Când vă trezeați fericite și încântate, plănuind ce haine aproape invizibile o să îmbrăcați? Petrecerea se termina la două noaptea, în vreun club, unde beați votcă împreună cu toți prietenii, iar la un moment dat, amețite de alcool, strigați la urechea unui oarecare: „La naiba, am douăzeci și șase de ani! Ce bătrână sunt!"

Acum chiar *sunt* bătrână.

Azi, când mă trezesc, mă simt de parcă am băut deja toată votca. Iar când mă întind după telefonul care sună, îmi zăresc brațul în oglinda mare de lângă pat și mă izbește: până aici a fost. S-a întâmplat. E timpul să port mâneci.

Toată lumea vorbește despre momentul când ajungi la patruzeci de ani, dar în realitate nu e mare lucru să împlinești vârsta asta. La patruzeci e simplu. Înseamnă doar o petrecere de pomină și o rochie nouă. La patruzeci încă ești la mică distanță de treizeci și nimic nu pare sau nu se simte diferit. Dar apoi se întâmplă ceva peste noapte și, brusc, ești trecută de patruzeci, iar lucrurile încep să... cum să zic?

Lăsare ar fi un cuvânt. Încrețire ar fi altul. *Încrețire&Lăsare*. Sună ca o aromă nouă de chipsuri sau ca

numele pubului preferat, doar că nu e nici una, nici alta. E acest lucru ciudat care se întâmplă cu trupul tău și care nu îți place. Scoți din dulap costumul de baie din două piese și începi să te gândești serios la unul dintr-o singură bucată. Găsești un fir de păr alb, dar *nu pe cap*. E cea mai stranie senzație.

Pare că timpul galopează. Și că e pe terminate. Începi să privești în urmă, încercând să înțelegi cum naiba ai ajuns aici, în loc să progresezi, iar asta, sincer, te îngrozește. Treci cu viteză peste borna de mijloc, *dacă ai noroc*, și nimic nu este cum credeai că va fi atunci când strigai în urechile străinilor, în cluburi de noapte dubioase.

Dar poate că așa simte toată lumea în legătură cu vârsta asta. Deși, judecând după pozele tuturor de pe Facebook, cu weekenduri petrecute sărbătorind în căsuțe confortabile în Cotswolds și cu *selfie*-uri cu familia, în care toți afișează zâmbete și cizme de cauciuc asortate – până și labradorul –, nu sunt convinsă. Nu par șocați și uimiți că li se întâmplă asta, ci arată de parcă ar fi scoși dintr-un catalog J. Crew.

Mama și tata sunt primii care mă sună să îmi ureze la mulți ani.

— Și, te-a mai sunat cineva? se interesează mama, după ce tata a terminat de cântat și s-a dus la grădina lui.

Mama tatonează. Tot nu ám intrat în detalii cu ea despre ce s-a întâmplat cu Logodnicul American, știe doar că nunta s-a anulat și că eu m-am mutat înapoi la Londra.

— Hmm... este șapte și jumătate dimineața, e încă un pic devreme.

— Ce oră e în California?

Știam eu.

— Șapte și jumătate, cu o seară înainte.

— Serios?

În toți anii în care am locuit în America, mama și tata n-au înțeles niciodată diferența de fus orar. Conversațiile începeau mereu cu „Ce oră e acolo?", completate de reacții uluite, când le spuneam, și întotdeauna eram trezită în toiul nopții de apeluri pe FaceTime. Pentru că, desigur, nu puteam să îmi închid telefonul, *în caz că se întâmpla ceva.* Iar acesta este alt lucru care te stresează când ajungi la o anumită vârstă. Parcă se schimbă polii magnetici și, după mulți ani în care părinții și-au făcut griji pentru tine, începi să te îngrijorezi tu pentru ei. Parcă ai avea copii, doar că ai sărit peste faza cu bebelușii drăguți, iar ai mei au șaptezeci și, respectiv, șaptezeci și doi de ani.

— Deci acolo nu e încă ziua ta?

Biata mama, cred că se agață de speranța că despărțirea asta nu e definitivă, iar nunta va avea loc în curând.

— Nu, încă nu.

— O, bine...

Pare ușurată.

— Și ce o să faci de ziua ta?

— Ies cu prietenii, la un pahar.

— Sună drăguț.

— Da, o să fie plăcut să îi văd și să mai vorbim.

— Pentru că, știi, eu și tata suntem un pic îngrijorați pentru tine...

— Mamă, sunt bine, sincer, nu trebuie să vă neliniștiți. Îndată ce o să rezolv câteva lucruri aici, voi veni acasă, pentru câteva zile.

— Asta ar fi grozav.

— Bine, mamă, la revedere...

— Mi-am amintit ce voiam să îți spun!

Știți cum unele cuvinte înseamnă altceva pentru fiecare persoană în parte? Ei bine, pentru mama, „la revedere" nu înseamnă finalul conversației. Din contră,

înseamnă să treacă la cu totul alt subiect, unul care, de obicei, implică să îmi povestească despre vreo persoană pe care nu o cunosc, dar care e legată cumva de altcineva pe care nu cunosc, care locuiește lângă cineva de care chiar n-am auzit niciodată și care a murit.

Mă pregătesc deci.

— Dacă vrei să vii în vizită, trebuie doar să ne anunți cu un pic înainte, acum, că facem Airbnb.

Mă holbez la telefon, de parcă n-am auzit bine.

— *Airbnb?*

— Da, nu ți-am spus? Eu și tatăl tău ne-am uitat la o emisiune despre asta și am hotărât să încercăm. Am pus pe Airbnb fostul tău dormitor și am fost copleșiți de rezervări.

Deci pentru asta erau lămpile Laura Ashley.

— Săptămâna asta avem un cuplu tânăr minunat, aflat chiar în luna de miere!

Iată! Tocmai când crezi că viața ta nu se mai poate înrăutăți, afli că doi proaspăt căsătoriți și-o pun în fostul tău dormitor, și astfel poți trece la un nou nivel de dezastru.

— De ce nu ați folosit fostul dormitor al lui Richard?

— Pentru că el vine acasă mai des.

Cuțitul se răsucește, eu scrâșnesc din dinți. Richard, fratele meu mai mic, nu greșește cu nimic. El locuiește în Manchester și a pornit o afacere cu bere artizanală, împreună cu câțiva prieteni. La fiecare câteva săptămâni, îi vizitează pe părinți, cu genți pline cu haine de spălat și cu o nouă prietenă. Rich are treizeci și nouă de ani și spune că nu e gata să se căsătorească, dar nimeni nu e îngrijorat, cu atât mai puțin el. El e bărbat. E altceva. Pentru el nu există „înainte să fie prea târziu".

— Da, bine, chiar trebuie să închid.

— Sigur, îmi închipui că ești foarte ocupată. Vorbim mai târziu. Să ai o zi frumoasă!

După ce pun jos telefonul, mă simt un pic vinovată. Nu ar fi trebuit să închid. Nu am vreo treabă urgentă, cum ar fi să pregătesc copiii de școală sau vreo slujbă la care să mă duc. Mă gândesc la cariera mea, apoi încerc să mă opresc. Au trecut zece ani de când m-am mutat din Londra, cu serviciul meu cu normă întreagă de editor de carte, la biroul din New York al editurii. A fost o oportunitate grozavă, iar sincronizarea a fost perfectă – încheiasem o relație și eram nerăbdătoare să schimb peisajul, astfel că m-am cufundat în noul loc de muncă și în peisajul amoros din New York.

Dar, cinci ani mai târziu, eram tot singură și pierdeam repede speranța de a întâlni vreodată pe cineva. Așa că, atunci când am cunoscut într-un bar un *chef* elegant, de origine italiană, cu ochi negri, l-am urmat atât pe el, cât și inima mea pe Coasta de Vest, unde ne-am logodit, ne-am abandonat amândoi joburile și ne-am mutat în Ojai, un orășel aflat la nord-vest de Los Angeles, să deschidem micuța cafenea-librărie. Părinții mei au fost încântați, dar îngrijorați. Câștigam un logodnic, dar renunțam la un serviciu bun, iar tata m-a îndemnat la precauție.

Dar eu nu aveam chef de precauție. Aveam aproape patruzeci de ani. Îl cunoscusem pe El. Urma să ne căsătorim, să avem copii și să ne petrecem viața împreună. Să pornim propria afacere era cireașa de pe tort. Combina dragostea mea pentru cărți și pasiunea lui pentru gătit, așa încât lucram zi și noapte, ca să transformăm ideea într-un succes. Ce dacă jumătate din afaceri dau faliment în primul an? Noi aveam să facem parte din cealaltă jumătate.

Timp de câțiva ani, așa a și fost, dar, în cele din urmă, chiriile în creștere, orele multe de lucru, economiile

care dispăreau rapid și o grămadă de alte lucruri și-au revendicat partea, atât din afacere, cât și din relația noastră. Așa că, iată-mă!

#singurasisomeralapatruzecisicevadeani

Telefonul meu scoate un sunet. E prietena mea Holly.

Holly e căsătorită cu Adam și o au pe Olivia, în vârstă de trei ani.

Nu reușim să ajungem diseară. Bona e bolnavă! ☹ ☹
Îmi pare rău!! Te sun mai târziu. La mulți ani și distracție plăcută diseară! Xxxx

Telefonul meu bipăie din nou. De data asta, e Max, pe care l-am cunoscut într-un hostel în Roma, când aveam douăzeci și unu de ani, și am petrecut vara împreună, cu rucsacul în spate prin Europa. Acum, e căsătorit cu Michelle și are trei copii, plus unul pe drum, dar am rămas prieteni buni. Ba chiar i l-am botezat pe cel mai mare, pe Freddy.

La mulți ani, Stevens! Am uitat complet de ședința cu părinții din seara asta. Dacă nu merg, Michelle o să mă castreze. Vino la cină la noi săptămâna viitoare. M.

Doi au căzut. A mai rămas unul.

Fiona sună o oră mai târziu.

— O să mă omori...

Într-un final, toată lumea a anulat. Și a fost în regulă. Am înțeles. Astfel de lucruri se întâmplă. Viață de familie ocupată și așa mai departe. Doar că, mă rog, aș minți dacă n-aș spune că am fost un pic dezamăgită.

Pe cine păcălesc eu aici? Am fost foarte dezamăgită. Dar nu de prietenii mei, ci de situație. Așa că recurg la terapie.

Prin cumpărături.

Cum ajung în zona cu magazine, mă și simt mai bine. Ce nevoie am eu de un partener iubitor, pe care să îl scot la o cină romantică, într-un restaurant frumos, când pot să dau peste un combinezon roz sexy, cu mâneci scurte? Sau de copii care să-mi deseneze de ziua mea felicitări pe care să le păstrez o veșnicie pe frigider, când pot să găsesc o pereche de blugi albi mulați, care nu mă fac să arăt grasă? Și ce dacă nu am un job sau o casă a mea, când există o pereche de pantofi cu toc stiletto minunați, cu dungulițe-acadea, pe care mi-i permit din banii pe care mi i-au trimis mama și tata?

Nu am nici cea mai vagă idee unde anume o să port blugi albi mulați, combinezon roz sexy și pantofi cu toc stiletto, pe vremea friguroasă de ianuarie din Londra. Oricum nu le-am probat, pentru că la cabine se formaseră cozi foarte lungi. Dar cui îi pasă de astfel de detalii tracasante, mă gândesc eu mai târziu, în timp ce mă îndrept spre casă cu autobuzul, privind pe geam și sorbind fericită dintr-o doză cu gin tonic. Răsfăț de ziua mea de naștere.

Îmi trece fugitiv prin minte că poate așa începe totul. Într-o clipă te pomenești că ești trecută de patruzeci de ani și că te duci la Zara, ca să cumperi ceva cu mânecuță, în vreme ce savurezi un mic cocktail aniversar în transportul public. Apoi, înainte să îți dai seama, dai pe gât whisky, cu sticla vârâtă într-o pungă de hârtie, și totul s-a terminat. Brusc, mă simt ca fata din tren[1], doar că eu sunt în autobuz.

O, Doamne! Totuși, eu nu sunt pe cale să îmi omor foștii.

---

[1] Aluzie la personajul principal din romanul *Fata din tren*, de Paula Hawkins, și din filmul cu același nume (n. red.).

Mă gândesc la Logodnicul American și îmi scot telefonul. *Nimic.*

Astfel, cât ai clipi, buna mea dispoziție se face praf. Lacrimile îmi gâdilă genele și, clipind furioasă, pun telefonul înapoi în buzunar și bag mâna în sacoșa de cumpărături.

Ducă-se! Mai scot o doză de gin tonic.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Mama și tot ce face ea pentru mine. Abia aștept să găsesc momentul în care fostul meu dormitor va fi disponibil.*
2. *Zara, chiar dacă nu am reușit să trag blugii mai sus de genunchi, iar combinezonul roz arată oribil pe mine.*
3. *Oricine o fi avut geniala idee să facă gin tonic preambalat și să îl pună într-o doză atrăgătoare.*
4. *Străinul pe al cărui umăr am adormit și am salivat, pentru că m-a trezit înainte să trec de stația mea.*
5. *Că nu am tirbușon și că fostul meu locuiește la mai bine de opt mii de kilometri depărtare față de mine.*

A doua zi

AM SENZAȚIA CĂ O SĂ-MI EXPLODEZE CAPUL. GATA, nu mai beau niciodată. O să încerc și eu „ianuarie pe uscat”[1]. Bine, e un pic cam târziu, având în vedere că a trecut o săptămână din lună, dar mai bine mai târziu, decât niciodată, nu?

Nu?

Așadar, aseară, planul era să nu mai ies și să îmi gătesc cina aniversară, doar că, până să ajung acasă, dorința mea de a fi o zeiță domestică s-a evaporat. Ar fi însemnat prea mult efort pentru o singură persoană. În plus, odată ce entuziasmul dat de G&T[2] a început să se estompeze, totul mi s-a părut un pic trist.

Așa că l-am scos pe Arthur la o plimbare. Cum încă nu apucasem să explorez noul cartier, ne-am plimbat pe străzile necunoscute luminate de felinare. Îmi părea ciudat să fiu din nou în acest oraș, deși nu semăna deloc cu Londra pe care mi-o aminteam. Înainte să plec la New York, închiriasem un apartament deasupra unui magazin, chiar în centrul orașului, cu trafic, zgomot și poluare din toate părțile, dar în zona în care stau acum este mult mai liniște, cu șiruri de căsuțe ordonate, cu terase elegante, în stil victorian, și cu alei pavate cu piatră.

---

[1] *Dry January*, campanie de sănătate, prezentă în special în Marea Britanie, prin care oamenii sunt îndemnați să se abțină cu totul de la alcool în prima lună a anului (n. red.).

[2] Denumire populară pentru gin tonic (n. red.).

În timp ce mă plimbam, îmi treceam privirea pe la ferestre, ca și cum aș fi răsfoit o carte cu poze. Vedeam frânturi ale vieții de familie. O mamă care pieptăna părul fetiței după baie, la un geam de la etaj; un cuplu cuibărit pe canapea, uitându-se la televizor, cu ecranul reflectat pe fețele lor; un bărbat cu un rucsac închizând ușa de la intrare și strigând: „A venit tata!"

M-am oprit. Poftim metafora perfectă pentru viața mea! Eu, afară, uitându-mă la cei din interior. Toate scenele acelea intime, de binecuvântare domestică... M-a trecut un fior și mi-am tras căciula din lână mai bine peste urechi. Eram afară, în frig, la propriu.

Și totuși...

Bun, în spiritul deplinei dezvăluiri, am de făcut o mărturisire.

La fel cum o parte din mine tânjește după toate acestea, există altă latură care se teme de ea. O latură din mine care jură în jurnalul ei că nu va sfârși niciodată ca părinții ei. Una care citește cărți sub pătură, la lumina lanternei, și visează la povești de dragoste romantice și la călătorii în țări îndepărtate. Care e hotărâtă să ducă o viață mai puțin obișnuită, plină de libertate și de entuziasm și de aventură, condimentată cu *ceva diferit...*

Trasă înapoi de lesa lui Arthur, m-am întors și l-am văzut ghemuit pe aleea unei case mari, făcând un mare rahat.

Între timp, iată-mă, adunând rahat de câine!

Am încercat să nu mă mai gândesc la metafore, ci am băgat în pungă mâna înmănușată și am început să îl adun. Folosesc cuvântul „adun", pentru că Arthur este mereu deranjat la stomac și niciodată nu se pune problema să iei, pur și simplu, rahatul lui, ci trebuie realmente să îl aduni de pe asfalt. M-am forțat să nu vomit, când proprietarul casei a apărut la geam și atât el, cât și

Arthur au început să se uite la mine. Jur că e ceva cât se poate de aiurea în acest aspect al relației om-câine. Dacă extratereștrii ar veni vreodată pe Pământ, cine ar crede că e superior? Nu omul, asta e sigur.

Am continuat să adun... credeam că l-am luat pe tot... am luminat aleea cu iPhone-ul, să verific. Vezi, Domnule Proprietar al Unei Case Mari? Poate că mă simt ca o ratată, dar sunt o persoană foarte responsabilă! Am perceput momentul ca pe un mic triumf. Urmat de o groază grețoasă, când lumina s-a dus de pe asfalt spre pungă. O, Doamne! Se rupsese! Degetele îmi trecuseră prin ea. Mizeria era peste tot pe una dintre mănușile mele sclipicioase din cașmir, pe care le primisem de Crăciun! Am dat-o jos. Futu-i! *Futu-i!* FUTU-I!

Îmi venea să plâng. Realmente să mă întind pe jos și să plâng. Chiar mi-a trecut asta prin cap. Mi-l imaginam pe proprietar strigând-o pe soția lui, din bucătărie: „Scumpo, e o femeie ciudată întinsă pe alee, plină de rahat de câine, plângând isteric. Nu prea aud prin geamul dublu, dar cred că zice ceva despre faptul că e ziua ei de naștere. Poate că ar trebui să sunăm la poliție. O să sperie copiii."

Doar că Arthur avea alte planuri. Zărind o veveriță, a scos un urlet și a luat-o la fugă, trăgându-mă după el, în timp ce alerga pe asfalt, iar eu mă țineam bine. Desigur că nu a prins-o. A dispărut sus, într-un copac, iar Arthur a rămas la baza lui, lătrând cât putea de tare. Bietul Arthur, îmi era un pic milă de el. Ai fi zis și-a învățat lecția până acum. Totuși, câți ani mi-a luat mie să învăț că, atunci când un bărbat dispare și nu îți răspunde la telefon, nici faptul că îi tot trimiți mesaje nesfârșite nu va funcționa.

E cam același lucru. Oarecum.

Ne-am întors și am luat-o spre casă, iar în minte eu deja făceam baie și mă băgam în pat, cu iPhone-ul în mână, să mă uit la apusurile de soare și la ce mâncase lumea la cină, pe Instagram, când am simțit aromă de pește cu cartofi prăjiți, de la un pub de la colțul străzii. Ei bine, era ziua mea de naștere!

Înăuntru se aflau câțiva localnici care își savurau în liniște băuturile. L-am legat pe Arthur de piciorul unei mese din colț, să mă spăl pe mâini și să comand de la bar un pahar cu vin și pește cu cartofi prăjiți. Când m-am întors, cinci minute mai târziu, mă cam așteptam ca el să fi tras masa prin jumătate de pub. În schimb, stătea acolo cuminte, în timp ce un băiețel îl scărpina între urechi.

— Îi place, am zâmbit eu.

Băiatul s-a uitat în sus, de parcă fusese prins făcând ceva ce n-ar fi trebuit.

— E câinele tău?

Eram pe cale să spun că nu, ci al gazdei mele, dar ceva m-a făcut să mă răzgândesc.

— Da, e câinele meu.

— Cum îl cheamă?

— Arthur.

Băiețelul, zâmbind mai larg, a lăsat să i se vadă un dinte lipsă.

— Ca pe regele Arthur?

— Exact, am aprobat, uitându-mă la Arthur, care stătea acolo cu un aer de-a dreptul regal, lăsându-se mângâiat pe cap.

Nu era o titulatură nepotrivită, având în vedere cine era șeful, iar acela, în mod sigur, nu eram eu.

— Regele Arthur.

Ochii băieţelului s-au luminat şi şi-a afundat mâinile în blana animalului.

— Eu vreau un câine, dar mama nu mă lasă. Spune că pot să am doar un hamster.

— Pot fi amuzanţi şi hamsterii.

Nu părea convins.

— Dar nu sunt ca regele Arthur, a zis el.

— Nu, nu sunt, am recunoscut.

— Oliver, aici erai!

O voce de bărbat ne-a făcut pe amândoi să ridicăm privirile.

— Mă întrebam unde te-ai dus...

Din cealaltă parte a pubului a apărut un bărbat care arăta de parcă tocmai venise de afară. Îmbrăcat cu o geacă groasă, fular şi mănuşi, avea păr negru şi scurt şi era leit Oliver. Deci acela trebuia să fi fost tatăl lui. Băieţelul s-a întins spre mâneca lui, entuziasmat.

— Ghici cum îl cheamă! Regele Arthur. Ca în filmul pe care l-am văzut!

— Nu vă deranjează, nu?

— Nu, nu... deloc.

Avea ochi foarte frumoşi. Albastru-deschis, nuanţa blugilor decoloraţi.

— Asta e bine, a zâmbit el, apoi i-a făcut cu ochiul fiului său. Haide, am întârziat!

Era atrăgător, cam cum poate fi un tată.

— Scarpină-i urechile! Îi place! l-a îndemnat băieţelul.

Bărbatul s-a ghemuit ascultător, şi-a dat jos o mănuşă şi i-a scărpinat urechile lui Arthur, căruia îi plăcea atenţia.

— Acum crezi că o să mi le scarpine şi el pe ale mele? a zis bărbatul, cu o expresie serioasă, aplecându-şi capul într-o parte şi făcându-l pe Oliver să chicotească.

Bine, haide, chiar trebuie să plecăm, altfel mama ta o să mă omoare, ne așteaptă la cinema.

— La revedere, rege Arthur... la revedere! ne-a făcut Oliver cu mâna amândurora.

— La revedere! am fluturat și eu din mână. Vizionare plăcută!

— Mulțumim, a zâmbit tatăl și a luat mâna fiului.

I-am privit ieșind împreună din pub și, pentru o clipă, mi-am dorit să fi fost eu norocoasa femeie care aștepta la cinema. Nu doar pentru că arătau foarte drăguți, tată și fiu, mână în mână, ci și pentru că nu m-am putut abține să nu observ cât de bine stăteau blugii pe bărbat...

Eiii, Nell!

M-a luat prin surprindere. Era primul bărbat pe care îl observasem, după Logodnicul American, și pe care îl găsisem și atrăgător. A urmat resemnarea că era soțul cuiva, lucru care, din păcate, nu m-a luat prin surprindere, pentru că la vârsta mea toți bărbații buni sunt luați.

Dar, undeva în adâncul sufletului meu rănit, a aprins o scânteie de speranță că poate, doar poate, nu era totul terminat pentru mine.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Vinul meu, care a fost atât de bun, că a trebuit să mai comand două pahare.*
2. *Că Arthur cunoaște drumul spre casă.*
3. *Ibuprofen.*
4. *Amintirile de seara trecută, altfel nu aș fi știut că, în toată agitația cu rahatul de la poartă, am uitat să iau jenanta pungă cu rahat și mănușa, deci va trebui să mă duc înapoi după ele și să îmi cer scuze umil.*
5. *Că în oraș nu sunt afișe cu mine dată în urmărire.**

---

* Dar, pentru orice eventualitate, voi purta o șapcă.

Prânzul de duminică

AZI-DIMINEAȚĂ, M-AM TREZIT CU UN MESAJ DE GRUP pe WhatsApp, prin care prietenii mei mă invitau la un restaurant italian, pentru prânz. Ca să sărbătorim cu întârziere ziua mea și așa mai departe.

Super! La cât?

Holly

Pe la 11.30? Olivia adoarme la două după-amiaza.

Max

Freddy are fotbal. Nu ajungem până la 13.00.

Fiona

Clubul de înot e de la 12.00 la 14.00, dar oricând după e bine.

Sunt tentată să le spun că și eu am programat să ațipesc la trei după-amiaza, ceea ce nu e o minciună, având în vedere că încă nu am scăpat cu totul de groaznicul decalaj de fus orar, dar nu zic nimic și îi las să se certe pe somn, cursuri de înot și fotbal. Și, judecând după numeroasele notificări de mesaje de pe WhatsApp, cred că negocierile pentru Brexit sunt mult mai ușoare.

În cele din urmă, găsim o soluție și, mulțumită, mă bag la duș. Abia aștept să-i văd pe toți, dar, când Arthur mă privește pregătindu-mă, brusc, mă simt vinovată că îl las acasă.

— Nu-ți face griji, nu stau mult, îi promit și îl gâdil în spatele urechilor, în timp ce mă privește cu ochii căprui și mari.

Mă îndrept spre oraș. De când m-am întors la Londra, nu am ieșit cu adevărat, așa că m-am dichisit. Mi-am pus chiar și încălțăminte cu un pic de toc, doar e ziua mea, chiar dacă sărbătoresc cu întârziere. Inima mi se strânge ușor când ajung la restaurantul italian și văd la ușă o grămadă de cărucioare duble și o plăcuță pe care scrie că la parter există o zonă de joacă pentru copii. Nu mă înțelegeți greșit. Iubesc copiii, dar sperasem la ceva un pic mai...

Deschid ușa și se aude un zgomot... *foarte slab*?

Un ospătar mă salvează, conducându-mă la masa mea, unde comand o carafă de vin, din care îmi torn într-un pahar mare.

— Minunata sărbătorită!

Ridic privirea și o văd pe Fiona traversând restaurantul, cu copiii după ea. Se năpustește spre mine și mă îmbrățișează călduros.

— Îmi pare rău că am anulat ieri, m-am simțit oribil...

— Nu-ți face griji, e în regulă, știu că ești ocupată, îi zic eu, îmbrățișând-o.

— Doar că am uitat de tot că îi promisesem lui Annabel că o s-o ajut cu invitațiile...

— Annabel?

— E una dintre mămicile de la noua școală a lui Izzy. Organizează o mare strângere de fonduri caritabilă.

— Sună mult mai important ca ziua mea de naștere, râd eu. În fine, mă bucur că reușiți să veniți toți azi.

— Și eu. Deci, cum mai ești?

— Bătrână.

Mă lovește în glumă.

— Prostii! Arăți la fel ca la douăzeci și cinci.

Fiona e o scumpă, dar începe să țină lucrurile la distanță și să strângă din ochi, ca să distingă ceva. Probabil

că și pe mine mă vede un pic neclar. Ceea ce nu e rău. Teoria mea e că vederea ne slăbește odată cu vârsta tocmai pentru a ne împiedica să ne vedem clar.

— Izzy, dă-i mătușii Nell felicitarea noastră!

Izzy poartă o pereche de aripi de zână și îmi sare în poală, întinzându-mi o felicitare cu degetele ei grăsuțe.

— Mulțumesc, zână, îi zâmbesc și o deschid. Uau, frumos scris de mână!

— Pot să văd?

Își dă buclele blonde la o parte de pe ochii mari și albaștri, încadrați de cele mai lungi gene, care îi flutură pe obraji. Izzy are pielea ca o piersică și nu are de ce să se teamă să fie văzută clar. Însă ea are doar cinci ani.

— Mulțumesc, Izzy!

— Lucas, ai adus cadoul?

Lucas are șapte ani și își ține strâns mașinuțele Matchbox, de parcă toată lumea din restaurant ar vrea să i le ia. Scutură din cap.

— Ah, nu, probabil că a rămas pe masa din bucătărie! geme Fiona.

Se uită la Lucas.

— Ai uitat să îl iei, scumpule?

El aprobă. Lucas nu vorbește mult, la fel ca tatăl lui.

Din fericire, în clipa aceea, apare David, care parcase mașina, etalând o cutie frumos împachetată, pe care o găsise pe bancheta din spate. Fiona mereu face cadouri foarte frumoase. Când ne-am cunoscut, amândouă eram la fel de falite, iar cadourile noastre erau lumânări parfumate de la TK Max, dar apoi ea s-a măritat cu David și lucrurile s-au schimbat. În multe feluri, ea e tot aceeași fată, dar acum cadourile ei vin de la magazinele acelea scumpe în care eu nici nu îndrăznesc să intru, pentru că totul cade imediat de pe umerașe când

mă apropii, iar vânzătoarele se uită urât la mine, fiind destul de evident că oricum nu-mi permit să cumpăr nimic.

— Uau, e minunată! suspin, în timp ce despachetez o eșarfă din mătase foarte moale. Nu trebuia...

— Îți place?

— Dacă îmi place? *O iubesc!* strig, îmbrățișându-i pe ea și pe copii.

Fiona pare mulțumită.

— E de la magazinul lui Annabel, ea m-a ajutat să o aleg. Are cele mai uimitoare gusturi. Abia aștept să o cunoști. O să îți placă!

— Abia aștept, zâmbesc eu, dar la a doua menționare a numelui ei simt o ușoară neliniște.

Mă abțin. Eșarfa e frumoasă. Sunt absurdă.

— Iată, au venit toți!

Uit totul, când ușa se deschide și intră Holly și Adam, cu Olivia, în același timp cu Max și Michelle, cu cei trei copii ai lor, și petrecem următoarele cinci minute pupându-ne pe obraji și îmbrățișându-ne și remarcând cât de mari s-au făcut copiii tuturor și cât de minunat e să ne revedem.

Pentru că este minunat. Sincer, nimic nu e mai bine decât să îți vezi vechii prieteni. Doar continuăm de unde am rămas, de parcă ne-am fi întrerupt din mijlocul unei discuții. Numai că ultima dată ne-am văzut vara trecută și avem multe de recuperat. Case noi, promovări noi, copii noi.

— Al patrulea, probabil suntem nebuni! râd Max și Michelle, zâmbindu-și unul altuia peste farfuriile cu *penne arabiatta*, în timp ce Adam încearcă să scoată de la David sfaturi legale gratis despre casa de vacanță

din Franța, pe care se gândesc să o cumpere, plătindu-l cu pizza lui fără salam.

Fiona și Holly despachetează vrafuri de recipiente și ne împart tuturor prăjituri de orez cu afine.

Mai comand o carafă de vin.

— Și tu, Nell?

După ce ospătarii ne iau farfuriile, copiii se duc jos, la zona de joacă, supravegheați de Freddy, care e mituit cu noul iPhone al tatălui său, iar la masă se face liniște.

— Ce mai e nou? întreabă Holly, pe care am cunoscut-o la un job sezonier la Londra și ne-am împrietenit imediat, mâncând cartofi copți la microunde și citind tabeluri în Excel.

Își dă după urechi părul negru tuns bob și se uită la mine peste masă, cu nerăbdare.

Ezit. Singurele lucruri noi pe care le am de spus sunt o logodnă ruptă, o cameră închiriată și recentul meu șomaj. Nu prea seamănă cu promovări și copii.

— Vreau să aud totul despre cafenea...

— Cum merg planurile de nuntă?

— Când te duci înapoi?

În timp ce prietenii mei mă asaltează cu întrebări, mă pregătesc să le dau noutățile. Când i-am povestit Fionei, am pus-o să jure că va păstra secretul. M-am simțit ca o mare ratată. Dar ei sunt cei mai vechi prieteni ai mei. Nu o să mă judece.

Asta e sarcina mea.

— Ei bine, vedeți voi, asta e chestia, când am glumit că am uitat să iau cu mine inelul, nu a fost chiar o glumă...

Ezit, întrebându-mă cum să le mărturisesc, apoi o rostesc, pur și simplu.

— Ne-am despărțit și m-am întors la Londra.

Văd în jurul mesei câteva expresii șocate.

— Știai despre asta? o acuză Holly pe Fiona, uitându-se la ea, iar Fiona roșește și își îngroapă fața în paharul cu vin. Nell, de ce nu mi-ai spus?

— Îți spun acum, nu?

Nu vreau să îi amintesc lui Holly că, de câte ori am încercat să o sun, era ocupată. Holly e un fel de femeie-minune. Când nu o duce pe Olivia undeva, se antrenează pentru încă un triatlon sau se grăbește la vreo întâlnire importantă la spitalul la care lucrează ca manager și unde are de-a face zilnic cu probleme importante, de viață și de moarte. Este atât de realizată, și de organizată, și de *pricepută*, încât nu am vrut să o deranjez cu poveștile mele patetice despre probleme în relație.

— Nu-mi zice, altă femeie! sare Max.

— Max! șuieră Michelle și îl lovește peste umăr.

— De unde știi că nu e alt bărbat? ripostez eu.

— La dracu'! E cu un bărbat?

— MAX!

Toată masa țipă, iar David aruncă un șervețel spre el. Te poți baza pe Max să facă mereu o glumă.

— Nell nu e obligată să ne spună care e motivul, zice Michelle și se uită de sus la soțul ei.

N-o fi ea înaltă, dar Michelle a moștenit temperamentul latin pătimaș al micuței sale bunici siciliene și poate fi înspăimântătoare. Max ia o mutră spășită, de parcă a fost pedepsit.

— E în regulă, nu e mare lucru, mint eu, încercând să mă prefac că nu-mi pasă. S-a speriat doar, l-au luat frigurile gândindu-se la căsătorie.

— Tocmai în California? întreabă Holly.

Asta mă face să zâmbesc, deși sunt răvășită pe dinăuntru.

— Ei bine, e un idiot afurisit, să te lase să pleci! zice Max, cu loialitate.

— Pierderea lui e câștigul tău, adaugă Fiona și mă strânge ușor de mână, peste masă. Știu că Izzy o să fie încântată să își vadă mai des nașa.

— Și Freddy, zice Michelle, atât timp cât nu te deranjează să înghețI pe marginea unui teren de fotbal. E obsedat.

— Abia aștept, zâmbesc eu.

— Nu e *obsedat*, e talentat, intervine Max. Ca tatăl lui. Știu că aș fi ajuns profesionist, dacă nu m-aș fi accidentat la genunchi...

— Ah, Max, nu! Nu povestea cu genunchiul, din nou!

Toți de la masă erup zgomotos, iar discuția se mută rapid spre luarea în bășcălie a lui Max pentru felul în care insistă întotdeauna că putea fi mai bun decât Beckham, dacă n-ar fi fost problema lui cu genunchii. Ceea ce, sincer, e mult mai interesant decât dezastruoasa mea viață amoroasă.

Apoi se întorc copiii și apare un tort de ciocolată cu o lumânare pe el și toată lumea cântă *La mulți ani!* și se pune pe mâncat tort, care chiar e delicios. După care, David plătește nota, înainte ca vreunul dintre noi să observe, și ne luăm rămas-bun cu toții, iar ei urcă în mașini, Fiona și Max scuzându-se că nu mă pot lua, pentru că nu mai au loc.

— Noi mergem în altă direcție, dar putem să te lăsăm la metrou? se oferă Holly.

— E în regulă, nu vă faceți griji, trebuie să dau jos pizza asta, zâmbesc și le fac cu mâna, în timp ce se îndepărtează claxonând.

Rămasă singură pe trotuar, brusc, totul îmi pare foarte tăcut. Ăsta e alt aspect al vieții de unul singur, nu ai pe nimeni cu care să bârfești în drum spre casă. Să râzi de noul cioc al lui Adam, să repovestești chestia amuzantă pe care i-a spus-o Izzy ospătarului ori să te miri de cât de mare a fost bonusul lui David anul trecut.

Sau să se uite la tine când râzi, cu o expresie care spune, pur și simplu, *te iubesc*, doar pentru că ești a lui.

În mod automat, îmi verific telefonul. Niciun mesaj.

Desigur, nu are rost să stau pe loc și să îngheț.

Îmi pun frumoasa mea eșarfă nouă și o mănușă și pornesc spre metrou.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Dragii mei prieteni.*
2. *Restaurantul ales pentru ziua mea – unde au venit cu tot cu copiii lor, dintre care doi îmi sunt fini, și pe care niciodată nu îi văd suficient de des. Chiar ne-am distrat.*
3. *Zona de joacă de la parter (pentru momentele când devine un pic PREA distractiv cu copiii lângă noi).*
4. *Bomboanele Ricola, pentru că mă doare gâtul de la atâta strigat.*
5. *Arthur, care mă așteaptă la ușă, să îmi ureze bun venit acasă.*

Bătălia termostatului

O, DOAMNE, S-A ÎNTORS! GAZDA MEA. DEȚINĂTORUL termostatului.

Apartamentul e BOCNĂ.

De luni, de când s-a întors. Fără îndoială, acesta este felul în care Edward încearcă să-și compenseze amprenta de carbon, după ce și-a dus familia de patru persoane cu avionul în Verbier. A revenit la apartament luni seara, târziu, dar nu l-am văzut, pentru că eram deja în pat, uitându-mă la *The Crown*, pe Netflix.

Ador serialul acesta. În copilărie, eram obsedată de prințesa Diana și de bluzele ei de culoarea aluatului de plăcintă, dar acum sunt îndrăgostită de prințesa Margaret. De felul în care își poartă trupul, cum bea și fumează și iese cu bărbați nepotriviți. Parcă sunt eu, când eram mai tânără. Deși mă tem mai nou semăn cu regina – stau cu brațele încrucișate și privesc dezaprobator, îmbrăcată cu cardigan și încălțată cu pantofi comozi.

Înfruntând temperatura rece, mă aventurez în bucătărie, să îmi fac ceva de mâncare. Pe lângă faptul că m-am uitat la *The Crown*, mi-am petrecut ultimele săptămâni trimițând e-mailuri vechilor cunoștințe, întrebând (implorând) de vreun loc de muncă. Nu pot să cred că deja e jumătatea lui ianuarie, iar eu încă nu am terminat de despachetat, nu mi-am găsit de lucru și nu am reușit să îmi schimb cursul vieții, de la „complet ratată" la „femeie de succes". Chiar va trebui să fac ceva.

Tocmai îmi pun niște pâine la prăjit, când aud cheia în ușă. Arthur aude și el și fuge spre intrare. Nu prea l-am văzut pe Edward de când s-a întors, doar am schimbat câteva amabilități, în timp ce el se grăbea să plece dimineața. În fiecare zi din săptămâna asta a sosit acasă târziu, când eu eram deja în pat, dar azi a ajuns devreme.

— Bună, Penelope! zice el, zâmbind, și își face apariția în bucătărie, câteva minute mai târziu, cu bicicleta Brompton pliată și cu Arthur după el.

Edward mereu insistă să mă strige pe numele întreg.

— Bună, Edward! îl salut, zâmbind la rândul meu.

Am încercat să-i spun Eddie, dar n-a acceptat.

— Cum te-ai acómodat?

— Bine, răspund politicos. Încă mai am de despachetat, dar sunt pe drumul cel bun... Cum a fost excursia?

— Excelentă. Vreme perfectă.

De sub cască, i se zărește fața bronzată, cu excepția a două cercuri mari albe sub ochi, probabil, de la ochelarii de schi. Dacă mi-ar fi fost prieten, l-aș fi tachinat. Dar nu mi-e. Așa că mă abțin.

— Super!

Mă mut stângaci pe partea cealaltă a blatului de bucătărie.

— Schiezi? se interesează el.

— Nu, nu chiar. O dată. Într-o excursie cu școala.

— Ah, păcat!

Conversația stagnează, iar eu mă întorc la prăjitor. Chiar e ciudat să împarți casa cu cineva, la patruzeci de ani. Iată-ne, doi străini, cu propriile vieți și nimic în comun, cu excepția faptului că în prezent trăim sub același acoperiș. Acum, că mă gândesc, cam așa a fost relația mea, spre sfârșit.

— Parcă e saună aici, ai pornit încălzirea?

Ridic privirea și îl văd pe Edward că își scoate casca de biciclist și vesta reflectorizantă. Privirea îi fuge spre termostat.

— Nu m-am atins de el! protestez, simțindu-mă brusc ca o adolescentă care locuiește cu părinții.

Mă înroșesc. Nu știu să mint. Pare să-și relaxeze expresia, văzând că termostatul e tot pe setarea „arctic", însă continuă să-și dea jos hainele, până rămâne în tricou. Între timp, eu arăt de parcă aș evita să plătesc pentru bagaj la îmbarcare, la ghișeul easyJet, îmbrăcată cu tot conținutul geamantanului.

Care e faza cu bărbații și femeile și perpetua lor ceartă pentru încălzire? Îmi amintesc cum în fiecare iarnă tata se transforma în inspectorul-șef Stevens de la Poliția Încălzirii și verifica mereu termostatul, dându-l mai încet. Doar până pleca el la lucru, iar mama îl punea la loc. Au ținut-o așa toată copilăria mea.

— Cred că ți se arde pâinea...

Vocea lui Edward îmi întrerupe gândurile și mă întorc să văd un nor de fum.

— Rahat!

Apăs repede pe „anulare", în același moment în care începe să urle alarma de fum.

— Nu-ți face griji, o opresc eu.

Termin de scos rămășițele arse din prăjitor și îl urmăresc cum face vânt alarmei cu un prosop și deschide geamul.

— Mulțumesc...

Îi zâmbesc, scuzându-mă, și dau să le arunc și să o iau de la capăt, când Edward mă oprește.

— O mănânc eu, îmi place pâinea arsă.

— Da?

— Sophie era dependentă de ea, când locuiam în Franța și era însărcinată cu gemenii; mereu i-o prăjeam așa.

Mă topește. Poftim! Chiar e un bărbat drăguț. Sigur nu ar vrea să își ucidă chiriașa prin înghețare.

— Ați locuit în Franța?

— Da. Sophie e franțuzoaică; acolo ne-am cunoscut. Ne-am mutat înapoi aici când băieții au început școala.

— Câți ani au gemenii acum?

— Cincisprezece..., dar parcă au douăzeci și cinci.

Zâmbește, cu dinții înnegriți de la pâinea arsă.

— Nu mai sunt niște băieței.

— Trebuie să îți fie dor de ei, în timpul săptămânii.

— Da, aprobă, apoi ridică din umeri. Deși nu sunt sigur că lor le e dor de mine. Cel mai probabil, sunt prea ocupați, cu ochii în telefoane, încât să observe că lipsesc.

Pentru o clipă, mi se face un pic milă de el, văzându-l astfel, cățărat pe scaunul de bar și mâncând pâinea mea arsă. Nu poate fi prea plăcut nici pentru el să vină acasă pe bicicletă, după o zi lungă la birou, ca să găsească în bucătăria lui o străină care declanșează alarma de fum.

O pală de vânt rece suflă dinspre geamul deschis și mă înfior. De fapt, nu mai vreau pâine, mi-e prea frig.

— Ei bine, o seară plăcută...

Pun pâinea la loc în frigider și iau câteva doze de G&T – am cumpărat un bax –, apoi mă duc repede sus. O să-mi petrec restul serii încălzindu-mă sub plapumă, sorbind gin și închipuindu-mi că sunt prințesa Margaret.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Comenzile la un click distanță de pe Amazon, întrucât degetele îmi sunt înghețate bocnă.*
2. *Noua mea pătură electrică.*
3. *Gin și prințesa Margaret (nu neapărat în această ordine).*

Către: Caroline Robinson – Shawpoint Publications
Subiect: Proiecte editoriale

Dragă Caroline,

Sper că acest e-mail te va găsi bine! A trecut ceva vreme de când am vorbit ultima dată, întrucât am locuit și am lucrat în America, dar acum m-am întors la Londra și sunt în căutare de proiecte noi și captivante. După cum știi de când lucram împreună, am o sumedenie de abilități și multă experiență ca editor – mi-ar plăcea să le folosesc pentru publicațiile tale. Am și câteva idei interesante, despre care aș vrea să vorbim. Anunță-mă când este momentul potrivit să te sun sau poate că mai bine am discuta la o cafea?

Aștept cu nerăbdare vești de la tine.

Numai bine,

Penelope Stevens

Către: Penelope Stevens
Răspuns automat: Proiecte editoriale

Caroline Robinson-Fletcher este în concediu de maternitate.

Ducă-se duminica asta!

DE CÂND CU DESPĂRȚIREA DE LOGODNICUL AMERICAN, am început să mă tem de weekenduri.

Era altfel când făceam parte dintr-un cuplu; abia așteptam să ne petrecem serile de vineri cuibăriți împreună pe canapea, cu un film și o sticlă de vin; zilele de sâmbătă se scurgeau pălăvrăgind cu prietenii, după ce închideam cafeneaua; iar duminicile, ei bine, duminicile erau preferatele mele. Ne trezeam devreme și mergeam cu bicicleta la piața locală, ne întorceam cu sacoșele pline cu alimente proaspete, din care el gătea rețete noi, în timp ce eu leneveam în grădină, citind o carte și executând rolul de degustător oficial.

Acum, când se apropie serile de vineri, trebuie să înfrunt un nou weekend singură. Ce straniu, obișnuiam să cred că singurătatea e ceva ce îi afectează doar pe oamenii în vârstă! O bătrână plăpândă, care stă într-un fotoliu. Nu cineva la patruzeci și ceva de ani, cu o sută patruzeci și șapte de prieteni pe Facebook.

Am încercat să adun gașca, dar, ca de obicei, toată lumea are planuri. Max și Michelle își vizitează părinții, în timp ce Holly și Adam au de gând să se dea bine pe lângă vicar, la un eveniment al bisericii. De când a descoperit costul școlilor private, brusc, ateul Adam s-a molipsit de religie. Nu are nicio legătură cu faptul că

școala primară locală a bisericii este „cotată de Ofsted[1] ca excepțională". Asta e o expresie pe care o aud acum aruncată peste tot de prietenele mele, cu aceeași importanță pe care o avea cândva „are o decapotabilă".

Cât despre Fiona, ea și David au fost invitați de Annabel și de soțul ei la o petrecere dată în cinstea noii lor case. Nu doar că organizează strângeri de fonduri caritabile și are gusturi uimitoare la eșarfele de cașmir, dar se pare că Annabel e și cea mai grozavă gazdă. Nu că aș fi geloasă. Mă rog, poate că un pic, dar numai pentru că pare să fi adăugat la lunga ei listă de reușite și furtul celei mai bune prietene ale mele.

— Trebuie să cunoști oameni noi.

Sunt pe FaceTime cu prietena mea Liza, din L.A. Este ora 20.00 și am trecut deja la pijama. Stau în pat și mă uit la ecranul telefonului. Fața ei se profilează pe fondul unui cer senin și însorit. Ploaia bate în geamul meu și, dintr-odată, mi-e foarte dor de fosta mea viață.

— Fă-ți prieteni noi, continuă ea.

— Am destui prieteni.

Mă adun repede. Cine are nevoie de soare optimist și de picioare bronzate în șlapi, când poți avea o pătură electrică? Hotărâtă, dau căldura mai tare, de la unu la trei.

— Toți sunt căsătoriți și au copii. Ai nevoie de prieteni necăsătoriți. O activitate...

— Vrei să spui un job?

---

[1] Office for Standards in Education, Children's Services and Skills (Ofsted) este un departament guvernamental britanic, aflat în subordinea Parlamentului, care inspectează și evaluează numeroase instituții educaționale, atât școli de stat, cât și private, instituții de îngrijire a copiilor, procese de adopții și servicii sociale care îi privesc pe copii (n. red.).

Liza dă din mână și alungă întrebarea mea, ca pe o muscă enervantă.

— Ai doar o perioadă mai proastă. Trebuie să îți exersezi răbdarea.

Știu că are dreptate, dar mutarea înapoi la Londra a fost scumpă, iar împrumutul de la tata, deși foarte generos, nu are să țină la nesfârșit: exersez panica, nu răbdarea.

— Ai nevoie să cunoști niște oameni pe aceeași lungime de undă cu tine...

— Nu fac yoga, i-o tai eu.

Liza e un instructor de yoga extraordinar și tocmai s-a întors dintr-o tabără din Costa Rica. Ne-am cunoscut când m-am mutat în L.A. Nerăbdătoare să adopt stilul de viață, m-am înscris la unul dintre cursurile ei. Din fericire, nu mi-a purtat pică, iar de atunci suntem prietene. În seara asta e prima dată când avem ocazia să vorbim, de la întoarcerea mea la Londra.

Lasă să-i scape un hohot de râs.

— Nici nu s-ar mai împrieteni nimeni cu tine, dacă te-ar vedea cum faci yoga, scumpo.

— *Namaste* și ție!

— Dar un club de lectură? propune ea veselă.

Mi se strânge inima. Când spui club de lectură, parcă-ți și imaginezi o femeie de vârstă mijlocie. Mă izbește un gând. *Chiar sunt o femeie de vârstă mijlocie.*

— Cum merge cu Brad? schimb eu subiectul.

Brad e colegul ei profesor de yoga și iubit ocazional. Deși, în ultima vreme, mai mult nu e. Ridică din umeri.

— Zice că se simte confuz.

— În legătură cu ce?

— Dacă vrea o relație serioasă sau nu.

Chiar nu înțeleg ce vede Liza la Brad. Ea e amuzantă, bună și inteligentă. Are un corp lucrat de yoga

de-ți vine să plângi. În plus, e milenială. Abia a împlinit treizeci de ani! Ceea ce înseamnă că mai sunt suficiente șanse să-și găsească dragostea și că nu are deloc nevoie să iasă cu o jigodie nesigură, care încearcă să o intimideze și să o controleze, în timp ce poartă mărgele budiste și se preface că e Domnul Spiritual.

Namaste.

— Terapeutul nostru de cuplu zice că are probleme de intimitate.

Liza pare jenată.

— Știu ce crezi.

— Ce cred?

— Că sunt o proastă și că ar trebui să îl părăsesc.

— Nu ești proastă. El e prostul.

Zâmbește recunoscătoare.

— Hei, am o idee! Ce zici de grup de meditație cu gong tibetan? O să cunoști tot felul de oameni grozavi.

— Da?

— Trebuie să fie așa ceva și la Londra...

Dar, înainte să caute ea pe Google, se aude un mesaj venit pe telefonul meu. E de la Sadiq, un jurnalist care îmi este prieten vechi. Citesc SMS-ul.

Stevens, intrase în spam e-mailul tău! Sună-mă.
Am un job pentru tine.

Viață și moarte

— VREI SĂ SCRIU DESPRE MORȚI?

Ne-am întâlnit azi-dimineață, aproape de biroul lui, într-un local cu cafea artizanală. Mese din lemn șlefuit, tăblițe de scris și prăjituri proaspăt făcute și lăsate neacoperite, așa încât toată lumea poate tuși și strănuta pe ele.

— Păi, cam asta e regula cu necrologurile, Nell. Oamenii trebuie să fie morți, a spus Sadiq, oprindu-se din mâncat pită cu brânză *halloumi* la grătar.

Îl știu pe Sadiq de aproape douăzeci de ani. A fost unul dintre colegii mei de apartament, când m-am mutat prima dată la Londra, iar pe vremea aceea era reporter începător la unul dintre tabloide. Acum, e editor *lifestyle* la unul dintre marile ziare de duminică.

— Tipul care lucra ca freelancer la noi tocmai a fost angajat la secția de articole despre călătorii, așa că imediat m-am gândit la tine.

Am zâmbit, deși nu eram sigură că trebuia să o iau drept compliment. Ospătărița ne-a mai adus două cafele cu lapte. A lui Sadiq avea o inimioară din spumă. A mea nu avea.

— Eu nu am primit inimă.

— Cum?

Sadiq și-a terminat pita și a luat o gură de cafea. Am simțit o ușoară îngrijorare – poate era un semn. Se terminase pentru mine. Gata cu dragostea. N-aveam decât să aștept cu nerăbdare moartea. L-am privit cum înghițea

inimioara, fără măcar s-o observe. Până la urmă, de ce ar fi observat-o? Sadiq nu caută semne din partea universului. Are o căsnicie fericită, doi copii minunați și o carieră impresionantă. Viața lui e de succes, după standardele oricui. Pariez că nici măcar nu-și citește horoscopul.

— O, nimic, am zis repede, scuturând din cap, cu un zâmbet jenat. Apreciez sincer că te-ai gândit la mine.

— Bun, ești interesată sau nu?

— Categoric. Dar ești sigur că am experiența potrivită? Sunt editor de carte, nu jurnalist.

— Practic, va însemna să editezi viața cuiva, în o mie de cuvinte, m-a liniștit el. O să te descurci perfect. În plus, partea bună la necrologuri e că nu rămâi niciodată fără ceva de scris, a adăugat vesel.

— Acum îmi amintesc de ce suntem prieteni atât de buni, i-am spus, zâmbind.

— Și, oricum, îți sunt dator cu o favoare.

— Da?

— Dacă nu erai tu, n-aș fi cu Patrick. Îți amintești cum mi-ai spus că este cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla, când eu încă nu vedeam asta?

Gândurile mi s-au întors în urmă cu douăzeci de ani: stăteam împreună cu Sadiq pe canapeaua mea seară de seară, vorbind până spre dimineață, cu o sticlă de vin ieftin lângă noi și cu un pachet de Marlboro Lights. În timpul uneia dintre conversațiile acelea, Sadiq mi s-a confesat în privința orientării lui sexuale, deși eu știam deja. La fel cum știam și că era îndrăgostit de irlandezul timid, cu ochii albaștri, care lucra la barul pubului unde mergeam noi de obicei.

— Aveai nevoie doar de un ghiont, am zis eu, zâmbind.

Sadiq i-a dat ospătăriței cardul, a plătit nota, apoi și-a luat în grabă haina de pe spătarul scaunului și a spus:

— Ei bine, acum îți dau eu unul.

Am căzut de acord și în privința plății, care nu înseamnă mult, dar, împreună cu împrumutul de la tata și chiria ieftină, îmi va ajunge să trăiesc. Acum sunt în metrou, mă îndrept spre primul meu interviu, care va fi cu văduva unui dramaturg cunoscut. Inițial, necrologul lui fusese programat pentru a fi publicat săptămâna viitoare, dar ziarul a decis să îi aloce o pagină întreagă în februarie, așa că sper să dau necrologului, cu ajutorul ei, ceea ce Sadiq descria drept „viață". O alegere de cuvinte ironică, având în vedere subiectul, dar se pare că riscul în scrierea acestor necrologuri este că se pot transforma ușor într-o plictisitoare listă de realizări. Cel puțin în privința asta nu trebuie să îmi fac griji: în ritmul acesta, necrologul meu va putea fi scris pe un post-it.

Adresa e foarte aproape de Portobello[1]; o casă înaltă și îngustă, vopsită în lila. Urcând scările, repet introducerea. „Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră... Vă sunt foarte recunoscătoare că vă faceți timp să stați de vorbă cu mine...". În timpul călătoriei cu metroul am citit rapid unele însemnări pe care mi le-a dat Sadiq și, după cum se pare, Monty Williamson a fost o adevărată figură. Împreună cu soția lui, a dus o viață fascinantă, călătorind prin toată lumea și întâlnind o mulțime de oameni faimoși. Simt un pic de entuziasm și de anxietate. Sunt sigură că ea va avea o grămadă de povești uimitoare. Totuși, trebuie să fiu atentă. Femeia are optzeci de ani și tocmai și-a pierdut soțul. Probabil că e foarte fragilă.

Și nu aude bine, biata de ea, decid eu, după ce sun la ușă de câteva ori și nu primesc niciun răspuns. Bat tare în ușă. Se aud pași, iar ușa se deschide brusc.

---

[1] Portobello Road, stradă principală în Notting Hill, unde, în fiecare duminică, are loc Portobello Road Market, una dintre cele mai importante piețe de stradă de antichități și haine second-hand (n. red.).

— Bună ziua, eu sunt Nell Stevens, am venit pentru interviul...

— Scuze, ați bătut mult timp? Lucram cu vopselele și ascultam un podcast.

Când mi-am imaginat o văduvă fragilă, care să-și frângă mâinile și să mă întâmpine târșâindu-și picioarele, m-am înșelat amarnic. În fața mea stă o femeie înaltă, plină de viață, cu păr grizonant des, tuns bob. Poartă ruj roșu, o salopetă pătată cu vopsele și teniși cu paiete și șireturi.

— Nu-mi spuneți, v-ați imaginat pe cineva în haine de doliu, cu păr vopsit lila.

Izbucnește în râs văzându-mi expresia.

— Prefer mai degrabă un pic de sclipici, dumnea-voastră nu?

Așa cum stau acum în fața ei, la ușa de la intrare, cred că deja o iubesc.

— Scuze, sunt nepoliticoasă. Vă rog, intrați...

Deschizând ușa mai mult, cât să mă lase să intru, întinde o mână osoasă, cu degetele pline de inele, și o strânge ferm pe a mea.

— Mă bucur să vă cunosc.

Zâmbesc.

— Și eu.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Sadiq, care nu doar că mi-a oferit un loc de muncă, ci m-a și salvat din iadul de a asculta un gong tibetan care îți sună în ureche timp de o oră, cât stai întinsă sub pătură.*
2. *Văduva lui Monty Williamson, pentru că e fantastică.*
3. *Barista de la Starbucks, pentru că mi-a făcut un latte pe care l-am băut în drum spre casă. Cine are nevoie de o inimă, când poți avea o față de panda?*

FEBRUARIE

#pauzadelaretelelledesocializare

Răpusă de părul lila

BUN, NU ESTE CHIAR CEEA CE AȘ NUMI JOBUL MEU *de vis*. Nimeni nu spune „când o să mă fac mare, vreau să scriu despre morți", dar, haideți să fim sinceri, unii dintre cei mai fascinanți oameni care au trăit vreodată sunt morți acum, iar unii dintre cei mai plictisitori sunt încă în viață, iar mie mi-e clar despre care aș prefera să scriu.

E vineri seară și, în loc să ies, stau la biroul din camera mea și fac ultimele retușuri la primul meu necrolog. Durează un pic mai mult decât estimasem, pentru că m-am lăsat trasă în vârtejul Google. Într-o clipă căutam piesele lui Monty Williamson, iar în următoarea, „semne de septicemie", pentru că am o mâncărime pe cot, sau „au voie câinii să mănânce mere?", pentru că Arthur a furat cotorul de măr din coșul meu de hârtii, când nu eram atentă.

Oricum, aproape am terminat. Pornesc înregistrarea de pe iPhone, cu interviul de acum câteva zile, iar vocea văduvei lui îmi inundă dormitorul...

— Te rog, spune-mi Cricket.

— Ca sportul[1]?

— Ca insecta[2], a râs ea. Mă cheamă Catherine, de fapt, dar aceasta a fost porecla mea de copil; am rămas cu ea. Soțul meu zicea mereu că sunt tare vioaie.

---

[1] Crichet, joc sportiv între două echipe, formate din unsprezece membri; aceștia lovesc cu niște bâte speciale mingea, încercând s-o introducă în poarta adversarului (n. red.).

[2] „Greier" (n. red.).

Cricket locuiește în genul de casă pe care ți-ai imagina-o ca fiind a unui dramaturg. Rafturi cu cărți de la podea până în tavan, atât de pline, încât volumele sunt înghesuite în fiecare colț posibil; pe pereți sunt poze și postere înrămate reprezentând teatre, decorațiuni și obiecte din călătorii îndepărtate; o mască tribală, farfurii pictate, covoare cu modele exotice. Are acel aer ușor haotic al cuiva care a trăit o viață liberă.

Interviul nostru a fost la fel.

— Te rog, ia loc, simte-te confortabil, m-a invitat, după ce am urmat-o în camera de zi, unde urma să aibă loc interviul.

M-am uitat în jur după un scaun, dar toată mobila părea acoperită cu cearșafuri stropite cu vopsea.

— E o canapea, sub ăla de acolo.

— Renovezi?

Mi-am dat seama îndată ce am observat scările și diverse recipiente.

— Când ai zis că lucrezi cu vopsele, credeam că e vorba despre cele în ulei sau despre acuarele.

— Cerule, nu! a exlamat ea, veselă. Casa avea nevoie de un strat nou de vopsea și m-am gândit că acum e cel mai bun moment.

Nu știu ce m-a surprins cel mai mult. Faptul că o femeie de vârsta ei se urca pe o scară cu un trafalet sau că avea o dispoziție atât de bună, având în vedere că soțul ei abia murise.

— Mereu mi-am dorit ca încăperea asta să fie galbenă, dar Monty nici n-a vrut să audă. Care îți place? m-a întrebat, gesticulând spre două mostre de vopsea date pe perete. Cea din stânga e „Bondar", iar cea din dreapta, „Soarele Toscanei".

— Hmm... cred că prefer „Bondar".

A părut mulțumită.

— Mințile mari gândesc la fel. Cine nu și-ar dori să se afle într-o cameră zugrăvită cu vopsea cu un astfel de nume fabulos?

A zâmbit, înainte să dispară în bucătărie, ca să facă ceai și să aducă biscuiți.

— Delicioși cei cu ciocolată, care sunt, de altfel, și foarte dăunători.

Mi-a plăcut Cricket din prima. Era directă și fără aere de superioritate și, pe măsură ce interviul nostru a înaintat, a adus albume cu fotografii vechi și m-a desfătat cu povești scandaloase și intrigi din cariera fascinantă a soțului ei, presărând conversația noastră cu nume de staruri ale scenei și ecranului, de parcă erau un praf magic. Și a fost incredibil de onestă. Odată ce cortina a căzut, viața n-a mai fost doar splendoare și *glamour*. Recenzii negative. Greutăți financiare. Cancer. Suferința lui de la sfârșit și ușurarea și sentimentul ei de vină la moartea lui. Lucruri din care e făcută viața. Lucruri care nu se văd într-un album cu fotografii.

— L-am cunoscut pe Monty când renunțasem la ideea de a mă mai îndrăgosti vreodată. A fost ceva neașteptat. Aveam aproape cincizeci de ani și îmi închipuiam că lăsasem în urmă orice nesăbuință. Căsătoria și copiii mă evitaseră... sau poate că eu le evitasem?

A zâmbit, cu o sclipire strengărească în ochi, și m-a izbit faptul că eram mai interesată de Cricket, decât de răposatul ei soț celebru.

— Cum v-ați cunoscut?

— Eram actriță pe vremea aceea – nu una foarte bună, aș putea adăuga – și îmi luasem porția de relații amoroase și povești de dragoste ratate. Fusesem

logodită de câteva ori; o dată cumpărasem chiar rochia de nuntă, o chestie oribilă, pe care chiar o țin minte...

S-a scuturat, cu mintea întoarsă în trecut.

— Din fericire, mirele m-a salvat de la a purta chestia aia afurisită, mărturisindu-mi, cu câteva zile înainte de nuntă, că era deja însurat. Imaginează-ți ce zarvă a stârnit, la vremea aceea!

A râs din suflet.

— Dar asta e una dintre părțile bune ale îmbătrânirii: adeseori, evenimentele oribile se transformă cu timpul în cele mai amuzante.

Gândul mi-a zburat atunci la propria-mi logodnă anulată. Oare chiar am să pot râde de asta în anii care vor urma?

— După aceea, decisesem că am terminat cu așa ceva. Dragostea nu era pentru mine. Aveam să îmi iau o pisică și o violă...

— De ce violă?

— De ce nu?

Am zâmbit. „De ce nu?" părea o bună filozofie de viață.

— Eram chiar fericită. Dar, câteva luni mai târziu, am avut o audiție pentru o piesă de teatru, unde l-am cunoscut pe Monty, și totul s-a dus naibii! A fost un noroc, într-un fel, pentru că mai târziu am descoperit că sunt foarte alergică la pisici și că nu pot cânta nici măcar o notă. Mai pun ceai?

Așa că am mai băut ceai și, pe când soarele de februarie făcea loc înserării, Cricket mi-a povestit că, deși fuseseră împreună de mai bine de treizeci de ani, se căsătoriseră abia după ce împliniseră șaptezeci.

— Și atunci s-a întâmplat doar pentru că sănătatea lui era șubredă, iar Monty voia să evite toate aiurelile alea legate de taxe. Ne-am căsătorit la New York. Fără zarvă.

Doar noi doi. Îmi amintesc că mă gândeam cum, pentru toți cei care ne priveau pe treptele primăriei, trebuie să fi arătat ca un cuplu de bătrânei, eu cu păr cărunt, iar Monty cu mergătorul, însă mă simțeam din nou ca la optsprezece ani. Știi, în ciuda a tot, eram îndrăgostită de el până peste cap...

Vocea i s-a stins, transportată înapoi pe treptele primăriei.

— Ai fost vreodată îndrăgostită de cineva până peste cap, Nell?

Am ezitat o clipă, când reflectoarele s-au întors deodată spre mine.

— Da.

— Și?

— Și el nu era îndrăgostit de mine până peste cap.

Am făcut un schimb de priviri.

— Draga mea...

A spus-o cu atâta bunătate, că aproape am izbucnit în plâns. Reprimasem totul, mă prefăceam curajoasă, fiind frivolă și încercând să glumesc, pentru că era singurul fel în care puteam să fac față celor întâmplate. Mă temeam că, dacă începeam să vorbesc despre asta, aveam să mă prăbușesc cu totul. Dar, din fericire, nu a cerut detalii, iar eu nu am fost nevoită să i le ofer; am menționat doar că recent m-am despărțit de logodnicul meu din America și că m-am mutat înapoi la Londra, ca să o iau de la capăt.

— Și sunt trecută de patruzeci de ani.

— Și? Eu sunt trecută de optzeci.

Am zâmbit, deși nu-mi venea.

— Nu-ți face griji că îmbătrânești, teme-te doar să nu devii morocănoasă!

Cumva, nu mi-o puteam imagina pe Cricket morocănoasă.

— Singura problemă cu îmbătrânirea este că îți pierzi prietenii și pe cei dragi. Mor toți în jurul tău, unul câte unul. Să îl pierd pe Monty a fost foarte greu, dar am trăit mare parte din viață înainte să îl cunosc pe el. Când ne-am întâlnit, el era dependent de muncă, pleca adesea de acasă. Așa că m-am obișnuit să nu fie aici... Dar să îmi pierd prietenele a fost mult mai greu, în multe feluri...

S-a ridicat și a luat o poză dintr-o grămadă de pe masă. Era una cu patru femei care stăteau pe șezlonguri și zâmbeau. Evident, cea cu păr negru era Cricket, pe când era mult mai tânără.

— Îmi erau ca niște surori.

S-a uitat la ele pentru o clipă, apoi mi le-a prezentat pe rând.

— Ea e Una. Mi-a fost cea mai bună prietenă. Am locuit împreună la Londra și chiar și apoi vorbeam zilnic, uneori de câteva ori pe zi. Pe Veronica am cunoscut-o când am jucat împreună într-o piesă... Obișnuiam să mergem la câte un matineu, în fiecare miercuri. Iar Cissy a lucrat la biblioteca locală, unde îi plăcea lui Monty să meargă și să scrie. La început, am fost teribil de geloasă, știi. Credeam că ar putea fi atras de ea. Era atât de frumoasă! a exclamat, zâmbind. Dar apoi am devenit prietene foarte bune. Mereu îmi dădea cărți pe care le citea și care îi plăceau...

Vocea i s-a stins din nou, amintindu-și.

— Ele mi-au fost mereu alături. Mi-e teribil de dor de toate!

Ascultând-o vorbind, mi-am dat seama că, într-un mod bizar, noi două aveam ceva în comun. Știam cum se simțea. Prietenele mele nu muriseră, doar se căsătoriseră și aveau copii, însă și mie îmi era dor de ele.

— Dar să nu ne posomorâm.

S-a scuturat și a pus poza la loc.

— Sunt sigură că ți-am răpit destul timp.

— Deloc! am protestat, însă era, într-adevăr, târziu.

I-am mulțumit lui Cricket pentru interviu și, după ce ne-am luat rămas-bun, a strigat după mine:

— Apropo, prietena mea Una mi-a spus să nu mă înrolez niciodată în brigada părului lila.

Mi-a făcut veselă cu mâna.

— Mi-a spus că asta m-ar putea ucide.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Cele 52,5 milioane de rezultate ale căutărilor pe Google referitoare la „ce să întrebi o văduvă".*
2. *Că am aflat că, deși moartea nu poate fi evitată, la fel ca taxele, nu trebuie să fie cauzată de părul lila.*
3. *Că nu e septicemie.*

Un oaspete neașteptat

DUPĂ DISCUȚIA CU CRICKET, SUNT MAI HOTĂRÂTĂ CA niciodată să îmi văd prietenele, așa că stabilesc să mă întâlnesc cu Fiona la locul de joacă. David îl duce pe Lucas la judo, așa că avem ocazia să stăm de vorbă – printre picături, când nu o să mă dau pe tobogan și nu o să mă bag în groapa cu nisip, așa cum fac toate nașele bune.

Vremea e rece și plouă, așa că mă înfofolesc în câteva pulovere și o jachetă ieftină rezistentă la apă, pe care am cumpărat-o recent dintr-o pornire disperată, după ce încă o umbrelă mi se întorsese pe dos. Haina este dintr-un poliester verde și mă face să arăt de parcă aș fi îmbrăcată cu un sac din acela de gunoi în care pui ce tai de prin grădină.

Găsesc și o pereche de cizme de cauciuc vechi de-ale lui Edward, în garderoba de sub scări. Sunt un pic mari și stropite cu creozot, de când a vopsit gardul, dar sunt mult mai bune decât pantofii mei sport. Sau decât șlapii, care par să fie o prelungire a încălțămintei de vară pe care am adus-o cu mine din California.

Când ies din casă, cu haina fluturând și cu cizmele lipăind, îmi surprind imaginea în oglindă și mă privesc pieziș. Mă consolez rapid. Cui îi pasă de modă? Mă duc la un loc de joacă, să mă întâlnesc cu cea mai bună prietenă și să mă joc în nisip cu scumpa mea fină. Cine o să mă vadă?

Îmi pun o căciulă din lână și mă îndrept spre metrou. Atât timp cât ploaia nu mă atinge, nimic nu mai contează.

*

— Uite-o pe Annabel!

Pe bune?!

Apare ca o zeiță din ceața în care e cuprins locul de joacă. Perfecțiunea într-un trup bronzat, cu jacheta ei Moncler, blugi mulați și cizme Le Chameau. Mă uit cum plutește spre noi, parcă filmată cu încetinitorul, copiii dându-se la o parte precum Marea Roșie, însoțită de o versiune a ei în miniatură, care este, evident, fiica ei, și un buldog francez îmbrăcat cu jachetă Barbour matlasată, care tropăie ascultător pe lângă ea.

O pupă călduros pe Fiona pe obraji, apoi se întoarce și se uită spre mine, cu genul acela de curiozitate temătoare rezervată de obicei momentelor în care găsești ceva neplăcut într-o salată.

Undeva, tăcut, simt că bătălia e pe cale să înceapă.

— Ea e prietena mea Nell, zice Fiona, nerăbdătoare să mă prezinte.

— Salut!

Ridic privirea din locul unde sunt cufundată de Izzy în nisip și flutur din mână.

— Am auzit atâtea despre tine, spune ea, surâzând.

Zâmbetul ei e perfect, cum este, de altfel, totul la ea.

— Și eu despre tine.

Îi zâmbesc la rândul meu, ridicându-mă și scuturând de pe mine nisipul ud, în timp ce fiica ei aleargă să o salute pe Izzy.

— Clementine, scumpo, nu în groapa cu nisip! o instruiește Annabel tăios. Mama nu vrea să te murdărești, adaugă apoi pe un ton mai blând. Ce zici de șotron? Pare distractiv.

Izzy se uită spre mine ezitând. Știu la ce se gândește. Șotronul nu pare distractiv. Să o îngroape pe mătușica Nell în nisip ud pare distractiv.

— Du-te, poți să mă îngropi mai târziu, îi șoptesc și îi fac cu ochiul.

— Chiar și capul?

— Chiar și capul, îi promit.

Izzy zâmbește fericită, iar cele două fete aleargă ascultătoare pe partea cealaltă a locului de joacă.

— Ce mă bucur că, în sfârșit, v-ați cunoscut! se entuziasmează Fiona, când mă alătur lor. I-am spus totul lui Annabel despre uimitoarea ta cafenea din America.

— Ei bine, n-aș numi-o uimitoare.

Mă strâmb, simțindu-mă un pic jenată, în timp ce Fiona radiază mândră.

— E aceea pe care a trebuit să o închizi?

Annabel îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Ce păcat!

— Da, confirm eu, iritată.

— Știu cât de greu poate fi să dai greș cu o afacere. Atât de multe dau faliment.

Bun, poate că sunt eu prea susceptibilă. Încearcă doar să fie drăguță.

— Annabel a avut o afacere de succes în domeniul designului interior, înainte să își deschidă magazinul, continuă Fiona înflăcărată. Poate că te va ajuta cu niște sfaturi. Să te pui pe picioare din nou.

— Mulțumesc, dar... nu, nu cred, zâmbesc politicos.

— Foarte înțelept, aprobă Annabel. Cum îi spun mereu soțului meu, Clive, succesul chiar alege grâul de neghină.

Încă zâmbesc, pentru că îmi trebuie un moment să mă prind. Stai așa. Cine e neghina?

Eu sunt neghina?

— Dar, dacă ai nevoie de vreun sfat referitor la stil, voi fi mai mult decât fericită să te ajut, continuă ea, iar privirea îi fuge spre îmbrăcămintea mea, în timp ce ia o gură din băutura ei cu lapte de soia.

— Annabel are gusturi foarte rafinate, continuă Fiona, fără să își dea seama de insinuările prietenei ei.

— Vrei să spui că nu îți par suficient de stilată? ripostez, ignorând disprețul lui Annabel și luându-mi o expresie care o face pe Fiona să râdă. Cum rămâne cu sacul de gunoi pe care l-am purtat atunci, la Glastonbury?

— Doamne, cum aș putea să uit? Am purtat și eu unul, chicotește ea.

— Am folosit o rolă întreagă!

— Tot weekendul am stat acoperită cu totul de noroi. Când i-am dus mamei hainele la spălat, le-a trecut prin zece cicluri...

— A mea le-a aruncat pe toate!

Izbucnim în râs amândouă, amintindu-ne.

— Așadar, Fiona, trebuie să treci pe la noi, să înoți în piscina cea nouă, ne întrerupe Annabel. Lui Izzy o să-i placă.

Fiona se oprește din râs și se întoarce spre prietena ei.

— Annabel tocmai s-a mutat într-o casă cu piscină exterioară, îmi explică ea.

— Nu o să fie un pic răcoare?

Annabel se uită la mine de parcă aș fi o mare proastă.

— E încălzită.

— Corect, da, desigur.

Ca pătura mea electrică.

— Doamne, da, lui Izzy o să-i placă, se entuziasmează Fiona. E tot mai bună la înot.

— Adu-ți și tu și costumul de baie, o îndeamnă pe Fiona. O să facem o zi a fetelor.

— O, da!

Fiona radiază spre mine.

— Nu sună distractiv, Nell?

Mă uit la Annabel, care se foiește stânjenită. Poate că pentru Fiona nu e evident, dar pentru mine și prietena ei este clar că invitația nu mai include o persoană.

— Și, desigur, și tu, Nell, adaugă ea, cu un rictus.

— Sună grozav!

Desigur că mint. Nu e nici pe departe grozav sau distractiv să fii în costum de baie lângă perfecta Annabel, dar știu cât de mult înseamnă pentru Fiona ca noi două să ne înțelegem.

— Vezi! Știam eu că voi două o să fiți cele mai bune prietene! exclamă Fiona, în timp ce eu și Annabel schimbăm priviri nimicitoare.

Și, punându-și brațele în jurul nostru, ne trage într-o îmbrățișare de grup.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că sunt la o vârstă la care nu îmi pasă dacă arăt precum ceva ce adună gunoierii marțea de pe marginea drumului.*
2. *Că îmi păstrez autocontrolul și nu îi spun verde-n față lui Annabel să își bage piscina în locul pe care nu îl vede soarele.*
3. *Fina mea, întrucât:*
    a. *Mă face să zâmbesc când o împing cu leagănul – „Mai sus, mătușică Nell, ȘI MAI SUS" –, lucru care mă înspăimântă teribil, dar care pe ea*

o face să râdă ca o hienă, când plonjează spre asfalt, cu o sută șaptezeci de kilometri la oră.

*b. Mă învață că, probabil, așa ar trebui să abordez această problemă a vârstei mijlocii, care mă sperie atât; râzând ca o hienă, în timp ce gonesc singură, falită și copilăroasă spre costumele de baie dintr-o piesă și spre bufeuri, cu vântul în părul în-curând-cărunt, cu timpul pe terminate, înainte să mă prăbușesc pe asfalt și să fie „prea târziu".**

*Adică, PT. Aceasta este soarta îngrozitoare care te așteaptă dacă nu te aduni ÎSFPT: e monstrul groaznic care te ține trează noaptea. Cam ca bau-bau, doar că are infiltrații de proastă calitate cu botox și cu colagen.

Bătălia mașinii de spălat vase

DE CÂND A DEVENIT ATÂT DE COMPLICAT?

Termin de clătit vasele, le pun cu grijă pe rafturile mașinii de spălat, apoi mă apuc de tacâmuri. Cuțitele în față, cu tăișul în jos, furculițele în spate, cu dinții în sus, lingurițele în dreapta... sau, stai așa, astea ar trebui în față? Ezit, încercând să-mi amintesc, apoi le schimb locurile. Eu obișnuiam să le îndes pe toate acolo, cum veneau. Alandala. Înghesuind boluri lângă farfurii, azvârlind totul la grămadă.

Dar s-a terminat cu asta.

Iau un cuțit mare, din acela de *chef*, și caut un loc unde să îl îndes. Asta se întâmpla în vechea mea viață. Când *aveam* o viață. Una care includea o casă, un logodnic și propria mașină de spălat vase, pe care puteam să o umplu cum naiba voiam.

— Cuțitele acelea nu se pun în mașina de spălat vase, Penelope.

Ridic privirea și îl văd pe Edward în ușă. Întors de la cursul de yoga, la care merge înainte să plece la birou, poartă echipamentul de sport și o expresie de dezaprobare. Încă în halat, mă simt șleampătă.

— Le tocește lamele. Trebuie să le speli separat, de mână.

Vine spre mine și începe să inspecteze conținutul mașinii de spălat vase.

— Nu, paharele de vin se așază pe partea asta.

Începe să îmi strice aranjamentul și să pună vasele după regulile lui stricte, țâțâind.

— Paharele mai mici aici, vezi?

Mă uit la cuțitul de tocat pe care încă îl am în mână, cu lama de cincisprezece centimetri. Credeți-mă, sunt tentată. De fapt, în ultima lună, au existat multe momente în care a fost cât pe ce să-mi omor gazda.

— Și nu uita să o pui pe setarea economic, să nu consumăm multă energie, mă instruiește el, înainte să urce și să facă un duș călduț, de douăzeci de secunde.

— Am înțeles.

Zâmbesc forțat.

Deși, având în vedere provocările nesfârșite, i-aș zice mai degrabă omor prin imprudență.

Necrologul

Monty Williamson, legendarul
dramaturg londonez care s-a bucurat
de prețuirea contemporanilor săi,
dar și de dragostea soției sale.

PRIMUL MEU NECROLOG A APĂRUT ÎN ZIAR! ENTUZIASMATĂ, mă hotărăsc să o sun pe mama.

— Îl ții minte pe Monty Williamson, faimosul dramaturg și director de teatru?

— Hmm, numele nu-mi spune nimic.

— A scris *Nimeni nu ascultă*!

— Să fiu sinceră, eu și tatăl tău nu prea mergem la teatru. Cel puțin, nu de când el a adormit atunci la *Regele Leu* și a început să sforăie...

— Trebuie să îl știi, insist eu. A fost un fel de crai și a ieșit cu toate modelele alea faimoase, în anii 1960, înainte să se însoare cu o actriță pe nume Catherine Farrah.

— Da? Sincer, memoria mea e ca o sită zilele astea. Stai așa, lasă-mă să îl întreb pe tatăl tău... Philip! Phi-LIP!

După mai multe strigăte în fundal, o aud explicându-i tatei, apoi:

— Nu, nici el nu știe. De ce?

Abia în clipa aceea îmi dau seama că mi-am petrecut ultimele cinci minute povestindu-i despre o persoană de care nu a auzit și pe care nu a întâlnit-o niciodată, care s-a căsătorit cu altă persoană pe care de asemenea nu o știe și care a scris o piesă de care ea chiar nu a auzit și care a murit. E adevărat ce se zice. M-am transformat în mama.

Din fericire, mama nu îmi reproșează nimic, în schimb, iese repede și cumpără câteva exemplare din ziar și le arată mândră vecinilor. Între timp, am un puseu neașteptat de vinovăție. E ceva rău dacă te simți entuziasmat că ai scris un articol care chiar este despre moartea cuiva? Să faci bani din durerea altcuiva. E un pic aiurea, dacă te gândești puțin.

Dar apoi primesc un e-mail de la Cricket, care îmi transmite cât de mult îi place, cât de minunat am prins esența persoanei lui și ce tribut frumos este pentru dragul ei Monty. Și mă simt mult mai bine. Îndrăznesc să spun chiar că simt o sclipire de mândrie.

O despărțire deprimantă

LA ÎNCEPUT, CÂND AM DECIS SĂ PLEC DIN L.A. ȘI să mă mut înapoi la Londra, m-am temut că o să-mi regret decizia. Îmi închipuiam că o să plâng mult și că o să-l urmăresc pe fostul pe Facebook. Ei bine, la naiba cu asta! Nu am plâns nici măcar o dată și folosesc rar Facebook.

Bun, nu e *complet* adevărat. Am lăcrimat de câteva ori și m-am uitat pe pagina lui, dar el oricum nu o actualizează niciodată, deci chiar nu am nimic de câștigat holbându-mă la o poză veche cu el, din 2009, când făcea scufundări în Thailanda. În afară de faptul că mă înveselește amintindu-mi cât de ridicol arată în costum de scafandru și cât păr a pierdut de atunci.

După cum se poate vedea, încă nu sunt chiar în starea de despărțire amiabilă. Nu știu cum o fac toate celebritățile acelea de la Hollywood. Pe de altă parte, chiar crede cineva toate declarațiile lor de presă? Toate poveștile acelea despre cum încă sunt cei mai buni prieteni și cum sunt foarte îndrăgostiți și bucuroși să se prețuiască în continuare și să se adore unul pe altul, doar că de la distanță, de data asta. Când toată lumea știe că, de fapt, vor să spună: „I-a pus-o bonei" ori „E dependentă de operații estetice" ori „Când, în sfârșit, ne-am oprit din făcut *selfie*-uri, ne-am dat seama că nu ne suportăm și niciun filtru nu ne-a mai putut salva".

Sau: „El nu m-a mai iubit, așa că am plecat." Asta ar fi fost declarația noastră de presă. Doar că, în cazul nostru, era adevărat. Și complet deprimant. Acum înțeleg cum ajung vedetele alea să declare astfel de platitudini. Pentru că toată lumea își dorește un final fericit, chiar dacă s-a despărțit de partener. Nimeni nu poate recunoaște că se simte trist, furios și cu inima frântă. Că viața e complicată.

Este târziu. Întinsă în pat, intru pe Facebook și mă uit la poza lui.

Chiar și în costumul acela penibil, care îl face să arate ca o focă gravidă, o parte din mine tot îl iubește.

Rahat.

Omorâți de clătite

FEBRUARIE E O LUNĂ CAM DEPRIMANTĂ. CU BURNIȚĂ constantă, vânt și un gri nesfârșit. Deja mi se scămoșează puloverele, pentru că le port întruna! Mă uit la *selfie*-urile unui anume supermodel în costum de baie, pe plaje cu nisip alb, în timp ce încerc să mă adăpostesc în stația de autobuz.

— Femeia are mai mult de cincizeci de ani! Cum reușește? o întreb pe Michelle, când mă sună mai târziu, să mă întrebe dacă pot să stau cu copiii luna viitoare, când e ziua lui Max.

— Nu știu, dar e un model de urmat. Poate că mănâncă o grămadă de salată?

— Cine vrea să mănânce frunze de salată, când e atât de frig, că înghețI? Eu tânjesc după mâncare sățioasă!

Ceea ce explică imediat de ce eu nu îmi fac și nu îmi voi face niciodată *selfie* în costum de baie.

— Și eu! În seara asta o să-mi mănânc partea cuvenită de clătite.

— Clătite?

— E Ziua Clătitelor[1] azi. Ai uitat?

---

[1] Pancake Day sau Shrove Tuesday (engl.), lăsatul secului, în cultura creștină de proveniență catolică (incluzând anglicanii, romano-catolicii, metodiștii, luteranii), care se sărbătorește întotdeauna într-o marți, înaintea Miercurii cenușii, zi în care va începe postul Paștelui; conform tradiției, se folosesc produse de origine animală, pentru a găti clătite și alte dulciuri (n. red.).

Da, uitasem complet, iar acum simt nevoia unei tratații cu aluat și sirop de lămâie. Acesta este unul dintre lucrurile pe care chiar le iubesc la viața la Londra, în februarie.

— Mulțumesc că mi-ai amintit. Mă întreb dacă gazda mea are tigaie.

— Cum e gazda ta? E drăguț?

— Ne certăm frecvent din cauza termostatului și a mașinii de spălat vase.

— Sună de parcă ați fi căsătoriți, râde ea, apoi își dă seama. Scuze, nu am vrut să fiu lipsită de diplomație...

— Nu ești, e în regulă, o asigur atât pe ea, cât și pe mine.

Aud voci de copii în fundal.

— Sunt foarte entuziasmați de momentul în care o să întoarcem clătitele în aer, mărturisește Michelle. Trag la sorți, să vadă a cui va fi întoarsă prima. Desigur, Freddy nu acceptă să nu fie a lui. Sper doar că am făcut suficient aluat. Anul trecut a mâncat cinci clătite...

— ȘASE! o întrerupe strigătul lui Freddy.

— Cred că o să-l întrec anul acesta. E unul dintre cele mai bune lucruri când ești însărcinată. Poți mânca exact câte clătite vrei, râde ea.

— Și scuza mea care e? glumesc eu, dar brusc simt o durere în suflet.

Viețile noastre nu puteau fi mai diferite. Michelle, cu scenele ei de fericire domestică, are o căsnicie perfectă, e însărcinată și locuiește în casa ei frumoasă. Deodată, mă simt mai singură ca niciodată.

— Deci, ești sigură că poți să stai cu copiii?

— Da, desigur. O să petrec timp cu finul meu...

— Mulțumesc încă o dată, Nell, vorbim în curând.

După ce închidem, mă duc să caut o tigaie. Și ce dacă sunt doar eu? Mai multe clătite pentru subsemnata. Găsesc tigaia ascunsă în fundul dulapului, apoi dau fuga după ingrediente la magazinul din colț și mă apuc să fac aluatul.

Când eram copil, Ziua Clătitelor era unul dintre momentele mele favorite din an. Mama punea tigaia pe foc și le întorceam cu rândul. Fratele meu Rich făcea niște clătite perfecte, răsucindu-le de două ori. Ale mele sfârșeau oriunde, numai înapoi în tigaie nu. Eram mereu subiect de glumă în familie.

— Unde va ajunge a lui Nell anul ăsta? râdea tata, în timp ce se împrăștiau peste tot prin bucătărie.

Favorita tuturor a fost cea care s-a lipit de tavan și s-a prăjit de luminile de sus, făcând-o pe mama să țipe, crezând că o să ia foc casa. Doar imaginați-vă! Omorâți de clătite. Dar se pare că Ziua Clătitelor nu e cine știe ce distractivă dacă suntem doar eu și Arthur, care îmi urmărește fiecare mișcare, dorindu-și să dau greș, ca el să le poată înfuleca de pe jos. Totuși, perseverez și tocmai când îmi deschei ultimul nasture de la blugi, întrebându-mă dacă să o mănânc sau nu pe a patra, aud cheia în ușă – a sosit Edward de la muncă.

Simt o panică bruscă. Bucătăria arată ca o zonă de bombardamente. Mă pregătesc să-mi facă observație, în timp ce el intră în bucătărie, cu geaca reflectorizantă de ciclist, cu bicicleta pliată și adulmecând ca un copoi.

— Ce gătești?

— Clătite...

Gesticulez spre tigaie.

— Desigur. Dezlegarea de marți.

Lasă jos bicicleta și își scoate casca.

— Hmm, nu am mâncat așa ceva de câțiva ani.

Așteptându-mă să fiu mustrată pentru cum arată bucătăria, sunt un pic derutată.

— Francezii nu au Ziua Clătitelor?

Mă refer la Sophie, soția lui. Aprobă.

— *La Chandeleur*. Doar că sunt *crêpes*, desigur.

Deci așa reușesc franțuzoaicele să nu se îngrașe. Până și clătitele le mănâncă slabe.

— Dar Sophie oricum nu mănâncă. Preferă să aibă grijă de siluetă.

Decid să nu mai mănânc a patra clătită.

— Te deranjează dacă...

Arată spre bolul mare cu aluat.

— Miroase delicios.

— O, nu, bineînțeles că nu, dă-i drumul! M-aș oferi să îți fac una, dar mă tem că nu mă pricep să le întorc.

— Ah, bun, acesta a fost mereu punctul meu forte. Toți anii mei de tenis. Reflexe bune.

Ridicându-și mânecile, ia aluat cu polonicul, îl întinde atent și acoperă toată suprafața, îl lasă până devine auriu, apoi, cu o mișcare de expert din încheietură, aruncă în aer clătita. Aterizează perfect.

— Pam-paaam!

Zâmbește larg, cu fața luminată. Sunt luată prin surprindere. Nu i-am mai văzut latura asta.

— Uau, uimitor!

Îl aplaud, iar el face o plecăciune.

— Haide, de ce nu încerci...

— Nu, sincer. Nu cred că vrei clătite pe tavan.

— Am fost antrenor de tenis. O să-ți arăt...

Pune alt aluat și, înainte să îmi dau seama, îmi dă o lecție de întors clătite, iar după câteva eșuări – cumva, una se înfășoară în jurul ceainicului –, ce să vezi, chiar

reușesc să întorc una în tigaie. Prima dată! Cine ar fi crezut?

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Iisus, că mi-a dat clătite.*
2. *Gazda mea, Edward, nu doar pentru că a fost companionul meu de Ziua Clătitelor, ci și pentru că a propus Nutella și bezele, ca topping; MULT mai delicioase decât cele fără gluten, cu afine, iaurt slab și semințe de chia, care îmi umplu rețelele de socializare.*
3. *Că nu trebuie să curăț bucătăria lui Michelle, care, în pozele pe care mi le-a trimis mai târziu, arată ca o fericită scenă domestică din filmul horror* Masacrul clătitelor din Putney[1].
4. *Că nu trebuie să îmi fac vreodată* selfie *în costum de baie; într-un final, am mâncat șapte și, oficial, sunt un porc.*
5. *Pantalonii de pijama cu elastic.*

---

[1] Trimitere la seria de filme horror *Masacrul din Texas*, apărute între anii 1974 și 2017; primul film din franciză a dat naștere subgenului horror *slasher* și numeroaselor clișee folosite azi în peliculele de groază (n. red.).

Ziua Îndrăgostiților

DATE FIIND CIRCUMSTANȚELE, MĂ GÂNDESC CĂ anul acesta o voi ignora. O să mă prefac că nu există. Ceea ce poate însemna un singur lucru:

PAUZĂ TOTALĂ DE LA REȚELELE DE SOCIALIZARE.

Din fericire, niciodată nu mi-a păsat prea mult de Ziua Îndrăgostiților. În școală, m-am dezvoltat cu un pic de întârziere, așa că nu am avut prea mulți admiratori, nici secreți, nici netăinuiți. Dar l-am avut pe tata, care îmi trimitea în fiecare an o felicitare semnată de mână S.W.A.L.K.[1] Și în fiecare an mă prefăceam că nu știam de la cine era.

Când am crescut, am avut parte de cuvenitele felicitări și buchete de flori, dar mereu mi s-a părut că totul era prea fals. Eram convinsă că nu asta înseamnă dragostea, nu flori prea scumpe și un restaurant elegant.

Din fericire, Logodnicul American gândea la fel, așa că, într-un an, am făcut un pact să ignorăm această zi. Ne iubeam. Nu era nevoie să o dovedim într-o zi anume. Iar apoi el chiar a ignorat-o.

---

[1] Acronim pentru Sealed With a Loving Kiss („pecetluită cu un pupic drăgăstos"), formulă familiară de încheiere a scrisorilor folosită în Marea Britanie (n. tr.).

— De ce ești supărată? Ai spus că e o prostie comercială, zisese el.

— Este, dar nu pot să cred că nu mi-ai luat măcar o felicitare.

— Dar tu mi-ai cerut să o ignor.

— Da, dar nu trebuia *chiar* să o ignori.

— Și de ce ai mai pretins asta?

— Am crezut că îți dai seama!

— Ce să îmi dau seama?

— Că iubita ta vorbește în parabole!

— Nu mai striga!

— Nu strig. Tu ești cel care strigă!

Sincer, nu e de mirare că bărbații și femeile au probleme de comunicare. Dacă o femeie doar *spune* ceva, nu înseamnă că *și vorbește serios*. Atunci când un bărbat întreabă o femeie ce are, iar ea îi răspunde „nimic", desigur că nu vrea să spună că nu e nimic, ci, de fapt, că e furioasă pe el din diverse motive, iar el ar face bine să rezolve problema repede, altfel o să dea de belea și se vor auzi oale trântite prin bucătărie.

În fine, cum ziceam, anul acesta sunt la izolare de Ziua Îndrăgostiților. Ceea ce e relativ ușor, având în vedere că lucrez de acasă, și nu într-un birou. Însă când mă așez la rând la bancă mi se strică planul. Ați încercat vreodată să respectați o pauză totală de la rețelele de socializare, în timp ce stați la o coadă? Încerc să mă țin tare preț de câteva minute, dar apoi cedez și mă uit la un șir nesfârșit de poze cu buchete superbe, texte „criptate" ale celebrităților pe Twitter și mesaje de dragoste scrise pe nisip.

Într-un final, mă simt complet deprimată. Ce stupid totuși! Ce dacă nu am pe cineva care să îmi trimită flori; sunt o femeie puternică, independentă! Așa că, în

spiritul *ducă-se*, decid să mă îndrept spre un pub. Fără îndoială, va fi plin de cupluri cuprinse de romantism, iar eu o să fiu singură, dar refuz să mă ascund precum un personaj din vreun roman victorian. O să-l iau cu mine pe Arthur.

Și o carte. Mereu e mai bine cu o carte.

Pubul este relativ liniștit. Se pare că cele mai multe cupluri s-au dus la restaurantele exagerat de scumpe și sunt doar câteva risipite ici-colo. În afară de niște baloane în formă de inimă în spatele barului și un cocktail special de Ziua Îndrăgostiților, cu șampanie, mă aflu pe un teritoriu destul de sigur. Plină de curaj nou câștigat, comand chiar un cocktail, în spirit de frondă, apoi caut un loc.

Abia mă așez, că zăresc undeva în colțul pubului o față cunoscută. E Tăticul Sexy, pe care l-am mai întâlnit aici. Simt atât un frison de entuziasm, cât și de ușurare că m-am machiat un pic și mi-am trecut peria prin păr, de data asta. Evident, el este luat, dar tot am și eu o anume vanitate. Sentimentul acela de jenă că sunt singură de Ziua Îndrăgostiților mă încearcă din nou, dar reprim totul cu hotărâre. Nu am de ce să mă simt rușinată.

Mă concentrez pe carte și încep să citesc, deși este dificil să mă adun când Tăticul Sexy se află la câțiva metri distanță. Stă la o masă, dar companionul lui nu se vede. Trebuie să fie soția lui. Încerc să-mi lungesc gâtul pe ascuns, să văd. Sunt curioasă cum arată. Sunt sigură că e minunată. Pare genul de bărbat care are o soție minunată, iar băiețelul lor e superb. Se uită spre mine –rahat! –, dar îmi feresc repede privirea.

— Poftiți cocktailul „Ziua Îndrăgostiților"! zice barmanul, aducându-l.

— Mulțumesc, îi răspund eu, zâmbind.

Paharul are un beţişor de cocktail, în care e înfiptă o căpşună mare, decupată în formă de inimă. Doar că acum mă simt ca o adevărată nebună, şi nu o femeie singură şi emancipată. Mănânc repede căpşuna şi mă las mai în faţă, încercând să ies din raza lui vizuală. Primesc un SMS cu mesajul S.W.A.L.K. Zâmbesc. E tata, urându-mi să fiu fericită de Ziua Îndrăgostiţilor, ca întotdeauna.

Mă gândesc la Ziua Îndrăgostiţilor de anul trecut. După calamitatea pe care o provocase ignorând evenimentul, Logodnicul American mi-a gătit *spaghetti alla puttanesca*. Nu pare mare lucru, dar asta doar dacă nu aţi gustat nişte *puttanesca* bune, iar ale lui erau cele mai bune. Bunica lui italiancă îi dăduse reţeta; erau atât sărate, cât şi dulci, cu paste *al dente*, de îţi venea să te urci pe pereţi. Zâmbesc la această amintire.

Doamne, cât îmi e de dor de el! Senzaţia mă izbeşte puternic şi rapid, parcă în adâncul stomacului. Mă întreb dacă el se gândeşte la mine. Dacă apar ziua prin mintea lui, cum apare el prin a mea. Sau poate m-a uitat deja şi sunt doar o amintire îndepărtată?

Dar să nu ne posomorâm.

Vocea lui Cricket îmi sună în ureche şi mă întreb dacă ziua asta e dificilă şi pentru ea. De la interviu, am început să ne scriem e-mailuri; decid să îi trimit un mesaj scurt, când ajung acasă. Aşa că beau repede cocktailul meu „Ziua Îndrăgostiţilor". E timpul să plec. Nu trebuie să dovedesc nimic nimănui. Cu atât mai puţin mie. Mă ridic şi iau lesa lui Arthur, apoi mă întorc spre uşă...

— Scuzaţi-mă...

Şi dau chiar peste Tăticul Sexy.

— Scuze!

Sau el a dat peste mine?

— Scuze, v-am lovit?

Are o halbă și un pahar cu vin. Văd că a vărsat un pic din ele.

— Nu, deloc, e în regulă, băbăciunea asta...

Vorbesc în dodii. Chiar vorbesc în dodii.

— Regele Arthur, nu?

— Nu, Nell.

Cocktailul ăla chiar a fost tare! Mi s-a dus drept la cap.

— Scuze, credeam că vă referiți...

Mă opresc din vorbit. E cel mai bine așa.

— Ei bine, mă bucur să te cunosc, Nell. Trebuie să te las acum..., spune, gesticulând spre masa lui din colț.

— Da, și eu.

— Poate ne mai vedem pe aici.

— Da, poate.

— La revedere, rege Arthur, zâmbește el, formându-i-se riduri de expresie în jurul ochilor.

Chiar are cei mai frumoși ochi. Îi zâmbesc și eu, iar în vreme ce dau să plec îi observ mâna de pe halbă. Nu poartă mănuși.

Nu poartă nici verighetă.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Chiar nu e evident??? Tăticul Sexy e, cel mai probabil, necăsătorit!

Ziua de după

SAU B) ARE O AVENTURĂ.

Rahat. Mă întreb dacă, într-adevăr, are o aventură. Mă întreb de ce stătea după colț, unde nu putea să îl vadă nimeni. Nu, nu e posibil. Nu cu ochii aceia.

Sau C) Poate că e precum cei din familia regală și nu poartă verighetă (desigur, exceptându-l pe Harry).

Sau D) M-am uitat la mâna greșită, întrucât eram cam beată.

Un moment de sinceritate

— POATE CĂ E DIVORȚAT ȘI LUA CINA CU FOSTA soție, propune Liza când vorbesc cu ea la telefon, câteva zile mai târziu, în timp ce îl plimb pe Arthur.

— Era Ziua Îndrăgostiților.

— Poate că divorțul a fost amiabil?

Liza nu e genul care să se împiedice de un astfel de detaliu.

— Poate fi amiabil sau poate fi ciudat.

— Trebuie să fii mai deschisă.

Mă învârt pe sub un copac din parc, încercând să prind semnal mai bun.

— Aici nu e California.

Mă ignoră.

— Deci îți place de el?

— Nu îl cunosc, dar... mă rog, e primul bărbat pe care l-am observat, de când...

Nu termin propoziția. Nu e nevoie. Liza cunoaște toate detaliile.

— Trebuie să începi să ieși.

Nu pot să cred că am discuția asta. Cu câteva luni în urmă, viața mea era complet planificată. Acum, totul e cu fundul în sus și m-am întors în punctul acesta. Simt o picătură de ploaie pe față și mă uit spre cer. Începe să se adune nori negri.

— E prea curând.

Nu mă slăbește.

— Mai bine decât să fie prea târziu.

Parteneră

AM DECIS CĂ LIZA ARE DREPTATE – TREBUIE SĂ FAC un efort să ies –, așa că acum câteva zile am luat problema în mâini.

— Un concert?! a obiectat Fiona, de pe cealaltă parte a insulei din bucătăria ei, după ce m-am grăbit la ea, cu o surpriză.

— E un concert cu muzica anilor 1980!

Ca adolescente, eu și Fiona fuseserăm mari admiratoare ale tuturor trupelor cunoscute din anii 1980, dar ne descoperiserăm pasiunea comună abia când ne pomeniserăm la o petrecere la Fresher's Week, amândouă cu părul tapat, baticuri și salopete. Ea fusese Siobhan, de la Bananarama, eu – Kevin, de la Dexy's Midnight Runners. De aceea, atunci când am aflat că multe dintre trupele noastre preferate se reunesc pentru un tur, am fost foarte bucuroasă.

— Când e?

— Sâmbăta asta. Și, ghici ce, am reușit să fac rost de două bilete!

Cu asta, puteam să mă revanșez față de ea pentru toate cărțile și lumânările pe care i le făcusem cadou de-a lungul anilor. Fiona *iubește* trupele acelea. Vor cânta unele dintre cele mai mari staruri din anii 1980; eram convinsă că avea să fie încântată.

Însă Fiona a tăcut. Brusc, m-am îndoit de impulsivitatea mea. Ar fi trebuit să o întreb mai întâi.

— Nell, mi-ar plăcea, dar sunt ocupată în seara aia.

— Chiar dacă te-ar aștepta Robert De Niro? am glumit, încercând să-mi ascund dezamăgirea.

— Scuze, dar merg la Savoy.

— Uau, fițos!

— Da, nu-i așa? E evenimentul acela caritabil despre care îți spuneam, organizat de Annabel.

Brusc, entuziasmul meu s-a spart ca un balon.

— Annabel?

— Da, firma soțului ei a cumpărat locuri la o masă, dar el a trebuit să plece cu treabă, așa că ea m-a invitat pe mine ca parteneră...

— Desigur.

— Îmi pare rău.

— Nu-ți face griji, e în regulă. Știu că ți-am spus în ultima clipă. Doar că m-am gândit..., am adăugat, însă vocea mi s-a stins.

M-am simțit ridicol. Ce crezusem? Că o să ne îmbrăcăm în salopete și o să ne tapăm părul, ca la optsprezece ani? Fiona nu putea renunța cât ai clipi la angajamentele ei mondene, doar ca să meargă la un concert cu prietena ei bătrână și disperată. Ea avea de mers la un eveniment caritabil fițos, la Savoy. Cu Annabel.

— Dar Holly? a propus ea.

— Îi place muzica anilor 1980?

— Cui nu-i place?!

— Nu-ți face griji. Sunt sigură că o să găsesc pe cineva care vrea un bilet gratis.

Doar că nu am reușit. Toți prietenii mei aveau deja planuri sau nu găseau bonă. M-am gândit să merg singură. Îmi plăcea să merg fără însoțitor la matinee, pe

când locuiam la New York. Dar să te duci la un concert și să cânți singură cele mai mari hituri din tinerețe era altceva, așa că am decis să vând biletele și să accept că o să pierd cam o sută de lire.

Apoi mi-a venit o idee.

— Nu am mai fost de mulți ani la un concert pop! exclamă Cricket, uitându-se la mine entuziasmată, în timp ce ne îndreptăm spre stadion.

— Sper că o să-ți placă muzica.

— Deja îmi place! Am descărcat când eram în Uber *Now That's What I Call The 80s*[1] și am ascultat câteva piese pe drum încoace, în loc de podcastul meu preferat.

— Asta-i minunat! am zis impresionată.

Am invitat-o pe Cricket în ultima clipă. Cu doar câteva ore înainte să înceapă concertul, eram pe cale să vând biletele pe eBay, însă mi-am amintit cum îmi povestise că acum, rămasă fără toate prietenele ei, nu mai are cu cine să iasă și, dintr-un impuls, i-am trimis un e-mail. Mi-a răspuns imediat, asigurându-mă că ar fi încântată, și s-a urcat și într-un taxi, să ne întâlnim.

— Cel despre Viena a fost preferatul meu. Mie și lui Monty ne plăcea să mergem acolo la operă...

Iar acum vreau să-i pun un milion de întrebări, dar ea e deja la bar, comandă ceva de băut, după care ne ducem la locurile noastre. Îmi făcusem griji că va avea probleme cu scările, însă nu era cazul. Le urcă rapid, cu pași uriași. Partea cea mai bună este că a venit îmbrăcată cu salopeta ei stropită de vopsea, pentru că era în toiul zugrăvelii când a primit e-mailul meu și nu a avut timp să se schimbe. Nici că putea arăta mai adecvat!

---

[1] Compilație de hituri ale anilor 1980; versiunea britanică a fost lansată în 2007, iar cea americană, în 2008 (n. red.).

— Doamne, nu-i așa că e distractiv?

— Da, îi răspund, grăbindu-mă să țin pasul cu ea. E mai distractiv decât a fost de mulți ani.

Mă uit în jur la publicul care trepidează de nerăbdare. E un amestec de tineri și vârstnici, dar niciunul atât de bătrân cum e Cricket, deși ea pare cât se poate de imperturbabilă. De fapt, nici nu sunt sigură că a observat.

— Tu și tipul tău mergeați la concerte?

— Nu, lui Ethan nu-i plăcea muzica live, îi zic și îmi dau seama că e prima dată când reușesc să-i pronunț numele. Mereu se plângea că nu sună suficient de bine și că e preferabil să le asculte albumele acasă.

— Iar acesta, draga mea, e un motiv suficient să nu te căsătorești cu el, glumește ea și, în ciuda durerii pe care o simt, zâmbesc și eu.

— Eram diferiți în multe privințe, recunosc eu.

— Diferențele pot ajuta sau pot distruge o căsnicie. Adesea, diferențele care îți plac la început pot deveni motivele pentru care îți vine să-l omori peste cinci ani.

Râd. Pentru prima dată, chiar pot să râd de situație. Bate nerăbdătoare cu degetele pe genunchi.

— Deci, când își fac apariția?

— Nu sunt sigură. Curând, cred.

— Ah, ce minunat...

Ochii i se fac mari, își scoate telefonul și începe să facă poze, apoi se apleacă spre mine.

— Facem un *selfie* rapid?

— Un *selfie*?

— Înseamnă să îți faci o poză așa, îmi explică ea inocent, înclinând telefonul în fața noastră. Zâmbește!

Sfârșim prin a ne face mai multe *selfie*-uri, în timp ce așteptăm să înceapă concertul, pălăvrăgind despre tot felul de lucruri. De la povești despre Monty și despre

ziua în care li se oferiseră bilete la concertul unei trupe noi, de care nu auziseră, așa că au preferat să meargă în schimb la cinematograf – „S-au dovedit a fi Beatles, dacă îți vine să crezi una ca asta!" –, până la noul podcast pe care îl ascultă – „Preferatele mele sunt cele din genul *true crime*[1]" – și la o expoziție pe care vrea să o vadă la V&A[2] – „Nu știu dacă te interesează, dar eu sunt membră, așa că pot să invit gratis pe cineva..."

Chiar e reconfortant. Pe cât de mult îmi iubesc prietenele, nu prea reușesc să mă alătur discuțiilor despre copii, și soți, și amenajări ale casei. La prânzul de ziua mea, s-a vorbit despre școală și a fost ca o gaură neagră în care au dispărut toți, până când ne-a salvat ospătarul, care a adus parmezan gratinat și râșnița de piper.

Apoi luminile din sală se sting și se aprind reflectoarele și, deodată, una dintre trupele mele preferate e pe scenă, cântând și dansând, iar Cricket se ridică în picioare. Câteva persoane din spatele ei îi cer să stea jos, dar ea le răspunde politicos:

— Dacă stau jos, drăguță, s-ar putea să nu mă mai ridic niciodată.

Și continuă să țopăie încântată.

Bravo ei! La optzeci și ceva de ani, și-a câștigat dreptul de a dansa la un concert. Între timp, eu nu sunt atât de curajoasă și rămân lipită de scaun, din cauza privirilor tăioase pe care le primim de la oamenii de pe rândul din spatele nostru. Sincer, cum pot veni unii la concert și *să nu vrea să danseze*? Îmi amintesc de mine pe când

---

[1] Gen popular de nonficțiune întâlnit în literatură, cinematografie, show-uri de televiziune sau podcasturi, în care autorul analizează o crimă adevărată, adeseori comisă de un criminal în serie (n. red.).

[2] Muzeul „Victoria and Albert" din Londra (n. red.).

eram o fană adolescentă, care avea postere pe peretele din dormitor și părul tapat. Ce ar crede acel eu, dacă m-ar vedea stând jos acum?

Ajunge. *Ducă-se!*

Când începe unul dintre cele mai mari hituri ale lor, iau exemplu de la Cricket și sar în picioare. La patruzeci și ceva, și eu mi-am câștigat dreptul de a dansa.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *O seară excelentă.*
2. *Că Cricket nu a pățit nimic, după ce a alunecat dansând și și-a vărsat vinul roșu pe femeia morocănoasă din spatele nostru, lucru care, desigur, a fost doar un accident, nu un gest intenționat, habar n-am ce tot vorbea femeia aia!*
3. *Kevin, șoferul mașinii Uber, care m-a dus acasă, întrucât, deși m-am simțit din nou ca la optsprezece ani, nu am optsprezece ani, iar dansatul mi-a dat dureri de spate.*
4. *Anii 1980.*

Șterge contactul

AZI L-AM ȘTERS PE ETHAN DIN TELEFON. MĂ UITAM peste contacte, să sun pe cineva de la lucru, când, brusc, l-am văzut: *Ethan DeLuca*. Logodnicul American. Fostul. Bărbatul Care Mi-a Frânt Inima.

Doar că, desigur, acolo nu erau trecute toate astea. Numai numele și numărul de telefon. Îmi amintesc că el și l-a salvat în telefonul meu. Eram într-un bar, sărbătoream ziua de naștere a unui coleg, dar plănuiam să plec devreme – eram obosită și voiam să ajung acasă –, până am fost convinsă să mai stau la un pahar.

Un moment de răscruce. Nu așa i se spune? Când o decizie luată într-o fracțiune de secundă îți schimbă cursul vieții. Dacă nu aș fi stat mai mult, nu i-aș fi fost prezentată prietenului brunet al colegului, care a venit mai târziu, pentru că tocmai aterizase din California. Dacă acel pahar nu s-ar fi transformat în câteva, iar el nu mi-ar fi cerut numărul de telefon. Eu nu l-aș fi refuzat, pe motiv că tocmai ieșisem din altă relație scurtă și jurasem că mă las de bărbați. El nu și-ar fi salvat numărul în telefonul meu, iar eu nu aș fi râs, gândind „îmi place tipul". În schimb, aș fi plecat din bar și m-aș fi dus la culcare, iar viața ar fi continuat ca înainte.

Dar nu s-a întâmplat așa. Iar în ziua următoare am făcut ceva ce nu îmi stătea în fire.

L-am sunat.

La început, Ethan mă făcea să râd mult. Îmi scria e-mailuri amuzante și îmi spunea pe FaceTime povești excentrice și autoironice despre viața lui de *chef*. Avea un fel ciudat de a privi viața, de parcă o contempla prin lentile complet diferite de ale celorlalți. Avea un spirit de observație unic. Vedea în oameni lucruri pe care ei înșiși nu le vedeau. Observa diverse detalii la mine.

Este un aspect foarte important, să simți că ești înțeles, fără să fie nevoie să te explici vreodată. Să ai acea conexiune specială. Am citit undeva că motivul pentru care doi oameni ajung împreună este ca să simtă că nu sunt singuri. Nici fizic, nici emoțional. Așa am simțit când m-am îndrăgostit de Ethan. De parcă o parte din mine, pe care o ținusem ascunsă de ceilalți, era reflectată. De parcă, în sfârșit, după toate întâlnirile care nu funcționaseră, cu bărbați nepotriviți, găsisem pe cineva care *mă înțelegea*.

Dar în cinci ani se pot întâmpla multe. Poți trece de la a te simți magn ific de fericită, la senzația că nu o să mai fii fericită vreodată. De la a crede că sunteți împreună, la a descoperi că ești singură. De la acele adorabile furnicături ale anticipării, când străinul arătos din bar își salvează numărul în telefonul tău, la o oarecare zi ploioasă, la o cafea, când apeși pe butonul de „editează" și derulezi ecranul până în jos, unde scrie cu roșu: „șterge contactul".

Cinci ani de momente împărtășite și de amintiri comune ale unei vieți pe care credeai că o veți trăi împreună șterși cu o apăsare a degetului mare – clic – și gata, s-au dus.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Amintirile minunate, deși uneori îmi doresc să fi fost la fel de simplu să mi le șterg și din suflet.*
2. *Blana lui Arthur, în care îmi îngrop chipul și care îmi absoarbe toate lacrimile.*
3. *Că, după ce am șters din telefon pozele cu Ethan, nu mai primesc mesajul acela enervant de „memorie aproape plină". Dovadă că mereu există o parte bună a lucrurilor, indiferent cât de neplăcută pare situația.*

MARTIE

#iepuraspascalsexy

Întrebare și răspuns

CÂND MĂ TREZESC, CONSTAT CĂ AM TREI APELURI ratate și un mesaj vocal de la Michelle, toate în legătură cu faptul că voi sta cu copiii lor în seara asta. Cu ochii încețoșați, mă uit la ceas. Nu e nici măcar opt dimineața.

„Nell! Unde ești? Încerc să dau de tine de câteva ore!"

„Încă în pat", sunt cât pe ce să spun, când o sun să o asigur că nu, nu am uitat ce am promis și da, o să fiu acolo la ora șase și patruzeci și cinci de minute fix. Dar, după ce ascult lista lungă cu lucrurile pe care ea le-a făcut deja înainte de micul dejun, hotărăsc să tac.

Nu mă refer doar la Michelle, care e dornică să îmi explice cât este de ocupată; toți facem la fel. Parcă e o nouă competiție, să vedem cine poate fi cel mai ocupat. „Ce mai faci?", „Ocupată până peste cap!", „Și eu! Nebunie totală!".

Ne comparăm programele haotice și expunem nesfârșite liste cu lucruri de făcut; de cele mai multe ori doar trimitem mesaje scrise, pentru că, pe bune, cine are timp pentru o discuție adevărată?

Ce vreau eu să știu este de când ne-am făcut un ideal din a fi ocupați? De când o agendă foarte plină a devenit măsura succesului? Înseamnă asta că eu m-am transformat într-o ratată, pentru că, de când am pierdut totul, nu mai sunt extrem de ocupată, ci stau în pat

gândindu-mă la ziua de naștere a lui Max și întrebându-mă cum naiba unul dintre prietenii mei poate împlini cincizeci de ani? *Cincizeci*. Cum e posibil? Cincizeci e vârsta tatălui tău. E vârsta politicianului de la știri, cu o frezăgroaznică și cu gusturi proaste la cravate.

E VÂRSTA MIJLOCIE! (*Cu adevărat* vârsta mijlocie, nu doar când te simți de vârstă mijlocie.)

Nu este, repet, nu este vârsta cuiva alături de care ai străbătut Europa cu trenul, în vara în care ai împlinit optsprezece ani, dormind pe plaje, pentru că v-ați cheltuit toți banii de hostel pe sticle de Chianti, din care ați băut la miezul nopții pe Treptele Spaniole, gândindu-vă că „viața nu poate fi mai bună de atât".

De fapt, nu sunt sigură că viața chiar poate fi mai bună de atât. Acum, pot să îmi permit un vin de calitate, dar nimic nu e la fel de bun cum era acel Chianti ieftin. Și chiar dacă în California am dat o avere pe o saltea Tempur-Pedic și pe o plapumă din puf de gâscă unguréască, cel mai bun somn pe care l-am avut vreodată a fost în sacul meu de dormit mâncat de molii, pe nisip.

Atunci, care e răspunsul?

Habar n-am. Sincer, chiar nu știu care e răspunsul la această întrebare și la multe alte întrebări pe care viața pare să mi le pună acum. Dar știu că trebuie să mă scol, să fac niște cafea și să lucrez la necrologul de săptămâna asta – viață de liber-profesionist și așa mai departe –, apoi să îl plimb pe Arthur. O să mă gândesc la asta diseară, când voi fi bonă și toți copiii vor fi în pat. Atunci o să am destul timp să stau pe canapea, uitându-mă la televizor și meditând la viață. Când nu o să fiu atât de ocupată. Pff!

Surpriza

CE NAIBA O FI FOST ÎN MINTEA MEA? E TRECUT DE miezul nopții și ei ÎNCĂ refuză să meargă la culcare! E un coșmar. Abia mă aud gândind peste strigătele și țipetele lor. Cât despre stat pe canapea, adio! Mi-am petrecut ultimele cinci ore alergând în sus și în jos pe scări, după copii.

Sunt extenuată. Terminată, de fapt. Și nu e vorba doar despre asta, dar ei s-au transformat din niște copii adorabili de cinci și șase ani, cu nume drăguțe și demodate precum Rosie și Lily, în monștri care vor filme Disney și care împrăștie muci peste tot. Chiar și scumpul, dragul de Freddy, care anul trecut când am stat cu el s-a cuibărit în brațele mele și mi-a spus că vrea să se însoare cu mine, a devenit un gangster și insistă că are voie să se uite la *Peaky Blinders*, până când se întorc „bătrânii".

Freddy are zece ani.

Între timp, eu mă simt cam de o sută. Nu am mâncat. Am muci în păr. Îmi țiuie urechile. Mâncarea pe care am comandat-o s-a răcit, pentru că eram prea ocupată – Doamne, din nou cuvântul ăsta! – să bag în baie trei copii. Știam prea puține despre oroarea pe care o poate produce o propoziție inocentă precum „spală-te pe dinți". Am întors spatele pentru două minute și era pastă de dinți peste tot. Oglinda din baie arată ca o creație a lui Jackson Pollock.

Disperată, o sun pe mama.

— Doar fii fermă, mă sfătuiește ea, după ce o trezesc. Nu accepta un „nu" ca răspuns. Copiii trebuie să știe cine e șeful.

Corect. Bine. E ridicol. Am coborât Marele Canion. Am circulat pe autostrăzile din Los Angeles. Am ținut un discurs la înmormântarea bunicului, în fața unei adunări numeroase. Cu siguranță, pot băga în pat trei copii?

Așa că devin dură și îi mărșăluiesc sus, la culcare, în ciuda bocetelor și zbieretelor de protest. Nu mai sunt nașa amuzantă. Sunt nașa îngrozitoare. Mă urăsc. Lily chiar mă lovește. Îndată ce îi bag în paturi și cobor, ei ies din nou și trebuie să îi duc sus încă o dată. Sus, jos. Sus, jos. Nu mă simt ca un șef. Mă simt ca Bătrânul Mare Duce de York[1].

În toiul hărmălaiei, aud telefonul meu. E Michelle, care îmi scrie să se asigure că totul e în regulă.

Totul este perfect în regulă! Copiii au adormit rapid, iar eu mă uit la TV. ☺

Desigur, e o minciună. Este haos aici. Anarhie totală. Dar nu vreau să îi stric ziua de naștere lui Max. Sau să recunosc că am dat-o în bară complet. Poate că există un motiv pentru care nu sunt mamă: n-aș fi bună de nimic.

În cele din urmă, după ce recurg la mită (Lily și Rosie primesc fiecare câte cinci lire, Freddy, zece; îmi amintesc când eu eram cea plătită ca să stau cu copiii, și nu invers), îi pun pe toți în paturi și, până să curăț baia, au adormit, iar eu cad cu fața în jos pe canapea.

---

[1] Referire la versurile cântecului pentru copii *The Grand Old Duke of York* (*When they were up, they were up / And when they were down, they were down, / And when they were only halfway up, / They were neither up nor down*) (n. red.).

Exact la timp să aud cheia în ușă.

Țâșnesc în sus și mă prefac că răsfoiesc leneș revistele de design interior, în care sunt case minunate (să pună sare pe rană), când apar Michelle și Max, râzând și parcă bezmetici, după ieșirea lor în oraș. Max e chiar beat și se prăbușește pe canapea lângă mine, în timp ce Michelle anunță:

— Bebelușul ăsta mă presează pe vezică!

Și aleargă în sus pe scări, la baie.

— Așadar, presupun că și tu știai despre secret? zâmbește Max, când ea dispare.

Cu degetul deja îndreptat spre aplicația Uber, nu sunt foarte atentă.

— Ce secret?

— Petrecerea surpriză.

Ridic privirea din iPhone. *O petrecere surpriză?*

— Dar credeam că luați cina. Doar voi doi, continui, cu vocea un pic sugrumată.

— Și eu. Bine, bine, te cred, râde el și își atinge nasul, încercând să îmi facă subtil cu ochiul, închizându-i însă pe amândoi. Mulțumesc că ai stat cu copiii, Nell... sincer apreciez... o prietenă atât de bună...

Apoi îi cade capul în piept și adoarme imediat.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Un dormitor fără muci, în care să mă prăbușesc extenuată, învinețită, moartă de foame și plină de abțibilduri.*
2. *Că nu am copii, astfel că pot petrece ziua de mâine ocupată să dorm până la amiază.*
3. *Că am maturitatea și înțelepciunea de a nu mă simți jignită sau enervată pentru că nu am fost invitată la petrecere, ci de a accepta asta cu eleganță și înțelegere.*

Discuție pe WhatsApp cu Fiona

Nu o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat în weekend!

Cine e?

Nell!

Nu ești Fiona???

Scuze, da, nu mi-am pus ochelarii

Stai așa, citesc

O, ai cunoscut pe cineva?

Nu! ☹

Michelle m-a rugat să stau cu copiii, pentru că era ziua lui Max, și ghici ce?

Ce?

După aceea, am aflat că îi organizase o petrecere surpriză!

Da, știu

Iar eu nu am fost invitată!

Stai

De unde știi?

Fiona scrie

Mai ești acolo?

Fiona scrie

Fiona???

Am ieșit cu ei sâmbătă

Ce??? Te sun chiar acum

Apel ratat la 9.28

Nu răspunzi!

Sunt la Pies and Lattes[1]

Unde??

PILATES

Scuze, programul de autocorectare!

Cine a mai fost acolo?

Doar câțiva prieteni…

Holly și Adam au fost?

Da

Dutu-i, nu pot să cred

DUTU-I

Mrrr

De ce nu m-a invitat Michelle și pe mine??!!

Nu Michelle a organizat-o

Dar cine?

Annabel

Annabel!

Fiona scrie

Michelle m-a rugat să îi recomand un restaurant,
iar eu am întrebat-o pe Annabel, pentru că ea știe
toate locurile la modă.
Ea a propus restaurantul ăsta mexican nou și
îi cunoștea pe proprietari,
așa că a făcut rezervările…

Fiona scrie

A fost ideea ei să-i invite pe câțiva dintre prietenii lor, ca surpriză.
Mi s-a părut o idee excelentă!
Știi că lui Max îi plac petrecerile. Și împlinea cincizeci de ani!

Nu pot să cred că am ratat-o! ☹

Ea a zis că te-a invitat, dar că
nu i-ai răspuns la e-mail.

---

[1] „Plăcinte și cafea cu lapte” (n. red.).

Ce e-mail?

I-am dat adresele de e-mail ale tuturor.
Poate că al tău s-a dus în spam?

Stai așa, verific.

Nu.

Ce ciudat!

Da, foarte.

Ar fi trebuit să îți spun, dar, când
ai zis că stai cu copiii, am presupus că știi totul.
Ce păcat...

Da.

O să-i pară așa de rău lui Annabel când
o să-i povestesc că nu ai primit invitația!

Sunt convinsă.

E atât de drăguță și de generoasă, a și plătit toată nota,
drept cadou pentru Max! Lui Max nu i-a venit să creadă.

Foarte drăguț din partea ei.

Uite ce, ar fi mai bine să plec.
Profesoara se uită la mine.
Vorbim mai târziu.
xxx

xx

Sunt recunoscătoare pentru:
1. *Că îmi păstrez cumpătul.*
2. *Nu am numit-o pe Annabel vacă.*
3. Pies and lattes. *Nu, serios. Nu e de la programul de autocorectare.*

Frica

MĂ AȘTEAPTĂ CÂND MĂ TREZESC. CA UN BĂTĂUȘ DE școală, care stă la pândă pe coridor, gata să lovească. Pot să o simt înainte să deschid ochii, pumnii ei strânși îmi fac stomacul noduri și bocancii ei grei îmi apasă pieptul.

A trecut ceva vreme de când m-a vizitat ultima dată. Eram acasă, în pat, lângă Ethan. El dormea adânc, dar eu nu fusesem niciodată mai trează. California era cuprinsă de un val de căldură și, în ciuda ventilatorului, camera era încinsă și claustrofobică. Stăteam întinsă goală în întuneric, ascultându-l cum respira. Încercând fără succes să îmi găsesc liniștea în ritmul constant al respirației lui. Azi se împlinește un an de atunci. Îmi amintesc pentru că a fost ziua în care ne duseserăm la spital.

Perioada aceea m-a afectat destul de rău, săptămâni în șir m-a făcut să mă simt agresată și rănită. Nu am spus nimănui, cu atât mai puțin lui Ethan. Era greu să-mi descriu atacatorul, când nu știam nici eu ce era. Mai rău, mi-era rușine că nu mă pot împotrivi. Mă învinovățeam că eram slabă și vrednică de milă. Era doar vina mea.

Unii ar putea numi asta anxietate sau depresie. Alții îi pun eticheta de atac de panică. În timp ce mulți o descriu ca pe faimosul câine negru[1] de care nu poți scăpa.

---

[1] Metaforă pentru tristețe adâncă; în zona Marii Britanii și Irlandei, motiv folcloric reprezentând diavolul (n. red.).

Dar eu o numesc simplu: Frica. O teroare fără explicație, care mă bagă în sperieți. Pentru că nu e ca atunci când te simți un pic indispus, pentru că ești falit sau sătul că a venit luna martie, dar cerul este încă gri.

Frica te paralizează. Te apucă de gât, astfel încât nu mai poți respira, și îți face inima să îți bubuie în urechi, puternic și rapid. Ai impresia că o să mori, iar o parte din tine chiar își dorește asta. De aceea e atât de îngrozitoare. Pentru că, după ce termină să te agreseze, o faci și tu, chiar mai rău. E micul tău secret murdar, iar eu l-am ținut ascuns pe al meu ani la rând.

Eram boboc la facultate, când am întâlnit prima dată Frica. Îmi amintesc că eram entuziasmată că mă mutam de acasă, așa că a fost un șoc să găsesc un monstru așteptându-mă, odată ce am ajuns acolo. Dădea târcoale prin întuneric, după cursuri. Pregătindu-se să lovească târziu în noapte, pe holurile căminului.

Am fost prea speriată ca să le mărturisesc părinților mei. Nu voiam să își facă griji și nici să admit ce se întâmpla. În schimb, am încercat să o ignor, iar după un timp trebuie să se fi plictisit și să fi plecat să pună mâna pe alt biet suflet. Nu am mai văzut-o decât după mulți ani, când mi-a făcut o vizită la muncă și am încercat să mă ascund de ea în toaleta femeilor, plângând. Acum, de cele mai multe ori, mă lasă în pace.

Până azi.

Stau întinsă câteva momente, îndemnând-o să dispară. Sperasem că, întorcându-mă la Londra, o voi lăsa în urmă, fără să îi trimit noua adresă. Dar acum m-a găsit și nu renunță fără luptă. *Dar nici eu.* Îmi adun curajul și dau la o parte plapuma. Pentru că, dacă știu sigur un lucru, acela e că niciodată nu trebuie să cedezi în fața unui atacator. Iar Frica e din soiul cel mai rău.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Cafeaua tare, dragostea unui câine și un simț al umorului care nu mă părăsește niciodată, nici măcar în cele mai rele zile.*
2. *Că știu că mâine e o nouă zi.*

Frățiorul care a crescut

MÂINE SE SĂRBĂTOREȘTE ZIUA MAMEI, AȘA CĂ Îl trimit un mesaj frățiorului meu Rich, ca să îi amintesc să o sune pe mama. În schimb, el mă sună pe mine.

— Rahat, am uitat!

— Știu.

— De unde știi? sare el.

— Pentru că uiți în fiecare an.

— Tu i-ai trimis o felicitare?

— Da.

Oftează.

— Și niște flori, nu mă pot abține să nu adaug.

Îndepărtez telefonul de ureche, când el oftează și mai tare. Face asta în fiecare an. Chiar și când locuiam în America și trebuia să am de-a face cu oribila poștă și să sun în zori la vreo florărie locală, din cauza diferenței de fus orar, tot îi trimiteam în fiecare an o felicitare și flori. Și în fiecare an, în mod „convenabil", el uita.

— Ai spus că sunt și de la mine? se smiorcăie el, deși știe foarte bine că mereu pun și numele lui pe biletul care însoțește florile.

De dragul mamei, nu al lui.

— Surioară? zice el nesigur, când vede că nu răspund.

Mă joc cu ideea de a-l lăsa să sufere, de data asta, apoi cedez.

— Desigur.

— Știam că o s-o faci, zice vesel și îl aud râzând la telefon. Și vii acasă de Paște anul acesta?

Mi se strânge inima un pic. Paște. Altă sărbătoare de familie, când toți sunt împreună cu jumătatea și cu copiii, iar eu trebuie să merg acasă la părinți, să dorm singură în fostul meu dormitor.

— Nu știu încă. Tu?

— Da. O aduc pe Nathalie.

— Cine e Nathalie?

— Iubita mea!

Pare jignit.

— Credeam că o cheamă Rachel.

— Ne-am despărțit. Era nebună.

— De ce spun bărbații mereu că fostele lor sunt nebune?

— Poate pentru că sunt...

— Asta înseamnă că și Ethan o să spună despre mine că sunt nebună?

— Complet nebună, glumește el, înainte să își dea seama că s-ar putea ca eu să nu găsesc remarca la fel de amuzantă. Nell, îmi pare rău... pentru ce s-a întâmplat cu Ethan. Mi-a spus mama că nunta e anulată.

— Moare să afle toate detaliile.

— Știu, o ucide curiozitatea, zice el și îmi dau seama că zâmbește.

Cel puțin părinții noștri sunt un subiect în privința căruia mereu suntem de acord.

— Dar el a fost cam fost nemernic, să fim onești.

— Credeam că îți plăcea de el, zic eu șocată.

— Mă rog, trebuia să îmi placă, te măritai cu individul.

— Ziceai că are umor.

— Are. Dar să ai umor nu e totuna cu să fii un om bun, nu?

Tac, gândindu-mă la Ethan, la faptul că mereu fusese fermecător și amuzant în aparență, dar numai eu reușisem să văd persoana din spatele glumelor.

— Poate că ai dreptate, recunosc, probabil, pentru prima dată în viață față de fratele meu.

— Iisuse, te simți bine? se miră el, râzând, și râd și eu, dar, sinceră să fiu, nu aș ști cum să răspund cu adevărat la această întrebare.

Ziua Mamei

ÎNTOTDEAUNA MI S-A PĂRUT CĂ VIAȚA SEAMĂNĂ CU o cursă cu obstacole. Îndată ce ai trecut de unul, te așteaptă altul, iar în ultima vreme toate par să fie sub forma vreunei sărbători care să-mi amintească de ceva ce eu nu am.

Luna trecută a fost Ziua Îndrăgostiților; luna asta e rândul Zilei Mamei, așa că mă trezesc cu paginile de pe rețelele de socializare inundate cu buchete de flori, tăvi cu micul dejun adus la pat și felicitări cu sclipici lucrate de mână, toate minunate, dar care mă fac să mă simt cel puțin un pic pe dinafară.

Chiar dacă am o vagă bănuială că toate canapelele sunt pline cu lipici și că o grămadă de tătici panicați se întreabă cum să-și distreze copiii, în timp ce mămicile recunoscătoare au parte de o binemeritată leneveală.

Ca să mă înveselesc, o sun pe mama, care e încântată de flori.

— Cum i-am spus și lui Richard, chiar nu trebuia, ciripește veselă la telefon, iar eu încerc să nu simt o familiară senzație de iritare, pentru că fratele meu a sunat deja, asumându-și toate meritele.

Nu e o competiție, trebuie să îmi amintesc.

— Ai primit felicitarea mea?

— Nu, când ai trimis-o?

— Săptămâna trecută. Trebuie să se fi pierdut la poștă.

— Nu contează, mă liniștește. Am primit-o pe a lui Richard, adaugă.

— *Da?*

— Da, mi-a trimis online o felicitare din aia animată. A fost chiar isteț și, cum zicea el, mult mai bună pentru mediu. Mai puțină risipă.

O să-l omor pe frățiorul meu.

— Deci, vii de Paște sau ești prea ocupată cu munca?

Simt o urmă de vinovăție. Încă nu am fost să-mi văd părinții. Am tot găsit scuze să nu merg. Nu pentru că nu vreau să-i văd, ci pentru că nu am vrut să înfrunt valul de întrebări ale mamei și îngrijorarea blândă a tatei, care mă vor enerva și mă vor face să plâng, în egală măsură.

— Ei bine, ideea e că...

— Voiam doar să verific, pentru că avem atât de multe solicitări pe Airbnb.

Vinovăția mea se evaporă repede.

— Vrei să îmi închiriezi camera?

Iar eu credeam că voia să își vadă fiica.

— Paștele înseamnă una dintre cele mai aglomerate perioade, zice ea, apoi începe să îmi povestească despre cuplul în vârstă din Zürich, cu care a legat o prietenie prin e-mail. Iar când i-am spus că sunt fan al lui Andrea Bocelli, mi-a zis că va cânta acolo în septembrie și că au două bilete în plus!

Vocea mamei e plină de entuziasm.

— Așa că, m-am gândit, dacă nu vii...

— Desigur că vin, o întrerup, înainte să îmi închirieze camera.

— Super! se entuziasmează ea, dar jur că detectez o urmă de dezamăgire.

Mama a făcut de mulți ani o pasiune pentru Andrea Bocelli.

— O să fie frumos să ne reunim din nou toată familia. A trecut o veșnicie de când nu ne-am văzut cu toții.

De fapt, de vara trecută. Venisem cu Ethan, să sărbătorim cei șaptezeci de ani ai mamei. Eu și Richard i-am organizat o petrecere surpriză. Mă rog, eu am organizat petrecerea; Richard a adus berea. Au venit toți prietenii noștri, plus familia, iar eu am purtat o rochie nouă și mi-am petrecut seara lăudându-mă cu Ethan și cu inelul, punând astfel capăt bârfelor cu privire la sexualitatea mea împrăștiate de unele rude mai în vârstă („Până la urmă, locuiește în America, înțelegi tu...").

Am angajat un DJ, să pună toate cântecele preferate ale mamei, și îmi amintesc că l-am lăsat pe Ethan acolo și m-am dus la baie, iar când m-am întors părinții mei dansau pe Frankie Valli&The Four Seasons. Tata știa toate versurile de la *Can't Take My Eyes Off You*, iar mama râdea și roșea. Îmi amintesc că îi priveam și eram mândră de tot ce creaseră împreună – chiar și de tontul de fratele meu, care băuse prea mult din propria bere și adormise în tufele de trandafiri – și îmi doream să am același lucru.

Dar, când m-am uitat la Ethan, care era în cealaltă parte a camerei, ceva în mine a știut, pur și simplu, că noi nu vom avea niciodată așa ceva.

Șase luni mai târziu, m-am mutat.

Mai vorbesc un pic cu mama, înainte să ne luăm rămas-bun. Apoi îmi trimite o poză cu buchetul. E frumos. Cum sunt toate florile, felicitările și cadourile de Ziua Mamei postate de prietenii mei. Dar mă fac să mă întreb unde e locul meu. Adică, dacă eu nu sunt membră a Clubului Mămicilor, în ce club sunt?

— Trebuie să îți faci propriul club, propune Cricket veselă, ținându-și borul pălăriei, în timp ce cotim și

pălăria aproape că îi e luată de o pală de vânt puternică. Eu o să fiu primul membru.

E după-amiază târziu și suntem pe stradă, trăgând amândouă de o plasă de IKEA plină cu cărți. Am sunat-o după ce am vorbit cu mama. Știam că ea, spre deosebire de celelalte prietene ale mele, nu avea să fie ocupată să sărbătorească ziua aceea cu soțul și copiii și, cum mama ei murise cu ani în urmă, m-am gândit că ar putea fi o zi dificilă pentru ea.

A fost încântată să mă audă, nu pentru semnificația zilei, ci pentru că descoperise „câteva" cărți de la bibliotecă, pe care Monty nu le returnase, și avea nevoie de o mână de ajutor, să le ducă înapoi. Cele mai multe biblioteci erau închise duminica, dar asta era deschisă.

— Suntem aproape?

Prind mai bine sacoșa, care mă taie în palmă. Spre deosebire de Cricket, nu am mănuși din piele căptușite, „un cadou cumpărat de la Harrods".

— Nu mai avem mult.

— Chestiile astea cântăresc o tonă!

Mă uit la Cricket. Are de două ori vârsta mea, dar și genul acela de rezistență de modă veche care nu vine de la exerciții la sală, ci mai degrabă din educația care îți spune să nu te plângi, ci doar să îți faci treaba.

— Am ajuns!

Se oprește în fața unei clădiri din cărămidă roșie, în stil victorian. Câteva scări conduc spre intrare. Punem sacoșa jos, să ne tragem sufletul.

— Credeam că sunt doar câteva cărți?

Răsuflând ușurată, îmi flexez recunoscătoare degetele.

— Ei bine, asta e chestia, Monty n-a înțeles niciodată pe deplin principiul de bază potrivit căruia, atunci

când împrumuți o carte de la bibliotecă, ar trebui să o și returnezi.

— Ce vorbești?!

Mă uit în jos la sacoșa în care sunt suficiente cărți, cât să umpli o bibliotecă destul de mare.

— Cele mai multe sunt cartonate, observ eu.

— Nu îi plăceau cele broșate. Mereu spunea că îi place senzația unei cărți cartonate în mâini.

— Știa el ce știa! remarc și mă aplec să iau una.

Pare valoroasă, și nu mă refer la preț.

— Eu am un Kindle, dar nu e același lucru. Îmi e dor de cărțile mele. Le-am lăsat în America pe cele mai multe... era prea scump să le aduc.

Îmi trec degetul mare peste marginile paginilor.

— Am lăsat multe în America, adaug, ca o completare.

Cricket îmi aruncă o privire înțelegătoare și mă forțez să zâmbesc. Cricket are mai multe motive ca mine să fie tristă. Dacă ea poate să rămână veselă, și eu pot.

— Știi, Monty m-a adus aici la prima noastră întâlnire, zice ea și ridică privirea spre clădire.

— Cum? La bibliotecă?

— Mi-a zis că ar trebui să-i cunosc prima dragoste; s-a gândit că ar trebui să știu cu ce concurez.

Mă îndrept, ascultând.

— Sigur nu te referi la prietena ta Cissy?

Cricket pare amuzată.

— Crede-mă, mi-am pus problema. Îmi amintesc că m-a luat de mână, în timp ce urcam scările, iar eu mă întrebam ce naiba facem... Când, în sfârșit, am ajuns la etajul al doilea, m-a dus într-un colț, lângă un șir de ferestre cu arcadă, și m-a prezentat îndrăgitului său Shakespeare. Un raft întreg plin cu operele lui...

Vocea i se stinge, amintindu-și.

— Venea aici de când era băiețel, când părinții lui erau prea săraci să își permită cărți. Aici s-a născut visul lui ca într-o zi, când va crește, să devină un dramaturg celebru.

Împreună, ne uităm la fațada elegantă. Mă întreb câți alți oameni au intrat pe ușile ei, de-a lungul anilor. Câte alte povești o fi inspirat. Când privirea mea coboară, atenția îmi e atrasă de un anunț. Înaintez și mă încrunt.

— Ai citit asta?

Mijește ochii și scutură din cap.

— Nu mi-am adus ochelarii de citit. Ce zice?

— Că biblioteca se închide... Ceva legat de restructurare.

Lui Cricket îi cade fața.

— Deci, se întâmplă, până la urmă... S-a vorbit despre transformarea clădirii în apartamente de lux. Monty a fost foarte supărat. Considera că e nevoie de bibliotecă în comunitate, nu de apartamente pe care nimeni nu și le permite.

— Nu se poate face nimic?

— A existat o petiție locală, să încerce să o salveze, dar consiliul a spus că se fac reduceri de fonduri.

O strâng de braț prin haina groasă de iarnă și, pentru o clipă, rămânem tăcute.

— Bun, mergem să returnăm cărțile astea? zic eu, după un timp.

— Am pregătit carnetul de cecuri.

Pune mâna pe poșetă, cu un zâmbet trist. Prindem amândouă de câte un mâner și ridicăm sacoșa.

— Oofff! Parcă am căra un cadavru, exclam eu tare.

O, nu, chiar am spus...

Mă uit îngrozită la Cricket. Iar ea se uită la mine. Apoi amândouă izbucnim în râs.

Bibliotecara o scutește de plată pe Cricket, cu o atingere plină de compasiune pe încheietură: toată lumea l-a iubit pe Monty și i se simte lipsa. Arată spre locul unde obișnuia să stea, la masa din colț.

— Nu e la fel fără el, zice ea.

— Nu, nu e, răspunde Cricket.

Eu rămân mai în spate, să nu deranjez, prefăcându-mă interesată de o carte despre inginerie. Un tip tânăr, cu căști și laptop, stă la masa lui Monty, indiferent la văduva care îl privește din cealaltă parte a încăperii. Viața merge înainte. Trebuie. Și totuși...

Și totuși, cum poate lumea să continue să se învârtă, viața să meargă înainte, ca de obicei, când unii oameni dispar? Pe măsură ce timpul trece, te îndepărtezi tot mai mult de ultimul moment în care i-ai văzut. Se retrag în trecutul tău, în timp ce tu înaintezi în viitor. Distanța dintre voi crește, în vreme ce vocile se estompează, iar amintirile devin neclare.

— M-am înscris la un curs de artă. Vrei să vii și tu?

Mă trezesc din reverie. Mă gândeam la Monty sau la Ethan?

— Mulțumesc, dar nu pot să desenez.

— Prostii. Toată lumea poate să deseneze.

Coborâm scările spre ieșire.

— Nu, serios, eu chiar nu pot.

— Nu știi că nu există „nu pot”?

Uram când profesorii spuneau asta. Deschid gura să protestez, apoi mă opresc. La urma urmei, nu am altceva de făcut. Ajungem la parter, împing ușa și ieșim pe stradă.

— Bine, dar nu pot să stau mult. Trebuie să ajung acasă, să îl hrănesc pe Arthur.

Regula numărul unu: întotdeauna să ai o clauză de scăpare. Cricket se oprește și se întoarce spre mine:

— Mulțumesc.

— Încă nu ai văzut cum desenez, îi zâmbesc eu.

— Nu mă refer la curs. Pentru ce ai făcut mai devreme, sus, la bibliotecă.

Se uită înapoi spre clădire.

— A fost mai dificil decât mă așteptam. Faptul că ai fost acolo a însemnat că nu sunt singură.

— N-a fost mare lucru.

— Ba da, a fost totul.

Se întoarce din nou spre mine; ne privim.

— Am glumit când am zis să îți faci propriul club, dar este mult adevăr în asta... Știi, mereu m-am simțit cumva pe dinafară. Am avut o educație foarte conservatoare, cu toate astea eram alergică la convenționalitate. Părinții m-au trimis la o școală catolică, însă niciodată nu am simțit că locul meu e acolo. Nu credeam în Dumnezeu, nu în al lor, oricum. Am avut prieteni, dar nu îmi găseam locul..., spune, apoi face o pauză, amintindu-și. La un moment dat, din întâmplare, am descoperit teatrul și am aflat că nu eram singură. Că mai existau oameni în lume care erau exact ca mine. Oameni ciudați, neobișnuiți, minunați. Oameni care m-au inspirat și care m-au provocat. Oameni care m-au înțeles... Și vrei să știi care a fost cel mai bun lucru?

Dau din cap, ascultând.

— M-am regăsit, în sfârșit... și astfel am descoperit un fel nou de credință... Se înțelege ceva?

Mă uit la Cricket, o femeie care are de două ori vârsta mea, și simt o conexiune subită.

— Da. Se înțelege perfect.

Zâmbește, iar cutele accentuate din jurul ochilor dau viață chipului ei.

— Ce încerc să spun este că trebuie să-ți găsești oamenii, Nell.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Toate mamele incredibile, care fac o treabă uimitoare, inclusiv grozava mea mamă, care a sacrificat atât de multe pentru mine; nu doar biletele gratis la Andrea Bocelli.*
2. *Toate persoanele care manifestă comportamente materne față de alții – prin grijă, susținere și dragoste.*
3. *O văduvă de optzeci de ani, deoarece mă învață că îți poți găsi oameni apropiați în cele mai neașteptate locuri.*
4. *Că am supraviețuit zilei de azi.*

Adevărul gol-goluț

CÂND AJUNGI LA VÂRSTA MEA, ÎNCEPI SĂ CREZI CĂ nu te mai poate surprinde nimic în viață. Adică le-ai văzut pe toate, nu?

Greșit. M-am înșelat foarte, *foarte* tare.

Ieri, după bibliotecă, eu și Cricket am luat un Uber până la cursul ei de artă. Școala de artă se află într-un vechi depozit prevăzut cu geamuri mari cu arcade și cu o scară de incendiu neagră, de metal, care șerpuiește pe o parte a clădirii. Mirosea a terebentină și a vopsea. Deasupra, neoanele luminau drumul. Habar n-aveam la ce să mă aștept.

— Serios? Salut, din nou.

Dar, categoric, nu mă așteptam să dau peste Tăticul Sexy.

— O... salut! am ezitat, având nevoie de o clipă să îmi dau seama de unde să îl iau.

— Nu mă prezinți? a intervenit Cricket.

— Scuze, da, ea este Cricket, am zis, înainte să îmi dau seama că habar n-aveam care era numele lui real.

— Johnny, a zâmbit el, salvându-mă.

— Mă bucur, a zis ea și a întins mâna, iar eu aș fi putut jura că flirta. Ați venit la curs?

— Da, ne vedem înăuntru. Trebuie doar să fac ceva înainte.

A gesticulat spre toaletă.

— OK, am zis, dorindu-mi să am ceva mai bun de spus. Ne vedem înăuntru.

Desigur, Cricket a vrut să știe totul despre el. După ce a vorbit cu profesorul despre accesul meu la curs și după ce am găsit locuri libere în spatele șevaletelor, i-am spus tot ce știam. Ceea ce nu însemna mare lucru, dar era suficient cât să îmi distragă atenția de la șezlongul din mijlocul încăperii, până când mi-a picat fisa.

— Nu mi-ai spus că e un curs de desen cu model viu, am șoptit.

— Nu ai întrebat, a ridicat ea din umeri.

M-am uitat în jur după Johnny, dar probabil că era încă la toaletă. M-am uitat la câteva fețe, în căutarea unui complice, însă cu toții stăteau în spatele șevaletelor, foarte serioși și nerăbdători. Chicoteli adolescentine amenințau să iasă la suprafață.

Nimeni nu te avertizează în privința asta când ești mai tânăr, nu-i așa? Că în interiorul acelor oameni cu aspect plicticos încă bate o inimă de adolescent, care găsește amuzante aceleași lucruri ca în urmă cu mulți ani.

Am luat un creion și am încercat să mă adun; eram matură. Era doar un nud. Apoi a intrat modelul și nu mi-a venit să cred.

O, Doamne, era Johnny. Era Tăticul Sexy!

Privirile ni s-au întâlnit, apoi el și-a dat jos halatul.

— *Și?*

Liza se holbează la mine cu ochii mari, de pe ecranul laptopului.

— Ei bine, n-am știut unde să mă uit.

— Faci mișto de mine? Eu aș ști unde să mă uit!

E ora două noaptea și, incapabilă să dorm, sunt pe FaceTime cu Liza. Uneori, diferența de fus orar de opt

ore are avantaje. Râd, retrăind momentul când el și-a dat jos halatul și s-a întins dezbrăcat pe șezlong. Iată o metodă bună de evitare a contactului vizual!

— Deci e model?

— Se pare că o face cu jumătate de normă.

După aceea, am încercat să o grăbesc pe Cricket să ieșim din clădire, pentru că eram prea jenată, încât să știu ce să-i spun dacă dădeam nas în nas cu el *îmbrăcat*, iar ea deja obținuse informațiile necesare de la profesorul de artă.

— Și ce face în restul timpului?

— Nu știu. Nu am pus întrebări. Am fost prea ocupată să-i desenez penisul.

Liza pufnește în râs. Parcă am fi din nou în L.A., povestind la o cafea. Doar cerul senin și soarele care se văd dincolo de fereastra din spatele ei îmi amintesc că între noi sunt opt mii de kilometri.

— Ei bine, tot ce pot spune e că ești norocoasă. Eu nu am văzut de ceva vreme un corp dezbrăcat.

— Păi și Brad?

— Ne-am despărțit.

— *Din nou?*

— De tot, de data asta.

A mai spus-o, dar acum ceva mă face să o cred.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu îți pare.

— Bine, ai dreptate, nu îmi pare, recunosc eu. Totuși, ești bine?

— În clipa asta, da. Totul e în regulă.

Apoi, zâmbește.

— Dar tu?

Fac o pauză, să mă gândesc. Nu îmi mai zboară mintea, cu tristețe, la trecut și nici nu galopează cu teamă în viitor. Rămâne exact unde e.

— Da, aprob. În clipa asta, totul e în regulă.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că am primit ceva mai bun decât o felicitare plină de sclipici, făcută manual, și mic dejun la pat. #taticulsexydezbracat*
2. *O prietenă așa cum e Liza, care îmi amintește să trăiesc în prezent, pentru că este tot ce avem cu adevărat.*

Să fie lumină!

EDWARD O ȚINE PE A LUI CU MAȘINA DE SPĂLAT vase și cu încălzirea. Iar acum a adăugat un punct pe lista de plângeri: faptul că las luminile aprinse.

— Nu înțeleg de ce nu poți stinge lumina când ieși din cameră, se vaită el și stinge lumina pe hol, urmându-mă în bucătărie.

— Pentru că s-ar putea să mă întorc acolo.

Edward se încruntă la această logică.

— Pentru ce crezi că există întrerupătorul?

Îl ignor.

— Îmi place să las becurile aprinse.

— Am observat. Și toți vecinii trebuie să fi observat. În timp ce pedalam încoace pe bicicletă, am văzut că toată casa era luminată ca un pom de Crăciun.

Falca mi se încordează, în timp ce iau ceainicul.

— Nu-mi place să stau într-o casă întunecată.

Ridic capacul și umplu zgomotos ceainicul.

— Dar nu poți fi în două camere deodată, argumentează el exasperat.

— Ceai?

— Da, te rog.

Pornesc ceainicul, apoi iau două căni de pe raft și pun în ele două pliculețe. Îl provoc să spună ceva despre folosirea unui ceainic și doar a unui plic de ceai.

— E sinistru.

— *Sinistru?*

Se uită la mine de parcă sunt nebună.

— Cum naiba poate fi sinistră o sufragerie?

— Nu ai văzut la televizor cazurile alea de crime reale? Toate par să se întâmple în casă.

— Și dacă lași o lampă aprinsă o să te salveze?

Se uită la mine de pe cealaltă parte a blatului, dându-și părul spre spate, să nu-i mai cadă în ochi. Observ că e destul de lung.

— L-aș vedea pe atacator.

— Și apoi? L-ai lovi cu ea în cap?

— Ei bine, a funcționat pentru colonelul Mustard, cu sfeșnicul lui[1].

Zâmbește. În sfârșit.

— Vrei să spui că ție chiar îți e frică singură în casă? zice el înmuiat.

— Nu, nu chiar, recunosc eu și iau laptele din frigider. Mai ales, nu cu Arthur. Doar că îmi plac luminile aprinse, asta e tot. Adică nu există mereu un motiv logic pentru orice, nu?

Mă uit la Edward, dar, judecând după expresia lui uimită, e evident că pentru el este un concept nou. Ceainicul fierbe și se decuplează, iar eu umplu cănile, înainte să îl pun la loc pe suport.

— Și mai e ceva.

O, nu, ce mai e? Presez plicurile de ceai de pereții cănilor.

— Poți să oprești de asemenea ceainicul, după ce îl folosești, te rog?

— E oprit.

---

[1] Trimitere la *Colonel Mustard in the Library with the Candlestick*, de Dennis Hamley (n. red.).

— Nu. Să îl scoți din priză. Consumă energie și bani. Și e mai bine pentru mediu.

— Edward, e un ceainic.

Pun lapte în ceai și îi întind cana.

— Fiecare pic contează. E valabil pentru toată aparatura de bucătărie, continuă el, umblând prin bucătărie cu ceaiul și răsucind întrerupătoarele.

— Pentru că ceasul digital contribuie sigur la amprenta noastră de carbon, zic eu, în timp ce el oprește cuptorul cu microunde.

Îmi aruncă o privire în care jur că am văzut o sclipire de amuzament.

— În fine, legat de Paște.

Nu și el! Toată lumea vorbește despre Paște.

— Ce facem cu Arthur?

— Eu merg la părinți.

— Poți să îl iei cu tine?

Sunt pe cale să accept, apoi mă gândesc la plângerile lui constante în legătură cu încălzirea, mașina de spălat vase și lumina și simt un acces de încăpățânare.

— Nu, nu pot. Va trebui să îl iei tu.

— Dar ai spus că o să ai grijă de el în weekenduri.

— E o sărbătoare publică, e altceva.

Se pare că eu și Edward avem o ceartă pentru custodia câinelui. Ne privim peste blatul din bucătărie, cu cănile în mâini.

— Copiii tăi nu vor să îl vadă pe Arthur? Cu siguranță, le e dor de el.

Brusc, Edward pare stânjenit.

— Le este, doar că e foarte dificil.

Acum mă simt prost. Trebuie să fie foarte greu pentru Edward, cu Arthur, și cu alergiile soției și toate celelalte.

— Bine, Arthur poate veni cu mine.

Zâmbește.

— Mulțumesc.

— Nicio problemă.

Îmi iau ceaiul, ies din încăpere, amintindu-mi să sting lumina.

— Hei!

În timp ce mă strigă din întuneric, zâmbesc doar pentru mine.

Mă simt inspirată

BUCURĂ-TE DE NOUA TA VIAȚĂ! NU PRIVI ÎNAPOI! Fiecare zi reprezintă o nouă șansă să îți schimbi viața! Când nimic nu e sigur, totul e posibil!

Cui nu-i place o zicală motivațională pe zi? Mai ales când e grafiată cu font de mașină de scris *vintage* și i se adaugă un filtru. Deși, sinceră să fiu, cu cât postează oamenii mai mult citate inspiraționale, cu atât devin mai îngrijorată pentru ei.

Iată câteva de-ale mele, de azi:

Bucură-te de o casă în care îngheți!
Nu îți omorî gazda!
Fiecare zi înseamnă o nouă șansă să te uiți la *Grand Designs* și să îți dai seama că cei care și-au construit uimitoarea casă ecologică pe versantul muntelui au aproape jumătate din vârsta ta!
Când nimic nu e sigur, totul se poate duce naibii!

Dar preferata mea trebuie să fie:

Bucură-te de simțul umorului pe care îl ai, nu te lua niciodată prea în serios, fiecare zi aduce o nouă șansă să râzi, în loc să plângi, iar când nimic nu e sigur, totul e mult mai puțin înfricoșător, dacă râzi de situație. Amin!

Vinerea Mare

INTRÂND ÎN GARA EUSTON, SĂ IAU TRENUL SPRE părinții mei, sunt hotărâtă să am o zi cu adevărat bună. Voi sărbători frumos Paștele, împreună cu familia mea. Eu și mama o să avem o grămadă de discuții mamă-fiică, în care nu va fi vorba despre despărțirea mea sau despre nepoții altor oameni. Fratele meu nu o să mă enerveze. Tata o să-mi cumpere un ou de Paște. O să fie super.

Teoretic.

Întâmpinați de haosul tipic unei sărbători publice, eu și Arthur trebuie să ne croim drum prin mulțime și să urcăm în trenul de Carlisle. Din fericire, ne găsim locurile, dar inima mi se strânge când îmi dau seama că, din greșeală, am rezervat loc cu masă. Oricine o fi gândit aceste mese, evident, și-a închipuit o utopică scenă cu niște străini care își împart spațiul cu vecinii lor. Nu s-au gândit că o să fiu eu țintuită la geam de cotul unui om de afaceri și de laptopul lui uriaș și de încărcător, ale căror cabluri încurcate se întind peste mine. Vizavi am un cuplu de tineri cărora le place să se privească în ochi, în timp ce el îi dă la o parte de pe față niște șuvițe de păr invizibile.

Între timp, primesc mesaje de la Fiona, care se distrează în Cotswolds. Ea și David i-au dus pe copii în prima lor excursie cu cortul, deși, judecând după pozele

cu ploaia din pădure, paturile de un alb imaculat și snopii de fân din jurul locului de făcut focul, pare o experiență ușor diferită de hanoracele ude și iahnia de fasole pe care o făceam la tigaie, în excursiile cu cortul din copilăria mea.

Privesc pe fereastră. Afară, orașul a lăsat locul peisajului rustic. Mă uit la ceas – mai am câteva ore – și îmi pun căștile. Am descărcat un podcast nou, despre care mi-a tot vorbit Cricket, și îl pornesc, rezemându-mi capul de geam.

După câteva opriri, trenul ajunge în stația mea. Plouă, iar de pe dealuri coboară ceața. Șterg condensul de pe geam și mă uit afară. Brusc, California pare foarte, foarte departe. Chiar e greu de crezut că există. Că undeva, pe cealaltă parte a planetei, Ethan se trezește, trage jaluzelele de la geamul dormitorului nostru și se uită la cerul senin și la soarele deșertului. Pare unul dintre filmele alea vechi, în care ecranul e împărțit în două. El, de o parte, eu, de cealaltă.

Ducă-se!

Cum mintea mea vrea să o apuce pe un drum periculos, îmi iau geanta și lesa lui Arthur și ieșim pe peron. Cerul mereu senin și însorit e supraestimat. Iar căldura aceea deșertică te îmbătrânește oribil.

În timp ce ploaia căzută de sus mă izbește din plin, mărșăluiesc hotărâtă spre ieșire. Prefer oricând aer proaspăt și peisaj britanic rural! Ce dacă deja sunt udă până la piele? Sau că bietul Arthur aproape că a fost luat pe sus de vânt, cât pe ce să-l arunce pe șine? E minunat. Sunt foarte norocoasă. Nu există suficiente hașTaguri pe lume să spun cât de mult mă bucur de noua și fabuloasa mea viață.

Tata mă așteaptă în față, în bătrâna lui mașină Land Rover, cu motorul pornit.

— Bună, scumpo!

— Bună, tată!

Ne salutăm de parcă abia ieri ne-am despărțit, într-o manieră foarte britanică. O îmbrățișare scurtă. Nu facem mare caz. Dar îmi crește inima când îl văd.

— Nu ne-ai anunțat că îl aduci și pe el, zice tata, arătând spre Arthur, care deja a sărit pe bancheta din spate. Se va înfuria maică-ta, ține la covoarele ei, știi tu...

— Știu.

Ne uităm unul la altul și zâmbim.

— Ei bine, cel puțin nu o să fiu eu cel căzut în dizgrație, râde el și îmi ține ușa deschisă, să urc.

Scaunele sunt rupte și miroase a cizme noroioase, a tutun și a pământ. Îmi umplu plămânii cu mirosul. Apoi, pornim spre casă, hurducându-ne pe drumurile șerpuite, pe lângă peisajul care e pe cât de superb, pe atât de familiar. Lake District e exact așa cum l-am lăsat. Nu s-au schimbat multe aici, cu excepția anotimpurilor. Ciudat, uram asta, când eram mai tânără; acum mă relaxează.

— Și... cum mai ești?

Oribil. Groaznic. Cu inima frântă. Îngrozită.

— Bine, ridic din umeri.

Ștergătoarele de parbriz scârțâie dintr-o parte în alta, curățând doar un triunghi mic, prin care să vadă tata. Pe partea mea nu funcționează. Nici nu îmi amintesc să fi funcționat vreodată. Mă uit la el. La mâinile lui puternice, de pe volan. Tata are mâini mari, pricepute. Acum, îmi amintesc că niciodată nu mi-au plăcut degetele mici și subțiri ale lui Ethan.

— Cum stai cu banii?

— Bine, mulțumesc, mint eu.

Abia reușesc să mă descurc. Necrologurile nu sunt prea bine plătite, iar împrumutul tatei nu va ține o veșnicie. Totuși, e abia martie. Mai e timp.

— Mă bucur să te văd, tată.

— Și eu, scumpo.

Se uită la mine și ia o mână de pe volan, strângându-mă ușor de genunchi.

— E bine să o am pe fetița mea din nou acasă.

Îndată ce intru în bucătărie, mama îmi spune că am slăbit, pune ceainicul și îmi vâră cutia cu biscuiți sub nas.

— Ia doi, îmi zice. N-a rămas nimic din tine.

— Mamă, nu e adevărat, protestez, dar ea mă ignoră și îmi împinge un pachet de biscuiți digestivi.

Apoi scoate un strigăt la vederea lui Arthur, care până atunci adulmecase pe afară, prin grădină, iar acum își face intrarea, năvălind în bucătărie cu labele noroioase.

— El e Arthur, zic și îl apuc de zgardă, înainte să ajungă la cutia cu biscuiți.

— Ți-ai luat câine?

— E al gazdei mele. E o poveste lungă.

Smocuri din blana lui zboară peste tot. Deja văd urme de labe murdare pe gresia proaspăt spălată a mamei. Îl împing repede pe Arthur spre hol, de unde aud șoaptele din bucătărie.

— Poftim, Philip! Un câine! Și încă unul mare, blănos și murdar!

Tata încearcă să o împace. Câteva clipe mai târziu, apare pe hol.

— Doar ține-l departe de bezeaua de lămâie, mă avertizează el. E preferata fratelui tău, a făcut-o special.

— Rich e aici?

— Încă nu. A intervenit o treabă de ultim moment.

Simt o neliniște. Codificarea pentru „a dormit până târziu", fără îndoială.

— Mă duc la grădină. De ce nu stai de vorbă cu mama ta? Știu că moare de nerăbdare să o pui la curent cum trebuie.

— Cu alte cuvinte, vrea să îmi pună un milion de întrebări, mormăi eu.

— Ei, ia-o ușor, nu e rău intenționată. E îngrijorată, asta e tot. A fost un pic șocant.

— Nu am vrut să vă îngrijorez.

— Suntem părinții tăi. E treaba noastră să ne îngrijorăm.

— Îmi pare rău.

Iar acum mă simt prost. Mă descarc pe mama. Nu e vina ei.

— Pentru ce îți pare rău?

— Pentru tot. Știu că mama abia aștepta nunta.

— Nu fi ridicolă, zâmbește el, ciufulindu-mi părul. Nu contează. Noi vrem doar să fii fericită.

— Nell? scoate mama capul din bucătărie. Fierbe ceainicul.

Ezit. Încerc să nu mă gândesc că următoarea mea vizită acasă ar fi trebuit să fie ca proaspăt căsătorită cu Ethan, în vară. Plănuiserăm o ceremonie restrânsă în California, doar familia și prietenii, apoi un tur prin Insulele Britanice, ca parte a lunii de miere. Mi se strânge stomacul.

— De fapt, cred că o să-l scot pe Arthur la o plimbare.

Mamei îi cade fața, dar nu am ce face. Pur și simplu, nu sunt pregătită încă.

— Bine, nu întârzia. Cina e gata în curând.

Din fericire, ploaia s-a oprit. Mă plimb de-a lungul râului, aruncând bețe pentru Arthur, care sare în apa rece, de parcă ar face o baie caldă, apoi ne întoarcem prin sat. Când revenim acasă, găsesc pe alee o mașină nouă și strălucitoare și pe frățiorul meu, cu picioarele pe măsuța de cafea, în timp ce mănâncă o felie mare de plăcintă cu lămâie și bezea, iar mama se agită pe lângă el.

— Salut, Rich!

— Nell, zâmbește el, dar nu se ridică.

— Aia e mașina ta cea nouă?

— Da, tocmai am luat-o. Îți place? Nu m-am putut hotărî între Audi și BMW, așa că am ales Range Rover.

— Uau, probabil că vinzi o grămadă de bere!

— Suntem asaltați de comenzi, nu putem ține pasul cu cererea, zâmbește el.

— Să nu te spetești, avertizează mama și îi mângâie părul. Trebuie să îți păstrezi puterile.

El aprobă ascultător.

— Mmm, delicioasă plăcintă... Mamă... mai ai?

Ea radiază mândră, în timp ce el înghite ultima îmbucătură.

— Dar cina e aproape gata, protestează ea slab, înainte să-i ia farfuria și să dispară în bucătărie.

— Doar una mică, strigă după ea, de pe canapea. Nu vreau să-mi stric pofta.

Îmi prinde privirea.

— Ce e? sare el, când îl lovesc cu piciorul.

Strigă tare. Mult prea tare. Mama reapare repede, cu altă bucată uriașă de plăcintă.

— Voi doi, încetați!

— Ea a început, scâncește el.

Mă uit la el. O să fie o săptămână foarte lungă. Suntem întrerupți de sunetul unor pași deasupra și de zgomotul ușii de la un dormitor deschizându-se.

— Credeam că tata e la grădină...

Mă opresc la mijlocul propoziției, când în ușa sufrageriei apare o brunetă drăguță.

— E totul în regulă, scumpo? o întreabă mama.

— Da, mulțumesc, rostește ea, zâmbindu-ne. M-am împrospătat doar.

Deci ea trebuie să fie Nathalie, noua iubită a fratelui meu.

— Bună! o întâmpin. Eu sunt Nell, sora lui Richard.

— Rich mi-a spus totul despre tine, zâmbește ea încordat.

— Nu sunt sigură că îmi place cum sună asta, remarc, surâzând, și prind privirea fratelui meu. În acest caz, e rândul meu să-ți spun totul despre el..., încep, dar el mă lovește cu o pernă.

Se aude ușa de la intrare. S-a întors tata. E semnalul pentru mama. În timp ce el se spală pe mâini, ea ne poftește în sufrageria pregătită pentru cină. Observ că a folosit cea mai bună argintărie și, în loc de obișnuitul prosop de bucătărie din hârtie așezat în mijlocul mesei, sunt șervețele.

O plăcintă mare cu pește, rumenă pe deasupra, e pusă pe masă, împreună cu boluri cu legume aburinde. Mama nu știe să facă porții mici. Între timp, tata scoate vinul din frigider și toarnă în paharele tuturor.

— Pentru ce toastăm? întreabă el când termină.

— Pentru familia reunită din nou, zice mama.

— Și pentru plăcinta cu pește a mamei voastre, adaugă el, în timp ce toți ridicăm paharele.

— Philip, zău așa! protestează ea, dar îmi dau seama că, de fapt, e mulțumită.

Când toastul e gata, vreau să iau o înghițitură mare de vin, dar fratele meu se ridică și bate cu cuțitul pe marginea paharului.

— De fapt, mai e ceva.

Mă uit la el, așteptându-mă la vreo glumă, dar expresia lui e cât se poate de serioasă. Își drege vocea. Brusc, îmi dau seama că fratele meu e agitat.

— Eu și Nathalie avem de făcut un anunț.

Mama trepidează vizibil.

Glumești. Cât a trecut? Trei luni?

Iar Nathalie își descoperă deodată mâna stângă și îmi dau seama că până acum a avut mânecile puloverului trase peste degete. Se vede sclipind un diamant. Se aude un țipăt dinspre mama, în timp ce sare de pe scaun și își aruncă brațele în jurul lui Richard și al lui Nathalie.

— Adevărat? Vă căsătoriți? E minunat!

Urmează o rafală de felicitări și de bătăi pe spate, din partea tatei.

Ușor uimită, stau deoparte pentru o clipă. Apoi e rândul meu să îi îmbrățișez pe amândoi și să îi felicit. Bun, e cam repede, dar ei par foarte fericiți, iar eu sunt fericită pentru ei, desigur că sunt. Prind privirea tatei. Zâmbește încurajator. Jur că n-aș putea fi mai încântată!

— Și mai avem vești!

Serios, sunt foarte bine, până când el aruncă bomba.

Așadar, frățiorul meu o să fie tătic. Încă nu prea îmi vine să cred. Adică, mă bucur pentru el, chiar mă bucur, iar mama și tata par atât de fericiți. Primul lor nepot și așa mai departe. Doar că, întinsă pe patul din vechiul

meu dormitor, simt brusc o tristețe atât de mare, încât izbucnesc în lacrimi, pe întuneric. Le las să iasă, îngropându-mi capul în pernă, până simt o limbă udă pe mână și aprind lumina, ca să îl văd pe Arthur lângă pat, ochii lui triști căutându-i pe ai mei.

— Hei, băiete, sunt bine, serios, sunt bine, îl liniștesc și îi mângâi capul blănos, până când, în sfârșit, se întoarce pe pătura lui din colț.

Îmi iau cartea să citesc, dar simt că nu am stare. Nu mă pot concentra. Telefonul meu scoate un sunet. E un mesaj din Spania, de la Holly și de la Adam, care îmi urează Paște fericit. Le scriu și eu, apoi mă uit pe Instagram, să îmi distrag atenția, dar faptul că admir toate imaginile acelea ale unei vieți perfecte mă face să mă simt și mai singură și mai complexată. Desigur că sunt conștientă că sunt filtrate la greu și editate, dar eu încă nu am găsit filtrul care să-mi transforme vechiul dormitor într-o casă cu patru dormitoare la țară, iar pe Arthur, într-un soț iubitor.

În schimb, îmi iau căștile, să ascult un podcast, iar în timp ce fac asta observ bilețelul de pe noptieră, unde e scrisă parola Wi-Fi și prin care mi se mulțumește pentru că nu fumez.

Atunci, brusc, ceva în mine se rupe. Ia mai duceți-vă dracului cu toate pozele voastre, și cu hainele de designeri, și cu casele minunate, demne de Pinterest! Băgați-vă undeva toate plajele alea cu nisip alb, și pozițiile de yoga, și plimbările de la apus, cu soții minunați! Îmi pare rău, dar m-am săturat!

Cât desfac cablul încâlcit al căștilor, orice urmă de tristețe e înlocuită cu frustrare. Cineva trebuie să vină cu antidotul. Cineva trebuie să spună ce înseamnă, de fapt, atunci când viața e de rahat și când lucrurile nu

funcționează așa cum te-ai fi așteptat. Când viața ta nu arată deloc precum a altora. Abandonez tentativa de a descâlci cablul căștilor și îmi pun doar una. Găsesc aplicația pentru podcast. Serios, cineva ar trebui să facă un podcast despre cum e să te simți ca o ratată trecută de patruzeci de ani.

De fapt...

Sunt pe cale să apăs play, dar mă opresc. *Nu e o idee rea.*

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Dragul meu tată, care mi-a dat oul de Paște, dovedind că ciocolata chiar este partea bună a Paștelui.*
2. *Ideea mea de podcast. Mâine o să caut online, să văd de ce anume am nevoie ca să încep. Și ce dacă nimeni nu mă va asculta? Trebuie să spun ce am de spus.*
3. *Darul care e nepoata sau nepotul meu, pentru care o să fiu cea mai tare mătușică.*
4. *Parola Wi-Fi și fumatul interzis.*

APRILIE

#cineestepacalitulaici?

1 aprilie

BUN, AM DE FĂCUT O MĂRTURISIRE. NU SUNT CU adevărat singură și falită și nu am peste patruzeci de ani; nici nu m-am întors în vechiul dormitor din casa părinților mei, însoțită doar de un câine care trage pârțuri, nu mănânc la micul dejun resturile oului meu de Paște și nu mă simt de parcă NU aș avea succes în chestia asta numită viață.

Doamne, nu! De fapt, am o căsnicie fericită și locuiesc într-o casă mare și frumoasă, cu minunatul meu soț și doi copii adorabili, excelez în meseria mea, am o viață sexuală uimitoare, fac sport în mod regulat, trăiesc prezentul, port haine la modă și găsesc timp în programul meu ocupat să le postez pe toate pe Instagram, și beau zilnic sucuri proaspete, și îmi amintesc să respir.

Pentru că, desigur, să respiri e foarte important.

Și ultima, dar cu siguranță nu cea din urmă: sunt al dracului de fericită tot timpul!

Păcăleală de 1 Aprilie!!!

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Că am simțul umorului.

2. Că fratele meu e prea ocupat să se însoare și să aibă un copil, ca să vrea să-mi facă vreo farsă „amuzantă”,

lucru care în anii trecuți a dus, invariabil, la acuzații la adresa mea, potrivit cărora „nu văd partea comică a vieții" și la pornirea mea de a-l ucide.

3. *Recoltarea spaghetelor din copac*[1], *pusă la cale de* Panorama, *care trebuie să fie cea mai bună glumă de 1 Aprilie, oferind o perspectivă cu totul nouă asupra conceptului de știri false.*
4. *Ciocolată. Am menționat ciocolata?*

---

[1] Referire la o farsă de 1 Aprilie organizată de BBC în 1957, în cadrul emisiunii *Panorama*, în care era arătată o familie din sudul Elveției care „culegea" spaghete din copacul care face spaghete. Cum la vremea respectivă pastele nu erau foarte populare în Marea Britanie și mulți nu știau că sunt făcute din făină, numeroși telespectatori au sunat ulterior pentru a se interesa cum ar putea să își planteze și ei propriul copac de spaghete (n. red.).

Lunea Luminată

CÂND EU ȘI FRATELE MEU ERAM COPII, JOCUL NOSTRU preferat era piatră-hârtie-foarfecă. Jucam ore în șir. Regulile sunt foarte simple, atât de simple, încât se pare că cercetătorii japonezi i-au învățat pe cimpanzei să îl joace (nu că aș crede că cimpanzeii sunt proști, din contră, cred că sunt mai deștepți decât mulți oameni, dar asta este o cu totul altă discuție).

În caz că ați trăit sub o piatră (pardon!), e un joc în care fiecare participant face simultan o formă din trei, cu mâna întinsă: „piatră" (un pumn), „hârtie" (palma desfăcută) și „foarfecă" (pumnul cu două degete desfăcute). O regulă simplă stabilește câștigătorul: piatra bate foarfeca, foarfeca bate hârtia, hârtia acoperă piatra. Dacă doi jucători aleg același semn, e remiză.

De ce vă spun toate astea?

Pentru că poți aplica aceleași reguli în viață; doar că acum nu mai sunt pietre, hârtii și foarfeci, ci o nuntă, și un copil, și o logodnă ruptă. Și nu mai e un joc de noroc. Din contră. În piatră-hârtie-foarfecă varianta din viața reală, o nuntă iminentă și un bebeluș bat mereu o logodnă ruptă. Sunt invincibile. Ceea ce înseamnă că fratele meu a ieșit învingător clar.

Iar eu am pierdut.

Partea bună e că nimeni nu îmi mai pune întrebări despre despărțirea de Ethan. De fapt, de la anunțul lui

Rich, mama pare să fi uitat complet de asta. În schimb, e ocupată să se bucure de noul bebeluș și de nuntă. Când nu se agită pe lângă Nathalie sau nu duce căni cu ceai în sus și în jos pe scări, pentru fratele meu, care e ascuns în dormitor, „ocupat să lucreze pentru un *deadline*" (ceea ce se pare că implică distribuirea de videoclipuri pe Facebook), le spune mândră tuturor că o să fie mama mirelui *și* bunică. Inclusiv agentului care a sunat să o întrebe dacă vrea nu știu ce asigurare și care s-a văzut nevoit să închidă el, în loc să se întâmple invers. Așadar, vedeți, sunt multe aspecte pozitive.

Dar, lăsând gluma la o parte, nici că puteam fi mai ușurată că s-a mutat reflectorul de pe mine! Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să stârnesc tăciunii relației mele eșuate și să particip la un fel de joc cu întrebări și răspunsuri cu familia mea, în domeniul „să vedem ce nu a funcționat". Acestea fiind spuse, am locuit în California suficient de mult, cât să știu că *exact* asta ar trebui să fac: să mă deschid și să vorbesc despre cele întâmplate. Orice terapeut bun îți va spune că asta e cheia recuperării și că doar așa vei începe procesul de vindecare, iar acesta îți va permite cu adevărat să mergi mai departe.

Dar nu vreau, pur și simplu. În aceste câteva zile acasă, vreau doar să uit de toate și să mă cuibăresc lângă tata pe canapea, cu capul pe umărul lui acoperit de puloverul din lână, care înțeapă. Vreau să mănânc prea multe ouă de Paște, să beau prea mult ceai îndulcit și să îmi fie cald pentru prima dată de când am plecat din California, pentru că mama a preluat controlul termostatului, iar în casă e ca în saună.

Și vreau să mor de râs, când la micul dejun ne uităm la vechile albume cu poze de familie. I le arătăm și lui Nathalie. Scot dovada imortalizată a momentului când

am furat fardurile mamei și l-am acoperit pe frățiorul meu cu fard de pleoape și cu ruj.

— Nu se poate! Richard, tu ești ăla? țipă Nathalie, holbându-se la poză.

Rich roșește puternic.

— Nu a fost ideea mea, mormăie el.

— Ți-a plăcut! protestez eu. Ai cerut mai mult fard de obraz!

Nathalie pufnește în râs și arată încântată spre altă poză din album.

— Aici ce faci?

— Aia e când Nell își dorea cu disperare un câine, dar noi nu o lăsam să aibă unul, zâmbește tata, ivindu-se împrospătat de la dușul de dimineață și uitându-se peste umerii noștri. I-a făcut lui Rich urechi și coadă și l-a condus prin sufragerie, cu cordonul halatului meu.

— Obișnuia să se țină după Nell ca un cățeluș ore în șir, intervine mama și îi dă tatei o cană cu ceai, iar el se așază la masa din sufragerie.

Rich se încruntă și continuă să pună unt pe o felie de pâine. Deși se laudă că e „cam glumeț", urăște când el e subiectul glumelor.

— Haide, iubitule, doar te tachinăm, zâmbește Nathalie, întinzându-se să îl strângă de degete.

Când îl nemulțumește ceva, fratele meu are tendința să se bosumfle și, indiferent ce ai spune, nu reușești să îl scoți din asta.

— Mda, așa am fost eu mereu, am lătrat la lună, zâmbește el spășit, sărutând-o.

Îi privesc peste masă. Dacă înainte nu eram sigură de Nathalie, acum sunt. Parcă are ceva ce niciunul

dintre noi nu a avut vreodată – cheia de la sufletul fratelui meu.

Când mama se duce în bucătărie să mai facă ceai, tata ia alt album.

— Ia uite ce mustață aveam, râde el, arătând spre o poză cu mine și cu el pe alee, lângă vechea lui mașină, care e plină vârf cu niște cutii din carton.

— Lasă mustața ta, uită-te la părul meu! zic eu, privind fotografia.

Aproape că nu o recunosc pe fata slăbuță, îmbrăcată în colanți negri și pulover prea mare, machiată excesiv și cu un zâmbet larg, care îi masca emotivitatea.

— Când a fost făcută asta?

— În ziua în care am plecat la facultate.

Mă uit la versiunea mea de optsprezece ani și parcă aș vedea pe altcineva. Privind sfidător în obiectiv și la viitorul care i se așterne în față, fata aceea crede că știe tot, când, de fapt, nu știe absolut nimic. Simt afecțiune și o copleșitoare pornire de a o proteja.

— A mai rămas pâine prăjită?

Mă întorc și îl văd pe tata fluturând cuțitul de unt, ca un dirijor.

— Scuze, am luat-o eu pe ultima. Zisese mama că tu o să mănânci müsli, explică Rich, terminând o felie mare de pâine cu unt.

Recent, mama și tata au trecut la o dietă cu mâncare sănătoasă, după ce au citit un articol despre asta în „una dintre revistele ei". Revistele mamei, celebre în familia noastră, constituie explicația pentru tapetul nostru cu chenare, pentru suporturile de plante din macrameu și pentru un *city break* la Amsterdam, unde tata a fumat o „țigară ciudată" și a căzut de pe bicicletă,

aproape nimerind într-un canal. Ceea ce se pare că *nu* era pe lista recomandărilor turistice.

Tatei îi cade fața.

— Cum să se descurce un bărbat cu mâncare de hamster, într-o zi de lucru? bombăne el, uitându-se la cutia cu müsli de pe masă, de parcă l-ar fi atacat.

— Mâncarea aia de hamster e bună pentru colesterolul tău! se aude strigătul din bucătărie.

Mama are urechi ca de elefant. Facem adeseori asta la noi în casă; strigăm unii la alții, din încăperi diferite. E felul de a comunica al familiei noastre. De ce să vorbim unii cu alții când suntem în aceeași cameră, din moment ce poți aștepta până când celălalt se duce în altă încăpere, ca apoi să strigi prin ușă?

— Iar tu nu ai o zi de lucru, ești pensionat.

Mama se întoarce etalând ceainicul, care arată splendid în noua lui husă croșetată din mohair portocaliu. Detaliu preluat din numărul din iulie.

— Trebuie să te anunț că la grădină muncesc mai din greu decât am lucrat vreodată la consiliu.

Golind cana de ceai, tata se ridică de la masă.

— Așadar, dacă are cineva nevoie de mine, acolo o să fiu.

— Cu stomacul gol?

Mama pare neliniștită, dar el o pupă scurt pe obraz.

— Și pachetul tău pentru prânz?

Însă tata e deja în drum spre ușă, cu haina pe el.

— Nu-ți face griji pentru mine, scumpo. O să fiu bine.

Moment în care expresia de pe fața mamei se schimbă din îngrijorare pentru soțul ei într-o subită conștientizare a realității.

— Philip Stevens! Să nu îndrăznești să îți iei un sendviș cu șuncă de la The Walkers Cafe...

Ușa se trântește după el.

— Ah, că nu știu ce-i fac!

Cu o expresie exasperată, pune ceainicul pe masă.

— O să mă bage în mormânt!

— Nu încă, trebuie să ai grijă de copil, glumește Richard.

Ea se luminează imediat și din nou discuția se îndreaptă spre bebeluș. Acum, că șocul s-a atenuat, n-aș putea fi mai fericită pentru Rich. Nathalie e o drăguță, iar mama este foarte încântată de ea. E încă devreme – bebelușul se va naște abia în noiembrie –, dar nu s-au putut abține să nu ne împărtășească vestea.

Mă așez și ascult câteva momente, contemplându-le expresiile fericite, entuziasmate, dar cât poți să te prefaci că ești bine? Găsesc o scuză și ies. Ei nici nu observă că plec.

Se spune că cerul văzut din America pare larg, dar cel din Lake District este mai vast și mai impresionant decât orice am văzut vreodată. Încărcat de nori, aceștia formează un acoperământ spectaculos, când ies în vântul rece, care suflă dinspre dealuri. În ciuda temperaturii foarte scăzute, mă încearcă o senzație plăcută afară. Înfășurată în câteva straturi de haine, o iau la pas, cu Arthur alergând de colo până colo pe lângă mine, încântat de noile mirosuri. Trec pe lângă câțiva localnici – pe unii îi cunosc de când eram copil; le zâmbesc și îi salut fluturând din mână.

Satul se mândrește că este o comunitate, iar odată cu frumoasele sărbători de vară și cu steguleţele decorative, vine și o completă lipsă de anonimat. Toți știu ce fac ceilalți. Eu sunt fiica aia ciudată a lui Carol și a lui Philip, cea care s-a mutat la Londra, apoi în America,

și care încă nu e măritată și nu are copii. Se zvonește că e vegană.

Grădina tatei se află în josul râului, lângă biserica din secolul al XII-lea, căreia îi aparține în mod oficial. Vicarul i-a dat-o tatei cu ani în urmă, ca să o îngrijească. Era doar o bucată de teren plină cu vechituri, dar acum tata cultivă legume și își ține acolo stupii. S-a apucat de apicultură când s-a pensionat, pretinzând că vrea să ajute în privința schimbării climatice și să protejeze specia, însă eu suspectez că a avut de-a face mai puțin cu schimbările climatice și mai mult cu a se da la o parte din calea mamei.

— Ți-am adus pachetul de prânz, de la mama.

Îl găsesc stând pe un scaun pliabil lângă șopron și citind ziarul. Lângă el e ambalajul unui sendviș cu șuncă, de la cafeneaua locală. Ridică privirea când mă aude.

— Te omoară mama, dacă află!

Zâmbește.

— O să fie micul nostru secret.

Mototolindu-l, îl azvârle în butoiul de carburant gol, unde aruncă și gunoiul din grădină, să îi dea foc. Zâmbesc și îi întind pachetul. Desface imediat termosul.

— Ceai?

— Da, te rog.

Mă așez lângă el pe un scaun pliant, iar el umple două căni aburinde și îmi întinde una. Apoi, timp de câteva minute, doar bem din lichidul fierbinte, încălzindu-ne mâinile de la căni și privind peste grădină, cu Arthur întins la picioarele noastre. Nu zicem nimic. Nu e nevoie.

Acesta este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tata, abilitatea de a sta cu el fără să simt presiunea de a spune ceva. Nu există niciodată momente ciudate și nici nevoia de a mă explica, de a vorbi despre

ce simțim sau de a pune întrebări ori de a răspunde la ele. Există foarte puțini oameni cu care poți împărtăși astfel de clipe de tăcere confortabilă. Suntem învățați ca în relații să ne fie teamă atunci când nu mai e nimic de spus, așa cum mi s-a întâmplat mie cu Ethan. Dar adevărul e că, dacă ești cu persoana potrivită, nu e nevoie să zici nimic.

Trec câteva minute. Mai bem ceai. Tata îi scarpină urechile lui Arthur. Câteva coțofene plonjează. Încerc să nu le număr.

— Ce-ți fac albinele? mă interesez eu, într-un final, când ochii îmi cad pe stupii din grădină.

— Hibernează. Nu o să facă prea multe, până nu se încălzește un pic. Cam ca mine.

Scoate din buzunar o ciocolată KitKat și își vâră degetul mare de-a lungul ambalajului argintiu.

— Deși am un șopron plin cu bulbi și semințe care trebuie puse în pământ. Presupun că nu ai chef să îmi dai o mână de ajutor?

Îmi întinde o bucată de ciocolată.

— Încerci să mă mituiești?

— Niciodată, zice el, cu o față voit inexpresivă.

Zâmbind, îi accept mita și savurez combinația de ceai fierbinte și ciocolată topită, în timp ce el dispare în șopron. Câteva minute mai târziu, reapare cu mai multe feluri de bulbi și pachete cu semințe și pornește spre grădină.

— Aici! strigă el, când Arthur îl urmează printre șirurile îngrijite de trestie de zahăr. Așa.

Îmi dă un făraș de grădină și o mână de bulbi.

— Asigură-te că îi pui cu nasul în sus.

— Nasul?

Mă uit la el nesigură, dar e deja în genunchi.

— Știi tu, lăstarii.

Sincer, nu, nu știu nimic despre lăstari, despre nasuri sau despre cum se plantează bulbii. Tata a grădinărit toată viața, dar, când eram adolescentă, nu mă interesa deloc. Credeam că este o activitate pentru bătrâni. Doar că acum eu sunt bătrâna. Mă uit la solul umed de sub picioarele mele. Sunt îmbrăcată cu singura pereche de pantaloni curați. Ezit, apoi mă las jos, lângă el.

— Plantează-i la vreo douăzeci de centimetri adâncime și la distanță de cincisprezece, cam așa.

— Ce sunt?

— Gladiole. Preferatele mamei tale. Înfloresc exact pe la ziua ei.

— Dar asta e în august.

— Toată lumea vrea ca lucrurile să se întâmple ieri, însă natura nu funcționează așa.

Unul lângă altul, începem să-i plantăm. Mâinile lui sunt murdare de pământ și lucrăm împreună tăcut, metodic. Când suntem gata, ne mutăm la o porțiune de teren goală și îmi dă niște pachete cu semințe diverse.

— Dovlecei, mazăre și sfeclă... împrăștie-le pe șiruri. Asigură-te că sunt îngropate adânc și bine.

Scutur semințele în palmă.

— E greu de crezut că acestea se vor transforma în... astea, mă minunez, uitându-mă la petele micuțe și uscate din mâna mea și la poza unui dovlecel mare și durduliu, de pe pachet. Pare imposibil.

— Natura te învață să ai răbdare și încredere. Viața e un ciclu, știi. Lucrurile pot părea moarte, dar întotdeauna revin la viață...

Privesc în ochii gri ai tatei, pe jumătate ascunși sub sprâncenele dese. Nu mai e vorba despre grădinărit.

— Nu uita asta, scumpo. Când viața ne asuprește cu toate supărările și dezamăgirile ei, gândește-te la o sămânță. Trebuie mai întâi îngropată, ca să poată crește. Așa se produce magia. Dar trebuie să ai încredere. Nu uita asta. Răbdare și încredere.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Veterinarul local, pentru că l-a salvat pe Arthur, după ce s-a dus și el la vânătoare de ouă de Paște în seara asta și a înfulecat toată ciocolata pe care copiii din sat nu au găsit-o.*
2. *Celebritățile care distribuie pozele cu binemeritatele lor vacanțe de Paște din Maldive și ne spun că pentru a fi fericit trebuie să #numaistaipeinstagram și să le cumperi noile produse #linkinbio, ceea ce îmi amintește că trebuie să comand microfonul pentru noul meu podcast și #saspunlucrurilorpenume.*
3. *Tata, pentru că e bărbatul pe care mă pot baza mereu.*
4. *Că sunt o sămânță.*

Prima mea confesiune

M-AM ÎNTORS LA LONDRA, IAR MICROFONUL MEU A sosit azi. Simțindu-mă ca o prezentatoare de știri de la BBC, îl instalez pe birou și fac un test, test, doi-zece. Așadar, după ce m-am documentat un pic, se pare că este foarte simplu să produci propriul podcast, chiar și pentru cineva ca mine, care încă nu știe cum se folosește Siri și care ignoră cu fermitate toate notificările de *update* a softului, care mă bat la cap chiar mai mult decât mama. A necesitat doar să descarc o aplicație gratis, iar acum trebuie să aleg un nume, apoi să înregistrez primul episod. Ușor!

Am nevoie să găsesc un nume. Mă încrunt la ecran. Asta e partea cea mai grea. Stau aici de o veșnicie, încercând să găsesc ceva cu adevărat deștept și spiritual, dar nu-mi vine în minte nimic. Trebuie să găsesc un titlu super, stilat, încrezător, la modă...

Practic, tot ce nu sunt eu.

Of, *ducă-se*, o să-i spun cum o fi!

Îmi dreg vocea, iau o gură din doza mea de G&T, să mă calmez. Brusc, mă simt absurd de agitată. Ceea ce e ridicol. De parcă o să asculte cineva vreodată. Încerc doar să îmi descarc sufletul.

Bat în microfon.

Bun, să începem. Nu sunt sigură de unde să încep, așa că o să pornesc direct... apăs pe „înregistrează".

Salut și bine ați venit la Confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani, *podcastul ce i se adresează oricărei femei care se întreabă cum naiba a ajuns în situația asta și de ce viața nu este chiar așa cum și-a imaginat-o!*

Îmi dreg vocea, cu nervozitate.

Oricui și-a analizat viața la un moment dat și și-a dat seama că nu așa fusese Planul. Oricui a avut vreodată impresia că a greșit ceva sau că a ratat vreo ocazie. Oricărei femei care încă se străduiește cu disperare să găsească o soluție, în timp ce toți cei din jur fac prăjituri fără gluten.

Sau poate că sunt singura care simte asta? Poate că e doar adevărul meu? Mă opresc brusc, copleșită de îndoieli, însă apoi continui.

Dar, mai întâi, o precizare: nu am pretenția că sunt expertă în ceva. Nu sunt un guru al stilului de viață sau vreun influencer, *orice o însemna asta, și nu încerc să vând o marcă. Sau să fac reclamă vreunui produs. Sau să vă spun cum ar trebui să trăiți, pentru că, sincer, nici eu nu am cea mai vagă idee. Sunt doar o persoană care se străduiește să își accepte viața haotică, într-o lume cu vieți perfecte pe Instagram, și care se simte un pic ratată. Mai rău, o ratată trecută de patruzeci de ani. Cineva care citește un citat optimist despre viață și care se simte extenuată, nu inspirată. Care nu încearcă să atingă noi obiective sau să înfrunte mai multe provocări, pentru că viața în sine e o provocare suficient de mare. Și care nu se simte #fericita și #mobilizata, ci, mai degrabă, #habarnamcedraculuifac și #oaregasescastapegoogle?*

Înghit greu, simțind cum îmi crește încrederea. La naiba! Dacă sunt singura care simte așa, asta e. O să vorbesc pentru mine.

De aceea am început acest podcast... ca să spun cum stau, de fapt, lucrurile. Pentru mine, cel puțin. Deoarece Confesiunile *vorbesc despre situațiile de care te lovești zilnic, atunci când te pomenești de partea greșită a celor patruzeci de ani și descoperi că nimic nu a mers așa cum te așteptai.*

Despre momentele în care, deși se întâmplă tot felul de rahaturi, poți, totuși, să râzi. Despre a fi onest și a grăi adevărul. Despre prietenie, și dragoste, și dezamăgire. Despre marile întrebări la care nu primești răspunsuri. Despre cum este să o iei de la capăt, când credeai că deja ai terminat.

Gata, m-am pornit!

În aceste episoade, care vor lua forma unor confesiuni, o să vă împărtășesc toate lucrurile triste și amuzante. O să vorbesc despre cum e să te simți imperfectă și confuză, și singură, și speriată, despre cum e să găsești speranță și optimism în locurile cel mai puțin probabile și despre cum NU o să te salveze nicio carte de bucate scrisă de vreo celebritate și nici avocadoul pasat, indiferent cât ai mânca.

Deoarece să te simți ca o ratată nu înseamnă că ai greșit, într-adevăr, ceva, ci că ești împinsă să te simți astfel. Este vorba aici despre presiunea și disperarea de a bifa toate punctele de pe o listă și de a atinge toate obiectivele... și despre ce se întâmplă când nu reușești să faci asta. Când te trezești pe dinafară. Pentru că, de

multe ori, este foarte ușor să ai senzația că ai eșuat în unele privințe, mai ales atunci când toți cei din jurul tău par să reușească în viață.

Fac o pauză, cu inima bubuind.

Așadar, dacă mai există cel puțin o persoană care gândește la fel: sper că acest podcast te va face să te simți mai puțin singură.

Inspir adânc.

Pentru că acum suntem două. Iar două înseamnă o familie.

Ninge

NATURA SEAMĂNĂ MULT CU VIAȚA. EXACT CÂND credeam că, în sfârșit, am scăpat de cea mai rea parte a iernii și că pot să-mi scot la pensie puloverele scămoșate (care acum sunt mai mult scame și mai puțin pulovere) și să ne îndreptam direct spre primăvară, am parte de o surpriză.

Ninge.

La câteva zile după revenirea din Lake District, mă trezesc și trag jaluzelele, ca să descopăr că strada e acoperită cu o pufoasă pătură albă. Fulgi deși și mari se rostogolesc pe lângă geam și aterizează domol pe asfalt; pentru câteva clipe, rămân uimită la fereastră, simțind un val de copilărească încântare.

După ce înfulec niște pâine prăjită arsă și iau câteva guri de cafea, ies afară cu Arthur, care se îndreaptă bucuros direct spre zăpadă. E ceva magic în orice oraș atunci când ninge pentru prima dată în an. Foarte romantic, mă gândesc nostalgică, atunci când un cuplu se oprește să își facă un *selfie*, ca două personaje într-un glob cu zăpadă.

Pe măsură ce traversăm orașul verde devenit acum alb, aud țipete de bucurie și văd copii cu cizme și căciuli cu ciucuri, trași pe sănii, aruncând cu bulgări de zăpadă. Probabil că s-au anulat orele la școală. Când se oprește Arthur să adulmece, observ o fetiță care face un

înger de zăpadă. Flutură brațele încântată, iar mama ei o fotografiază.

Mă uit la Arthur.

— Ne facem un *selfie* în zăpadă?

Ridicând piciorul, Arthur transformă zăpada din albă în galbenă. Dacă mă gândesc mai bine, prefer să nu ne mai facem poză.

Ne îndreptăm spre parc și îmi pun căștile, să ascult un podcast – mă documentez pentru al meu și am descoperit unele care chiar îmi plac –, când, deodată, mă simt ca Arthur când vede o veveriță. Încremenesc și tot corpul mi se încordează. ALERTĂ DE TĂTIC SEXY. Îl zăresc peste drum. *Johnny*. Poartă fes și bea cafea. Arată drăguț.

Eu port cizmele pătate cu creozot ale lui Edward, jacheta mea verde-sac-de-gunoi și o mănușă. Nu arăt drăguț. Bun, nu mă opresc. Să sperăm că nu o să mă vadă. Las capul în jos și mă concentrez pe Arthur, trăgându-l de lesă, în clipa în care încetinește să adulmece la stâlpul unei porți. Nu mai vreau un episod „rahat la poartă". Ceea ce îmi amintește că nu m-am dus înapoi după mănușă...

— Salutare, din nou!

Ridic privirea și îl văd chiar acolo, pe trotuar, stând în fața mea.

— Ăă, bună... salut!

Zâmbesc veselă și îmi trag căștile din urechi. De ce dai întotdeauna peste cineva când arăți oribil și *niciodată* când ți-ai aranjat părul? Parcă e un fel de lege cosmică oribilă.

— Nu știam dacă o să mă recunoști cu hainele pe mine.

Nu-mi trece prin cap nicio replică amuzantă.

— Glumesc, râde el.

— O, da, desigur.

Ai crede că la vârsta mea sunt o profesionistă a flirtului. La urma urmei, am avut timp să exersez toată viața, când vine vorba despre bărbați. Buni și răi. Totuși, când sunt față în față cu un bărbat pe care îl găsesc foarte atrăgător, nu mă simt prea diferit de cum mă simțeam la treisprezece ani, când m-am îndrăgostit de băiatul care aducea ziarele.

— Bună, Arthur!

Arthur dă din coadă, când Tăticul Sexy se apleacă să îl mângâie. Profit de ocazie să mă uit la mâinile lui și să fac pe detectivul de verighete, dar și-a pus din nou mănușile.

— Și, ți-a plăcut cursul?

Privind în urmă, am avut ocazia perfectă să îi văd mâinile la cursul de artă, dar să zicem că am fost prea distrasă de alte lucruri.

— A fost super!

Am spus-o un pic prea entuziasmată? El era dezbrăcat, nu uitați.

— Foarte interesant, încerc să clarific, aspectele legate de perspectivă...

Iar acum simt că o iau pe arătură, pe un teren periculos. Ar trebui să existe o regulă care să impună să nu vorbești niciodată despre perspectivă, când e vorba despre un penis.

— Bun. Știu că unii oameni se jenează foarte tare.

— Da? mă prefac surprinsă.

— Da, știi și tu cum sunt *unii oameni.*

Se strâmbă. Eu țâțâi și dau ochii peste cap.

— Știu. Sincer, *unii oameni*... Pot fi foarte imaturi.

— Și înguști la mine, aprobă el.

— Da, știu. Eu nu. Eu sunt foarte înțelegătoare. Când ajungi la vârsta mea, le-ai cam văzut pe toate.

— Deci nimic nu te șochează, nu?

Zâmbește și îmi face cu ochiul, într-un fel care ar fi făcut-o pe versiunea mea mai tânără să creadă că flirtează, iar pe cea de patuzeci și ceva să se întrebe dacă într-adevăr face cu ochiul sau și-i mijește, pentru că „îl lasă" vederea. O expresie căreia toată viața nu i-am acordat prea multă atenție, dar care în ultimii ani a intrat în vocabularul prietenelor mele, fiind pomenită cu un fel de teamă resemnată.

— Nu prea, râd eu, deși nu sunt prea sigură cum se potrivește imaginea asta a mea cu mine cea de acasă, acoperită cu pătura electrică, într-o seară de vineri, uitându-mă la Netflix.

— Oricum, sperasem să te văd...

— Da?

Mi se face un gol de emoție în stomac.

— Da, aprobă el. Am ceva pentru tine.

— *Da?*

Mintea mea se mișcă înainte și înapoi. Ce naiba ar putea fi? El începe să caute prin buzunarul gecii.

— O port cu mine, de ceva vreme...

Scoate un obiect. Negru și strălucitor. Brusc, îmi dau seama, îngrozită. Te rog, să nu fie ce cred eu că este.

— Ultima dată când te-am văzut, am observat că purtai doar una... iar când am dat peste asta, am făcut calculele... și mi-a dat o pereche.

Mi-o întinde, zâmbind.

— Mănușa mea, zic încet.

— Nu-ți face griji, a fost spălată.

Mănușa mea sclipicioasă și răhățită.

— Mulțumesc.

Îngrozită, o iau repede de la el.

— M-am întrebat unde am pierdut-o...

Forțându-mă să zâmbesc vesel, mi-o pun și flutur voioasă din mâini spre el.

— Habar n-aveam unde era.

— Pe aleea surorii mele.

Omoară-mă. Acum.

— Ce noroc!

— Da, nu-i așa? Îl lăsam pe nepotul meu acasă și am zărit ceva în spatele containerelor de reciclare.

— Nepotul tău?

— Oliver. L-ai cunoscut în pub, s-a îndrăgostit de regele Arthur.

— E nepotul tău?

Subit, toate gândurile despre mănușă sunt uitate.

— Dar am crezut...

— Că e fiul meu? râde el. Știu. Genele McCreary. Nu, eu sunt doar unchiul amuzant.

— Înțeleg, zâmbesc eu, dar încă diger această nouă întorsătură a lucrurilor.

— Deci, în fine...

Vocea lui se stinge și, pentru o clipă, conversația stagnează.

— Mă bucur că ți-am recuperat mănușa.

— O... da, mulțumesc.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc cine a spălat-o. Sau că cel care mă văzuse pe geam trebuie să fi fost cumnatul lui.

— Ei bine, ar trebui să plec.

Îl trag pe Arthur, care, plictisit de cât a așteptat, se învârte amenințător în cerc, prin zăpadă. Se uită în sus la mine, cu aceeași expresie nemulțumită pe care o are

tata când batem la ușa băii, pentru că avem nevoie să folosim toaleta. Iar el e acolo cu ziarele de duminică.

— Poate ne revedem la cursul de artă?

— Da, poate.

Și, fluturând din mănușă, o iau din loc, trăgându-l pe Arthur pe trotuar.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Capacitatea de a privi în retrospectivă, pentru că transformă lucrurile, care la momentul respectiv păreau complet îngrozitoare, în ceva foarte amuzant, discutând cu Liza, câteva ore mai târziu.*
2. *Bucuria neașteptată pe care am simțit-o jucându-mă cu Arthur prin zăpadă, deși îngerii lui de zăpadă nu sunt prea reușiți, întrucât, practic, el doar se rostogolește prin rahat de vulpe.*
3. *Anii de bătaie cu bulgări cu frățiorul meu, pentru că, atunci când am fost prinsă în raza unor adolescenți, am știut cum să arunc puternic cu un bulgăre făcut din zăpadă înghețată.*
4. *Casca de biciclist a lui Edward, care l-a salvat de la lovitură, când venea spre casă; ținta nu a fost niciodată punctul meu forte.*
5. *Abilitatea de a râde de mine, care, spre deosebire de vederea mea, nu dispare.*
6. *Că am mai mult material pentru podcastul meu, care, după ce l-am ascultat zilele trecute, mi s-a părut un pic jenant. Parcă nu sunt eu, cea reală, în schimb, parcă sunt eu încercând să par mai elevată vorbind la telefon.*
7. *Revelația că Tăticul Sexy Căsătorit este, de fapt, Unchiul Burlac Amuzant.*

Te lasă, te lasă... de tot

FAPTUL CĂ AM DAT PESTE JOHNNY IERI M-A PUS PE gânduri. Se pare că la vârsta asta multe lucruri „te lasă". Dacă nu sunt ochii, sunt brațele, genunchii sau gâtul... Parcă aș fi la o licitație, doar că nu e vorba despre o comodă frumoasă din mahon sau despre niște sfeșnice din argint; sunt părți din corpul meu. În scurt timp, totul o să mă lase, o să mă lase... DE TOT!

Deși habar n-am unde dispar. Dar e al naibii de sigur că nu într-un loc plăcut, precum Ibiza sau sudul Franței, care, sincer, sunt singurele locuri unde aș vrea să dispar.

Grup de WhatsApp: petrecerea pentru bebelușul nenăscut al lui Michelle

Fiona

Vreau doar să vă amintesc tuturor că e la ora 13.00, mâine, abia aștept să vă văd pe toți.

Holly

Și eu, ne vedem în curând.

Mai spune-mi o dată adresa.

Holly trimite imediat adresa, pe Google Maps.

Mulțu. E un restaurant?

Annabel

Nu, e casa mea.

Apare de nicăieri, pur și simplu. Ce mama dracului? Annabel e în grupul nostru de WhatsApp?

Fiona

Așteptați să îi vedeți casa, doamnelor, e uimitoare!

Annabel

Nu uitați să vă luați costumele de baie, doamnelor!

În viață rămâi uneori fără cuvinte.

Petrecerea bebelușului

SINCERĂ SĂ FIU, NU AȘTEPTAM CU MARE NERĂBDARE petrecerea bebelușului. Am fost la câteva, când locuiam în America, și de cât ori m-am trezit în cercul femeilor care jucau „ghicește caca", cu batoane de ciocolată topită și scutece, m-am simțit etern recunoscătoare că acest obicei nu fusese adoptat în Marea Britanie.

Dar, cum spuneam, multe s-au schimbat cât am fost eu plecată.

Nu e vorba doar despre acele jocuri stupide; este presiunea de a cumpăra cel mai bun cadou, mai ales că mereu sunt un pic superstițioasă în legătură cu un dar cumpărat înainte de nașterea copilului. Apoi, e tortul aniversar făcut din scutece, o tradiție care sperasem să rămână strict de cealaltă parte a Atlanticului, și de nesfârșitele discuții despre sarcină și bebeluși. Care sunt firești, desigur – la urma urmei, este o petrecere pentru un bebeluș –, dar, dacă nu ai sau nu îți dorești unul, e greu să nu te simți un pic ciudat.

Descoperirea faptului că Annabel-cea-perfectă organizează petrecerea acasă la ea a fost cireașa de pe proverbialul tort din scutece. Desigur că vreau să sărbătoresc faptul că Michelle va avea un copil și vreau să o văd fericită și răsfățată. O iubesc pe Michelle. E una dintre cele mai bune prietene ale mele. Dar, când nu ai

copii, iar toate celelalte femei sunt fie însărcinate, fie mame, poate fi agonizant, în multe feluri.*

*

Din fericire, zăpada s-a topit, așa că mă pot îmbrăca și eu cu haine care nu trebuie asortate la cizme de cauciuc. Plănuisem să mă îmbrac cu blugi și o jachetă, dar acum simt o presiune în plus, așa că îmi pun tocuri și singura mea rochie bună. Ba chiar încerc să-mi ondulez părul, lucru care, ca de obicei, se sfârșește cu bretonul care stă în direcție greșită și cu degetele fripte, cu tot cu mănușa aia mică din dotare.

Totuși, în final, arăt chiar prezentabil. Într-atât, încât Arthur latră când cobor. Nu cred că m-a recunoscut. Prind autobuzul, apoi iau metroul de la cea mai apropiată stație, după care merg pe jos restul drumului, dar e mult mai departe decât părea pe Google Maps și suflă vântul. Simt cum buclele mi se pleoștesc rapid, odată cu cheful meu. Iar apoi, brusc, văd casa. E chiar lângă râu, înconjurată de o grădină mare, cum vezi în *House&Garden*.

Apăs pe butonul mic și lucios al interfonului și încerc să nu mă simt intimidată. Cum spunea mama mereu, n-aș vrea să spăl toate geamurile astea. În plus, ce dacă stă într-o casă mare și elegantă, iar eu am o cameră închiriată? Banii nu îți pot cumpăra fericirea!

---

* Notă: nu toate petrecerile pentru bebeluși sunt groaznice. Am participat la petrecerea unei colege de serviciu, în Upstate New York, care s-a dovedit cu adevărat plăcută: nu au fost permise cadouri sau jocuri, în schimb, a trebuit să facem pizza și urări pentru bebeluș, pe care le-am scris pe bucăți de hârtie, pe care apoi le-am aruncat în foc, așa încât să fie purtate ca scântei spre viitor. Da, știu că sună un pic hipiot, și chiar așa a și fost – hipiot și foarte plăcut.

Dar îți pot cumpăra câteva mașini elegante, parcate în curtea cu pietriș, o piscină exterioară încălzită și un foișor. *Un foișor adevărat*, observ, în timp ce mi se deschide, iar poarta electrică se închide în urma mea. O iau pe alee, cu pietrișul scrâșnind sub pași. E ceva la sunetul ăsta, ceva ce denotă bogăție. Îmi amintește de vizitele la conacele vechi, impunătoare. Pe de altă parte, e nasol, când porți tocuri.

Țâțâind tare, exasperată că îmi stric încălțării pantofi Gucci, pe care i-am cumpărat de pe eBay după o licitație disperată, ajung la lucioasa ușă de la intrare. Sunt întâmpinată de baloane roz și de o doamnă amabilă pe nume Mila, care mă îndeamnă să intru în holul cu gresie mozaic, oferindu-se și să îmi ia haina.

Apoi dispare și, pentru o clipă, mă trezesc singură. Aproape că sunt tentată să o iau la fugă.

— Nell, bine ai venit!

Annabel apare bronzată și desculță, într-o rochie roz diafană, care îi subliniază silueta superbă, făcându-mă să mă simt hidos de nepotrivit îmbrăcată.

— Ce minunat că ai reușit să vii!

Zâmbesc încordat.

— Ei bine, chiar am primit invitația.

— Într-adevăr, bizar, eu sigur am trimis una pentru ziua lui Max.

— Ai trimis, nu? Totuși, n-aș fi putut veni. Am stat cu copiii.

— Da, așa am auzit. Ce prietenă de gașcă ești! Să pierzi o petrecere ca aceea.

Acum știu de cine îmi amintește Annabel: Villanelle, din *Killing Eve*. După ce mă roagă să mă descalț, astfel încât lângă ea să mă simt scundă și îndesată, cu ciorapii mei în picioare cu tot, mă conduce să

mă alătur celorlalți. Totul este așa cum mă așteptam. Plin de perne și cu un aer bucălat. Pereții sunt în nuanțe plăcute, de la Farrow&Ball. Peste tot, obiecte de artă scumpe. E destul de evident că Annabel nu e genul care a cumpărat vreodată lumânări de la IKEA.

În cele din urmă, sunt condusă în sufragerie, unde văd un munte de cadouri și chiar mai multe baloane roz, plus un cerc mare de femei fâțâindu-se în jurul unei mese pline cu mâncare. Totul e roz. Annabel chiar și-a dat silința.

— Vino, dă-mi voie să te ajut cu astea, îmi zice și ia cadourile mele.

Îi dau ambele sacoșe. Pe lângă ceva pentru bebeluș, am cumpărat și fursecurile speciale, cu bezea învelită în ciocolată, pe care Michelle le adoră. Max îmi spunea că ea le mânca și când era copil, în Scoția, și că aici nu le găsește niciodată, dar eu am reușit să dau de ele. Mă simt chiar încântată de mine.

Când le vede, Annabel lasă să-i scape un mic țipăt.

— Ooo, nu, nu pot să cred! mă dojenește ea, fluturând degetul. Mult prea mulți aditivi și chestii procesate. Aici sunt bine-venite doar alimente nutritive și sănătoase. Le pun în bucătărie, în siguranță.

— Sunt preferatele lui Michelle, încerc să protestez slab, dar sunt oprită repede.

— E foarte important să ai o dietă sănătoasă, mai ales când ești însărcinată. Încearcă o prăjitură de quinoa, cu nucă de cocos și frișcă din smântână.

În timp ce îmi întinde o tavă de pe masă, mă forțez să zâmbesc. Trebuie să mă înțeleg cu Annabel, nu doar de dragul Fionei, dar acum și de dragul lui Michelle.

— Mmm, arată delicios, zic eu politicos și iau una.

Asta da prăjitură! Cântărește o tonă.

Câțiva ospătari plutesc prin preajmă, servind băuturi.

— Smoothie de căpșuni sau șampanie roz, pentru acelea dintre noi care nu suntem însărcinate sau care nu alăptăm, gângurește Annabel. Totul organic, desigur.

Desigur.

Iau un pahar cu foarte necesarul alcool și mă uit în jur, după vreo față cunoscută. Abia aștept să le văd pe toate fetele. Nu m-am mai întâlnit cu Holly de la ziua mea, iar ultima dată când am văzut-o pe Fiona era cu Annabel, așa că a fost dificil să vorbim cum trebuie. Evident, Annabel e din nou aici azi, dar să sperăm că va fi prea ocupată să facă pe gazda și că nu va trebui să conversez prea mult cu ea.

Acestea fiind spuse, nu le văd pe Holly sau pe Fiona, iar Michelle vorbește cu cineva, așa că eu fac conversație politicoasă despre prăjitura de quinoa cu o femeie pe nume Susan, care își schimbă apartamentul, pentru a face loc „puiului în creștere", iar Lisa, o tipă proaspăt căsătorită, care e însărcinată în șase luni cu primul copil, merge la un curs de naștere-cu-blândețe-și-calm.

— Dar tu? întreabă Susan veselă. Ai copii?

Când reflectoarele se mută pe mine, mi se strânge inima. Urăsc partea asta. Întotdeauna aduce a subiect tabu, dacă zici nu. Nimeni nu se pricepe cum să reacționeze. Oamenii nu știu dacă să fie înțelegători, să facă vreo glumă despre cât de norocoasă ești ori să se plângă de adolescenții lor irascibili. Nici eu nu știu ce să răspund și mereu simt pornirea de a explica de ce nu am copii, într-un fel pe care femeile care au copii nu cred că o fac. Practic, e ciudat pentru toată lumea, așa că de obicei sfârșesc prin a încerca să glumesc, astfel încât oamenii să se simtă mai puțin ciudat.

Doar că azi nu mă simt foarte amuzantă.

— Nu, zâmbesc eu, străduindu-mă să găsesc de spus ceva potrivit și pozitiv, ca să îmi justifice răspunsul.

Scotocesc rapid prin poșeta cu conținutul vieții mele, ca atunci când îmi caut cheile. Dar acolo se află doar o logodnă ruptă, o afacere falită și o mutare recentă înapoi la Londra, pentru a împărți toaleta cu un străin.

— Eu scriu necrologuri.

Mă rog, e singurul lucru pe care l-am găsit. Susan și Lisa înlemnesc, înainte să se audă o mulțime de murmure politicoase, de genul:

— Ce drăguț, ai încercat dovleceii fripți? Sunt delicioși.

— Aici erai!

Câțiva dovlecei fripți mai târziu, simt o mână pe umăr și mă întorc să o văd pe Fiona.

— Scuze, am fost la toaletă, zâmbește ea și mă îmbrățișează, salvându-mă de la încă un dovlecel fript. Ce faci?

— Sunt fericită să te văd!

În sfârșit, am o tovarășă de arme, cu care să râd de balonul uriaș, de culoarea cărnii, care arată înfricoșător, și de prăjiturile grele ca plumbul.

— Văd că ai fost constrânsă, rânjesc eu, observând că are una în mână.

— Nu-i așa că sunt delicioase? Am mâncat trei! Ai încercat ouăle acelea umplute, care arată ca niște bebeluși? Și bolul cu fructe, cu pepenele sculptat în formă de cărucior! Adorabil!

Mă holbez uimită la ea. Ce s-a întâmplat cu Fiona? În mod normal, n-ar fi în stare să stea serioasă confruntată cu așa ceva.

— Iar casa e pur și simplu uimitoare, nu-i așa? Știi că ăla e un Andy Warhol original? Iar canapelele le-a adus din Italia. Are un gust uimitor. Perfect. Nu crezi?

Chiar e plină de entuziasm.

— Hmm, da, e drăguț.

— Tot ce face Annabel e natural. O să îi zic să se uite la casa mea și să-mi dea niște ponturi de design interior.

— Casa ta e deja frumoasă. Nu ai nevoie de niciun pont.

— Ești dulce, Nell, dar Annabel zice că e important să ținem pasul cu moda...

Mă tem să mă gândesc ce ar spune Annabel dacă mi-ar vedea camera închiriată. Din fericire, apare Holly, arătând de parcă vine direct de la sală. Holly e una dintre cele câteva femei pe care le știu că poartă îmbrăcăminte sport chiar pentru a face sport, nu doar pentru a merge la supermarket.

— Scuze că am întârziat, zâmbește ea și vine drept spre noi. Am fost dimineață la cursa de 10 kilometri. Ce am ratat până acum?

— Un tur al casei și una din astea.

Îi pun o prăjitură în palma care i se lasă în jos vizibil.

— Uau, o grămadă de fibre!

— Exact la timp. Doamnelor! E timpul pentru cadouri, suntem întrerupte de Annabel, care bate din palme și ne cere să ne adunăm în cerc.

În timp ce Michelle pare copleșită și jenată de atât de multe cadouri, toate bem șampanie (sau doar eu?) și zicem *ooo* și *aaa*, la vederea hainelor micuțe. Apoi, e rândul meu. Am renunțat să găsesc ceva unic, iar toate chestiile alea din cașmir erau foarte scumpe, așa că, în schimb, i-am cumpărat un iepuraș drăguț din pluș și crema mea de corp preferată.

— Hopa, ai uitat să dai jos prețul!

Annabel intervine aparent binevoitoare și îl dezlipește, cu unghia ei perfect manichiurată.

— Doamne, nu știam că TK Maxx are și marca asta.

Obrajii mei sunt în flăcări. Michelle zâmbește politicos.

— Amândouă sunt minunate, mulțumesc, Nell.

Zâmbesc. Lucrurile au fost un pic ciudate între noi, de când am aflat de petrecerea de ziua de naștere a lui Max, și încă nu am avut ocazia să vorbim.

— Și ultimul, dar nu cel din urmă...

Annabel aduce un cadou mare, împachetat elegant.

— Vai, nu trebuia, ești mult prea generoasă...

— Prostii! radiază Annabel, în timp ce Michelle despachetează timid un pătuț sculptat manual, pictat într-o nuanță de roz pastel și plin cu fundițe roz asortate. Eu și Fiona l-am văzut de Paște, când am fost într-un minunat butic mic, în Cotswolds, și am știut că o să îți placă.

— Credeam că ai fost împreună cu familia cu cortul, mă întorc eu spre Fiona.

— Cristalele de pe fundițe sunt Swarovski, mă întrerupe Annabel.

— Am fost cu Annabel și Clive, la cabana lor.

— OK, aprob, dar mă simt surprinzător de supărată.

Mă potolesc imediat. De ce contează că nu mi-a spus? Nu e mare lucru. N-are decât să-și petreacă timpul cu oricine vrea.

— Te-ai simțit bine la părinții tăi?

În mod normal, i-aș fi spus Fionei imediat despre Rich, dar ceva mă oprește.

— Da, super. Cel mai bine.

Mă scuz și dispar la baie. Imediat ce ies, o aud pe Annabel cum propune ca toată lumea să intre în piscina

încălzită. Mă fac mică și caut refugiu în imensa bucătărie goală, unde descopăr fursecurile învelite în ciocolată. În încăperea întunecată, desfac unul și mă reazem de cuptor, înfigându-mi limba în mijlocul dulce și lipicios și plănuindu-mi evadarea, când, deodată, aud pași.

Rahat! *Annabel.* Pun fursecurile înapoi în spatele ceainicului și mă întorc, pregătindu-mă.

— Mă întrebam unde ai fugit.

E Michelle. Simt un pic de ușurare.

— Scuze că nu sunt cine știe ce petrecăreață.

— Nici eu.

Își mângâie burtica.

— În *niciun* caz nu mă schimb în costum de baie. Mai am două luni, dar, dacă intru eu în piscină, nu o să mai rămână apă.

Râd, apoi zâmbim amândouă.

— Îmi pare rău pentru încurcătura cu ziua de naștere, zicea ea, după o clipă.

— E în regulă.

— Nu, nu e în regulă. Eu aș fi cam supărată, dacă m-aș pomeni cu trei copii, în timp ce toată lumea e la distracție.

— Sincer, au fost copii buni...

Ridică o sprânceană.

— Doar un pic dificili, la ora de culcare.

— Nu cumva vrei să spui copiii diavolului?

Rânjesc.

— Mă rog, n-aș merge chiar atât de departe...

— Știi, habar n-am avut că Annabel o să-i organizeze lui Max o petrecere surpriză. Am crezut că o să fim doar noi doi... sincer, aș fi preferat să fie așa. Cu copiii și cu noua promovare a lui Max, nu mai apucăm să petrecem timp împreună.

Ascultând, am impresia că Annabel i-a cam forțat mâna lui Michelle.

— Adică, a fost foarte drăguț din partea ei și așa mai departe, dar e la fel și cu petrecerea asta. La ziua lui Max, am pomenit că nu am avut o astfel de petrecere pentru ceilalți trei copii, iar ea s-a oferit imediat să îmi organizeze una. Am încercat să refuz – de fapt, e prietena Fionei, nu a mea –, dar a insistat...

Ne uităm una la alta și nu spunem nimic.

— N-am vrut să fiu nerecunoscătoare. Doar că, tu mă știi, nu e chiar genul meu de petrecere.

Nu, este genul lui Annabel. Totul e despre Annabel. Despre imensa ei casă elegantă. Despre cadoul ei mare și scump. Despre a fi gazda perfectă. Brusc, Michelle îmi observă fursecul cu ciocolată pe jumătate devorat.

— Ce mănânci?

Scot pachetul pe care îl îndesasem în spatele ceainicului și privirea i se luminează.

— Ooo! Preferatele mele! Unde le-ai găsit?

— Le-am cumpărat, dar Annabel nici n-a vrut să audă să le mănânci. A zis că nu sunt bune pentru bebeluș.

— Pe dracu'! Am crescut cu astea. Sunt cât se poate de nutritive.

Înhață unul, îi dă jos folia și ia o mușcătură, apoi, timp de câteva minute, stăm acolo, pe întuneric, savurând fiecare îmbucătură și mormăind de plăcere.

— Apropo, nu știam că e fetiță, zic eu, după un moment.

— Ei bine, tocmai asta e, rânjește ea. Când crezi că ar trebui să îi spun că e băiat?

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Casa lui Annabel, pentru că e atât de mare, încât eu și Michelle am reușit să ne ascundem în bucătărie și să mâncăm toată cutia cu fursecuri cu ciocolată, înainte să fim descoperite.*
2. *Că am ratat jocuri precum „rotește pompa de sân" și pentru că mi-am uitat costumul de baie.**
3. *Că nu am început să plâng, când mi-au dat să mă uit la hăinuța aia de bebeluș.*
4. *Cel mai recent episod al podcastului meu, unde mărturisesc toate astea, chiar și partea în care m-am ascuns în toaletă, să nu mă vadă nimeni plângând.*

---

* Mai târziu, am văzut pe Instagram *selfie*-urile lui Annabel în costum de baie. Nu a fost o întâmplare că mi l-am uitat pe al meu.

Decizie finală

DUMINICĂ APUC SĂ VORBESC CU LIZA. CA DE OBICEI, ea e în mașină, blocată în trafic pe autostradă, și mă sună pe WhatsApp. Vorbim despre diverse – eu îi povestesc despre petrecere; ea oftează în toate momentele potrivite –, dar, după câteva minute, simt că nu m-a sunat doar să bârfim. Se întâmplă ceva.

— L-am văzut pe Ethan, în weekend.

Inima mea tresare doar la pomenirea numelui. Deci despre asta e vorba. Sunt disperată să știu și să nu știu toate detaliile. Nu întreba, Nell! Nu poate ieși nimic bun din asta.

— Cum era?

Urmează o pauză. Mă pregătesc pentru impact.

— A cunoscut pe cineva.

E o coliziune frontală. Sunt aruncată în aer.

— N-am vrut să afli de la altcineva.

Un milion de întrebări mă asaltează. Prind una.

— Cine e?

— O tipă oarecare, pe care a cunoscut-o la o petrecere.

O tipă oarecare. O spune de parcă nu e mare lucru, dar o simt ca pe o grenadă.

— E drăguță?

În clipa următoare, mă urăsc.

— Ea nu e tu, Nell, niciodată nu va fi tu.

O mare greutate îmi apasă pe piept. Simt că o să mă sufoc. Vreau să izbucnesc în lacrimi. Nu fac nici una, nici alta.

— Nu înseamnă nimic.

— De unde știi?

Un nod de durere îmi urcă în gât; îl forțez să se ducă înapoi. Trebuia să fi trecut deja peste asta. Trebuia să fiu bine până acum.

— Pentru că mă refer la tine, nu la el. Nu trebuie să însemne nimic pentru tine.

La celălalt capăt, vocea ei e hotărâtă.

— Ai plecat, nu uita. Ai trecut peste asta.

Certitudinea Lizei e ca o plasă de siguranță care se ivește sub mine. Simt cum vorbele ei mă prind, în timp ce cad.

— Am trecut, nu-i așa? Chiar am trecut?

Vocea mea e aproape o șoaptă. Ca un alergător, ea îmi predă ștafeta.

— Ei bine, acum depinde de tine.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Liza, care mă ghidează prin mulțimea de site-uri de matrimoniale și îmi completează profilul, deși viziunea ei este un pic prea „yoga" și nu sunt sigură că m-aș descrie ca pe „o forță spirituală de viață".*
2. *Că în sfârșit decid să ies la întâlniri. Ethan a trecut peste relația noastră, iar eu trebuie să fac la fel.*
3. *Că nu e nimeni să mă audă strigând, când descopăr că potențialii mei parteneri arată de aceeași vârstă cu prietenii tatei.*
4. *Efectul triplu pe care îl au pufuleții cu cașcaval, o doză de gin tonic și umorul macabru. Stai așa, oare pot să pun asta la profilul meu?*

Vineri, 13

ÎN ADEVĂRATUL SPIRIT AL UNEI ZILE DE VINERI, 13, decid să bag spaimă în mine.

Să...

a) mă uit la un film de groază?

b) mă loghez la contul meu de online banking și să îmi verific soldul?

c) încerc să îmi fac o poză pentru profilul de matrimoniale?

Vă dau un indiciu. Nu e prima variantă.

Buncărul doliului

A TRECUT DOAR O SĂPTĂMÂNĂ ȘI, CU TOATE CĂ MĂ aşteptam ca în căsuța mea poștală de pe site-ul de întâlniri să sufle vântul, am primit câteva răspunsuri. De fapt, se pare că până acum m-am băgat în trei relații! Mă rog, spun *relații*, dar mă refer la *relații online*, pentru că toate sunt cu bărbați pe care nu i-am cunoscut în viața reală și nici nu sunt sigură că o voi face vreodată.

Mai țineți minte cum era pe vremuri, când cineva te invita la un pahar sau la film? Acum te întreabă dacă te pot urmări pe Instagram și te invită să dai *like* paginii lor de Facebook. Până să-ți dai seama, începi să porți lungi discuții nocturne pe WhatsApp și să dai *like* pozei lui drăguțe cu pisica. Emoticoane zboară încolo și încoace. Se flirtează prin mesaje. Se face schimb de linkuri la articole amuzante.

Până la sfârșitul săptămânii, i-ai cunoscut toată familia pe Facebook și vezi zilnic ce au mâncat la prânz, dar nu ați vorbit cu adevărat niciodată și nu vor să vă întâlniți. Parcă nimic din toate astea nu e real. Există doar pe monitorul tău, iar dacă închizi laptopul și smartphone-ul – *pac!* – totul dispare, ca într-un fel de basm modern.

Cel puțin Cenușăreasa s-a ales cu un dovleac. În ziua de azi, e mult mai probabil să te alegi cu o poză cu un penis.

— Cu ce?

Cricket se uită la mine de parcă ar fi înțeles greșit. Stabilirăm să ne vedem la o cafenea în Sloane Square. Stăm la o masă lângă geam. Admirăm priveliștea, bem ceai și ne minunăm de tortul cu ciocolată, care este teribil de bun, dar acum conversația s-a mutat spre lucrurile *esențiale*, ca să zic așa, și îi povestesc despre experiența mea cu întâlnirile. Mă rog, ea a întrebat. Și m-am gândit că, având în vedere atitudinea ei față de cursul de desen cu model viu, poate suporta cruda realitate.

Se apleacă spre mine.

— Scuze, auzul meu nu mai e ca pe vremuri.

— Nu, auzul tău e bun, o asigur. Asta am zis.

— Vrei să spui...

Îi dau telefonul meu. Pe ecran e mesajul pe care tocmai l-am primit. Cricket nu pare șocată.

— Pe vremea mea, i se spunea exhibiționism. Îmi amintesc că ni s-a întâmplat mie și lui Cissy, într-o seară, pe peronul de pe Baker Street. Chiar nedorit. Cissy i-a cerut să o bage la loc imediat.

— Și a făcut-o?

— Nu am așteptat să aflăm. A sosit un metrou, așa că am luat-o spre Bakerloo Line.

Scutură un pic din umeri.

— Nimeni nu vrea să vadă așa ceva.

— Nu pricep de ce un bărbat ar crede că vrei!

— Aveam pe vremuri o pisică, își amintește Cricket, sorbind din ceai. Tibby aducea chestii moarte acasă. Mi le lăsa mândru pe preș, să le găsesc dimineața. Știu că intenția era să se dea mare și să mă mulțumească, dar era chiar revoltător.

Nu mă pot abține să nu râd.

— Nu cred că i-ar plăcea să fie comparat cu un șoarece mort.

— Nu, probabil că nu, zâmbește ea, dar cam seamănă cu unul, nu-i așa?

Se uită din nou la telefonul meu, atingând ecranul cu degetele, să mărească imaginea. Amândouă ne strâmbăm.

— Catherine, ce surpriză plăcută!

O voce ne face pe amândouă să ridicăm privirile și vedem lângă masa noastră un cuplu în vârstă, elegant. El duce o tavă cu ceai și prăjituri, iar ea are câteva sacoșe de cumpărături. Doi copii mici se joacă pe lângă picioarele lor.

— Lionel, Margaret! salută Cricket.

Văd că e cumva surprinsă, dar își revine repede.

— Ce mai faci? Ne-a părut atât de rău când am aflat despre Monty, zice Margaret prima, urmată imediat de Lionel.

— Am vrut să sunăm, dar am fost foarte ocupați.

— Știi cum e, completează din nou Margaret.

— Desigur, zice Cricket, zâmbind senin, iar eu simt cum mi se frânge inima un pic.

Știu cât de singură s-a simțit de când a murit Monty. Oamenii ăștia nu au nici cea mai vagă idee?

— Am văzut necrologul în ziar; un tribut frumos.

Se uită amândoi la Cricket, cu expresii schimbătoare, de compasiune și milă.

— Mulțumesc. Ea este autoarea și prietena mea dragă, Nell.

— Ne pare bine să te cunoaștem!

Urmează saluturile și scuturatul mâinilor, înainte ca discuția să se oprească. Din limbajul corpului lui

Margaret văd că e disperată să plece, dar Lionel mai stârnește o dată tăciunii aproape stinși ai conversației.

— Toți cei de la bridge au întrebat de tine.

— Ei bine, spune-le tuturor că nu mi-am schimbat numărul de telefon. Și că încă joc bridge.

Lionel nu își dă seama în ce măsură a fost o glumă și se uită la Margaret, să vadă dacă ea râde sau nu. Ea intervine repede, să îl salveze.

— Poate că ar trebui să organizăm o cină la noi pentru toți prietenii, nu-i așa, scumpule?

Se uită la soțul ei, îndepărtând o scamă invizibilă de pe reverul hainei lui, înainte să se întoarcă la Cricket.

— Sigur toată lumea s-ar bucura să te vadă, Catherine.

— Ar fi minunat, zice Cricket și le zâmbește politicos.

— Trebuie să plecăm, suntem cu nepoții noștri... Florence! Theo!

Se aude un zăngănit puternic de tăvi, urmat imediat de un țipăt ascuțit.

— Ștrengari mici, râde Lionel, luându-se după Margaret, care se îndreaptă repede spre vitrina cu deserturi și spre scena haosului.

— Grăbiți-vă, s-ar putea să vă ajungă moartea, glumește Cricket, în timp ce îi privim amândouă zbughind-o. Scuze, am fost rea, adaugă ea, întorcându-se spre mine.

— O meritau.

Brusc, mă simt furioasă pe ei și protectoare față de ea. Dar Cricket ridică din umeri.

— Nu sunt oameni răi, sincer. Doar că cei mai mulți nu știu ce să facă atunci când vine vorba despre moarte. Îi sperie. Se tem că vor urma ei. Eu le amintesc de propria mortalitate și nimeni nu vrea asta, nu-i așa?

— E ridicol.

— Poate, însă asta e realitatea.

— Dar este foarte nedrept.

— Nu o fac pentru că sunt răi. Dimpotrivă. Am observat că unii prieteni și unele cunoștințe păstrează distanța pentru că nu vor să te supere sau să spună ceva nepotrivit. Ce nu înțeleg ei este că deja ești mai supărat decât orice ți-ar putea zice. Tăcerea lor te deranjează. Te simți izolat. Abandonat.

Ascultând-o vorbind despre senzația ei de izolare, îmi amintesc cum m-am simțit când m-am mutat înapoi la Londra, petrecând săptămâni la rând singură, fără să văd o față prietenoasă, în afară de a lui Arthur. Iar apoi am cunoscut-o pe Cricket și totul s-a schimbat.

— Puteau să te invite să joci bridge cu ei, argumentez eu, iritată că îi iartă atât de ușor.

— E altfel acum, când eu nu mai fac parte dintr-un cuplu. O persoană singură strică grupul. Noi deranjăm rândurile de la teatru. Camerele de hotel. Grătarele de duminică, de la pub. Toate sunt pentru câte doi.

Instinctiv, mă întind peste masă și o strâng de mână. Poate că eu nu sunt văduvă, dar știu cum e să te trezești singură, când toți în jurul tău sunt cupluri.

— De aceea mă ai pe mine, îi zâmbesc.

— O, ești o scumpă!

Își pune mâna liberă peste a mea și, pentru o clipă, stăm acolo așa, până când, brusc, observ:

— Telefonul meu. Unde e?

— Credeam că l-am pus pe masă...

Cricket se încruntă.

— A căzut?

— Nu.

Ne uităm amândouă în jur, până văd un băiețel stând lângă Lionel și Margaret, la câteva mese de noi, absorbit de un telefon. Își trece degetul peste ecran, de parcă s-ar uita la poze, iar acum Margaret a observat...

— Theo, ce ai acolo?

Vai, nu! Te rog, Doamne, nu!

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că am găsit prietenie în cel mai puțin probabil loc.*
2. *Că i-am trimis lui Cricket pe e-mail invitația aceea la concert, deși la vremea respectivă mă temeam că nu se cuvenea, dar acum îmi dau seama că e mai bine să acționezi și să spui orice, decât să nu faci nimic.*
3. *Ecranul meu blocat.*

Pe o pantă alunecoasă

AM O ÎNTÂLNIRE! O ÎNTÂLNIRE ADEVĂRATĂ. ȘI NU doar o cafea de tatonare, ci o cină cum se cuvine.

— La asta se referă toți când spun că trebuie să îți stabilești mereu noi provocări? o întreb pe Liza, în timp ce vorbim pe FaceTime și gesticulez cu uscătorul de păr, având în spate patul plin de haine.

Asta implică aranjatul de dinainte de întâlnire când ești trecută de patruzeci de ani.

Deja mă pregăteam de câteva ore, când a sunat ea. Îmi amintesc cum era când aveam nevoie doar de un pic de tuș de pleoape și de orice găseam pe raftul cu reduceri de la Topshop ca să arăt uimitor. Acum durează o veșnicie și costă o avere, iar asta doar ca să fiu cât de cât decentă.

— Ești foarte frumoasă! mă încurajează Liza.

Doamne, nu-i așa că e minunat să ai prietene?

— Mai bine mă țineam de yoga! protestez, înclinându-mă în oglindă, să îi arăt cum sunt îmbrăcată.

Trebuie să arunc jumătate din maldărul de haine. Sunt prea mici, prea scurte sau prea decoltate. Sunt perfect de acord să ignorăm aiureala aia despre cum să te îmbraci adecvat vârstei, dar nici nu vreau să se vadă ridurile sau vreo zonă lăsată. Totuși, vreau să arăt drăguță, ușor sexy, și nu de parcă sunt pe cale să trec la fire de păr crescute pe bărbie, guler polo și cercei ostentativi.

— Nu ai vrut să faci yoga, zice Liza.

— Ar fi trebuit să mă obligi, îi spun, scuturându-mi brațele.

— Nimeni nu poate obliga pe cineva să facă ceva ce nu vrea. Oricum, m-am gândit la siguranța celorlalți elevi ai mei, zicea ea, surâzând.

Zâmbesc. În sfârșit.

— Ai terminat cu autocritica? Ești doar emoționată. O să fie bine. Sunt mândră de tine.

— Da?

— M-ai făcut să ies și eu din nou. Am o întâlnire.

— Ce? Când? *Cu cine?*

Dar Liza doar râde.

— O să îți povestesc totul mai târziu. Trebuie să îți termini de uscat părul. Buclele alea încep să se încâlcească.

Mă uit la bretonul meu. Începe să se curbeze la capete, ca pâinea veche. Închid, dau uscătorul la maximum și îl aranjez cu peria, când, deodată, se aude un țipăt înfricoșător.

Ce naiba?!

Opresc uscătorul. Tăcere. Mă simt ușurată și un pic aiurea. Probabil că aud chestii. Sau poate că a fost televizorul din vecini. Mereu are volumul prea tare.

Se aude o bufnitură puternică.

Ăsta nu e televizorul din vecini. Mă ia cu fiori. E cineva în casă?

Este luni, însă Edward mi-a trimis mesaj mai devreme, ca să mă anunțe că e plecat cu treabă și că se întoarce abia mâine seară. Mă uit după Arthur, dar trebuie să fie jos. Nu l-am auzit lătrând. Tot felul de povești înfricoșătoare încep să-mi treacă prin minte, ca la un jurnal de știri. Scot din priză ondulatorul de păr – chestiile astea sunt mortale – și deschid cu grijă ușa dormitorului.

— Bună ziua...

Nimic. Dar hoții nu se prezintă, nu?

— E cineva acolo? strig cu voce ușor tremurândă.

Deodată, se aude zgomotul unei încuietori și se deschide ușa de la baie. Printr-un nor de aburi apare o siluetă înfășurată doar într-un prosop.

— Nu, nu sunt OK!

— Edward!

— Încerci să mă omori? întreabă el.

Bun, au existat momente când gândul ăsta mi-a trecut prin minte, dar...

Mă holbez la el șocată. Stă pe hol, la bustul gol; părul îi e ud și i s-a încrețit și picură apă de pe el, pe gresie. Îmi feresc repede privirea.

— Ce faci aici?

— Întâmplător, locuiesc aici, ai uitat?

— Dar ai spus că ești într-o călătorie de afaceri..., încep, însă el mă întrerupe.

— Mi s-au schimbat planurile. Am programat o întâlnire importantă mâine dimineață, așa că am venit devreme și am decis să fac un duș și APROAPE CĂ MI-AM FRÂNT GÂTUL.

Deschid și închid gura, ca un pește.

— Ce legătură are asta cu mine? reușesc, într-un final.

— Deci habar n-ai de ce e pe jos atât de alunecos, încât a trebuit să mă agăț de perdeaua de la duș, ca să supraviețuiesc?

Brusc, îmi amintesc baia lungă pe care am făcut-o, cu uleiuri esențiale scumpe, pe care le-am cumpărat special pentru asta.

— De fapt, poate fi de vină uleiul de baie...

— *Ulei de baie?* se îneacă Edward cu vorbele. Parcă patinam pe ulei!

— Scuze.

— De ce nu ai curățat după aceea?

— Urma să... nu credeam că te întorci până mâine...

— E complet iresponsabil, ca să nu mai spun cât este de periculos!

— Ți-am zis că îmi pare rău.

— Cum să faci așa ceva?!

— Vrei să nu mai țipi la mine?

— Nu țip! explodează el, apoi, dându-și seama de nervozitatea lui, inspiră adânc și își drege vocea. Dacă ai putea fi mai atentă, data viitoare...

Se oprește și se uită la mine fix.

— Ieși în oraș?

— Da... am o întâlnire, adaug, explicând.

— Mda... înțeleg. Arăți foarte drăguț.

— Mulțumesc.

Îmi dau seama că încă stau cu ondulatorul în păr.

— Rămâi acasă? îl întreb și dau drumul buclelor.

— Da, tocmai m-am întors de la cursul de yoga. Mă culc devreme.

— În cazul ăsta, ai putea să îl hrănești tu pe Arthur?

— Desigur.

Urmează o pauză lungă.

— Ei bine, o seară plăcută!

— Mulțumesc, Edward. Și ție.

Zâmbesc, dar expresia lui rămâne impasibilă, ca de obicei, și pentru o clipă ne uităm unul la altul peste palier, înainte să se retragă fiecare în dormitorul lui.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Costumul meu drăguț, cu pantaloni și sacou, care îmi acoperă tot ce trebuie acoperit, are un pic de decolteu, iar cu tocuri mă face să mă simt de parcă sunt încă un jucător viabil.*
2. *Perdeaua de duș, care i-a salvat viața lui Edward, altfel puteam fi acuzată de omor prin imprudență.*

MAI

#SOSSOSSOS

Arminden

VĂ AMINTIȚI CUM ÎN COPILĂRIE ARMINDEN ÎNSEMNA să te rotești în jurul unui stâlp cu panglici colorate? Era atât de distractiv! Dăm pe repede înainte viața, la patruzeci și ceva, iar ziua asta a devenit SOS, SOS, SOS[1].

Stau într-un restaurant italienesc din Soho și mă uit disperată la ceas. E trecut de miezul nopții și chelnerii fac curat în jurul nostru. Unul chiar șterge podeaua cu mopul. Toți ceilalți clienți au plecat acasă, unde aș vrea să fiu și eu. Totuși, partenerul meu are alte idei.

— Încă două limoncello, vă rog.

— Desigur, aprobă ospătarul și lasă mopul.

Gata cu distracția cu panglici colorate; am nevoie de un apel de urgență, să mă scape de partenerul meu cunoscut online.

După profil, Nick păruse relativ normal. Lucrează pentru o firmă de echipamente sportive, îi plac vinul roșu, călătoriile și joggingul. Mie îmi plac două din cele trei, ceea ce nu e rău. De asemenea, dădea destul de bine în poze, niciuna dintre ele nu era poză alb-negru artistică, în stilul

---

[1] Joc de cuvinte – May Day este o sărbătoare de primăvară, celebrată în Marea Britanie și în alte zone din Europa la 1 mai sau în prima zi de luni din mai, echivalentul românesc fiind sărbătoarea de Arminden, iar Mayday este folosit în radiocomunicație ca SOS (n. tr.).

poză de buletin, și nici nu îl arătau sărind din avioane sau cățărându-se pe Everest. (Habar n-aveam că atâția bărbați care își dau întâlniri online au urcat pe Everest. Aproape că pare o cerință obligatorie ca să ai acces la o aplicație de întâlniri. Muntele ăla trebuie să fie plin cu burlaci care își fac *selfie*-uri pentru profilurile online.)

În plus, cel mai important, era nerăbdător să ne cunoaștem în realitate. Un punct în plus pentru mine, care vin din lumea demodată în care chiar te îmbraci și ieși din casă, nu doar râzi pe canapea, trimițând prin telefon *selfie*-uri nud și emoticoane, pe care mereu mă chinui să le descifrez, pentru că nu vorbesc fluent limba *emoji*.

Așa că am fost atât încântată, cât și emoționată când am intrat și l-am recunoscut așteptând la bar. A trecut ceva timp de când n-am mai fost la o întâlnire. Viața dinaintea lui Ethan pare în ceață și greu de imaginat; nu atât de rănită, mai plină de speranță, cu mai puține anxietăți și mai multe certitudini. Eram cu cinci ani mai tânără și cu aproape cinci kilograme mai ușoară. Topurile cu bretele subțiri încă îmi erau prietene. La fel și blugii cu talie joasă. Acum port haine în care mă pot ascunde și mâneci.

Ne-am salutat cu un pupic de politețe pe obraji. În realitate, el era un pic mai scund decât părea în poze, iar loțiunea de după ras mirosea cam puternic, dar mi-a zâmbit larg, iar asta m-a relaxat imediat.

Doar că...

Am știut. Am știut din clipa în care am intrat în bar și l-am văzut: nu era el cel ales.

— Bună... Nell?

— Bună, da... îmi pare bine.

Am împins sentimentul adânc în mine. Eram hotărâtă să-i acord o șansă. Nu pierdusem *atât* timp să mă

pregătesc, doar ca să mă întorc și să plec acasă. În plus, poate că mă înșelam. În viață mă înșelasem în multe privințe. Ai încredere în instinctele tale, se zice. Ascultă-ți intuiția. Doar că eu le ascultasem pe amândouă, și uite unde ajunsesem: suspinând la mii de kilometri deasupra Atlanticului; fără bani, după aventura unei afaceri eșuate; împărțind toaleta cu un bărbat cu care nu mă culc. Stând într-un bar din Soho, într-o seară de luni, încă în căutarea dragostei, la patruzeci și ceva de ani, și dorindu-mi ca acest costum cu pantaloni să nu mă strângă în talie.

— Ceva de băut?

— Da, te rog. Un pahar de vin alb, mulțumesc.

În metrou, mergând spre întâlnire, hotărâsem că a venit, în sfârșit, vremea să îmi folosesc și eu creierul în privința alegerii unui bărbat. Toată viața mea am intrat în relații din diverse motive, niciunul dintre ele foarte rațional. De fapt, probabil că nici nu prea am putea vorbi despre „alegeri", când vine vorba despre viața mea amoroasă. Cuvântul ăsta dă impresia de rațiune și deliberare, o cântărire a caracterului cuiva și a pasiunilor împărtășite. Nu o serie de momente impulsive, care adesea au implicat alcool, în care eu am sărit, am căzut și am fost absorbită.

Ochi frumoși; o pupăceală la beție, la petrecerea de Crăciun de la birou; un *piercing* în nas, care știam că o va șoca pe mama. Și-uite așa am ajuns la treizeci de ani! Nu mă stârniți să-mi amintesc despre decada asta! Am petrecut mai mult timp întrebându-mă ce umplutură să pun într-un sendviș, decât cui îi voi oferi prețioasa mea inimă, sufletul și ani din viață.

— Așadar, Nell, cum îți pare site-ul de întâlniri?

— Tu ești prima mea întâlnire.

— Da? Sunt onorat. O virgină a întâlnirilor online!

Și ce dacă nu sunt scântei și fluturași în stomac? Scânteile și fluturii îți frâng inima și te duc în pragul nebuniei. Te ridică pe culmi hrănite de adrenalină și te coboară la starea de „disperată pe podeaua din bucătărie". Nu am luat niciodată heroină, dar m-am gândit de multe ori că trebuie să fie ca genul acesta de dragoste. Care creează dependență. O dorință urmată de o doză.

Dar nu e niciodată suficient. *Tu* nu ești niciodată suficientă.

Iar eu nu mai pot să trec prin asta. Culmile nu merită, având în vedere cât de jos cazi după aceea. Inima mea este atât de fisurată și de frântă, încât abia se mai ține laolaltă, cam cum este ecranul iPhone-ului meu. Încă o lovitură, și se va sfărâma de tot.

— Deci, Nell, spune-mi ce cauți.

— Cum, vrei să spui în viață, în general?

— Nu, la un partener.

— Hmm, nu sunt sigură... pe cineva bun, amuzant... sănătos.

Încerc să glumesc un pic. Pare mai degrabă un interviu decât o întâlnire.

— Aceleași scopuri în viață sunt de asemenea importante, nu crezi?

— Vai, da, categoric! Și asta e adevărat.

Trebuie să scap de ideile astea romantice de adolescentă. Cuplurile care au fost împreună patruzeci de ani nu vorbesc despre pasiune și puls galopând, ci despre compromisuri, și interese comune, și siguranță... Mă uit la Nick și atunci îmi dau seama. Doamne, s-a întâmplat! A venit timpul să renunț să caut atracția și să trec la următorul stadiu: *camaraderie*.

Mereu citeam despre camaraderie în articolele cu sfaturi din revistele mamei. Cuplurile de vârstă mijlocie vorbeau despre cum dispare scânteia și despre cum nu mai fac sex, dar, cel puțin, au cu cine să se uite la filme și să aerisească sistemul de încălzire centrală.

Suna îngrozitor. Săream peste articolele acelea, la fel cum sari peste reclamele la elevatoarele pentru scări și la protezele dentare cu aspect natural, cu o înfiorare și un sentiment de ușurare. Eram mult prea tânără și mult prea ocupată să fac sex, ca să îmi bat capul cu lucruri plictisitoare precum camaraderia. Asta li se întâmpla oamenilor în vârstă, chiar și cuplurilor bronzate, cu păr argintiu, care râdeau în hohote în reclamele la croaziere de iarnă.

Și, iată-mă, câteva ore mai târziu, într-un restaurant, ascultându-l pe Nick cum îmi vorbește despre brățările lui Fitbit, arătându-mi cum să-mi măsor pulsul în momente de repaus și câte calorii ard; iar o parte din mine se gândește că cel puțin cu el poți să duci gunoiul reciclat și să mergi într-o croazieră.

— Pot să îți dau una dintre ele, dacă vrei. Am un voucher de cincizeci la sută reducere.

— Mulțumesc, ești foarte generos, dar nu cred că aș folosi-o.

— Putem să ne împărtășim statisticile, să numărăm câți pași facem, să ne stabilim scopuri zilnice și să ne provocăm unul pe altul... Gândește-te! Putem face atât de multe!

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Șoferul de Uber, care, în cele din urmă, a venit și m-a salvat.*

2. *WhatsApp, pentru că ne permite să evităm orice apeluri ciudate și să păstrăm relațiile amicale și pentru că pot scrie politicos un mesaj de genul: „Mulțumesc pentru o seară frumoasă, Nick. Mi-a părut bine să te cunosc, dar nu cred că ne potrivim. Îți doresc toate cele bune. Nell." Plus un emoticon care zâmbește.*
3. *Răspunsul lui Nick, care a apărut după câteva secunde: „Perfect de acord! Asta voiam și eu să scriu. Îți doresc o viață frumoasă." Fără emoticon zâmbitor, doar codul voucherului.*
4. *Inima mea curajoasă și fraieră, pentru că refuză să se mulțumească cu mai puțin.*
5. *Că pot să-mi duc afară și singură gunoiul reciclat.*

Să o dai în bară

ASCULT UN PODCAST ÎN CARE SE VORBEȘTE DESPRE importanța eșecului. În fiecare săptămână, o personalitate foarte cunoscută este întrebată ce a învățat din eșecuri, pentru a putea reuși în viitor. Ador această emisiune; eșecul pare să fie ceva la care eu sunt foarte bună. Parcă aș descoperi un talent despre care habar n-aveam că îl posed, precum abilitatea de a cânta la pian sau de a vorbi fluent spaniola.

Mă rog, cam așa ceva.

Cu reușitele am ceva mai multe probleme. Un job pentru care trebuie să scrii necrologuri și o întâlnire online nu o să-mi schimbe viața. Și deja e luna mai! Totuși, nu e cazul să mă panichez. Am văzut odată un documentar despre nave și despre faptul că ele nu pot schimba direcția imediat, pentru că s-ar răsturna, așa că sunt obligate să vireze treptat. Poate că ar trebui să îmi văd viața ca pe un vas mare, care are nevoie să fie întors încet. Poate că sunt un vas de croazieră.*

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că am eșuat în carieră, altfel nu aș fi cunoscut-o pe minunata Cricket.*

---

* Să fie clar, este o metaforă prin care mă refer la viteză, nu la dimensiuni.

2. Că nu am reușit să dețin o casă, atfel nu l-aș fi cunoscut pe dragul meu Arthur.
3. Că am dat greș cu relația mea, altfel nu m-aș fi distrat cu întâlnirile online.
4. Ironia mea.

Impermeabilul

ÎN VIAȚĂ, TOTUL ȚINE DE SINCRONIZARE. VIAȚA ÎNSĂȘI depinde de momentul în care este eliberat ovulul, pentru a fi fertilizat de spermă. În dragoste, sincronizarea e totul. Poți întâlni persoana potrivită într-un moment nepotrivit și persoana nepotrivită într-un moment potrivit. Chiar și în moarte, sincronizarea are mare însemnătate.

Așadar, când Cricket mă sună în weekend și zice „sunt gata să arunc hainele lui Monty", las totul baltă și mă duc la ea. Pentru că e important nu doar pentru cei care au murit, ci și pentru cei rămași în urmă.

Mă întâmpină la ușă, dar, în loc de obișnuita strângere de mână vioaie, îmi oferă o îmbrățișare deloc caracteristică ei, apoi mă conduce în sus pe imensele scări, cu tijele lor din alamă și cu covorul uzat, până la primul etaj.

— A venit momentul, zice ea, deschizând o ușă și intrând într-un dormitor. Și am nevoie de ajutorul tău.

De câteva luni le-a lăsat așa. De câte ori cineva încerca să aducă vorba cu blândețe, ea i-o tăia. Care era graba? Mie mi-a mărturisit că îi pare foarte liniștitor să îi vadă cămășile atârnând în dulap și haina pe cuierul din hol. „Încă nu sunt pregătită", era mereu răspunsul ei, de câte ori mă ofeream să o ajut. „Îmi place să îl am prin preajmă."

— Ești sigură? mă opresc eu în ușă.

— Absolut, aprobă ea. M-am trezit azi-dimineață și am știut, pur și simplu, că a sosit momentul. Îmi e teribil de dor de Monty, dar, dacă îi păstrez hainele, nu va veni înapoi.

Deschide dulapul mare din colțul camerei. E plin ochi cu șiruri de cămăși și sacouri în diverse culori, toate luptându-se pentru spațiu.

— Monty nu era organizat și nici nu-i plăcea să arunce nimic.

O însoțesc în dormitor și ne uităm la ce e acolo, amândouă ușor înmărmurite de ce ne așteaptă. Cămăși, câte trei pe fiecare umeraș din mahon, umerașe metalice goale, cu folia din plastic de la curățătorie încă pe ele.

— Ce vrei să fac?

— Ascultă-mă, zice ea simplu. Nimeni nu mă mai ascultă. Tuturor le place să îmi spună ce să fac. Ei cred că au grijă de mine, dar eu simt că mă sufocă.

Așa că asta fac. Mă așez pe marginea patului. Și ascult.

— Am păstrat toate lucrurile astea pe umerașe, pentru că îmi dădeau impresia că se va întoarce. Când deschideam ușa dulapului și le vedeam atârnate acolo, puteam să le ating și să le miros, de parcă el era aici, de parcă urma să intre în orice clipă, să mă întrebe: „Ce cămașă să îmbrac?" Sau: „Ce cravată merge cu costumul albastru, Cricket?"

Se oprește.

— Sună ridicol?

Scutur din cap.

— Când primul meu iubit a plecat la facultate, i-am păstrat tricoul. Nu l-am spălat și în fiecare noapte dormeam cu el sub pernă.

— Asta chiar e ridicol, zice ea și zâmbim amândouă. Știi, Monty mereu pleca în călătorii, cu munca. Uneori, avea turnee și era plecat săptămâni la rând... luni. În unele rânduri, mergeam cu el. La început, abia dacă stăteam pe acasă. Eram mereu pe drum, în turnee pe la diverse teatre din țară...

Vocea ei se stinge, atenția fiindu-i atrasă de un poster înrămat, al unei piese de teatru, de acum treizeci de ani, atârnat pe peretele de deasupra comodei.

— Mi se părea că totul trebuie să fie foarte fermecător, dar realitatea era destul de diferită. Asta e magia teatrului: nu vezi ce se întâmplă în spatele scenei; vestiarele friguroase și benzinăriile de pe autostradă, motelurile fără apă caldă.

Confirm ușor din cap.

— Desigur, în ultimii lui ani, totul a fost altfel. Monty mereu spunea că succesul și premiile lui nu au schimbat nimic, în afară de faptul că nu mai trebuia să călătorească mai departe de West End, pentru premiere.

— Aș vrea să îl fi cunoscut pe Monty.

— L-ai fi iubit! Iar el te-ar fi iubit pe tine.

Întorcându-se spre dulap, își trece degetele peste mânecile sacourilor, ca pe clapele unui pian, dar e o melodie pe care doar ea o aude.

— Imediat după ce a murit, aproape că m-am simțit din nou ca în primele zile. De parcă era doar plecat în turneu cu vreo piesă și avea să se întoarcă... Mai-mai că m-am convins... Dar nu se întoarce, nu-i așa?

Acum se răsucește cu totul spre mine și îi văd expresia. E atât de tristă și se străduiește așa de mult să fie puternică.

— Nu. Nu se întoarce, zic încet.

Ea aprobă, corpul i se încordează și, pentru prima dată de când o cunosc, îi văd ochii în lacrimi.

— Un lucru pe care l-am învățat în perioada asta afurisită este că durerea nu e constantă. Poți să te simți bine, apoi, brusc, apare de nicăieri. Lucrurile mărunte sunt cele care îți amintesc... Chiar ieri eram la supermarket și m-am trezit stând în zona cu dulciuri, în fața preferatelor lui. Îi plăceau napolitanele alea cu caramel. Mie nu mi-au plăcut niciodată, dar el putea mânca și un pachet... și am izbucnit în lacrimi. Niciodată nu o să-i mai cumpăr napolitanele alea.

Ascultând-o pe Cricket, simt brusc o jenă. În tot acest timp, eu interpretasem greșit puterea și autocontrolul ei drept lipsă de sentiment și de vulnerabilitate. Fusese atât de ocupată și se străduise atât de mult, încât am presupus că se simțea bine. Părea așa de puternică, încât credeam că are o structură mai dură decât cei mai mulți oameni și că, poate, nu era afectată de dispariția lui.

Habar n-aveam că în spatele chipului curajos și a lipsei de exhibare a emoțiilor, ea suferea foarte mult pe dinăuntru. Stoicismul ei părea să aparțină unei alte epoci, în care oamenii se ridicau de pe jos, se scuturau și mergeau mai departe, dar, acum îmi dau seama, nu trebuia să presupun și că nu avea inima frântă. Doar o ascundea mai bine.

— Închipuie-ți, să plângi lângă un pachet de napolitane. Dumnezeu știe ce trebuie să fi gândit despre mine cei care treceau pe acolo.

Trage aer în piept și își îndreaptă umerii.

— Bun. Mai bine să continuăm.

Și, scoțând câteva umerașe, începe să întindă hainele pe pat.

Să faci ordine în lucrurile cuiva e ca și cum te-ai uita într-un album al vieții persoanei respective. Fiecare obiect are atașată o poveste sau o amintire.

Cravata roșie din mătase:

— Pe asta a purtat-o într-un an la balul de Crăciun al clubului său. Trebuia cravată neagră, dar desigur că Monty a purtat o cravată roșie. Așa era el. Dacă îi cereai să vireze la stânga, el o lua spre dreapta.

Costumul verde-fistic din in:

— Eram în Veneția, la festivalul de film. În drum spre hotel, ne-am rătăcit pe o străduță și s-a întâmplat să-l vadă în vitrina unui magazin și i s-a părut minunat. Foarte italian. L-a cumpărat să-l poarte la festival, dar nu i l-au tivit la timp. Apoi, ne-am dus la Forte dei Marmi, iar el a insistat să îl poarte la plajă, suflecând pantalonii, să poată vâsli. Monty nu a învățat să înoate, știi. Spunea că îi e suficient să se înece în propriile emoții.

Perechea de pantofi scoțieni din piele, cusuți manual:

— Avea un cizmar în East End. Când era mic, Monty a suferit de poliomielită și a rămas cu mari probleme cu picioarele, dar pantofarul a jurat că poate să îi facă ceva foarte finuț. Se ducea la el de peste cincizeci de ani. Avea chiar și calapodul lui.

Impermeabilul:

— L-a găsit într-o cafenea din Paris. Abia trecuse de douăzeci de ani, cu mult înainte să ne întâlnim, dar îmi amintesc că mi-a spus povestea. Se pare că cineva îl lăsase pe spătarul unui scaun. I-a întrebat pe chelneri dacă intenționau să țină haina la ei, în caz că avea să se întoarcă proprietarul, dar ei au refuzat, așa că l-a luat el. Îi era un pic mare la vremea aceea, însă, fiind doar un dramaturg sărac, era încântat de cadoul neașteptat. În anii următori i-a rămas mult prea mic, dar niciodată nu

i-a venit să îl dea. Cred că îi amintea de tinerețea lui. De zilele acelea ploioase din Parisul anilor 1950, când fuma Gauloises și stătea în cafenele, scriind în caietele lui și închipuindu-și că era ca Hemingway.

Câteva ore mai târziu, dulapul este gol.

— Ai saci de gunoi? O să duc toate hainele astea la magazinul caritabil.

— Nu saci de gunoi, refuză Cricket, scuturând ferm din cap. Costumul ăla cu model în spic a fost făcut de unul dintre cei mai buni croitori de pe Savile Row și purtat la Opera din Viena. Nu se poate să vadă interiorul unui sac de gunoi, chiar dacă e temporar! Monty nu m-ar ierta niciodată.

Așa că, în final, împachetăm totul frumos în geamantane – patru geamantane mari, demodate, cu mânere din piele și cu roți –, plus două cufere mari, de pe vremea când Monty făcuse armata. Chemăm un taxi, dar, în loc de obișnuitul Ford Galaxy, sosește un Mercedes mare, de culoare negru-lucios.

— Nu vă faceți griji, e același preț, doar că eu am fost primul liber, zice șoferul, ajutându-mă să încarc totul în portbagajul uriaș și pe bancheta din spate.

Mă duc să îmi iau la revedere de la Cricket. A fost o zi lungă, încărcată de emoții.

— Mai am o rugăminte, zice ea, după ce ne îmbrățișăm. Vrei să le duci la un magazin caritabil din alt cartier? Știu că sună prostesc, dar nu cred că pot suporta să dau peste străini îmbrăcați cu hainele lui.

— Desigur, sunt o grămadă aproape de mine. Aduc geamantanele mai târziu.

— Nu e grabă.

Șoferul îmi deschide ușa mașinii și urc pe locul pasagerului.

— Știi, ai făcut un lucru important azi, îi spun lui Cricket. Ai fost foarte curajoasă. Monty ar fi mândru.

Cricket zâmbește.

— Ei bine, cu siguranță, ar fi mulțumit.

Îmi dă ultima geantă, pe care mi-o echilibrez pe genunchi, apoi se dă înapoi pe trotuar, în timp ce șoferul se pregătește să plecăm, și zice:

— Chiar și dincolo de moarte călătorește cu stil, alături de o femeie atrăgătoare, care are jumătate din vârsta lui.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că am învățat ceva: să asculți poate fi mai important decât să vorbești.*
2. *Privilegiul de a petrece după-amiaza cu Monty.*
3. *Sincronizare, care ne-a adus împreună pe mine și pe Cricket, când amândouă aveam cea mai mare nevoie una de alta.*

E complicat

ÎN SEARA ASTA M-AM UITAT LA *NEWS AT TEN*[1]. AR trebui redenumite *Bad News at Ten*[2]. Numai vești oribile, una după alta. Lumea asta e un haos. Atâta suferință. Atâta teroare și nedreptate. Criza refugiaților, oceanele pline cu plastic, schimbarea climatică, cruzimea față de animale, crimele comise cu arme de foc și cuțite... lista e nesfârșită.

Dar nu e vorba doar despre știri. Seara trecută, m-am uitat la noul documentar al lui David Attenborough[3] – e greu să nu îți pierzi speranța.

Ca ființă umană, când văd astfel de lucruri, simt emoțiile firești – oroare, teamă, tristețe –, dar și rușine. Și nu doar pentru felul în care îi tratăm pe locuitorii planetei noastre, ci și pentru faptul că problemele mele sunt complet neînsemnate, în acest context.

Cum mă pot trezi simțind Frica, dacă stau întinsă într-un pat, în siguranță și la căldură, în timp ce există oameni fără mâncare și adăpost? Cum pot să mă uit în oglindă și să mă simt tristă că am genunchii lăsați, când femei mai tinere ca mine mor de cancer și, de fapt, e un

---

[1] „Știrile de la zece", program de seară pe BBC (n. red.).

[2] „Știrile rele de la zece" (n. red.).

[3] Sir David Frederick Attenborough, jurnalist și naturalist britanic (n. 1926), manager senior la BBC, creator a numeroase documentare, printre care cele nouă care formează seria *Life* (n. red.).

privilegiu să îmbătrânești? Cum mă pot simți tristă că nu îmi găsesc fericirea alături de cineva, când o mare parte din planeta noastră e distrusă? Și cum pot să îmi fac *griji* pentru cariera mea nesigură și pentru viața mea amoroasă eșuată, când avem Brexit și pe Trump?

Pe scurt, cum îndrăznesc să mă plâng de viața mea, când am atât de multe, comparativ cu mulți alții?

Răspunsul e „nu știu".

Sincer.

Știu că toate astea sunt adevărate și totuși continui să am și celelalte trăiri. Ele merg umăr la umăr, se îmbrâncesc și formează paradoxul care este uneori viața. De cele mai multe ori uit de marile probleme. La fel ca majoritatea, mă concentrez doar pe a trece cu bine de fiecare zi și pe lucrurile mici care îmi afectează mie viața și pe a celor din jurul meu. Iar apoi aud despre vreo tragedie sau mă uit la știri și, brusc, mi se amintește din nou.

Mă uit la un tată suspinând la o conferință de presă, pentru că poliția a găsit trupul fetei lui dispărute, sau aud de prietenul unui prieten, care tocmai a fost diagnosticat cu ceva oribil, și îmi jur că nu o să mă mai plâng vreodată de ceva.

Dar bineînțeles că o fac. Toți facem asta.

Fără să îți dai seama, te simți iar iritat din cauza persoanei din spatele tău, de la rând, care se tot împinge în tine ori din cauză că ți-a întârziat trenul. Sau ești dezamăgită că nu ți-a răspuns el la mesaj sau că altcineva de la birou a fost promovat. Înseamnă oare că ești egoist? Cred că înseamnă doar că ești om.

Înaintând în vârstă, am constatat că *simt* foarte multe lucruri contradictorii în legătură cu multe situații, iar a le nega sau a le reprima nu le va face să dispară. Emoțiile nu au mereu o dimensiune morală. Sentimentele nu

dispar prin jenă. Dacă le reprimi sau le ignori, ele vor reveni și te vor ataca pe scaunul terapeutului.

Pentru că iată ce am învățat: poate că am eu impresia că nu știu ce naiba fac cu viața mea și poate că refuz să mă uit în oglinzile cu lumini venite de deasupra, dar tot pot să mă duc la Women's March[1] și să strig. Lăcrimez pentru tatăl care și-a pierdut fiica și mă rog pentru prietenul pe care nu îl cunosc, iar câteva zile mai târziu pot să mă uit pe Instagram și să mă dau de ceasul morții că eu nu am *selfie*-uri pe plajă, cu un soț arătos. Și pot să mă minunez de un apus și să mă gândesc că sunt norocoasă, iar apoi să mă trezesc în toiul nopții cu Frica.

Pentru că viața e complicată. Ca și noi, de altfel.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Tot ce am; mereu îmi apreciez fericirea*, chiar și atunci când lucrurile nu merg prea bine.*
2. *Ultimul episod din podcastul meu, în care mărturisesc toate acestea, deși mă îndoiesc că ascultă cineva și am impresia că vorbesc singură, doar ca să mă simt mai bine. Totuși, priviți-o așa: cel puțin e mai ieftin decât terapia.*
3. *Filmulețele amuzante cu pisici, care mereu mă fac să zâmbesc, chiar și atunci când lumea se prăbușește în jurul meu.*

---

* Ceea ce este cu totul altceva decât să te lauzi cu modestie prefăcută că ești #binecuvantata.

[1] Marșul femeilor, din 21 ianuarie 2017, a doua zi după inaugurarea președintelui Donald Trump în Statele Unite ale Americii, a reprezentat un protest internațional și cel mai mare eveniment de o zi de acest fel din istoria Americii, a cărui misiune a fost de a atrage atenția asupra drepturilor femeilor și ale comunității LGBTQ, asupra necesității reformării sistemului de sănătate și a sistemului de imigrare și asupra egalității de rasă și a libertății de exprimare religioasă (n. red.).

Facebook nu este prietenul meu

DE CÂND M-AM MUTAT ÎNAPOI LA LONDRA, AM început să dorm cu iPhone-ul lângă mine. Știu. Nu e bine. Lumina aia albastră și undele electromagnetice deranjează creierul și Dumnezeu știe mai ce. Pe când locuiam cu Ethan, urmam cu strictețe regula „fără electronice în dormitor", însă acum, într-o cameră închiriată în care mi-am înghesuit tot ce am, ar fi imposibil de respectat.

În plus, prinde bine când dormi singur. Eu și telefonul ne facem de cap împreună pe aplicații. Iar Google arde mereu de dorință. Însă în seara asta, când mă uit pe Facebook, văd că Ethan a fost etichetat într-o poză cu o fată, la o petrecere.

O tipă oarecare.

Nu mă așteptam. El nu folosește niciodată rețelele de socializare. Mă așteptam să mă uit peste câteva poze ale unor vechi prieteni din școală și la câteva filmulețe amuzante postate de cine știe cine. Nu la bomba asta. Mi se strânge stomacul. Deși Liza mi-a spus, nu mi-e ușor să fiu pusă față în față cu realitatea.

Analizez poza. Femeia e blondă și drăguță și arată cu cel puțin zece ani mai tânără ca mine. Ethan râde și o ține de talie. Arată bine și el. Parcă a slăbit un pic.

La naiba! Ce s-a întâmplat cu poza în costum de scafandru gras?

Mă simt înfrântă și complet deprimată. Eu nu merg la petreceri și nu râd cu brațul în jurul taliei bărbaților. Eu nu am slăbit. Eu mănânc chipsuri și scriu necrologuri și merg la întâlniri online plictisitoare. Mă gândesc la Nick și la brățările lui. La Liza spunându-mi că e alegerea mea să trec peste.

Ducă-se! Ies de pe Facebook și mă întorc la aplicația de întâlniri. Am un abonament gratis de o lună și mi-a mai rămas o săptămână. Nu pot renunța după o singură tentativă. Intru la mesaje. Liza se înșală. Nu e o alegere; e o chestiune de supraviețuire, fir-al al dracului să fie!

Un gest disperat

Inbox: Aveți un mesaj de la DlMunteleEverest

Salut, am văzut profilul tău și mi s-a părut că arăți drăguț! Sunt un tip sincer, în căutarea unei fete sincere. Și îmi place să ies, dar și să stau acasă, să mă uit la filme și să îmi fac *selfie*-uri pe Everest. ☺ Poate că ai vrea să ne vedem la o cafea, să ne cunoaștem mai bine? Aștept cu nerăbdare vești de la tine. M x

Trimis: Re: Aveți un mesaj de la DlMunteleEverest

Salut, ce coincidență, și mie îmi place să ies, dar și să stau acasă! Aș vrea să ne vedem la o cafea și să ne uităm la *selfie*-urile tale pe Everest.

Nell x

Fotografia

PRIMĂVARA PARE SĂ FI EXPLODAT PESTE NOAPTE. După multe luni cu cer de iarnă și zile gri, umede, mă trezesc și văd că afară e senin, soarele strălucește, iar strada este plină cu copaci înfloriți. Aerul cald, plăcut, precum mirosul hainelor proaspăt spălate, pătrunde înăuntru când deschid geamul înțepenit, iar când mă duc la dulapul cu haine, scot un tricou, chiar un tricou!

Îmi pun în picioarele înfrigurate de iarnă perechea de șlapi și mă îndrept în grabă spre magazinul caritabil, cu ultima tranșă dintre hainele lui Monty. Cele mai multe le-am dus săptămâna trecută cu un taxi, dar unul dintre geamantanele mai mici a rămas pe bancheta din spate și a fost descoperit de șofer abia mai târziu. Mi l-a adus a doua zi, însă până acum am fost prea ocupată ca să mă ocup de el.

Doamna de la magazin mă recunoaște de cum intru.

— V-ați întors!

Pare bucuroasă că mă vede. Era evident că hainele lui Monty sunt de calitate superioară, comparativ cu ce se afla în cei mai mulți saci lăsați peste noapte la ușa magazinului.

— Doar încă unul, arăt spre geamantan.

Zâmbește larg.

— Minunat, mulțumesc! Am vândut foarte multe dintre lucrurile pe care le-ați adus săptămâna trecută. Deja am adunat cu ele peste o mie de lire.

— O să îi transmit soției sale. O să se bucure.

— Ce moment dificil!

Expresia ei este una de compasiune.

— Sper să fie mulțumită că îi ajută pe cei nevoiași.

— Da, sunt sigură, aprob eu și deschid geamantanul, ca să scot restul lucrurilor lui Monty.

Știu că încearcă să fie drăguță, spunând astfel de platitudini, dar, fiind martora suferinței lui Cricket, pare greu să te mulțumească ceva, atunci când cel pe care l-ai iubit moare. E doar o chestiune de necesitate. Să poți merge mai departe. Să pui un picior în fața celuilalt și să respiri.

— Doriți să verificați toate buzunarele, pentru orice eventualitate?

— Nu e nevoie, am verificat deja.

— Ei bine, dacă sunteți sigură...

Le preia și începe să scuture hainele, apoi să le pună pe umerașe, pregătite pentru noii proprietari. O privesc cum ia impermeabilul găsit de Monty în Paris și mi se strânge inima. Mă întorc să plec.

— Așteaptă o clipă, scumpo! mă strigă doamna. Uite, era în buzunarul interior! zice și îmi întinde un plic, pe care îl iau imediat.

— Mulțumesc. Bine că ați verificat!

— Ei bine, a fost aici, vedeți..., zice, arătându-mi impermeabilul. Pot părea ca o cusătură, dar, de fapt, sunt mici buzunare ascunse, în care să îți pui portofelul, pașaportul sau ceva important, pe care nu vrei să îl pierzi.

— Așa e, da, aprob și pun plicul în geantă. Mulțumesc încă o dată.

Zâmbește veselă, în timp ce îmi iau la revedere și plec din magazin. Abia când sunt afară îl scot și mă uit mai bine. Monty este destinatarul, iar marginea plicului a fost tăiată cu grijă, cu un cuțit de scrisori. Mă așteptasem să aibă timbru de Paris și să fie vreo scrisoare de dragoste de acum șaizeci de ani, dar e mult mai recentă, după cum arată, iar pe timbru scrie *España.*

Când îl întorc, din el alunecă o poză alb-negru. Făcută sub un copac, cu doi bărbați îmbrățișându-se.

Inima-mi bate mai repede. Nu cumva e... ?

Pe spate scrie: *Monty, t'estimo per sempre, Pablo.*

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că eu am găsit scrisoarea și fotografia, nu Cricket.*
2. *Răgazul de gândire. Trebuie să decid dacă să îi spun sau nu.*
3. *Google Translate: este echivalentul catalan pentru „te voi iubi mereu".*

Oglindă, semnal, manevră

ÎMI AMINTESC CÂND ÎNVĂȚAM SĂ CONDUC ȘI niciodată nu reușeam să depășesc. Instructorul meu încerca să mă convingă să pun piciorul pe accelerație și să apăs. Mă ademenea strigând: „Liber!" Dar eu rămâneam cu îndârjire pe aceeași bandă, în rând.

Practic, asta este o metaforă pentru viața mea de acum. Sunt blocată pe aceeași bandă. De fapt, nu, e mai rău: am oprit pe banda de urgență, cu harta desfăcută pe volan, întrebându-mă încotro ar trebui să o iau.

Înțelegerea mea privind locuința nu e ideală, dar e suportabilă. Am întâlniri – nesatisfăcătoare, totuși sunt ceva. Am de lucru, deși banii nu sunt mulți, dar cu ce mi-a rămas din împrumutul tatei sunt suficienți, cât să-mi plătesc facturile. Știu că trebuie să fac niște schimbări majore și să găsesc altceva, dar deocamdată merge.

Am vorbit azi cu Sadiq și e foarte mulțumit de necrologurile mele de până acum. Mi-a spus că „am prins șpilul în ce privește morții", lucru pe care nu sunt sigură cum să îl iau, așa că o să-l consider compliment. Ideea e că îmi place să le scriu, pentru că, într-un fel, parcă îi readuc la viață pe oamenii care au murit. De cele mai multe ori, persoanele despre care scriu au fost destul de în vârstă; am observat că, atunci când moare cineva în etate, avem tendința să gândim „oricum era bătrân" și

să nu ne pese, de parcă vârstnicii sunt cumva diferiți de restul oamenilor. Mai ales când nu-i cunoști.

Documentându-mă însă, aflu că și ei au fost tineri odată, cu păr des, cu spate drept și cu speranțe mari; și ei s-au îndrăgostit și au încetat să mai iubească, au făcut lucruri curajoase și minunate, și-au trăit viața, exact cum ne-o trăim noi. Doar că sunt înaintea noastră, asta e tot. Toți vom ajunge acolo, în cele din urmă, iar când se va întâmpla, mă îndoiesc că vreunul dintre noi va gândi „oricum sunt bătrân" și va ridica din umeri nepăsător.

Categoric, Cricket nu gândește așa și nici eu nu o văd în felul acesta. Duminică ne-am întâlnit la o cafea, iar ea a apărut cu bicicleta, purtând o cască nouă, cu imprimeu de leopard. Am devenit prietene bune, așa că m-a invitat la o expoziție, luna viitoare, la V&A. Încă nu i-am pomenit despre scrisoarea și poza pe care le-am găsit. Tot nu știu dacă să îi spun.

Cât despre prietenele mele, nu le-am văzut de la petrecerea bebelușului, de luna trecută, dar am schimbat câteva mesaje cu Holly și cu Michelle. De Fiona nu știu prea multe. De obicei, ne lăsam mesaje vocale pe WhatsApp, dar în ultimele câteva dăți nu le-a ascultat, ceea ce nu îi stătea în fire. Înainte, apăreau imediat ca ascultate. Trebuie să fie ocupată cu copiii, și cu David, și cu renovările. La petrecere, am auzit-o relatând ceva despre faptul că Annabel o ajută să redecoreze sufrageria.

Ceea ce e în regulă, desigur că este; doar că mi-e dor de discuțiile noastre. Și chiar mi-e dor de ea. Toate lucrurile amuzante la care ne referem și glumele pe care doar ea le înțelegea. Dar, cu cât petrece mai mult timp cu Annabel, cu atât mă simt mai distanțată de ea. De fapt, adevărul este că simt că, într-o mare măsură, am

pierdut-o. Că în timp ce eu încerc să lămuresc lucrurile aici, pe banda de urgență, ea m-a lăsat mult în urmă și a înaintat pe banda de viteză.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Excursia lui Cricket în Dublin, la înmormântarea unei vechi prietene actrițe, ceea ce înseamnă că am mai mult timp să decid dacă îi spun sau nu ce am găsit, căci nu ne vom revedea până la expoziție.*
2. *Benzile de urgență, pentru că toți avem nevoie să tragem pe dreapta uneori.*

Nu e vina ta, e vina mea

EU ȘI ÎNTÂLNIRILE ONLINE NE-AM DESPĂRȚIT. PERIOADA mea de testare gratuită s-a încheiat săptămâna trecută și am decis să nu o reînnoiesc. M-am mai dus la câteva, dar toate au fost oribile. Propriu-zis, nu a fost nimic în neregulă cu bărbații (deși prefer să nu apară deja beți și nici să petreacă toată seara criticându-și „nebuna de fostă soție"), așa că, probabil, a fost vina mea; la urma urmei, eu am fost numitorul comun.

Știu că funcționează pentru mii de cupluri fericite, dar eu, pur și simplu, nu sunt făcută pentru asta. Să mă tot uit la profiluri și să răspund la e-mailuri, încercând să fiu drăguță și sexy, când, sincer, stau în camera mea – în halat și ronțăind chipsuri –, simțind că nu am niciun chef de așa ceva. Știu că unora le place. Sunt pricepuți la flirturile acelea online și la primele întâlniri. Eu am fost de rahat. Am eșuat lamentabil. Și, mai rău, totul m-a făcut să îmi fie și mai dor de Ethan.

Așa că o să rămân la demodatele încrucișări de drumuri, la soartă și așa mai departe. Dacă dragostea vrea să mă găsească, o va face.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Butonul de dezactivare a acestei aplicații de întâlniri.*
2. *Că m-am oprit din derulat pe ecran, întrucât riscam să fac sindrom de tunel carpian.*
3. *S-a terminat cu pozele cu penisuri.*

Ultima picătură (din paharul de plastic)

NU PREA MI-AM VĂZUT GAZDA, DE CÂND CU tentativa mea nereușită de „crimă cu ajutorul uleiurilor esențiale". Glumesc. Nu am încercat *cu adevărat* să îl omor. Deși sunt cât se poate de tentată în dimineața asta, când intru în bucătărie să îmi fac cafea, și îl prind băgat până la cot în coșul de gunoi reciclabil.

— 'Neața!

Încă pe jumătate adormită, în halat și papuci, îl ignor și îl mângâi pe Arthur, care vine să mă salute, apoi mă întind după cafetieră.

— Nu poți recicla folia cu bule de aer.

Cu mânecile cămășii suflecate, Edward o scoate din coș, de parcă e o tombolă norocoasă, și o flutură spre mine.

— De ce nu? E plastic.

— Nu are simbolul.

— Și?

Îmi înăbuș un căscat. Edward aproape că se îneacă.

— Te rog, zi-mi că verifici simbolurile, să vezi dacă sunt reciclabile sau nu.

— E prea derutant. Dacă e plastic, doar îl arunc în coș.

Umplu vasul de espresso cu apă, iau o linguriță și încep să pun cafea. Edward arată de parcă tocmai i-am spus că l-am omorât pe vecinul de alături. Ochii i se fac mari și falca i se încleștează.

— Nu așa funcționează, Penelope. Dacă un singur obiect nereciclabil ajunge la reciclare, tot coșul e compromis.

Mă simt certată pe drept.

— Bine, îmi pare rău, o să verific simbolurile cum trebuie. Dar, dacă e plastic, ar trebui să fie reciclabil, mormăi eu și pun cafetiera pe plită, pornind ochiul din față, în timp ce el continuă să scoată obiecte din coș.

Ignorându-mi scuzele, începe să formeze în jurul lui un fel de șanț din borcane de sticlă și sticle de plastic.

— Și poți, *te rog*, să le speli bine?

În timp ce flutură spre mine acuzator un borcan de fasole, simt că am una dintre experiențele acelea de ieșire din corp, când te uiți la viața ta și te gândești „asta nu se întrezărea *nicăieri* în viziunea mea despre viitor". La douăzeci de ani, aveam speranțe atât de mari! Îmi imaginez cum m-aș întoarce în timp, să îmi spun că nu, nu voi locui într-o casă frumoasă, cu perne decorative în culori asortate, ci voi sta în bucătăria altcuiva și soțul alteia îmi va flutura în față un borcan gol de fasole. Iar asta încă înainte de cafeaua de dimineață.

— Ce e asta?

Brusc, îmi dau seama că inspectează o cutie din plastic de la o cremă decolorantă Jolen, pe care o folosesc pe mustața mea. I-o smulg din mână.

— Chiar e nevoie?

— Da, este, Penelope, zice el, mulțumit că, în sfârșit, mi-a captat atenția.

— Nu mai îmi zice Penelope! izbucnesc eu.

— De ce? Așa te cheamă.

— Pentru că nimeni nu îmi zice așa.

— Ei bine, ar trebui. Oamenii încearcă să prescurteze orice în ziua de azi.

— Ei bine, e un pic dificil.

— Sunt patru silabe.

— Exact.

— Dacă oamenii nu pot face efortul de a rosti patru silabe, n-ar trebui să faci efortul de a răspunde.

— De asta insiști să ți se spună Edward, în loc de Ed?

Îmi încrucișez brațele, mă reazem de dulap și aștept să îmi fiarbă cafeaua.

— Dar numele meu este Edward. Nu am cu ce să insist.

— Sau Eddie? propun eu. Eddie sună drăguț.

Se încruntă și își împinge părul de pe frunte.

— Nu mă simt ca un Eddie.

Mă uit la el. Chiar i-ar prinde bine să se tundă. Părul începe să-i crească lateral, la fel și în lungime. Dar cine sunt eu să vorbesc? N-am fost la coafor de o veșnicie, sunt falită. Poate fac o încercare cu vechile foarfeci de frizerie ale mamei.

— Probabil că nu. Nu arăți ca un Eddie.

Oftează.

— De unde dorința asta de a prescurta numele tuturor? Crezi că reginei i se zice Liz?

— Alteța Sa Liz? râd eu. Poate.

Expresia lui serioasă se relaxează.

— Mie îmi place numele Penelope. Ți se potrivește.

— Parcă aș fi o mătușă nemăritată. Sau o păpușă Thunderbird.

— Doamna Penelope.

Ridică o sprânceană și înclină capul, parcă gândindu-se.

— E foarte elegant.

— Eu sunt elegantă?

— Ei bine, nu, nu neapărat. Dar erai, serile trecute.

În mod neașteptat, simt că roșesc.

— Roșești foarte frumos, Penelope.

— Vai mie, mulțumesc! zâmbesc și fac o mică plecăciune, în halat și papuci.

Îl încearcă un surâs.

— Așa făcea mama.

— Da?

— Da. Când eram mic, ea și tata mergeau mereu la petreceri. Eu trebuia să fiu în pat când plecau, dar mă strecuram afară și îi pândeam, prin balustradă. Tata se ducea să aducă mașina, iar ea mereu ridica privirea și făcea o piruetă pentru mine. „Cum arăt, Edward?" îmi zicea.

— Și ce spuneai?

E prima dată când se deschide în fața mea și sunt intrigată.

— „Frumoasă", rostește el încet și, pentru o clipă, parcă n-ar mai fi în bucătărie, ci întors în copilărie, uitându-se prin balustradă. „Ești frumoasă, mamă."

— Pariez că încă este frumoasă.

— A murit când aveam treisprezece ani. Eu eram la o școală cu internat.

— Îmi pare rău...

— E în regulă, zice el repede. A fost cu mult timp în urmă. Tata s-a recăsătorit. Sue e foarte drăguță. E potrivită pentru el. Locuiesc în Franța.

— Așa ți-ai cunoscut soția?

— Da.

Aștept ca Edward să îmi dea mai multe detalii, dar nu urmează niciunul. Și schimbă subiectul.

— În fine, cum a fost? Întâlnirea ta.

— Cam oribilă, mă strâmb eu.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu trebuie. El era drăguț... pentru cineva care își dorește o reducere de cincizeci la sută la Fitbit.

— Mie mi-ar plăcea o reducere de cincizeci la sută la Fitbit.

— Poate că ar fi trebuit să mergi tu la întâlnire cu el.

Asta îl face să râdă și nu pot să nu mă simt mulțumită de mine. De parcă aș avea aprobarea lui, cumva. Ceea ce știu că sună ridicol, dar Edward e greu de mulțumit. Să obții un zâmbet de la el înseamnă o adevărată realizare.

Ne întrerupe sunetul cafetierei. Edward aruncă o privire către ceas.

— Trebuie să plec. O să întârzii la birou.

Ne uităm amândoi la mizeria care zace pe podea și la Arthur, care o adulmecă plin de curiozitate.

— Vrei să curăț eu? mă ofer.

— Poți?

Acum pare ușor jenat.

— Mulțumesc.

Își lasă în jos mânecile, se spală pe mâini în chiuvetă și dispare pe hol. Îmi pun cafea. În sfârșit. Liniște.

Abia iau o gură, când capul lui reapare în ușă, cu casca de biciclist.

— Dar, te rog, să citești cu grijă...

— Edward! îl avertizez. Taci și du-te la lucru!

Pare surprins, de parcă nu îi vine să creadă că îi vorbește cineva așa și, pentru o clipă, regret că am fost atât de necioplită; la urma urmei, e gazda mea. Dar apoi el zâmbește și, pentru prima dată, chiar face exact ce îi spun.

Un mesaj neașteptat

JOI DIMINEAȚĂ MĂ TREZESC DEVREME, CA SĂ TERMIN de scris necrologul. Trebuie să fie gata până la prânz, doar că îmi lipsesc niște informații și aștept să mi le trimită cineva pe e-mail. Îmi verific inboxul. Nimic. Mă întreb dacă s-o fi dus în spam. Cu ocazia asta, văd și un mesaj de la aplicația de întâlniri:

> **Aveți un mesaj de la un membru. Pentru a-l citi, trebuie să vă reactivați contul.**

Ha, ha, nu mai spune! Ce încercare de ademenire a unui nefericit în dragoste, să te facă să îți reactivezi contul și să pui la bătaie cardul. Nu, mulțumesc.

Totuși, dau click pe e-mail. Mesajul e blocat, însă tot îmi arată poza tipului. Stai așa, e... *Johnny*!

Măresc imaginea. El e. Tăticul Sexy... adică, Unchiul Amuzant!

Futu-i! Unde mi-e cardul?

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Mesajul lui, pe care l-am citit foarte rapid. Începe așa: „Hei, tu ești, Nell? Ce nebunie, să fim amândoi pe acest site". Mai zice apoi că a observat că am contul inactiv, ceea ce putea însemna că am găsit repede pe cineva, dar că, dacă nu era așa, să îi scriu. Și încheie cu: „P.S. Arătai drăguț în zăpadă!"*

2. Întâlnirile online, pentru că m-au primit înapoi, după ce ne-am despărțit.
3. Că sunt o ipocrită afurisită, deși asta nu e chiar o întâlnire online, deoarece eu și Johnny ne-am văzut deja – întâmplător, într-un pub, apoi nud, la un curs de artă, iar apoi pe stradă, în zăpadă.
4. El, deoarece a spus că arătam drăguț!
5. Răspunsul lui rapid la mesajul meu, prin care mi-a cerut numărul și m-a sunat imediat.
*6. Un miracol.**

* Altfel cunoscut drept singura afurisită de ÎNTÂLNIRE adevărată, cu singurul bărbat de care am fost atrasă, de la Ethan încoace.

IUNIE

#directlasubiect

Niciodată nu e prea târziu

RECENT, AM CITIT UN ARTICOL DESPRE OAMENI CELEBRI care au avut succes abia mai târziu în viață. Se pare că Laura Ingalls Wilder, femeia care a scris seria pentru copii *Căsuța din prerie*, a publicat prima carte la șaizeci și cinci de ani.

Șaizeci și cinci!

Îndată ce am citit asta, m-am înveselit. Poate că și eu voi fi o floare mai târzie. Consolată că încă nu e prea târziu și că mai am destul timp să-mi îndeplinesc visele și aspirațiile, m-am simțit liniștită și inspirată.

Și e ceva ce te prinde. Acum, de câte ori mă pomenesc citind un articol despre cineva care aleargă la maraton, care începe o afacere de succes sau care își schimbă viața și se mută în Toscana, ca să renoveze o casă veche, verific repede ce vârstă are.

Cu cinci ani mai în vârstă ca mine? Poftim! Niciodată nu e prea târziu! Nu e nevoie să mă panichez!

Cu zece ani mai tânără? Ce am făcut eu în tot acest timp? Deprimată zile în șir.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Yuichiro Miura, din Japonia, cea mai în vârstă persoană care a urcat pe Muntele Everest – a ajuns în vârf în 2013, la optzeci de ani.*
2. *Că niciodată nu mi-am dorit să urc pe Everest.*

Discuție cu Fiona, pe WhatsApp

Bună, Nell, îmi pare rău că nu ți-am răspuns, lucrurile au fost un pic haotice, cu redecorarea (acum am extins-o în toată casa!) și cu școala. Apropo, săptămâna viitoare e ziua întrecerii sportive la școală, iar Izzy ar vrea să vii să îi urmărești cursa de alergare. Poți? Și eu m-aș bucura să te văd!

Hei, da, sigur, ar fi super să vă văd

Minunat! Cum ești, apropo?

Am o întâlnire cu Johnny!

Cine e Johnny???

Știi tu, Tăticul Sexy!

Fiona scrie…

Tipul dezbrăcat, de la cursul de artă!

Ce curs de artă???

Doar că nu e Tătic Sexy, e Unchi Amuzant.

Nu înțeleg nimic!
Spune-mi totul despre asta săptămâna viitoare. Ce tare! xx

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că am fost invitată la ziua întrecerii sportive, la școală, căci mi-e tare dor de Fiona și de copii și va fi plăcut să îi văd.*
2. *Că, în sfârșit, am niște vești interesante pe care să le dau prietenelor mele, când mă întreabă ce mai fac.*
3. *Că nu m-am supărat când mi-am dat seama că Fiona nu știe despre Johnny, întrucât abia ne-am mai văzut, și că nici nu am fost tristă din cauză că nu mai suntem la fel de apropiate ca înainte. Pentru că situațiile și oamenii se schimbă, iar acum ea și Annabel au mai multe în comun.*
4. *Că practic zilnic recunoștința, deoarece voi avea nevoie să o exersez mult, ca să trec peste punctul de mai sus.*

Prima întâlnire

DUPĂ UN ÎNCEPUT DE LUNĂ UN PIC MOHORÂT, Londra decide să facă totul pentru prima mea întâlnire cu Johnny. Un cer proaspăt spălat. Soare strălucitor. 24 de grade înmiresmate. E una dintre zilele acelea perfecte de vară, care te fac să te îndrăgostești din nou de orașul care te-a ținut ostatic toată iarna și care te-a făcut să pierzi vremea toată primăvara.

În cinstea timpului frumos, decidem să ne vedem la un pahar la un pub de pe râu. Toată lumea pare să fi avut aceeași idee – e plin. Mă uit în jur, la mulțimea risipită pe terasa de afară, zâmbind și bând Aperol Spritz, iar apoi la Johnny, care stă în fața mea, la masa din lemn. Pocnesc de fericire!

— Așadar, spune-mi, cum de ești singură? întreabă el, în timp ce ne luptăm cu o sticlă de vin, iar eu decid oficial că n-aș vrea să fiu în altă parte decât aici, cu el, îmbrăcată cu o rochie de vară și bând rosé.

— Din același motiv ca al tău! ripostez eu.

— Pentru că nu ai cunoscut încă persoana potrivită? ridică el o sprânceană.

— Crezi că toată lumea pretinde asta?

— Este mult mai bine decât să recunoști că ai înșelat, că ești alcoolic sau că ultimul partener te-a părăsit pentru că ai vreun fetiș sexual.

— Așa e, zic eu, izbucnind în râs. De ce? Ai vreun fetiș sexual?

Râde.

— Doar uneori.

— Și care e?

Sunt ametită și flirtez.

— Am o atracție ciudată pentru femei care poartă doar o mănușă.

Oftez.

— Am căutat-o cu lumânarea, nu-i așa?

— Să zicem că eu ți-am întins capcana, îmi dă el rapid replica.

— Dar acum am o pereche, ai uitat? Deci ești vindecat.

— Hmm, nu știu ce să zic..., pretinde el, zâmbind amuzat.

Vrea să ne umple paharele, dar au mai rămas doar câteva picături.

— Cred că avem nevoie de încă o sticlă.

— Nu pot să cred că am băut-o deja!

— Flirtul e o treabă care provoacă sete, glumește el.

La naiba!

Îndată ce se scuză și dispare la bar, eu țâșnesc la toaletă. Mor să folosesc baia, dar, și mai important, să o sun pe Liza. Nu-mi vine să cred! Că tot vorbeam noi două de „chimie"! Nici n-aș fi putut spera la o primă întâlnire mai bună. Îndată ce am intrat în pub, iar Johnny m-a întâmpinat cu un zâmbet, orice teamă sau nervozitate aș fi simțit au dispărut. A existat o relaxare imediată între noi. Mă rog, presupun că, atunci când ai văzut deja pe cineva nud, gheața a fost spartă.

Am început în forță. I-am povestit un pic despre copilăria mea, despre adolescență, despre munca de editor și mutarea la New York și despre recenta mea întoarcere din State. Adevărul e că i-am oferit varianta romanțată, dar toți își

prezintă viața în stilul „best of", când întâlnesc prima dată pe cineva, nu-i așa? Cine ar vrea să audă melodiile proaste?!

El mi-a spus că a copilărit în Surrey, alături de sora lui, mi-a povestit că a fost jucător de tenis profesionist, „deloc aproape de standardele Wimbledon", dar a câștigat suficienți bani, cât să plătească avansul pentru o casă. Are și câteva trofee, numai bune „să le lustruiască mama". Acum lucrează ca antrenor de tenis la un club privat, „când nu mă dezbrac", mi-a mărturisit el, zâmbind, iar ambiția lui este să își deschidă un magazin de viniluri. Are umor și este autoironic, atrăgător și, categoric, singur, după despărțirea de tipa cu care a fost timp de doi ani și care s-a mutat înapoi în Canada.

— Pare prea bun să fie adevărat, zic eu, după ce o sun pe Liza, din toaletă.

— Nu mai fi atât de pesimistă! Nu toți bărbații sunt nemernici. Doar cei de care mă îndrăgostesc eu.

— Mi-e teamă, atâta tot. Să nu sufăr din nou...

Termin cu pipiul și trag apa.

— Cred că îmi place de el.

— Cât ai băut?

— Două pahare de vin.

— Mai bea unul!

Mă spăl pe mâini și mă uit la imaginea mea din oglindă. Din fericire, vinul a îmbunătățit-o și mă simt parcă în ceață și distrată. Îmi dau cu puțin luciu de buze, îmi înfoi părul și mă întorc în pub. Îl văd pe Johnny stând în colț, pe una dintre canapelele din piele.

— Se făcea cam răcoare afară. M-am gândit că aici e mai confortabil.

Deja mi-a umplut paharul, iar când mă înghesui pe lângă măsuță, să mă așez lângă el, piciorul meu gol îl atinge pe al lui.

— Mulțumesc, îi zâmbesc, iau paharul de la el și beau o înghițitură zdravănă.

A luat Côtes de Provence. Cel mai slab; se bea ca apa.

— Asta îmi amintește de momentul când ne-am întâlnit prima dată, când tu stăteai în colț, în pub...

— Da, țin minte. Era ziua mea.

— Serios?

Pentru o fracțiune de secundă, îmi doresc să nu fi pomenit de asta. Nu vreau să pară că nu am prieteni. Dar rosé-ul își croiește drum prin venele mele și face să-mi dispară filtrul.

— Da, toți prietenii mei erau ocupați, așa că am sfârșit în pub, doar eu cu Arthur. Sinceră să fiu, în final, n-a fost o zi de naștere rea.

Zâmbesc, amintindu-mi.

— Pentru că m-ai cunoscut? mă tachinează el.

Dau ochii peste cap.

— Aș vrea să fi știut. Mi-ar fi ușurat foarte mult flirtul. Aș fi putut fredona *Mulți ani trăiască* și gata, deși cânt destul de prost.

— Ai flirtat cu mine? întreb, privindu-l uimită.

— Categoric.

— Habar n-am avut!

— Cum se poate să nu fi observat? Ba chiar l-am trimis pe Oliver ca mesager.

— Ai exploatat copilul! exclam, cu ochii măriți.

— A primit un pachet de Haribo și o oră în plus la televizor, a fost chiar fericit.

Acum zâmbește și mă privește cu ochii aceia albaștri și, în timp ce asimilez ce mi-a mărturisit, simt cum neîncrederea mea se transformă în bucurie.

— Credeam că ești tatăl lui. Și că ești căsătorit, recunosc eu.

— Eu? *Căsătorit?*

— Ei bine, nu fi atât de șocat, nu e imposibil...

Râde și ia o gură mare de vin.

— Nu?

— Mă întrebi dacă sunt genul care se căsătorește? zice, iar ochii îi sclipesc de amuzament.

Brusc, mă simt confuză.

— Nu, nu asta am vrut să spun... Am vrut să spun...

Doar că am pierdut firul și nu mai știu exact ce voiam. Am băut un pic prea mult vin și încercările mele de a flirta au luat-o pe arătură...

— Te tachinam doar, recunoaște, iar eu îl lovesc ușor. Scuze, nu m-am putut abține. Mă ierți?

— Va trebui să mă gândesc.

— Ei bine, nu te gândi prea mult.

— De ce?

Apoi, înainte să îmi dau seama prea bine ce se întâmplă, mă trage spre el și mă sărută.

După aceea, mă ia de mână și mă conduce acasă. Nu-mi amintesc prea multe din ce am vorbit, doar că am râs mult și că s-au petrecut tot felul de „tachinări" în genul celor pomenite de toți în profilurile lor și pe care până atunci eu nu le experimentasem.

— Retrag tot ce am spus despre întâlnirile online. M-am convertit complet, zic eu, în timp ce ne oprim ca el să-mi pună pe umeri hanoracul lui.

E moale și cald și savurez gestul acesta simplu. Când ești singur nu contează doar lucrurile mărețe. Adeseori, lucrurile mărunte sunt cele pe care le observi. Când ești pe cont propriu, nu e nimeni căruia să îi pese dacă simți răcoarea serii.

— Nu ești chiar un fan, nu?

— Mi-am dezactivat contul. M-am reconectat doar când am primit mesajul tău.

— Ar fi trebuit să te invit în ziua aceea, în zăpadă, te-aș fi scutit de taxa de membru, de șaizeci de lire.

— Și de întâlniri, adaug eu cu tristețe.

— Chiar atât de rău a fost?

— Cred că prima a fost cea mai rea. Un fel de „scapă cine poate".

Râde.

— Totuși, îmi asum răspunderea.

— O, nu cred asta nicio clipă! exclam, iar el îmi zâmbește din colțul gurii și, în ciuda hanoracului de pe spate, simt un fior pe șira spinării.

— Ei bine, sper că întâlnirea asta compensează.

— Hmm..., mă prefac că mă gândesc.

— Hei!

— Te tachinam doar, zic eu, imitându-l, iar el râde.

Amândoi râdem. Dar eu nu spun ce gândesc: că momentul ăsta face mai mult decât să compenseze, că mă simt fericită și tânără, și liberă, și că e prima dată de la despărțirea de Ethan când mă uit la alt bărbat și mă gândesc că ar putea însemna ceva.

Sunt beată, dar nu atât de beată.

— Aici stai?

Zece minute mai târziu, ajungem la ușa mea.

— Da..., dau să răspund, când, brusc, suntem scăldați în lumină de un reflector de securitate.

— Uau, m-a orbit!

Johnny dă drumul mâinii mele.

— Scuze, e un senzor de mișcare, îi explic repede, punându-mi mâna la ochi.

Nicio femeie, indiferent de vârstă, nu vrea să aibă o lumină puternică pe ea, aproape de miezul nopții, după

ce a împărțit două sticle de vin cu partenerul, care stă la câțiva centimetri de fața ei. Dar lucrurile se înrăutățesc. Arthur începe să latre. Iar apoi...

— Cine e ăla?

Ridic privirea spre zona unde arată Johnny și văd perdelele mișcându-se la geamul de la etaj, de unde o față cu ochelari se uită la noi.

O, Doamne!

— El este Edward, gazda mea, zic, de parcă e cel mai firesc lucru din lume ca o persoană trecută de patruzeci de ani să închirieze o cameră, iar gazda ei să se uite pe geam, îmbrăcat în pijama.

Mă rog, poartă ceva ce pare tricou, dar, serios vorbind, la fel de bine ar putea fi pijama.

— Așa, bun, presupun că ăsta e momentul când eu spun noapte bună...

— Da, aprob și îmi iau privirea de la geam. Cred că da.

Dar, dacă sunt dezamăgită, nu durează mult. Pentru că mă sărută din nou. Doar că mai lung, de data asta, și, în timp ce își pune brațele în jurul umerilor mei goi, mă simt ca o adolescentă sărutându-se în fața casei părinților, fără să îmi pese cine mă vede, fără să observ când, în sfârșit, luminile se sting și suntem din nou în bezna plăcută, doar la lumina felinarelor.

Nu știu cât timp stăm așa.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. Acea a doua sticlă de vin.

2. Că Johnny sărută atât de bine.

3. Mesajul lui de mai târziu, în care îmi spune că a fost minunată seara și mă invită la cină sâmbătă.

4. Berocca.

Ziua întrecerii sportive de la școală

MĂ TREZESC FOARTE BINEDISPUSĂ. NU DATORITĂ întâlnirii cu Johnny, ci pentru că abia aștept să îi văd pe Fiona, Izzy și Lucas. În plus, e o nouă minunată zi însorită, perfectă pentru o zi de sport.

Dar nu chiar perfectă pentru Fiona.

Tocmai ies din casă, când primesc un mesaj disperat de la ea, în care îmi spune că a alunecat când a dus gunoiul și și-a sucit glezna.

— Nu e nimic grav, dar s-a umflat ca un balon. Am pus păstăi congelate pe ea, de o jumătate de oră.

— Au! Sună dureros! O să poți veni la ziua sportului?

— Da, nu pot să lipsesc. Din fericire, mașina are cutia automată și e vorba despre glezna stângă, așa că o s-o înfășor cu ceva. Dar înseamnă că nu o să pot participa la maratonul mamelor și știu că Izzy va fi dezamăgită.

— Vai, nu...

— Și mă întrebam dacă nu ai putea participa tu?

— Eu?

— E o cursă scurtă, nu-ți face griji, nu e ca unul dintre maratoanele lui Holly.

— Da, desigur! zic imediat, fără să stau pe gânduri. Fac orice pentru Izzy.

— Pfuuu, mulțumesc, Nell, ești super!

— Doar că... mă rog... eu nu sunt mamă, izbucnesc, rostind evidentul.

— Ești nașa lui Izzy, sunt sigură că o să fie în regulă. La zece dimineața e în regulă?

— Da, bine...

— OK, super! O, nu uita să îți aduci pantofii de alergare!

Școala la care învață Izzy e impresionantă – înconjurată de câteva hectare de teren, nu seamănă deloc cu școala modestă, la care oricine era primit, de pe vremea mea. Drumurile dimprejur sunt mărginite de mașini scumpe aparținând părinților care vin la ziua dedicată sportului, în timp ce parcarea arată precum curtea unei reprezentanțe Range Rover.

Mă simt ușor intimidată când cobor în stația de autobuz și trec de porți, unde sunt întâmpinată de niște mame foarte elegante, care se fâțâie pe acolo. Par să fie o grămadă de competiții – și nu toate de atletism. Am senzația că m-am întors la școală, ca adult. Am auzit-o pe Michelle plângându-se despre cum poate fi la porțile școlii, iar acum o simt pe pielea mea și e un pic înfricoșător.

Mă uit în jur, constatând că par să existe câteva găști: Mamele Elegante, Mamele Populare, Mamele Respectabile (sunt cele care poartă ecusoanele cu „asistent") și Mamele Care Se Prostesc În Spate. Cred că eu aș fi una dintre acestea din urmă.

O zăresc pe Fiona șchiopătând spre mine, cu Izzy și Lucas alături. Nu ne-am mai întâlnit de la petrecerea bebelușului, când totul a fost foarte ciudat, și sunt foarte bucuroasă că o văd. Sper ca azi să putem reveni la normal. Izzy se eliberează de mâna Fionei și aleargă spre mine, cu rochia ei roșie cadrilată plutind după ea. O ridic și o îmbrățișez strâns.

— Tu o să alergi în locul lui mami! ciripește ea veselă.

— Da, îi zâmbesc eu fericită.

— Nell, vedeta mea... îți mulțumesc foarte mult.

Venind din urmă cu Lucas, Fiona șchioapătă spre mine, dând ochii peste cap, din cauza situației delicate.

— Ce m-aș face fără tine?

— Ai dezamăgi-o complet pe fiica ta, zâmbesc eu, iar ea mă lovește ușor, râzând.

— O să câștigi? întreabă Izzy nerăbdătoare.

— O să mă străduiesc. O să îmi faci galerie?

Chicotește și aprobă.

— Dar să nu uităm, nu să câștigi e important, ci să participi.

O voce răsunătoare din spatele nostru mă face să mă întorc. Văd o siluetă țâșnind spre noi, îmbrăcată din cap până-n picioare într-un costum din spandex și cu părul prins într-o coadă care se unduiește când merge.

Annabel. Mi se strânge inima. Parcă e o gazelă Lululemon.

— Nu-i așa, fetelor?

— Da, mami! strigă Clementine, mișcând din cap energic, în timp ce aleargă pe lângă ea.

Izzy pare nesigură și se agață de mine mai strâns.

— Annabel, arăți uimitor! strigă Fiona, în timp ce se salută. Acum sunt chiar bucuroasă că nu concurez.

— Fiona, biata de tine, cum te simți?

— Am avut și zile mai bune, zâmbește ea abătută, arătându-i glezna bandajată.

— Știi, am un fizioterapeut *ui-mi-tor*, face miracole, o să te vindece cât ai clipi.

— Serios? Uau, mulțumesc! Ar fi fantastic.

— Categoric. Îl sun chiar acum.

Bagă mâna în geanta ei de designer, căutând telefonul.

— Din fericire, Nell o să alerge pentru mine.

— Nell, bună! zice ea, în sfârșit, obligată să mă vadă. Ce de gașcă ești! Întotdeauna gata să ajuți.

— Pentru asta sunt prietenii, zâmbesc eu.

Scârbă!

— Ai plecat devreme de la petrecerea bebelușului.

— Da.

Încă o țin în brațe pe Izzy, care nu vrea să fie pusă jos.

— Nu te-am văzut de o vreme, nu-i așa, Fiona?

Zâmbindu-i Fionei, își ajustează un pic poziția și face un pas mic spre ea, apoi se întoarce spre mine. Acum stăm față în față, de parcă am fi în tabere opuse. Fiona și Annabel, de o parte. Eu, de cealaltă.

Pe cuvânt că nu inventez.

— Am ajutat-o pe Fiona cu casa. Arată chiar încântător totul, nu-i așa?

— Annabel are gusturi uimitoare, aprobă Fiona, zâmbind.

— Unde e Clementine? Iată, aici erai!

Se întoarce spre fiica ei, care se ascunsese după picioarele mele.

— Clementine și Izzy, de ce nu vă duceți să vă jucați?

În cele din urmă, Izzy mă lasă să o pun jos și amândouă aleargă peste spațiul verde, spre locul unde Lucas și-a găsit o gașcă de prieteni. Mă întorc spre Annabel și Fiona, care vorbesc acum despre instalații de iluminat. Întrecerea asta, care trebuia să fie doar de amuzament, tocmai a căpătat o semnificație uriașă. Nu concurez pentru a trece prima linia de sosire; concurez pentru prietenia Fionei.

Annabel mă vede uitându-mă la ele și mă analizează rapid, de parcă ar cântări competiția. Pare plină de ea.

— O să alergi în șlapi? ridică ea o sprânceană spre încălțămintea mea.

— Nu. Mi-am adus pantofii sport.

— Nell a făcut atletism în facultate, mă laudă Fiona.

— Un trimestru, râd eu, înainte să descopăr barul din campus, după care n-am mai reușit să cobor din pat înainte de prânz.

— Care e cel mai bun timp al tău la o sută de metri? mă provoacă Annabel.

— Timp? Credeam că alergăm de amuzament, încerc eu să glumesc.

— Recent, eu am scos paisprezece secunde.

— Hmm, mă rog, a fost cu mult timp în urmă... nu-mi amintesc...

— Ia uite la voi! Habar n-aveam că sunteți atât de competitive, râde Fiona.

— Ei bine, eu nu sunt, eu credeam că participarea contează..., încerc să protestez, dar deja ne punem în mișcare, iar vocea mea se pierde printre ovații, întrucât începe cursa taților.

Câteva momente mai târziu, eu și Izzy ne îndreptăm spre standul cu răcoritoare, când, pe neașteptate, dau peste Johhny. E cu Oliver, povestind cu câteva mame. Sunt surprinsă să îl văd. În jurul lui s-a format o mulțime, iar mamele îl ascultă cu atenție și râd. Simt un pic de mândrie și de plăcere.

— Bună!

Când mă vede, se oprește din vorbit și zâmbește. Simt că roșesc puțin, amintindu-mi sărutul din fața ușii.

— Hei, mă bucur să te văd!

Zâmbesc, iar el mă pupă pe obraz. E un pic diferit de seara trecută, dar nu mă aștept să repetăm faza în public.

— Ce te aduce aici? întreabă el și simt că ochii tuturor femeilor sunt pe mine.

— Ea e Izzy, fina mea.

Izzy face cu mâna.

— Mătușica Nell o să câștige cursa, ne informează ea scurt, dar hotărât.

Eu râd.

— Mama ei și-a sucit glezna, așa că o înlocuiesc la cursa de alergare.

— Atunci voi urmări și eu cursa, surâde el.

— Bună, eu sunt Fiona! se prezintă ea, întorcându-se cu câteva sticle de apă și alăturându-se grupului.

— Mama lui Izzy, completez eu. Fiona, el e Johnny.

— Îmi pare bine! zâmbește el elegant, după care se întoarce spre Oliver, care îl trage de braț. Bine, vin!

Râde vesel, apoi se uită din nou la noi.

— Mi-a părut bine, Fiona și Izzy. Nell, ne vedem mai târziu, la cursă.

Îmi face cu ochiul și dispare în mulțime.

— Pfoaaaa! *Cine* a fost ăsta? se interesează nerăbdătoare Fiona.

— Johnny, tipul cu care am avut o întâlnire! mormăi eu, cu fața încă roșie.

— *El e!* Vreau să știu toate detaliile...

— Am pierdut ceva? se ivește și Annabel.

Are o sticlă cu apă de cocos și pare iritată că a ratat prezentările.

— Am văzut că vorbeați cu antrenorul meu de tenis.

— Johnny e antrenorul tău de tenis? tresar surprinsă.

— E noul iubit al lui Nell, zice Fiona.

— Nu e noul meu iubit! mă opun eu și o înghiontesc, în timp ce ea chicotește.

Sincer, parcă am avea din nou optsprezece ani și suntem la facultate.

— Am avut o singură întâlnire, explic eu, încercând să nu se observe cât de încântată sunt.

— Mai ții minte când eram necăsătorite, oftează Fiona, uitându-se spre Annabel.

— Știu, zâmbește ea, apoi râde ușor. Poți să-ți închipui cum ar fi să fim încă singure? zice și se întinde să mă strângă ușor de umăr.

Serios. Aș putea s-o omor.

Și, pentru că nu am cum, trebuie să câștig cursa.

Suntem adunate la linia de start. Mă uit în jur la celelalte mame și văd că cele mai multe sunt îmbrăcate cu colanți și încălțate cu pantofi de alergare, dar câteva poartă rochii. Eu sunt îmbrăcată cu blugi și am un sutien care nu stă prea bine. Între timp, după o iarnă de plimbări prin noroi cu câinele, pantofii mei sport și-au pierdut culoarea albă și acum au nuanța gumei de mestecat lipite pe asfalt.

Unde e Annabel?

Mă uit după ea, dar nu o văd. Pentru o clipă, mă întreb dacă s-o fi răzgândit. O fi decis că o cursă pentru amuzament nu se ridică la înălțimea abilităților ei olimpice. Dar nu, uite-o, mult în spatele liniei de start. Țâșnește spre mine, până ajunge la distanță de câteva mame, înainte să își descheie hanoracul și să lase să se vadă un top care îi scoate în evidență mușchii abdominali fabuloși. Mă uit cum toți bărbații întorc capetele spre ea, când începe să-și facă încălzirea, în timp ce soțiile lor le aruncă priviri ucigătoare.

Mi se scufundă inima în mine, până ajunge în pantofii mei noroioși. Eu abia pot să-mi ating degetele de la picioare, iar ultima dată când am alergat a fost după autobuz. Mă uit la Fiona și la copii, care stau pe

margine – îmi fac cu mâna și zâmbesc veseli –, apoi din nou la Annabel, care își flexează coapsele.

Majoritatea mamelor râd și nu iau cursa prea în serios (deși e una în pantaloni scurți, care arată cam înfricoșător), dar, când întâlnesc privirea lui Annabel, îmi dau seama că nu există îndoială.

Tot ce pot spune este: ați văzut *Gladiatorul*?

Apare directoarea, fluturând un steag.

— Bun, dacă sunteți gata...

Un murmur de nerăbdare se aude.

— Pe locuri, fiți gata... start!

Și pornim. În timp ce gonim pe teren, în cap începe să îmi răsune piesa din *Carele de foc*. Annabel sprintează ca un câștigător al medaliei de aur, dar eu țin pasul cu ea. Gâfâind, cu inima bubuind, mișc brațele cât de rapid pot, umplându-mi plămânii, în timp ce gonesc la doar câțiva centimetri în spatele ei, cu picioarele lovind iarba.

Concentrează-te, Nell, concentrează-te!

Forțez mai mult. Mintea mea e fixată pe linia de sosire, dar, pe măsură ce mă apropii, ea pare să dispară și tot ce văd e un montaj din momentele prieteniei mele cu Fiona: acea primă zi la facultate, când am observat-o cum descărca mașina și am ajutat-o să ducă înăuntru cutiile cu vinilurile vechi; când a suflat în lumânările de pe tortul de la douăzeci și unu de ani și părul i-a luat foc, iar eu l-am stins aruncând pe ea o carafă de margarita; excursia noastră la Paris, atât de falite, încât am supraviețuit doar cu baghete timp de o săptămână și eram atât de balonate, că nu puteam să ne încheiem blugii; râsul și lacrimile de la Glastonbury; momentul în care am ținut-o în brațe prima dată pe Izzy, iar ea m-a rugat să fiu nașa ei...

Iar acum simt că Annabel îmi fură toate astea. Și nu pot să o las. Trebuie să o ajung și să o întrec. Nu o pot lăsa să câștige.

Îmi adun toate puterile. De undeva, simt o explozie de energie. Simt că prind viteză. Tânăra care făcea atletism revine și, pe măsură ce mă apropii, Annabel se uită la mine, ochii strălucindu-i de hotărâre, de uimire, dar și de panică. Suntem una lângă alta, iar acum o întrec...

Nu știu ce se întâmplă. Din senin, simt un cot ascuțit în coaste și sunt împinsă într-o parte. Încerc cu disperare să-mi mențin echilibrul, dar se produce o coliziune puternică, mă împiedic și plutesc, aterizând cu fața în jos pe pământ. Asta, în timp ce Annabel gonește spre victorie, trecând linia de sosire ovaționată de mulțime.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Johnny, care mi-a adus gheață, așa că ochiul meu vânăt nu e atât de rău cum putea să fie.*
2. *Că nu mă simt ca o ratată absolută, după ce am aterizat cu moaca în pământ în fața tuturor, întrucât a fost doar un accident, și nu din cauză că Annabel mi-ar fi pus piedică.**
3. *Izzy, care mi-a dat medalia ei, pentru că am câștigat cursa „ou și lingură" și mi-a spus că sunt cea mai bună nașă.*
4. *Melodia* The Winner Takes It All, *pe care am ascultat-o tare în căști, tot drumul spre casă, în autobuz.*

---

* Desigur că mi-a pus piedică, dar aceasta este o listă a recunoștinței, nu e locul potrivit pentru gânduri criminale.

Ce ar face Frida?

— SUNĂ ORIBIL, DAR PRIVEȘTE PARTEA BUNĂ: MAI bine decât la o înmormântare; eu numai la evenimente din astea sunt invitată în ultima vreme.

Au trecut câteva zile de la întrecere. Sunt acum cu Cricket la V&A, să vedem expoziția dedicată Fridei Kahlo, care tocmai a fost inaugurată. Colecția de obiecte personale e fascinantă, dar, cum Cricket abia s-a întors de la Dublin, facem mai multe lucruri deodată, concomitent punându-ne la curent cu ce s-a mai întâmplat și plimbându-ne printre exponate. În fața unei casete cu hainele mexicane colorate ale Fridei, îi povestesc despre ziua de la școală dedicată sportului.

— Presupun că ai dreptate, zâmbesc eu, cu tristețe. Așadar, nicio veste de la Lionel și Margaret, în legătură cu cina?

— Desigur că nu. Am stricat aranjamentul la masă, fiind singură. În plus, Margaret crede probabil că m-aș da la Lionel.

— *Lionel?*

— De parcă aș vrea să iau soțul altcuiva, doar pentru că al meu a murit, pufnește ea. Și dacă ar fi așa, cu siguranță, nu ar fi vorba despre Lionel. Ai văzut ce urechi mari are? Monty mereu zicea că arată ca un ulcior Toby...

Vocea ei se stinge.

— Uită-te la fustele astea înfoiate, sunt minunate!

— Superbe, aprob eu. Ce broderie are asta!

— Annabel aia pare o mare figură.

— E și ăsta un fel de a o descrie.

După cursă, am primit câteva mesaje de la Fiona, prin care îmi transmitea cât de supărată e Annabel din cauza incidentului și că vrea adresa mea. „Fie vorba între noi, cred că o să-ți trimită flori; e foarte atentă. M-a lăsat să stau cu glezna la ea în jacuzzi și chiar mi-a făcut programare la fizioterapeutul ăsta grozav, așa că mă simt mult mai bine."

„Genial", i-am răspuns eu și i-am dat adresa mea, deși, desigur, n-a venit nicio floare. Probabil că se gândea să-mi trimită un ucigaș.

— Ai văzut corsetul ăsta din ghips pictat?

Ne îndreptăm spre caseta din sticlă, care e iluminată.

— Trebuie să fi trecut prin foarte multă durere.

Mă apropii, să îl studiez.

— Ce îți face ochiul?

Apropo de trecerea de la sublim la ridicol.

— Încă doare, dar vânătaia s-a mai tras.

În ultimele zile, l-am ascuns după ochelarii de soare, în timp ce a trecut de la negru la vânăt, iar acum la galben.

— Să sperăm că se va duce de tot, până sâmbătă, când mă văd a doua oară cu Johnny.

Lui Cricket i se luminează chipul la menționarea numelui. I-am spus totul despre prima noastră întâlnire, mai devreme, când stăteam la rând la garderobă.

— Unde te duce?

— La un restaurant elegant. Vrea să fie surpriză.

— Ce frumos!

Se uită la mine, sincer mulțumită.

— Monty obișnuia să mă surprindă cu întâlniri la cină. Mereu mă îndemna: „Îmbracă-te cu ceva minunat, Cricket, ieșim."

Zâmbește, apoi oftează.

— Chiar mi-e dor de el.

Mă gândesc la scrisoarea și la poza din poșeta mea. Încă nu i-am spus de ele. În ciuda reținerilor mele, plănuiam să i le dau azi, dar acum îndoiala reapare. De ce să risc să o supăr și să schimb povestea? La ce bun?

— Știi, mă gândeam să trec la o casă mai mică, zice ea, pe măsură ce intrăm în altă încăpere.

— Să te muți?

— Nu mai am nevoie de o casă atât de mare; sunt doar eu, învârtindu-mă de colo până colo. Pare prostesc să rămân așa. M-am gândit că ar trebui să o vând și să-mi cumpăr un apartament mic.

— Dar iubești casa aia.

— Da, o iubesc, dar are în ea atâtea amintiri cu Monty.

— Și nu e bine? argumentez eu.

— În multe feluri, da, poate fi foarte liniștitor...

Se oprește, apoi gesticulează arătând în jur.

— Dar viața nu e un muzeu, Nell. Nu vreau să trăiesc în trecut.

De data asta, nu mai am cum să contracarez.

— Nu vreau să-mi petrec timpul rămas privind în urmă. Vreau să privesc înainte. La lucruri noi. Locuri noi. Aventuri noi. Altfel, trăiesc doar o viață din care lipsește o parte din mine.

Zâmbește curajoasă, dar fața i se lasă un pic.

— În casa aceea simt pierderea lui atât de intens. Mi-e dor de râsul lui umplând bucătăria. Mirosul țigărilor lui... Îi dădeam voie să fumeze doar afară, așa că se cățăra pe pervaz și pretindea că, practic, era afară.

Ascultând-o pe Cricket, simt că mă identific cu ea. Circumstanțele sunt foarte diferite, însă foarte multe dintre sentimente coincid. Ethan nu a murit, dar relația

noastră, da, iar acesta a fost cu adevărat motivul pentru care m-am întors la Londra. Am avut nevoie de un nou început, de o viață în care să nu îmi amintesc mereu de el, la fiecare pas.

— Înțeleg, îi spun și îi mângâi brațul, încercând să o încurajez. Cred că e o idee bună.

Zâmbește recunoscătoare.

— Uite ce șaluri minunate!

— E grozav că i-au păstrat toate lucrurile, observ eu.

— Eu va trebui să scap de foarte multe ale mele, când o să vând casa. Și nu doar de haine. Toate cărțile noastre ar putea umple o bibliotecă publică...

Mintea mea fuge la holul de la intrare din casa lui Cricket, cu pereții căptușiți cu cărți, până sus, în tavan; îmi amintesc apoi de micuța mea librărie din California. Trebuie să fie sute de cărți în casa ei. Mii, poate.

— Presupun că le putem duce la magazinul caritabil, deși nici măcar ei nu cred că au suficient spațiu.

— Magazinul caritabil de unde stăteam eu, în California, nu a vrut să-mi ia cărțile, zic eu cu regret, dar, din fericire, am aflat de niște minibiblioteci gratuite.

— Ce sunt alea? se întoarce curioasă spre mine.

— Sunt niște rafturi pline cu cărți care pot fi luate gratis. Oamenii le pun la colț de stradă sau în fața caselor. Poți lua câte una. Ideea e să iei o carte și să lași alta, dar mereu trebuie să fie reaprovizionate, pentru că oamenii au tendința să ia mai mult decât să aducă. Dar asta nu te-ar deranja, pentru că tu ai foarte multe.

— Și unde să o pun?

Cricket pare fascinată.

— Ei bine, am putea face una mică în grădina din față, pe unde trec oamenii. Acum, că biblioteca locală se închide, cartierul are nevoie de acces gratuit la cărți.

E tăcută, în timp ce procesează informația.

— Îmi place foarte mult ideea, zicea ea, într-un final. Monty mereu spunea despre cărți că n-ar trebui să aparțină cuiva, ci să fie împărtășite.

— Pot veni într-o zi, să o facem. Nu o să dureze mult.

Ne oprim în fața piciorului protetic al Fridei, expus cu tot cu o gheată roșie ornată.

— Ea nu s-a rușinat niciodată de adevăr, nu-i așa? se minunează Cricket. Cred că asta mă inspiră cel mai mult la ea.

Mintea-mi rătăcește printre evenimentele din ultima vreme. Se zice că adevărul doare, dar ultimele luni m-au învățat că spiritul uman e mai puternic decât pare. Cel mai des, decepția e cea care distruge.

— Cricket?

— Da, draga mea, zice, întorcându-se spre mine.

— Hai să mergem la un pahar, într-un loc liniștit. Trebuie să îți arăt ceva.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Adevăr și pentru că am curajul să îl spun.*
2. *Reacția lui Cricket, când i-am dat plicul; s-a uitat la timbru, l-a pus în buzunar, apoi mi-a mulțumit simplu și a mai comandat un pahar cu vin.*
3. *Că nu a văzut poza decât când a fost singură, deoarece nu era secretul meu; era al ei.*
4. *Muzee, pentru că, spre deosebire de societatea obsedată de tinerețe, ele sărbătoresc lucrurile vechi. De aceea o să încep să îmi privesc părțile trupului de parcă aș face un tur de muzeu și le-aș vedea ca pe niște exponate de mare interes, în loc să țip când mă văd în oglindă.*
5. *Frida Kahlo, deoarece e o adevărată inspirație.*

A doua întâlnire

— AȘA, ȘI CUM A FOST?

E duminică, la primele ore, iar eu tocmai m-am întors de la cina cu Johnny și stau întinsă pe pat, cu părul încă aranjat și machiată, vorbind pe FaceTime cu Liza. Ea e pe plajă, văd oceanul și palmierii în spatele ei. De obicei, asta frângea ceva în mine, dar acum sunt prea entuziasmată de întâlnirea mea, încât să mai simt și altceva.

— Mai bună decât prima!

Împingându-și ochelarii de soare pe creștet, Liza face ochii mari.

— Nell, asta e super!

După ce m-a luat cu un taxi, m-a dus la clubul unde e ține el cursuri, cu acces doar pentru membri, un loc plin de oameni foarte șic, care stăteau pe canapele din catifea, în colțuri slab luminate, și am băut cocktailuri cu nume precum *La Paloma* și *Hemingway*, care au fost delicioase și tari și care mi s-au urcat direct la cap, în felul acela plăcut în care o fac de obicei băuturile alcoolice. A urmat rezervarea pentru cină, la un restaurant franțuzesc drăguț, unde mâncarea a fost incredibilă și unde am băut vin roșu din pahare mari și am discutat flirtând.

— Iar apoi, ca un domn absolut, a chemat un taxi și m-a lăsat acasă.

Liza, care m-a ascultat cu gura căscată, zice doar:

— Uau...

— A fost chiar drăguț în legătură cu întrecerea și a zis că eu ar fi trebuit să câștig.

— Sunt foarte fericită pentru tine, Nell, tipul pare uimitor!

N-am vrut să o spun eu, de frică să nu cobesc, dar Johnny chiar e uimitor. Din cauza trecutului meu, mi-e frică să mă entuziasmez, însă de-a lungul serii au fost unele momente când m-am trezit uitându-mă la el și gândind: „Chiar e posibil să fi cunoscut pe cineva ca el?" Oare acesta fusese motivul pentru care nu funcționaseră lucrurile cu Ethan; și anume că, la urma urmei, așa fusese scris?

Mă rog, băusem două cocktailuri foarte puternice.

— Și, ghici ce, se pare că Annabel e una dintre clientele lui, la clubul de tenis fițos...

— Nu mă surprinde.

— Nu, dar ce e surprinzător este că ea s-a dat la el.

— Poftim?! Când?

Sunt multe motive pentru care o iubesc pe Liza, iar unul dintre ele este abilitatea ei de a fi interesată de oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată.

— Nu știu, dar el zice că se întâmplă cu multe dintre clientele lui măritate. E un obicei, se pare.

— Deci este o trădătoare, în mai multe feluri.

Râd, dar simt cum mi se închid ochii un pic. Brusc, mă lovește oboseala. Fără succes, încerc să-mi înăbuș un căscat.

— E târziu. Ar trebui să mă culc, dar mai întâi vreau să aud totul despre întâlnirea ta. Ai zis că o să-mi povestești mai târziu, dar nici nu ai pomenit de ea...

— O, este doar cineva întâlnit la yoga, zice ea nepăsător.

— Nu știam că instructorii au voie să iasă cu elevii lor, zâmbesc eu.

— *Teoretic*, nu au voie...

Ridică din umeri.

— E un pic complicat.

— O să mai ieșiți?

— Nu știu... mai important e când o să-l revezi tu pe Johnny!

— Nu prea curând. Trebuie să plece pentru aproape două săptămâni, să antreneze. E o chestie de dinainte de Wimbledon.

— OK, asta îți dă ceva timp.

— Timp?

— Știi regula celei de-a treia întâlniri, nu?

— E o chestie de milenial?

Râde.

— Nu, e chestia care zice că „acum te culci cu el".

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Treisprezece zile în care mă pot panica la gândul că va trebui să mă dezbrac și să fac sex cu cineva nou.*

DISPĂRUT!

PIERDUT LIBIDO

Ați văzut cumva libidoul lui Nell Stevens, cea de patruzeci și ceva de ani?

Recompensă generoasă pentru orice informație care va duce la recuperarea lui.

- **Dispărut de la ultima despărțire, care i-a frânt inima.**
- **Văzut ultima dată cu vreo șase luni înainte să se mute.**
- **Trebuie găsit urgent, înainte de a treia întâlnire a ei cu un tip nou.**
- **Proprietara e moartă de îngrijorare.**

DACĂ PUTEȚI AJUTA CU VREUN SFAT, VĂ ROG SCRIEȚI LA ADRESA:
hello@confesiunileuneiratatetrecutede40deani.com

DACĂ ÎL GĂSIȚI, VĂ ROG SĂ NU VĂ APROPIAȚI.

POATE SĂ DEVINĂ AGRESIV DIN CAUZA PREMENOPAUZEI.

Invitatul meu

DORM PROFUND, CÂND MĂ TREZEȘTE TELEFONUL.

Ce...

Camera e cufundată în beznă și bâjbâi după el pe noptieră. Mă uit somnoroasă la numele care clipește pe ecran.

PĂRINȚII.

Simt panică. O, Doamne, se întâmplă! Apelul acela din toiul nopții, de care începi să te temi după ce ei trec de șaptezeci de ani. Se întâmplă chiar acum...

Apuc telefonul.

— E totul în regulă? gâfâi eu în microfon.

— E grozav, nu-i așa?

— Mamă?

— Ai aflat?

Creierul meu face o întoarcere de 180 de grade.

— Poftim, ce? De ce mă suni în toiul nopții?

— Se apropie de șapte și jumătate. Doar nu ești încă în pat?

Țin telefonul întins în față, să pot vedea ora, în timp ce îmi spun (mă mint) că privirea mea e încețoșată doar pentru că tocmai m-am trezit. Îmi dau seama că, deși simt că e miezul nopții, datorită uimitoarelor mele jaluzele, este, de fapt, 7.28 dimineața. Oricine o fi simțit nevoia de a inventa alarma de ceas nu a cunoscut-o pe mama.

— Nu, sigur că nu, de ce aș fi în pat la șapte și jumătate, într-o dimineață de duminică?

— Nu ai vorbit cu fratele tău?

— Nu, de ce?

— Au stabilit data nunții! anunță ea triumfal.

Ce îi place mamei cel mai mult pe lumea asta, pe lângă tata, e să fie prima care anunță ceva. S-a irosit cu profesia de coafeză; ar fi trebuit să fie prezentator de știri de ultimă oră.

Iar acum, ca un alergător care tocmai a luat startul, mă pune la curent cu toate detaliile, în timp ce eu mă împleticesc spre bucătărie, în halat, să fac o cafea.

— Vai... super... hmm... da... fabulos... drăguț..., mormăi eu, printre liste cu aranjamente florale, amplasamente la masă, detalii despre locurile unde vor avea loc recepția și nunta.

— Am crezut că vor opta pentru un oficiu de stare civilă din Manchester, dar o vor face în Liverpool, de unde e Nathalie...

— Super, zic eu, auzind bolboroseala cafetierei pe aragaz și gândindu-mă că nu există pe lumea asta sunet mai plăcut.

Pun cafeaua în cană, apoi mă întorc spre frigider să iau lapte și observ lista cu sarcini de pe ușă. E acolo de când m-am mutat. Am ignorat-o cu religiozitate, dar acum are și un post-it portocaliu pe ea.

Nu e un magnet de frigider.

Zâmbesc. Edward poate fi foarte amuzant, uneori.

Între timp, mama tot nu și-a tras sufletul.

— ...nu vor o nuntă la biserică, deci măcar tatăl tău va fi mulțumit, el fiind ateu. A trebuit să îl trag după mine la altar...

Arthur își freacă botul de genunchii mei, așteptând mâncarea, așa că îmi fac de lucru hrănindu-l.

— ...au la dispoziție câteva luni, înainte de nașterea bebelușului, așa că va avea burta destul de mare până

atunci, deși, desigur, nu contează în ziua de azi, nu mai e ca pe vremea mea...

E cald afară, așa că stau pe balconul mic al dormitorului și îmi ridic fața spre soarele dimineții. Viața e atât de stranie! Cine ar fi crezut cu un an în urmă că voi fi din nou la Londra, singură și ascultând despre planurile de nuntă ale fratelui meu și ale logodnicei lui însărcinate, când eu ar fi trebuit să mă căsătoresc vara asta?

Și mai straniu este faptul că mă simt surprinzător de bine.

— Și crezi că o să vii cu cineva?

Îmi revin. Mama mă iscodește din nou.

— Nu prea m-am gândit la asta, încep eu, iar mintea mi-o ia înainte.

Aș putea să îl invit pe Johnny?

— Pentru că acum, dacă știi data, ai suficient timp să inviți pe cineva. Suntem abia în iunie, așa că există timp să facă pregătirile pentru călătorie, de exemplu, dacă trebuie să rezerve bilete de avion sau așa ceva...

— Ethan nu va veni, mamă.

Bum. Ca atunci când trântești ceva pe jos.

Pentru prima dată de când mi-a sunat telefonul, e liniște la celălalt capăt. Dar, de data asta, nu sunt chinuită de sentimentul acela de vină, pe care îl simt pentru că îi dezamăgesc pe toți. Acum, că Rich se căsătorește, pot fi, în sfârșit, sinceră. La urma urmei, tot va fi o nuntă în familie.

— Ei bine, mai sunt câteva luni, oamenii se mai răzgândesc, zice mama, după o clipă.

— Eu nu o să mă răzgândesc.

— Bine, mă rog, doar că niciodată nu ai spus...

Absența sentimentului de vină nu durează mult. Mama pare foarte dezamăgită. Iar acum mă simt

îngrozitor, pentru că i-am ruinat speranțele. Fusese atât de încântată când îi spusesem că mă mărit; le arătase tuturor prietenelor ei poza cu inelul meu.

— De fapt, am cunoscut pe cineva, îmi scapă deodată. Nu de mult, dar am avut câteva întâlniri.

Nu ar fi trebuit să menționez nimic. Adică, două întâlniri nu prea se pot numi relație, încă există timp ca totul să se ducă naibii. Însă...

— Ce veste bună, Nell! exclamă ea, atât surprinsă, cât și încântată, înveselindu-se imediat. Poate îl aduci pe el ca partener.

— Da, poate, zic și iau o gură de cafea.

Mă frige la limbă.

Dezbrăcată la patruzeci și ceva de ani

PREGĂTINDU-MĂ PENTRU A TREIA ÎNTÂLNIRE, DAU TOT ce pot. Nicio zonă țepoasă nu rămâne neceruită. Nicio porțiune de piele nu e lăsată nefrecată și nehidratată. Niciun centimetru de celulită nu e lăsat nemasat. (Se masează spre centru și în sensul acelor de ceasornic sau spre exterior și în sens invers acelor de ceasornic? Niciodată nu țin minte. Iar dacă o faci în sens greșit se înrăutățește?)

Fac atât de multe genuflexiuni și fandări, încât abia mai pot să mă dau jos de pe canapea, iar genunchii îmi cedează când urc scările. Ba chiar am o tentativă de yoga în bucătărie, dar decid că e mai bine să renunț, dacă vreau să fiu vie la a treia întâlnire. Încerc totuși lumânarea cu capul în jos, rezemată de frigider, pentru că vedetele fac să pară foarte ușoară mișcarea. Nu e. În plus, împart casa cu gazda mea și, întâmplător, intră când mă las în jos; aproape că îl pocnesc cu picioarele peste față.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că nu am leșinat la salonul de depilare.*
2. *Toate înregistrările cu exerciții, pe care chiar le fac, în loc să trec peste ele ronțăind chipsuri.*
3. *Mastercard. Cine a spus că sexul e gratis ar trebui să se uite pe extrasele mele de card.*
4. *Că nu i-am spart moaca lui Edward.*
5. *Exercițiile Kegel.*

A treia întâlnire

RĂPĂIT DE TOBE, VĂ ROG.

E vineri seara și îmi aranjez părul, înainte să plec la întâlnirea cu Johnny. Nu ne-am văzut de aproape două săptămâni. Sunt foarte nerăbdătoare să îl reîntâlnesc, însă și foarte agitată. S-o spun pe aia dreaptă: *doamnelor, a trecut ceva vreme.* În plus, acum sunt mai în vârstă decât atunci când l-am cunoscut pe Ethan. La vremea aceea eram de partea bună a celor patruzeci de ani și, credeți-mă, nu mă gândeam la necesitatea de a purta mâneci.

Nu știu ce s-a întâmplat. Când eram mult mai tânără, sexul nu era mare lucru, dar undeva de-a lungul drumului mi-am pierdut din încredere. Poate că are legătură cu inima frântă. Sau poate cu imaginea din oglindă, unde se văd ceva mai multe riduri. Sau doar îmbătrânești, pur și simplu, și devii vulnerabilă, conștientizând că, dacă într-adevăr e vorba despre cineva care îți place, chiar este mare lucru.

Am de gând să îl întreb pe Johnny dacă vrea să rămână peste noapte. Edward a plecat la familie, în afara orașului, așa că s-a ivit ocazia perfectă să avem apartamentul pentru noi. Lucru care m-a făcut să mă gândesc: trebuie să îmi găsesc un loc doar al meu. Deși urma să fie doar temporar, până mă repuneam pe picioare, au trecut șase luni de când m-am mutat în apartamentul lui Edward. Trebuie să încep să caut ceva mai de

durată, un loc unde să am intimitate. Adică, serios, am trecut de patruzeci de ani și locuiesc într-o cameră închiriată, în timp ce toate prietenele mele sunt căsătorite și la casele lor. Sărutul în fața ușii a fost amuzant prima dată, dar nu vreau să-mi fac un obicei din asta.

Totuși, acest aranjament s-a dovedit bun pentru amândoi. Edward abia dacă stă pe aici, doar câteva nopți în timpul săptămânii, iar chiria redusă, pentru că am grijă de Arthur, a fost extraordinară. Și Arthur la fel. Ceea ce a început ca un aranjament s-a transformat în mult mai mult, iar acum el este tovarășul meu permanent. Nu știu cum aș fi trecut de acest an fără el.

Cât despre mine și Edward, în cea mai mare parte a timpului ne înțelegem, deși avem urcușuri și coborâșuri, ca orice alt cuplu care locuiește împreună.

Dar nu o să mint. Sunt momente când mă înnebunește. De exemplu, când m-a tot bătut la cap în legătură cu reciclarea, cu stingerea luminilor sau cu tentativa mea de a-l omorî în baie. Și asta ca să nu mai menționez cearta legată de hârtia igienică, incident la care mă voi referi de acum înainte drept războiul hârtiei igienice.

— Erau două în plus în baie, iar acum au dispărut amândouă.

Se întâmpla săptămâna trecută, iar eu eram în bucătărie. Făceam o salată care încercam să fie sănătoasă (sperând să slăbesc un pic, înainte să mă dezbrac), când a apărut Edward și a tras primul glonț.

Am ridicat privirea de pe roșiile pe care le tăiam.

— Nu pot să cred că ții socoteala hârtiei igienice, am ripostat.

— Nu pot să cred că poți termina o rolă de hârtie într-o săptămână.

— Chiar te aștepți să îți explic?

— Ei bine, sunt doar curios. Ce faci cu toată hârtia aia igienică? Se consumă o cantitate exorbitantă, în fiecare săptămână. E un mister total.

— În esență, este diferența dată de biologie, i-am zis, nevenindu-mi să cred, iar apoi, pentru că tot se uita la mine nedumerit, am continuat. Voi scuturați, noi ștergem.

Însă, presupunând că asta îl va jena și că va tăcea, mă înșelasem.

— Și iei câte un pumn? Ai nevoie doar de câte o bucată, de fiecare dată.

— Nu, nu iau *câte un pumn.*

Flutur cuțitul în aer și mă întreb dacă să-l omor sau să îi spun despre cum se înfășoară în hârtie igienică tampoanele folosite, înainte să le pui în coș. De fapt, asta chiar ar putea să îl omoare. Probabil că s-ar îneca dacă aș rosti *produse sanitare.* Vai, oroare, șoc!

— Ei bine, în cazul ăsta, chiar dacă te duci la toaletă de cinci ori pe zi, înseamnă doar cinci bucăți de hârtie, iar în fiecare rolă sunt două sute patruzeci de bucăți, iar asta înseamnă patruzeci și opt de zile. E un calcul simplu.

Mă uit la el uimită. Nu doar de el, ci de situația mea. Cum s-a ajuns aici? Cum am ratat virajul care m-ar fi condus la viața de adult de succes, cu casă frumoasă, soț și conversații despre ce vacanță de vară fabuloasă să alegem, dar l-am luat, în schimb, pe cel care m-a purtat aici?

— Pe bune?! am strigat. Nu pot să cred că am discuția asta cu tine. Nu trebuie să dau socoteală pentru câtă hârtie igienică folosesc! La fel te comporți și cu soția ta?

Cel puțin a avut bunul simț să roșească, în momentul ăsta.

Totul m-a făcut să mă gândesc că am nevoie de un job mai bine plătit, pentru că din banii pe necrologuri nu-mi pot permite o locuință doar a mea, dar ce aș putea face? Nu am nici cea mai vagă idee. Tot citesc despre cum ar trebui „să ne urmăm pasiunile", însă nu prea pot să trăiesc din admirarea online a caselor din sudul Franței...

Serios acum... de fapt, chiar sunt serioasă. Mă gândesc la toate prietenele mele măritate. E mult mai ieftin să faci parte dintr-un cuplu. Îmi amintesc când locuiam cu Ethan, chiria și facturile erau înjumătățite, iar el n-a pomenit niciodată de hârtia igienică. Deși a făcut alte lucruri. Mai rele.

Dar asta e de domeniul trecutului.

Mă uit la imaginea mea din oglindă. După ce am petrecut o veșnicie chinuindu-mă cu părul, am hotărât să îl prind cu o clamă. Scot câteva șuvițe pe lângă urechi, apoi îmi iau jacheta și geanta, închid ușa și ies pe hol.

Aud o cheie în ușă și văd că apare Edward.

— Nu mă așteptam să vii în seara asta, îmi scapă, simțind o dezamăgire când intră pe ușă cu bicicleta pliată. E vineri.

— Am uitat ceva. A trebuit să mă întorc, zice el și își scoate casca. O să plec din nou în curând, este un tren la opt și jumătate.

Există totuși Dumnezeu.

— Ieși în oraș? mă întreabă când observă cum sunt îmbrăcată.

— Da, mă văd cu Johnny.

— O, asta e bine! zice el, dar expresia lui e la fel de impenetrabilă ca de obicei.

Mă rog, cu excepția momentelor în care vorbește despre hârtia igienică sau despre mediu. În timp ce intră în

bucătărie și începe să se fâțâie pe lângă Arthur, eu mă mai uit o dată în oglinda de pe hol. Chiar nu sunt sigură de părul meu. Mă joc cu el.

— Îți stă mai bine cu el lăsat liber.

În oglindă, îl văd pe Edward peste umăr, privindu-mă.

— Mulțumesc, îi zâmbesc, ignorând sugestia lui, dar îmi place mai mult așa.

Pare jenat.

— Bine, să ai o seară plăcută.

Îl mai mângâi o dată pe Arthur între urechi, îmi iau la revedere, apoi ies. Abia după cinci minute îmi dau jos agrafa și îmi las părul liber. Îl scutur peste umeri, fără să mă opresc din mers.

Dimineața de după

M-AM DISTRAT NOAPTEA TRECUTĂ.

Acum aștept lângă cafetieră, în timp ce-mi derulez în minte ultimele douăsprezece ore. Am flirtat. Am băut. Am râs în hohote. Am simțit fluturași și nici *urmă* de camaraderie. Johnny a avut bilete la un club de jazz, un spațiu întunecos, plăcut, unde am ascultat Ella Fitzgerald și am băut vin roșu.

În drum spre casă, am împărțit o pungă de chipsuri și o țigară. O țigară! Am renunțat la prostiile astea cu ani în urmă, odată ce am mai îmbătrânit și am devenit mai responsabilă, decizând că nu vreau să mor de vreo boală oribilă, atât cât îmi stă în putere, dar seara trecută mi s-a părut un gest totodată nesăbuit și fabulos.

Când Johnny mi-a mărturisit că și-a dorit să se culce cu mine încă de prima dată când m-a văzut și că acum era rândul lui să mă vadă dezbrăcată, am hotărât să fac ce se scrie în toate articolele acelea care te îndeamnă să trăiești clipa. Desigur, vinul roșu mi-a fost de ajutor. Dar m-am simțit ametită în alt fel. Nu m-am gândit la trecut și nici nu mi-am făcut griji pentru viitor, am fost doar complet absorbită de prezent.

Psihologii spun că „te contopești". Eu îi spun trezindu-mă dezbrăcată cu Johnny, fără să mă simt invizibilă, neliniștită ori îngreunată de vreun bagaj emoțional, ci

încercându-mă din nou acea senzație ca la optsprezece ani. Adevărul e că nu am defilat prin cameră cu toate luminile aprinse, dar pentru asta există lumânări parfumate, nu?

Iar el a rămas peste noapte.

Deschid dulapul și iau două căni. L-am simțit încă adormit și am venit în bucătărie, să fac cafea. Și, desigur, am trecut prin baie, să mă împrospătez. Întind un pic cu degetul luciul de buze și îmi zâmbesc. Apoi îl văd pe Arthur studiindu-mă din coșul lui. E obișnuit să îmi târșâi picioarele dimineața, ca un zombi, în halatul meu plin cu fulgi de ovăz pe el.

— Mă așteaptă un bărbat sus, ce zici de asta? îi șoptesc și mă aplec să îi mângâi urechile.

Mă opresc doar când se aude cafeaua bolborosind. O torn în căni, adaug lapte și mă îndrept spre scări. Pe la jumătatea drumului, aud ușa dormitorului meu și îl văd pe Johnny în boxeri.

— Hei, credeam că dormi!

— Aveam nevoie la baie.

Zâmbesc.

— Ei bine, știi unde e.

Când ajung la palier, Johnny pune mâna pe clanță.

— Cred că e cineva înăuntru...

Nici nu am timp să percep cuvintele, înainte ca ușa să se deschidă și să apară Edward, în boxeri. Ne întâlnim toți pe palier. Doi bărbați în boxeri și o femeie într-un tricou nu suficient de lung. Pare o comedie romantică.

Nu e.

E *penibil.*

— Edward! Nu știam că ai fost aici noaptea trecută!

Am înlemnit pe palier, cu cele două căni în mâini, dar cu mintea galopând. A fost aici? Tot timpul?

— S-a petrecut un accident, iar trenurile au avut întârzieri mari, așa că am decis să iau un tren devreme în dimineața asta.

Ne uităm unii la alții, iar eu îmi doresc să mă înghită pământul. Este FOARTE ciudat.

— Edward, el e Johnny..., fac eu prezentările, în grabă, în vreme ce simt cum cănile mă ard la mâini. Johnny, el e Edward, colegul meu de apartament.

Nu pot să zic gazdă. Pur și simplu, nu pot. Coleg de apartament sună mai bine. Mai normal. Futu-i! Nimic din toate astea nu e normal.

— Salut, prietene!

Pe jumătate dezbrăcat, doar în boxeri, Johnny e imperturbabil.

— Salut!

Pe jumătate dezbrăcat, doar în boxeri, Edward întinde mâna, să o strângă pe a lui Johnny. E absolut suprarealist episodul ăsta. Și umilitor.

— Edward e căsătorit și locuiește la țară, cu soția și cei doi băieți gemeni, trăncănesc eu și, în sfârșit, îi dau lui Johnny cafeaua.

— Ei bine, cineva trebuie să o facă și pe-asta, glumește Johnny.

— Poftim? se încruntă Edward.

— Să locuiască la țară, râde el. Glumesc, sunt sigur că e frumos.

— Da, este.

Expresia lui Edward rămâne impenetrabilă.

— Eu sunt de la țară, intervin, deși nimeni nu mă mai ascultă.

— Mă rog, Richmond nu prea e oraș, continuă Edward, iar bărbia începe să-i tresară.

Rahat!

— Johnny e antrenor de tenis. Edward s-a ocupat și el cu asta.

Ura, am găsit o legătură!

Greșit. Am găsit o competiție. Se cântăresc unul pe altul, precum adversarii.

— Ei bine, eu trebuie să plec.

Și tocmai când cred că o să înceapă să se certe, Edward se întoarce în baie și închide ușa.

Când se aude zăvorul, eu și Johnny ne retragem în dormitorul meu, înapoi în pat. Însă îmi făcusem inutil griji pentru reacția lui Johnny, întrucât el găsește amuzantă toată povestea.

— I-ai văzut mutra? râde el și mă trage sub plapumă. Să-i spună cineva că trebuie să se destindă și el!

— Șșșș! E un tip în regulă.

Am impresia că nu sunt loială, vorbindu-l pe Edward pe la spate, și mă simt neobișnuit de protectoare față de el. Este în regulă ca eu să mormăi la adresa lui, dar alții nu au voie. La fel cum e cu familia.

— Nu-ți face griji, nu o să fac mult zgomot! zâmbește Johnny și mă sărută.

Apoi trage plapuma peste capetele noastre și...

În fine, să ne oprim aici.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Curentul care susține beneficiile de a trăi în prezent, deși nu sunt convinsă că includeau aici și să te culci cu cel cu care ieși în oraș.*
2. *Lumina lumânărilor, care e foarte măgulitoare.*
3. *Întoarcerea libidoului meu pierdut.*
4. *Senzația că lucrurile revin pe făgaș pentru mine și că, în sfârșit, ceva merge bine.*
5. *Plapuma mea groasă, care înăbușă zgomotele.*

Mesaj de grup pe WhatsApp, de la Max

Minunatul nostru fiu Tom s-a născut azi-dimineață la 8.05, cântărind 3,41 kilograme. Mama și bebelușul se simt bine. Tatăl e programat la vasectomie.

IULIE

#throw~~back~~upthursday[1]

[1] Joc de cuvinte între *Throwback Thursday* și *throw up Thursday*. *Throwback Thursday* este un trend pe rețelele de socializare (Instagram, Twitter, Facebook) care se poate traduce ca: „joia întoarcerii în trecut". Obiceiul constă în postarea, în zilele de joi, folosind acest hașstag, a unei fotografii care adeseori induce nostalgia. *Throw up* („a vomita") *Thursday* se poate traduce ca: „joia de vomă" (n. red.).

Vacanța de vară

SE PARE CĂ VARA, ALĂTURI DE CRĂCIUN, E MENITĂ să ne reamintească nouă, celor care am rămas pe dinafară, „cum ar trebui să arate viața". În timp ce toți prietenii mei căsătoriți se pregătesc să decoleze spre vreun loc cald și însorit sau să se îndrepte spre căsuțele lor de la mare, pentru vacanța de vară, eu nu am niciun plan.

— Plecăm la Bordeaux săptămâna viitoare, abia aștept! zice Holly, după ce, luni după-amiază, o aduc pe Olivia acasă de la școala Montessori.

M-a sunat mai devreme un pic panicată, pentru că programul obișnuit al copiilor se schimbase, și m-a întrebat dacă există vreo șansă să îi fac un imens serviciu și să o iau pe Olivia. Desigur că am putut. Dacă să lucrezi pe cont propriu folosește la ceva, atunci acel ceva este că poți să fii al patrulea serviciu de urgență. Așa că am lăsat baltă totul și am străbătut jumătate de Londra cu metroul, cu sirena mea imaginară pornită.

— E prima dată când eu și Adam plecăm singuri, de când s-a născut Olivia, iar Dordogne se spune că e un loc minunat, poți să mergi cu caiacul pe lângă toate castelele...

— Sună grozav!

— Adam a vrut o vacanță la plajă, dar, mă știi, eu nu sunt genul.

— Mă duc eu să stau pe plajă cu Adam, glumesc eu. Aici se pare că o să plouă toată săptămâna viitoare.

Râde.

— Și tu? Ai făcut vreo rezervare?

— Nu, zic eu. Deocamdată, adaug apoi.

Încă sunt încântată după noaptea petrecută de Johnny la mine și, mă rog, nu se știe niciodată. Nu vreau să mă grăbesc, dar, dacă lucrurile continuă la fel, nu e imposibil să mergem undeva împreună. Câteva zile. Poate.

— Fiona zicea că ieși cu cineva?

O văzusem pe Fiona în weekend, când mă oferisem să o duc pe Izzy la o petrecere, după ce la ziua întrecerii o dădusem în bară complet cu îndatoririle mele de nașă. A fost prima dată când ne-am întâlnit de atunci și, pe lângă faptul că Fiona a întrebat ce îmi face ochiul, iar eu m-am interesat ce îi face glezna, nu am pomenit de nimic altceva. Din afară, ai fi zis că totul era normal, dar din interior se vedea clar că nu este.

În mod normal, am fi râs până ne-ar fi durut coastele de plonjarea mea cu fața în pământ pe teren și l-am fi bârfit pe tăticul celebru pe care îl zăriserăm lângă tombolă. În mod normal, nu am fi avut o conversație încordată despre viitoarea ei vacanță într-o vilă închiriată de pe o insulă grecească, împreună cu Annabel și familia ei, în timp ce se uita la niște mostre de draperii nou-aduse.

Totuși, după aceea, am petrecut după-amiaza cu Izzy, ceea ce, pentru mine, se numără întotdeauna printre activitățile preferate. Sunt sigură că sunt părtinitoare, dar chiar e cea mai bună fetiță din lume. A pălăvrăgit veselă, în vreme ce ne îndreptam spre petrecere, ținându-ne de mână, deși, odată ajunse acolo, a devenit ciudat de tăcută. Cred că a fost din vina clovnului, care, sincer, până și mie mi s-a părut înfricoșător.

Mai târziu, am vorbit cu el; îl chema Chris și era actor. Chris era nerăbdător să îmi spună că îl jucase pe

Shakespeare la Old Vic și că făcea asta doar temporar, până învăța meserie. Probabil că îl recunoscusem din rolul lui recent ca victimă a accidentului de mașină dintr-o anumită dramă TV despre medici? Aoleu, nu îl recunoscusem! Nici măcar când și-a dat jos peruca roșcată cu bucle și nasul și se prefăcuse mort, cu limba scoasă.

— Ei bine, suntem la început, îi răspund precaut lui Holly, nu vreau să cobesc.

— E minunat, Nell!

Pare sincer bucuroasă pentru mine.

— Dar nu cobești! Orice bărbat ar fi norocos să te aibă. Ethan a fost un idiot.

Știu că încearcă să fie drăguță, dar faptul că îl numește pe Ethan idiot nu mă face să mă simt mai bine, ci doar să mă îndoiesc de rațiunea mea.

— Ar trebui să plec... Mă duc să îl văd pe noul bebeluș al lui Max și al lui Michelle. Îți doresc o vacanță extraordinară în Dordogne!

— Transmite-le dragostea mea! zice Holly și mă îmbrățișează. Ține-mă la curent cu tot și, încă o dată, îți mulțumesc foarte mult pentru azi. M-ai salvat!

Tom e micuț și perfect și mi-e teamă să nu îl frâng.

— Nu fi prostuță! râde Michelle. Dacă Max nu a reușit să-i frângă pe copiii noștri până acum, sunt sigură că o să te descurci și tu.

Încearcă să mi-l pună în brațe, dar mă dau într-o parte și mă așez pe scaunul din partea opusă.

— Nu, serios, o să-l scap.

— Am încercat și eu scuza asta la schimbarea scutecelor, glumește Max, aducând căni cu ceai și întinzându-mi una. N-a funcționat.

— Deci, cum e?

— Extenuant, zic amândoi deodată, apoi se uită unul la altul și izbucnesc în râs.

— Mă întorc la lucru săptămâna asta, așa că vine mama lui Michelle, să ne ajute câteva săptămâni.

— Asta e bine.

— Apoi, în august, mergem în Cornwall, adaugă Michelle.

— Plecați în vacanță?

N-am intenționat să sune acuzator, dar până și Max și Michelle, cu un nou-născut și trei copii sub zece ani, reușesc să plece? Mi-e și mai milă de mine.

— Da, am închiriat o casă drăguță pe plajă, copiii o s-o adore.

Moment în care copiii își fac apariția în sufragerie, bombardându-l pe noul lor frățior și pe mine cu îmbrățișări, pupici și noroi sclipicios, iar eu evadez. Dar nu înainte să mă ofer să stau cu copiii oricând au nevoie, desigur.

Sincer, am fost prea preocupată de noua mea relație cu Johnny, încât să îmi pese că toată lumea, în afară de mine, se duce în vacanță. Sâmbătă, după ce a plecat, Johnny mi-a trimis un mesaj prin care îmi zicea cât de bine s-a simțit în seara dinainte, iar eu i-am răspuns cu „și eu". Chiar e uimitor cât de tânără și energică te poate face să te simți o nouă poveste de dragoste. Parcă lumea se deschide și, în loc să vezi uși închise și drumuri înfundate, vezi drumuri care te entuziasmează și posibilități.

Înregistrând însă podcastul de săptămâna aceasta, m-am simțit puțin vinovată. De parcă m-aș trăda și, cumva, aș da greș. Chiar și acum aud în minte protestele ascultătorilor mei (cel mai probabil inexistenți), care-mi spun că nu am nevoie de un bărbat ca să mă simt

împlinită și că ar trebui să fiu fericită doar cu mine. Dar ideea e că am trecut de patruzeci de ani. Am dovedit că pot supraviețui fără o relație. Și, nu, nu am nevoie de un bărbat. Dar am o nevoie fundamentală de dragoste. Cred că toți o avem, nu-i așa?

Și, dacă tot veni vorba, nu m-ar deranja nici o vacanță de vară.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Butonul de silențios, să nu fie nevoie să văd pozele de vacanță ale tuturor, cu soare și cer senin nesfârșit, în timp ce ascult ploaia care îmi bate în geam.*
2. *Clovnul Chris, pentru că mi-a amintit că situația altora e mai rea în privința jobului.*
3. *Cricket, care nu pleacă nici ea în vacanță și îmi scrie un mesaj plănuind să ne întâlnim în weekend.*
4. *Cei paisprezece oameni care mi-au descărcat podcastul. PAISPREZECE ASCULTĂTORI REALI!*

Mesaj citit

ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ AM PETRECUT-O LUCRÂND LA un nou necrolog, înregistrând un nou episod din *Confesiuni* și căutând online apartamente de închiriat. Și conștientizând că, dacă oamenii celebri nu încep să cadă ca muștele, iar Sadiq nu îmi va da câte un necrolog pe zi, în loc de trei pe săptămână, nu o să-mi pot permite prea curând o locuință a mea. Chiar și garsonierele foarte mici sunt peste bugetul meu.

Încerc să-mi extind aria căutărilor, dar să te muți în suburbii când ești căsătorit și cu familie este un pic diferit decât atunci când ești singur. Cel puțin la Londra nu ești arătată cu degetul: „Mami, uite, o doamnă fără cărucior și fără o mașină 4x4."

Glumesc. Nu sunt chiar singură. Acum, *mă văd* cu cineva. Doar că nu l-am văzut concret săptămâna asta. Și nici nu am avut vreo veste de la el. Ultima dată când am vorbit cu Johnny pe WhatsApp a fost weekendul trecut; mi-a spus atunci că va fi foarte ocupat în următoarele câteva săptămâni, fiind turneul de la Wimbledon. Se pare că turneul îi inspiră pe mulți dintre clienții lui să-și revigoreze servele și are multe solicitări de antrenament.

Dar, cu siguranță, chiar și atunci când ești ocupat, să trimiți un mesaj îți ia doar un minut. Un emoji chiar mai puțin. Două secunde, de fapt. Am cronometrat,

când i-am trimis unul, zilele trecute. Și știu că l-a citit, pentru că a fost bifat cu albastru. Mai țineți minte cum era când nu știai sigur dacă cineva a primit mesajul tău? Sau când putea să pretindă că nu l-a citit? Acum e altfel. De pildă, în timp ce sunt la plimbare cu Arthur, pot trimite un scurt mesaj, nu ceva important – chiar nu vreau să par prea nerăbdătoare, totuși m-am culcat cu el, iar înainte de asta ne conversam mult pe WhatsApp –, și să văd că mesajul a fost citit, ceea ce mă face să aștept un răspuns. Și nimic.

Urăsc afurisitele alea de bife albastre.

Partener-fantomă

— POFTIM?

— Am zis că se pare că ai avut un partener-fantomă.

E duminică după-amiază și stau pe o bancă în Holland Park, cu Cricket, bucurându-ne de vremea caldă și admirând florile, în timp ce îi mărturisesc că nu am mai auzit de Johnny de mai bine de o săptămână și că e foarte ciudat.

— Partener-fantomă? mă întorc și mă uit la ea.

— Da, e atunci când cineva cu care ieși dispare, pur și simplu, din viața ta, fără vreo explicație și fără să te mai caute.

— Da, știu ce este.

Nu îmi dau seama dacă ar trebui să fiu mai șocată că ea cunoaște termenul sau că tocmai mi-am dat seama că asta a făcut Johnny.

— Vorbeau despre asta la o emisiune, zilele trecute.

— Nu-mi vine să cred!

— Mă rog, nu prea mă uit la televizor ziua – Monty ar fi oripilat, dacă ar ști –, dar uneori îmi place să se audă ceva în fundal...

— Nu, nu asta. Faptul că Johnny mi-a făcut așa ceva.

— Vai, nu am vrut să insinuez că asta *a făcut*, ci doar că așa *pare*..., îndrugă Cricket, îngrijorată că a luat-o gura pe dinainte și că m-a supărat.

— Nu, ai dreptate.

— *Da?*

— Da, aprob eu, amintirile din ultima săptămână invadându-mi mintea.

Conștientizez acum că nu poate fi vorba că este prea ocupat să antreneze, iar faptul că mi-a citit mesajele, dar nu m-a contactat, nu este ciudat sau neobișnuit; este ceva intenționat. Brusc, mă simt complet tâmpită.

— Ei bine, ce om de căcat! explodează Cricket.

Revin în prezent.

— Scuză-mi limbajul, dar chiar e.

Sentimente de șoc, jignire, dezamăgire și respingere vin spre mine din toate direcțiile. Mă înțeapă ochii. Nu pot să cred. Sunt atât de proastă! Mă înfurii, dar tot îmi vine să plâng.

— Ai dreptate, este, aprob eu, în cele din urmă.

Apoi râd – nu doar pentru că așa fac eu în momentele de criză sau pentru că tot nu îmi vine să cred, ci pentru că în viață sunt doar câțiva oameni care te pot face mereu să râzi, chiar și atunci când simți că nu ai de ce, iar eu sunt norocoasă că stau lângă unul dintre ei.

Și *chiar* nu vreau să plâng.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *O văduvă de optzeci și ceva de ani, care înjură ca un marinar și care nu încetează să mă surprindă.*
2. *Profilul lui Johnny, la care nu m-am sinchisit să mă uit până acum, unde spune că vrea să iasă doar cu femei de până în treizeci și cinci de ani. Treizeci și cinci! El e cu cinci ani mai în vârstă ca mine! Nu e de mirare că niciodată n-a apărut în rezultatele căutărilor mele și nici ca persoană sugerată cu care să mă potrivesc. Mă simt enervată, și indignată, și un pic idioată, până când văd poza lui alb-negru, care a fost făcută acum*

douăzeci de ani, mă uit la selfie-urile lui jenante în oglinda din baie și citesc restul profilului său scris cu greșeli de ortografie; atunci îmi dau seama că, dacă e vreun idiot pe-aici, atunci el este acela.

3. *Că nu există nicio tensiune între mine și Cricket, în urma scrisorii, despre care ea nu a mai pomenit nimic; la fel am făcut și eu, deoarece, evident, nu vrea să vorbească despre asta.*
4. *Rezerva mea de gin tonic (probabil, tot mai redusă, din moment ce deja am asta implicit pe lista de recunoștințe).*
5. *Că încă mai am paisprezece ascultători ai podcastului, plus încă patru, acum! Nu pot să cred că am ajuns la optsprezece!*

Vinovată, recunosc

PESTE CÂTEVA ZILE, EU ȘI EDWARD AM AVUT ÎNCĂ una dintre certurile noastre „conjugale". De data asta, din cauza tăvii pentru cuburi de gheață.

— Ce e asta? a întrebat el, venind de la lucru miercuri seara și arătând teatral spre tava pentru cuburi de gheață din sertarul frigiderului, precum Hercule Poirot când găsește arma crimei.

— O tavă pentru cuburi de gheață, i-am răspuns.

— O tavă pentru cuburi de gheață goală!

Rahat!

— Crezi că se umple singură?

Nu, desigur că nu cred asta. Doar că fuseseră câteva zile dificile, iar când am folosit ultimele cuburi de gheață, pentru ginul meu tonic, să umplu tava de la filtrul de apă (la care mereu trebuie să aștepți parcă o veșnicie, până filtrează picătură cu picătură) și să o balansez până la sertarul frigiderului fusese ultimul lucru la care mă gândisem.

Bineînțeles că nu i-am spus nimic din toate astea lui Edward. El e unul dintre acei oameni pentru care umplerea tăvii pentru cuburi de gheață e o datorie de la care nu trebuie să te eschivezi. El nici n-ar *visa* să fie atât de neglijent, încât să bage înapoi în frigider o tavă pentru cuburi de gheață goală, indiferent ce altceva s-ar întâmpla. El face totul așa cum ar trebui făcut, fie că sunt lucruri mărunte din viață, fie lucruri importante.

A crescut, s-a căsătorit, a cumpărat o casă, a avut copii; nu a ratat niciun pas.

De aceea, Edward nu s-a trezit la patruzeci și ceva de ani cu o viață haotică. El nu are un partener-fantomă și nu se întreabă de ce relația nu a funcționat, nu bea gin tonic direct din doză, pentru că nu mai sunt cuburi de gheață, întrucât o idioată inutilă nu a umplut tava.

— Ai dreptate. Sunt o persoană îngrozitoare.

— Mulțumesc, dar nu aș spune că ești o persoană îngrozitoare.

— Sunt. Dacă aș fi umplut tava de cuburi de gheață, viața mea nu ar fi în rahatul în care e acum.

Edward a părut ușor alarmat de subita întorsătură a lucrurilor. Într-o clipă vorbea despre tava pentru cuburi de gheață, iar în următoarea eu vorbeam despre emoții.

— Mă rog, nu știu cum ai ajuns la concluzia asta...

Corpul i s-a încordat, de parcă s-ar pregăti pentru ceva.

— Tava aia e o metaforă pentru viața mea. Ce credeam că o să se întâmple când o să rămân fără cuburi de gheață? Ăă? ĂĂ?

Supărată din cauza lui Johnny și, după ce în ultimele săptămâni îmi reprimasem furia, emoțiile mele au găsit o supapă, așa încât, brusc, am izbucnit în lacrimi.

Bietul Edward!

— Dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut. Un gin tonic adevărat, nu porcăria aia din dozele pe care le tot găsesc la coșul de reciclare...

— Dar nu avem cuburi de gheață, am bocit eu.

— Au la pub, a anunțat el, zâmbind amabil.

Așadar, acum suntem aici, în pub, și e un pic ciudat, având în vedere că este gazda mea. Niciodată nu am ieșit din casă împreună și e neobișnuit să îl văd într-un

mediu care nu include cuptorul cu microunde sau frigiderul. Ca atunci când, în California, l-am văzut pe unul dintre actorii mei preferați de la Hollywood la raionul de paste de la Whole Foods. A fost atât de bizar! Îl văzusem doar pe ecran, arătând superb, și iată-l acolo, într-un trening ponosit, cu un borcan de sos organic.

— Nu eram sigur ce gin îți place, dar am luat Hendrick's, zice el, întorcându-se la masă cu două pahare. Sper că e în regulă.

— Mulțumesc.

Iau o înghițitură; este foarte tare, iar eu nu am mâncat nimic. Mai iau una.

— Sper că se ridică la înălțimea standardelor tale.

Face o încercare de a glumi, dar, de data asta, nu reușesc nici măcar să zâmbesc.

— O, nu sunt mofturoasă!

Edward se foiește pe scaun și imediat mă simt vinovată. Îi datorez cel puțin o explicație.

— Am avut un partener-fantomă, izbucnesc.

— Un ce?

Oftez în pahar.

— Johnny. Tipul cu care ieșeam. A dispărut.

— În sensul că e dat dispărut? întreabă Edward, vizibil îngrijorat.

— În sensul că n-am mai primit niciun semn de la el de aproape două săptămâni și nici nu o să primesc.

Înțep un cub de gheață cu paiul.

— Cred că putem spune că am fost părăsită, Edward.

Pare îndoios.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Și mă tot întreb dacă am spus ceva ce nu trebuia, sau dacă am fost prea nerăbdătoare, sau dacă m-am culcat cu el prea repede.

Vizavi de mine, fața lui Edward rămâne impasibilă, dar acum îi tresare discret bărbia.

— Care naiba e problema mea în relații? Știi, înainte să mă mut la tine, am locuit cinci ani cu logodnicul meu. Și uite cum s-a terminat totul!

M-am pornit pe mărturisiri, iar băutura mi-am sorbit-o deja! Edward nu zice nimic, doar se oferă să îmi mai ia un gin. Nu refuz. În timp ce se duce la bar, mă gândesc la Ethan. Nu pot compara ce s-a întâmplat între noi cu situația de acum cu Johnny. L-am iubit pe Ethan. Am fost complet îndrăgostită de Ethan. Am avut o viață împreună. Am crezut că avem un viitor împreună. Am fost devastată când s-a terminat. Johnny a fost o distragere de la toate astea. Era arătos, și fermecător, și distractiv, dar acum, că am avut ceva timp să mă distanțez, mi-am dat seama că niciodată nu am purtat cu el o discuție adevărată, niciodată nu ne-am dezvăluit cu adevărat personalitatea. A fost doar despre flirt, rosé și sex. Și a fost distractiv atât cât a ținut.

Edward se întoarce cu încă un gin tonic și câteva pungi de chipsuri. Un bărbat pe placul inimii mele! Mă arunc pe ele flămândă.

— Doar mi-a plăcut de el, asta e tot, și am crezut că și el mă place, ridic eu din umeri și deschid punga de chipsuri cu cașcaval și ceapă.

— Sunt sigur că te-a plăcut. Dar bărbații ca Jonathan McCreary se plac mult mai mult pe ei înșiși.

Mă opresc cu gura plină.

— Jonathan McCreary? Stai așa, ăsta e... Johnny? *Îl cunoști?*

Edward aprobă.

— Știu de el. Niciodată nu am fost prezentați oficial, până recent...

Face aluzie la acel moment ciudat de pe palier și simt că îmi crapă obrazul de rușine.

— Dar am stat în zonă suficient de mult să știu de reputația lui.

— *Reputația* lui?

Mă uit la Edward, căutând un răspuns, dar nu vine niciunul.

— *Ce* reputație?

— Să spunem doar că îi plac femeile.

— De ce nu m-ai avertizat?

— Ei bine, părea un pic prea târziu pentru asta...

Ne uităm unul la altul și, de data asta, nu mă pot abține să nu zâmbesc. E atât de rău, că e comic. În plus, ginul chiar mă ajută. Edward deschide punga de chipsuri cu sare și oțet și îmi oferă și mie.

— În final, ce mă afectează cel mai mult este sentimentul ăsta de a fi respinsă, de fapt, continui eu, luând un chips și oferindu-i în schimb unul cu cașcaval și ceapă. Ai fost respins vreodată? Pariez că nu.

— Am avut partea mea de respingeri.

— Când?

— Ei bine, nu am intrat la Oxford.

Dau ochii peste cap.

— Credeam că o să-mi spui despre vreo fată!

— O, a fost mult mai rău decât orice fată. Tata a fost îngrozitor de dezamăgit. El fusese la Christ Church și se aștepta să fac la fel, iar apoi să îl urmez în domeniul bancar și să devin CEO sau președintele vreunei instituții financiare importante.

— Și ce s-a întâmplat?

— M-am dus la Bristol și mi-am înființat propria companie de software.

— Asta e bine, nu?

— Nu pentru tata. Trei generații de Lewis au lucrat în domeniul bancar.

Îl privesc pe Edward cum face pauză și ia o gură mare de gin tonic. Pentru oricine, el are o carieră de succes, dar se pare că nu și pentru tatăl lui.

— Și mama ta? întreb, amintindu-mi cum Cricket spunea că e important să nu te temi să vorbești despre cei dragi care au murit. Ea ce ar fi vrut pentru tine?

— Să fiu fericit, zice el, fără să stea pe gânduri. Să fac ce îmi place. Să îmi urmez pasiunea.

— Și așa ai făcut! Deși nu știu cum poate fi cineva pasionat de software, glumesc eu și mă strâmb.

— Ah, aici se înșală multă lume în ceea ce privește tehnologiile software, răspunde el amabil. Munca mea e concentrată pe mediu, pe crearea și dezvoltarea de softuri care oferă soluții pentru energia regenerabilă. Provocările globale de azi au nevoie de tehnologii noi, iar noi suntem avangardiști și oferim softurile care vor permite asta, așa că este incredibil de interesant.

M-a pierdut la „soluții pentru energia regenerabilă". Am băut prea mult gin tonic și, sincer, nu prea am habar despre ce vorbește. Dar, văzând cât de pasionat este de ceea ce face, îmi dau seama că în câteva privințe îl evaluasem greșit pe Edward.

Iar acum am mai terminat un pahar.

— La fel? întreb și mă și ridic, clătinându-mă. E rândul meu.

— La fel, zâmbește el. Și mai adu chipsuri.

Straniu cum evoluează lucrurile, nu-i așa? Eram atât de supărată mai devreme, iar acum, poftim, sunt chiar veselă!

— Și chipsuri, aprob și mimez un salut milităresc, înainte să mă îndrept spre bar.

Throwback Up Thursday

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Găleata de lângă patul meu.*
2. *Că lucrez pe cont propriu și nu trebuie decât să mă deplasez de la pat la birou.*
3. *Laptopul meu, în caz că nu reușesc nici asta.*
4. *Pâinea arsă și paracetamol.*
5. *Edward, care mă sună de la birou, să vadă dacă sunt bine și să-mi spună că în frigider am suc de portocale proaspăt și supă de roșii, că el mi-a pus găleata lângă pat și că nu trebuie să-mi fac griji pentru Arthur, întrucât a plătit pe cineva să-l plimbe, așa încât eu pot să mă odihnesc.*
6. *Că există oameni buni pe lumea asta.*

Secrete și minciuni

AȘADAR, AM DECIS: TREC LA UN STIL DE VIAȚĂ sănătos. Am jurat că o să schimb ceva anul ăsta, dar deja este iulie și sunt tot singură, falită și supraviețuiesc cu chipsuri și alcool. E vorba despre legătura aceea dintre minte și trup! Cum pot să sper la un nou început și la un nou eu, când n-am mâncat nici măcar un avocado pasat, cu pâine de secară? Trebuie să mă las de zahăr, să stau departe de alcool, să evit carbohidrații și să mănânc alimente sănătoase și nutritive, cu multe grăunțe cultivate încă din vechime și chestii fermentate.

Nimeni n-a zis că alimentația sănătoasă trebuie să fie distractivă. În toate cărțile alea de bucate ale celebrităților pare distractiv. Totul se întâmplă în bucătării albe și frumoase, cu părul despletit și cu machiaj. Dar nu este prea credibil. Am trăit cu un *chef* care făcea lucruri uimitoare din tofu, dar nimeni nu era mai rău ca Ethan când venea vorba despre *junk food*. S-ar fi luptat cu tine pentru ultima felie de pizza.

În fine, am petrecut ultima săptămână consumând sucuri verzi și salate. Și niciodată n-am fost atât de sănătoasă sau de falită. Serios, ați văzut vreodată cât costă un *smoothie* ambalat într-o sticlă de sticlă? Pentru că, desigur, nu pot cumpăra plastic. Altfel, având grijă de sănătatea mea, distrug sănătatea tuturor vietăților din ocean, ceea ce pare oarecum ciudat.

— Cu ce vă servesc?

Stau la rând la *smoothie*-uri și mă uit pe panoul cu produse.

— Puteți să îmi spuneți, vă rog, ce înseamnă Detox verde?

Ca să mă țin de stilul de viață sănătos, săptămâna asta mi-am făcut programări la medic și la dentist, pentru consulturile anuale, și tocmai am terminat cu stomatologul, al cărui cabinet e chiar după colț, aproape de magazinul de alimente sănătoase.

— Da, conține kale, spanac, broccoli, țelină și măr, explică, voios, bărbosul de la bar.

— Super, așa vreau! Dar fără măr, mulțumesc.

Mereu încearcă să strecoare printre ele măr, dar știu că o fac pentru că mărul este ieftin și e un fel de a dilua toate chestiile alea bune și scumpe. Un pic este în regulă, însă, dacă nu ești atent, sfârșești prin a plăti zece lire pentru ceva ce, practic, e suc de mere. Așa că eu mereu le refuz. Ceea ce înseamnă că sucul meu are întotdeauna un gust absolut revoltător, dar cel puțin știu că e sănătos.

— Poftim!

— Mulțumesc.

Iau o înghițitură cu paiul din hârtie și mă strâmb. Pornesc pe bulevard, uitându-mă la vitrinele diverselor magazine de modă și întrebându-mă cum o fi să îți poți permite toate hainele alea scumpe. Imaginați-vă, să intri și să nici nu trebuiască să te uiți la prețuri.

Vezica mea are un spasm și mă scoate din visare. Sucul ăsta verde trece direct prin tine. Zăresc un pub la colț, mă grăbesc să intru și mă duc direct la toaletă. Abia când ies zăresc într-un colț o siluetă care bea dintr-o halbă. Stai așa, *ăla e*...

— Max?

Când își aude numele, ridică privirea.

— Tu ești! Mi s-a părut că te recunosc.

— O... bună, Nell!

Pare surprins să mă vadă.

— Ce faci aici?

— Aș putea să te întreb același lucru, zâmbesc și îl pup pe obraz. N-ar trebui să fii la birou?

— Ora prânzului, zice el, în timp ce mă așez pe locul din fața lui.

Fac semn spre ceasul de pe perete, care arată că e trei după-amiază.

— Ai prânzuri lungi, zâmbesc eu, face parte din promovarea ta?

Apoi, observ că are ochii cam roșii. Simt un impuls de îngrijorare.

— Hei, e totul în regulă?

Cobor vocea.

— Nu e vorba despre Tom, nu?

— Nu, adică, da, totul e în regulă. Tom e bine. E excelent.

Mă destind, dar numai pentru o clipă.

— E vorba despre promovarea mea.

Deci, ceva este în neregulă.

— Ce e cu promovarea ta? întreb și, pentru că nu primesc răspuns, mă văd nevoită să insist. Ce se întâmplă, prea multă presiune?

— Nu am primit-o, mă întrerupe el.

— Poftim?

— Nu am primit promovarea. A primit-o un coleg. E cu cincisprezece ani mai tânăr ca mine și nu are nici pe departe experiența mea, dar...

Ridică din umeri.

— Dar de ce? Nu înțeleg. Era o recompensă pentru toată munca ta de anul trecut. Meritai promovarea aia!

Însă Max nu răspunde. Nici măcar nu se uită în ochii mei. Doar dă pe gât restul berii.

— Stai așa... Michelle știe despre asta?

Continuă să țină halba goală și să se uite la ea.

— Max, trebuie să îi spui! Bun, nu ai obținut promovarea, ce dacă? Nu contează, ești prea dur cu tine! îl liniștesc, atingându-i, înțelegător, brațul.

— Nu, nu sunt.

În cele din urmă, se uită la mine și îmi întâlnește privirea.

— Când nu am obținut promovarea, s-au făcut unele restructurări în companie..., rostește, apoi vocea i se stinge și scutură din cap. Nu mai era nevoie de postul meu.

Mă uit la el, încercând să înțeleg.

— Vrei să spui că...

— Am fost... concediat.

Max pare atât de afectat, încât nici nu știu cum să răspund.

— Când s-a întâmplat asta? reușesc să zic, încercând să-mi ascund șocul.

— Acum câteva săptămâni.

Deodată, îmi dau seama că, probabil, a fost aici toată ziua. În fiecare zi. De săptămâni.

— Dar nu pot face asta...

— Pot și chiar au făcut-o.

Istovit, Max își freacă fața cu podul palmelor.

— Sunt liber-profesionist. Aveam contracte cu ei. Nu trebuie să îmi dea plăți compensatorii. Nu trebuie să facă nimic.

În timp ce conștientizez realitatea situației, începe să prindă contur neliniștea. Max are patru copii... el e singurul care câștigă bani... tocmai li s-a născut încă un bebeluș...

— Deci, Michelle nu știe nimic despre asta?

Vocea mea e calmă, dar mintea îmi galopează. Dumnezeu știe cum s-o simți Max. Să se trezească în fiecare zi, să îmbrace un costum, să plece de acasă, de parcă totul e normal.

Max scutură din cap.

— Nu, și nici tu nu trebuie să îi spui. Nu vreau să o stresez acum, când a venit și bebelușul.

— Dar trebuie să îi mărturisești.

— Știu, dar nu încă. Doar o va îngrijora. Trebuie să găsesc o soluție, mai întâi.

— Ai încercat să găsești alt job?

Îndată ce rostesc cuvintele, îmi doresc să nu o fi făcut. Max mă privește de parcă sunt tâmpită.

— Scuze, n-am vrut să...

— Doar nu spune nimic, da, Nell? Promite-mi!

Mă uit la Max, cincizeci de ani și tată a patru copii. În jurul ochilor căprui are riduri, iar pe cap, fire cărunte, dar e același slăbănog de douăzeci și ceva de ani, alături de care am vizitat insulele grecești cu feribotul. Care mi-a împrumutat sacul lui de dormit, pentru că îmi era frig și el voia să dormim afară, pe puntea de sus, ca să vedem răsăritul și să vorbim despre viitor și despre cât de grozave vor fi viețile noastre.

Inima mi se strânge. Mă imploră din priviri.

— Promit, zic încet.

A avut dreptate în privința unui lucru. A fost un răsărit minunat.

Fii fericită!

OARE SUNT SINGURA PERSOANĂ DIN LUME CARE s-a săturat să i se spună să fie fericită?

Azi-dimineață m-am trezit simțindu-mă cam de rahat și m-am uitat la telefon...

Fii fericită! Alege bucuria! Găsește-ți împlinirea!

Mă face să mă simt și mai de rahat.

Nu ni se poate permite ca uneori să ne simțim *câh*, fără această continuă presiune? Cu siguranță, Max nu e fericit acum. Cricket nu s-a simțit bucuroasă când a dat hainele lui Monty. Iar pentru mine, în clipa asta, împlinirea ar însemna să scap de acest îngrozitor SPM și să mă târăsc înapoi sub plapumă. Uneori, viața e de rahat, iar faptul că îl ambalezi într-un citat motivațional nu te va face mereu să te simți mai bine. Din contră, poate că va înrăutăți lucrurile.

Ieri, de exemplu, citeam online un articol despre cât de importantă e fericirea și diversele moduri în care o poți obține. Dar, citindu-l, m-am simțit deprimată. Ceea ce este chiar culmea, dacă stai să te gândești. Aveam impresia că poate e ceva în neregulă cu mine, pentru că, oricât de mult am încercat, nu m-am simțit fericită.

Dimpotrivă, nu m-a ajutat niciuna dintre sugestiile autoarei. Așadar, nu eram doar anormală, eram și o ratată.

Vedeți, de asta m-am enervat. Suntem încurajați să fim autentici, dar, când ni se spune să fim fericiți, deși, pur și simplu, nu simțim asta, ne îndeamnă să fim exact opusul. Viața poate fi minunată, însă poate fi și înfricoșătoare și grea. Ar trebui să fim liberi să ne simțim triști, mohorâți ori complet deprimați, fără să avem impresia că e ceva în neregulă cu noi.

Pentru că, uneori, fericirea nu e o opțiune. Uneori, indiferent cât de mult te străduiești, nu reușești să găsești bucurie. De aceea am decis să nu mă mai chinui, căutând cu disperare fericirea, și să îmi dau voie să mă simt exact cum am chef. De fapt, poate că nu fericirea ar trebui s-o căutăm, ci acceptarea.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că m-am eliberat de presiune.*
2. *Că am conștientizat că în viață există momente când te simți supărat, speriat ori nefericit, la fel cum sunt unele clipe când te simți fericit, și fantastic, și bucuros.*
3. *Toți medicii, profesioniștii și terapeuții minunați la care poți apela când ai o problemă mai gravă decât că te simți puțin sătul de toate.*
4. *Că sunt fericită azi, fără să aibă legătură cu vreun citat motivațional.**

---

* Deși mărturisesc că are de-a face mai degrabă cu un apus frumos.

Programarea la medic

LUNI DIMINEAȚA MĂ GĂSEȘTE ÎN SALA DE AȘTEPTARE a medicului, programată pentru un test Papanicolau. Cum spuneam, nimeni n-a zis că povestea asta cu viața sănătoasă e și distractivă.

— Penelope Stevens?

În clipa în care îmi aud numele, o zăresc și pe asistentă, ținând un *clipboard* în mână. Când mă ridic să o urmez în cabinet, îmi oferă un zâmbet cald, care mă relaxează imediat. Asistentele sunt super, nu-i așa? Apoi trecem la treabă. Notează datele mele personale și mă întreabă când am avut ultima menstruație.

— Hmm...

Brusc, îmi dau seama că nu îmi amintesc. M-am simțit cu SPM de o veșnicie. De fapt, stai așa, acum, că mă gândesc, nu trebuia să am săptămâna trecută?

— Nu vă faceți griji, vă dau un calendar, zâmbește ea și îmi întinde unul. Adeseori, e mai ușor așa.

Mă uit la date.

— Păi, de fapt, ar fi trebuit să fie pe la mijlocul lunii...

— Înțeleg.

Încă zâmbește.

— Aveți idee de ce ar putea întârzia?

— Nu.

— Ați fost activă sexual?

La dracu'! *Johnny*.

— Ei bine, da, dar e imposibil, zic repede, alungând acel gând, îndată ce iese la suprafață.

— Ați fi surprinsă, una dintre pacientele noastre are patruzeci și șapte de ani și e însărcinată cu gemeni, continuă ea.

Apoi, văzându-mi expresia, adaugă repede:

— Dar haideți să nu anticipăm, nu-i așa? Vă rog să mergeți în spatele panoului, să vă dezbrăcați de la talie în jos și să vă puneți pe pat...

Fac cum mi se spune. E un pic neplăcut. Un specul este atât un instrument de tortură, cât și unul care salvează vieți. Mă concentrez pe tavan, în timp ce asistenta vorbește, încercând să mă relaxeze, și lucrează eficient. În jurul reflectorului e o bucată de plastic ruptă. Un bec lipsește.

— Bun, gata, zâmbește veselă și își scoate mănușile, întinzându-mi niște prosoape de hârtie.

— A fost rapid, zâmbesc recunoscătoare. Mulțumesc.

Când ea dispare după panou, mă îmbrac repede.

— Acum, aș vrea să îmi dați o probă de urină, îmi cere când mă pregătesc să ies. Dacă nu vă deranjează.

În timp ce stau pe toaletă și fac pipi în sticla din plastic, îmi trec prin minte un milion de gânduri. Emoțiile amenință să izbucnească. E dificil să le stăpânesc pe toate, așa că nici nu încerc. Nu te duce cu gândurile acolo, Nell! Strâng bine capacul din plastic, clătesc rapid sticla la chiuvetă și o șterg. Lichidul de culoarea chihlimbarului e cald în mâna mea. Orice ai face, nu te gândi la asta!

— Nu sunteți însărcinată, îmi comunică, abrupt, asistenta. Deci putem elimina asta. Dar, cel mai probabil, înseamnă că sunteți la premenopauză.

— Sigur, da, înțeleg.

În acel interval de câteva minute, pendulul tinereții a trecut de la „încă fertilă și posibil însărcinată" la „hodoroagă cu ovule expirate". Nu că nu eram deja conștientă de ceasul meu biologic, căci, până la urmă, ce femeie nu este?

Din clipa în care am avut primul ciclu, toată lumea a avut ceva de spus despre fertilitatea mea. De la profesoara de la școală, care ne-a arătat mie și colegelor mele, fete de treisprezece ani, primul video de educație sexuală și ne-a vorbit despre contracepție, avertizându-ne cu privire la sarcinile adolescentine, până la asistenta care mi-a făcut un Papanicolau, la treizeci și trei de ani, și mi-a spus, foarte convinsă, că, dacă voiam copii, „trebuie să te grăbești, scumpo".

Nu e de mirare că pentru mine ideea de a mă trezi gravidă a fost mereu un gând îngrozitor. Până când polii s-au schimbat în mod neașteptat și, brusc, mai îngrozitor a devenit gândul că era prea târziu.

— Ceea ce ar explica faptul că ciclul dumneavoastră a devenit neregulat, zice asistenta acum. S-ar putea să constatați că este mai abundent sau mai redus și pot exista și alte simptome.

— Ce fel de simptome?

— Bufeurile pot fi foarte comune, la fel și transpirațiile nocturne și schimbările de dispoziție, chiar depresie... o, da, și creștere în greutate.

Dimineața asta de luni e din ce în ce mai bună.

— Și cât durează asta, în general?

Eu sper să fie câteva luni, cel mult un an, cu purtare bună.

— Hmm, poate varia de la câțiva ani până la zece ani.

— *Zece ani?*

Criminalii ies după mai puțin.

— Da, zice ea zâmbind, dar nu vă faceți griji; până atunci, veți fi ajuns la menopauză.

Mă forțez să zâmbesc.

— Ei bine, măcar am ceva de așteptat cu nerăbdare.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Toți banii de tampoane pe care o să-i economisesc, când marea M se va întâmpla, în sfârșit.*
2. *Punga imensă de pufuleți cu brânză și sticla de vin, pe care le-am cumpărat în drum spre casă, pentru că, dacă mă voi lupta cu transpirații nocturne și cu depresie, am nevoie de mai mult decât salate și* smoothie.
3. *Că există un motiv real pentru creșterea în greutate, nu doar faptul că am mâncat toată punga de pufuleți cu cașcaval.*
4. *Bruma de speranță reprezentată de doamna însărcinată în vârstă de patruzeci și șapte de ani, nu doar pentru că mi-a redus panica, dovedindu-mi că mi-au mai rămas câțiva ani de ÎSFPT, ci și pentru că e o superfemeie dată naibii.*
5. *Că nu am patruzeci și șapte de ani și nu sunt însărcinată cu gemeni; mă simt extenuată doar gândindu-mă la asta.*

Panică și potențial

A TRECUT O SĂPTĂMÂNĂ DE CÂND AM DAT PESTE Max și nu pot să nu mă tot gândesc la el. Nu vreau să mă bag – am promis –, dar sunt îngrijorată. De prea multe ori am citit știri tragice despre ce întâmplă atunci când presiunea devine prea mare. Bărbați ca Max. *Era sufletul petrecerilor. Tocmai avusese încă un bebeluș, părea atât de fericit. Toți prietenii îl iubeau. Era un soț și un tată minunat.*

Am decis să verific zilnic ce face și să îl bombardez cu mesaje scrise și mesaje vocale. Practic, opusul partenerului-fantomă. Eu îl înnebunesc, iar el mă imploră să încetez. Refuz. Sunt ca un răpitor care cere o recompensă: dacă vorbește cu Michelle, își recapătă viața de dinainte – fără vreo douăzeci de mesaje și câteva apeluri ratate pe zi.

Între timp, după vizita la medic, mă simt un pic deprimată. Să fii la premenopauză poate că nu e la fel de rău cu a-ți pierde serviciul (E mai rău! Glumesc. Cred.), dar, cel puțin, alt job poate fi găsit, pe când pe mine mă așteaptă un viitor cu nopți pline de transpirații și bufeuri și pantaloni cu elastic, pentru că nimic nu o să mă mai încapă după ce mă îngraș.

Desigur, îmi dau seama că e doar o nouă etapă din viața mea, ba chiar una – dacă e să crezi toate chestiile alea despre vârsta de mijloc – care ar trebui să îmi

placă. Dar dacă nu ești pregătită pentru această nouă etapă? Dacă nu ți-ai îndeplinit țelurile nici măcar pentru vechea etapă? Chiar dacă nu ești sigură că vrei să ai copii, e liniștitor să știi că ai opțiunea. Nimeni nu vrea să fie Femeia Pentru Care A Expirat Timpul. Vrei să îți poți decide tu destinul. Una e să stai în cumpănă, și alta e să îți fie luată cu totul cumpăna!

Am senzația că cineva trebuie să fi scris la un moment dat un articol despre asta. Pentru că, desigur, toată lumea își exprimă părerea despre femei și despre sarcină. Nu pot să țin socoteala a câte articole am citit despre pericolul de a fi mamă adolescentă/singură/mai în vârstă (puteți alege în funcție de zi). Avertizările „experților" cu privire la concentrarea pe carieră și riscul de a fi prea târziu, în opoziție cu rușinea unei sarcini în adolescență. Pentru tinerele de azi, problema care se pune este de a congela sau a nu congela ovulele. Și să nu uităm nesfârșitele dezbateri referitoare la cele care aleg să nu aibă copii.

Toată lumea are o părere despre asta. E chiar ciudat, sincer, când te gândești, pentru că ni se pare normal. Ani la rând mi s-a spus că la împlinirea a treizeci și cinci de ani ar trebui să mă îngrijorez, întrucât fertilitatea mea se sinucide. Iar dacă e să crezi tot ce citești, când împlinești cincizeci de ani, vei avea parte de toate bucuriile menopauzei.

Abia aștept!

Între timp, bărbații își cumpără mașină sport și geacă de piele.

Sunt atât de pornită, încât vorbesc despre asta și în cel mai recent episod din podcastul meu. Chiar și despre Johnny vorbesc. Faptul că mi-am amintit de el la doctor

e motivul parțial al căderii mele. În continuare nu înțeleg de ce s-a purtat așa cu mine și, probabil, va rămâne un caz nerezolvat. „Partenerul care s-a evaporat: un adevărat mister."

Oricum, mi-am dat seama că nu el îmi lipsește – la urma urmei, am avut doar trei întâlniri –, ci promisiunea care a venit odată cu el. Ca să îi păstrez anonimitatea, mă refer în podcast la el ca la Domnul Posibilitate, pentru că, dacă e să fiu sinceră cu mine, asta m-a entuziasmat cel mai mult.

Posibilitatea – un lucru periculos!

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că „mă simt un pic deprimată" și că am o „cădere", dar sunt la ani-lumină de Frică.*
2. *Am atât de multe modalități de a-l contacta (sâcâi) pe Max: e-mail, SMS-uri, WhatsApp, apel telefonic (deși s-ar putea ca el să nu-mi împărtășească recunoștința).*
3. *Podcastul meu, am treizeci și doi de ascultători!*
4. *Miracolul științei moderne, care o poate ajuta pe Femeia Al Cărei Timp A Expirat să devină Femeia Care Are Opțiuni.*
5. *Că nu mă panichez.**

* Mă rog, uneori, poate, când citesc vreunul dintre articolele acelea înfricoșătoare, dar cred că e normal (asta își și doresc cei care le scriu).

Le Mieux est L'Ennemi du Bien[1]

ÎN WEEKEND, MĂ DUC LA CRICKET, PENTRU CĂ tâmplarul i-a terminat de lucrat micuța bibliotecă. În formă de casă, e ridicată pe piloni, încât să poată fi pusă peste un grilaj și orientată cu fața spre trotuar. Acum mai trebuie doar s-o umplem cu cărți.

— Ce zici de Steinbeck?

Suntem în grădina din față, înconjurate de cutii din carton, pe care le-am umplut cu volume luate din biblioteca din casă, încercând să selectăm ce să punem pe rafturi. Cricket e foarte binedispusă. De fapt, aș spune că n-am mai văzut-o atât de plină de energie. Proiectul acesta i-a dat un impuls nou.

— O, da! zic eu aprobator, în timp ce Cricket pune câteva volume lângă romanele preferate ale lui Monty: ediții broșate semnate John le Carré și operele lui Voltaire. *Fructele mâniei* e una dintre cărțile mele preferate, adaug.

Îmi trec degetul peste benzile aurite de pe cotor.

— Stai un pic...

O iau și o deschid la primele pagini, apoi mă uit la editură, nevenindu-mi să cred.

---

[1] Vers din *La Bégueule*, de Voltaire, fr. în orig. O traducere literală este: „Mai binele este dușmanul binelui", sensul fiind acela de a nu lăsa perfecțiunea să fie inamicul străduinței de a fi bun (n. red.).

— Asta e prima ediție!

— Da, știu, zice Cricket veselă.

Continuă să scormonească prin cutie.

— Ce zici de niște poezie? întreabă, fluturând spre mine un volum de Keats.

— Cricket, asta e foarte valoroasă! Nu putem să o punem aici.

Nu-mi vine să cred că am în mână ediția princeps din Steinbeck. Am impresia că visez!

— De ce nu? Am citit-o. Să o citească altcineva acum! Cum spunea Monty mereu, cărțile trebuie împărtășite, nu păstrate. Nu are rost să zacă în biblioteca mea.

E un argument bun și un punct de vedere cu care sunt de acord – și eu mereu dau mai departe cărți –, dar ale mele sunt de obicei cărți broșate care au fost uitate în baie. Nu exemplare rare și foarte scumpe din clasici.

— Hai să lăsăm deoparte primele ediții, deocamdată, propun eu, pentru că nu vreau să-i tai entuziasmul explicându-i că ar sfârși în biblioteca altcuiva, cel mai probabil, a vreunui colecționar bogat.

— Cum crezi, radiază ea și îmi întinde un vraf de volume cartonate. Deci, cum facem cu poezia?

Continuăm până după-amiază târziu, alegând cărți și selectând ce să punem pe cele trei rafturi mici. Teoretic, ar fi trebuit să ne ia douăzeci de minute. Cel mult o oră, dacă ești într-adevăr nehotărât. Dar asta ar fi însemnat să nu stăm de vorbă cu toți trecătorii, care, interesați de ce facem, se opresc să ne pună întrebări.

Cei mai mulți oameni din cartier au aflat deja de închiderea bibliotecii și ne împărtășesc stupoarea; o micuță bibliotecă gratuită este exact ce are nevoie comunitatea, iar reacția lor este plină de entuziasm și

de încurajări pentru noi. Câteva persoane ne oferă cărțile lor folosite, altele ne întreabă cum își pot face propria bibliotecă, în timp ce unele doar se opresc să pălăvrăgească.

Din când în când, mă trezesc că mă uit la Cricket, prinsă în vreo discuție cu cineva, și nu mă pot abține să nu surâd. Nu doar micuța bibliotecă prinde viață, ci și Cricket. Oferind ceva comunității, ea primește înapoi mult mai mult. Unii se oferă să aducă și ei cărți, alții schimbă între ei numere de telefon, se fac prezentări, se strâng mâinile și se sărută pe obraji.

Ascult povești ale unor persoane care locuiesc aici de douăzeci, treizeci, chiar și de patruzeci de ani, și care îmi spun despre cât de mult s-a schimbat zona, despre cum erau mai mult magazine vechi, înainte să se modernizeze și să apară toate aceste firme de designeri, „care au crescut prețurile și au alungat oamenii". Întâlnim și un cuplu din New York, care s-a mutat recent în zonă și care e încântat de stilul de viață modern și luxos de aici. De asemenea, stăm de vorbă cu mama unei fetițe care ne oferă câteva dintre cărțile copiilor ei, mărturisindu-ne că s-a săturat să stea cu ochii în telefon și să nu aibă timp de citit.

— Cuvânt după cuvânt, pagină după pagină, explică veselă Cricket, așa scrie un scriitor și așa ar trebui să lectureze un cititor. O să reușești, până la urmă. Nu contează dacă durează șase luni, un an sau mai mult. Asta îi spuneam mereu soțului meu.

Doamna sfârșește prin a împrumuta *Marele Gatsby*.

— A fost distractiv! constat eu, când, în sfârșit, ne luăm rămas-bun de la ultima persoană și ne îndreptăm spre casă, cu toate cutiile goale în brațe.

Deja am fost nevoite să reumplem rafturile, în cursul după-amiezii, pentru că numeroase persoane s-au arătat nerăbdătoare să împrumute cărți.

— Lui Monty i-ar fi plăcut foarte mult, apreciază Cricket, urcând treptele și închizând ușa. Să văd cum toată lumea se bucură de cărțile lui a fost de parcă ar fi fost el din nou aici.

O urmez în sufrageria galben-bondar și ne prăbușim pe colțurile opuse ale canapelei, lăsându-ne pe catifeaua uzată încălzită de soarele după-amiezii. Pentru câteva momente, amândouă ne rezemăm capetele și închidem ochii, scăldate de razele soarelui, care pătrund prin geamuri. În cameră e liniște, se aude doar ticăitul ceasului, pe raftul de deasupra șemineului.

— Știi, am citit scrisoarea.

Încă rezemându-mi capul pe canapea, mă întorc într-o parte și mă uit la Cricket. Ține ochii închiși.

— E o scrisoare de dragoste a lui Pablo către Monty.

— Nu am citit-o, zic repede.

E prima dată când vorbim despre asta.

— Am văzut doar poza. Îmi cer scuze, a căzut din plic...

— Fata mea dragă, nu ai de ce să îți ceri scuze.

Deschizând ochii, se întoarce și se uită în ai mei.

— Nu sunt supărată.

— Nu?

— Că soțul meu a iubit un bărbat, înainte să mă iubească pe mine?

Un zâmbet lent îi luminează ochii.

— Nu, nu sunt.

Ne uităm una la alta, cu obrajii încă apăsați pe catifeaua canapelei.

— S-au cunoscut la Paris, când aveau douăzeci și ceva de ani, continuă ea încet. Pablo era pictor. Monty, un dramaturg sărac. Au devenit amanți. Monty n-a vrut ca eu să aflu. Era foarte rușinat de acea parte a lui. Nu era ca în ziua de azi. Generația mai tânără e foarte flexibilă în privința sexualității, nu există rușine... și de ce ar exista? Dar atunci era altfel. Iar eu îl iubeam, așa că m-am prefăcut că nu îi cunosc secretul.

— Ai știut?

— Tot timpul, zice ea, fără să ezite. De la prima noastră întâlnire am știut că Monty are un trecut. Existau zvonuri. Am suspectat și eu. Am găsit o telegramă, câteva bilețele, o poză... nu mi-a luat mult să pun lucrurile cap la cap.

Urmează o pauză, în timp ce mintea ei se întoarce în trecut.

— Știam că Pablo a fost prima lui dragoste, iar relația lor a fost una scurtă, dar pasională. S-au reîntâlnit mai târziu în viață, când Monty s-a îmbolnăvit. La spital, am surprins o carte poștală pe care n-ar fi trebuit să o văd. Un apel ratat, de la un număr din Spania. Nu i-am spus niciodată.

Ascultând-o pe Cricket, mă întreb dacă eu aș putea fi atât de îngăduitoare.

— Ești o femeie uimitoare!

— Monty a fost un bărbat uimitor, răspunde ea simplu. Nu a fost perfect, dar cine e? Există oare ceva perfect? *Le mieux est l'ennemi du bien.*

Mă încrunt, pentru că nu înțeleg.

— Voltaire, filosoful francez, scria: „Mai binele este dușmanul binelui." Deși cred că o traducere mai bună ar fi: „Nu lăsa perfecțiunea să fie inamicul lui a fi bun."

Asimilez cuvintele, sucind fraza în minte.

— Mi-aș fi dorit ca soțul meu să fi iubit un bărbat înainte să mă iubească pe mine?

Își întoarce privirea spre tavan, unde cristalele din candelabrul mare captează lumina.

— Nu. Inițial, m-a măcinat gândul. Aș fi preferat să nu aibă nici temperamentul acela vulcanic sau obiceiul dezgustător de a stinge țigările în farfurioară. Sau plăcerea de a-mi termina el rebusul din *Times*. Dar l-aș alege pentru generozitatea și compasiunea lui? Pentru mintea lui sclipitoare și abilitatea de a-i cita din minte pe Derek și Clive[1]? Sau pentru felul în care mă făcea să simt că nu ar mai conta dacă restul lumii ar dispărea, atât timp cât eu eram în aceeași încăpere cu el?

Cu capetele încă rezemate pe spătarul canapelei, privim amândouă curcubeul de lumini care dansează pe pereți. Este evident că erau întrebări retorice.

— La naiba, sigur că l-aș alege! Oricând!

---

[1] *Derek and Clive*, serie de show-uri de comedie create de britanicii Dudley Moore (Derek) și Peter Cook (Clive) în anii 1970. Scheciurile, deși de succes, au fost considerate profund ofensatoare și bizare, de multe ori fiind înregistrate de cei doi comedianți în stare de ebrietate (n. red.).

Schimb de mesaje cu Max

I-am spus lui Michelle aseară. Ai avut dreptate, ar fi trebuit să îi mărturisesc cu mult timp în urmă. Oricum, îți mulțumesc că ai fost o prietenă atât de bună, Nell.

Bun! Ce mă bucur! Cum a reacționat Michelle?

A fost foarte înțelegătoare! Nu mi-a tăiat boașele.

Nu, pentru că o lasă pe seama chirurgului. ☺

Hai sictir! x

AUGUST

#trupuridemnedecostumedebaiesicopii

Femeia invizibilă

CÂND ERAM COPIL, ÎMI DOREAM SĂ FIU INVIZIBILĂ. Mă gândeam mereu cât de bine ar fi fost. Să pot merge oriunde, să pot face orice și să nu fiu văzută deloc. Desigur, era doar o fantezie. Dar acum, ghici ce?! În sfârșit, dorința mea din copilărie s-a împlinit. Sunt invizibilă!

E joi dimineață și îl plimb pe Arthur, în timp ce sunt atentă să nu dau nas în nas cu Johnny. Nu l-am văzut și nu am auzit de el de câteva săptămâni și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să dau peste el din întâmplare. Gândindu-mă la asta, decid să o iau pe alt traseu spre parc, pe lângă noul complex de apartamente scumpe care e în construcție și care e plin de schele și de muncitori.

Când aveam douăzeci de ani, mă temeam să trec pe lângă muncitori. Obișnuiam să traversez pe partea cealaltă și să îi evit, trecând repede, cu capul plecat, cu ochii lipiți de trotuar, de frică să nu fiu observată. Uram când mă fluierau și îmi strigau: „Nu fi tristă, scumpo, nu ți se întâmplă nimic!" Feminista din mine se înfuria. „Cum îndrăznesc să mă transforme într-un obiect sexual?!" Mă simțeam violată. Jenată. Timidă.

Din fericire, vremurile s-au schimbat. Cred că acum e ilegal să strigi chestii din astea, deși nu-i poți împiedica să te privească.

Mă rog, de fapt, poți. Prin simplul fapt că treci de patruzeci de ani.

Îmbrăcată cu blugi și tricou, mă opresc ca să îl las pe Arthur să adulmece un felinar. Nu e cum ți-ai imaginat când erai copil. Nu se întâmplă peste noapte, nu te trezești într-o dimineață și ești invizibilă, dar, treptat, începi să sesizezi. Barmanul se uită prin tine, în timp ce tu stai la tejghea, așteptând să fii servită; persoana din fața ta lasă ușa să ți se trântească în nas, de parcă nici nu ești acolo; nu-i poți atrage atenția chelnerului nici cât să-ți aducă apă, deși se învârte pe acolo preocupat de blonda aia drăguță.

Apoi, într-o bună zi, treci pe lângă un șantier și – *pac!* – ești invizibilă.

— Hei, ai grijă! strig eu.

Un muncitor aproape că mă lovește în cap cu o bucată de schelă, pentru că e prea ocupat să se uite după o fată cu un top foarte scurt, ca măcar să se uite înspre mine.

Trebuie să mă apleç, să mă feresc.

Serios, ce mama dracului!

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Topurile foarte scurte, pentru că cele vechi ale mele sunt numai bune de folosit drept prosoape de vase. #cinearenevoiedetineretecandpoticuratabucataria #glumesc #oarecum*

Care e superputerea ta?

— PUTEA SĂ MĂ OMOARE! MĂ PLÂNG LUI CRICKET A doua zi, când ne întâlnim la o cafenea, aproape de casa ei.

Am venit să umplem din nou rafturile bibliotecii, pentru că aproape s-au golit – a fost un mare succes experimentul! Așa că, acum, bem o cafea, înainte să ne apucăm de treabă.

— Nu te-a văzut?

— Nu, era prea ocupat să se holbeze la o tânără. Parcă eram invizibilă.

— Asta e superputerea ta! radiază ea. O recompensă pentru că îmbătrânești.

— Nu sunt sigură că e chiar o superputere, mormăi eu. Bine, da, recunosc că e o ușurare că nu mai sunt eu destinatara unei astfel de atenții masculine nedorite... Adică, serios, cine își dorește ca vreun idiot într-o dubă albă să țipe la tine pe geam?

Mă strâmb, amintindu-mi.

— Dar nu e ca atunci când ți se face un compliment politicos sau când ți se oferă un loc în metrou...

Mă opresc, în timp ce un ospătar ne aduce cafelele la masă, apoi vorbesc mai încet.

— Sau când îți zâmbește un chelner drăguț, care îți aduce cafeaua.

Bărbatul pune jos cafeaua mea, fără ca măcar să se uite înspre mine, și dispare.

— Vezi? Nici n-a observat că exist.

Cum era vorba aia, trebuie să ai grijă ce îți dorești?

— Johnny te-a observat.

— Se pare că Johnny observă orice are puls.

Desfac două pachețele de zahăr și le pun în cafea, într-un gest de rebeliune. Nu prea știu de ce sunt atât de indispusă. Cricket mă studiază, cu o expresie gânditoare.

— După mine se întorceau capetele, știi? Intram într-un bar, iar bărbații își întindeau gâturile. Aveam picioare lungi și nu mi-era teamă să le arăt.

Adevărul este că nu poți să rămâi indispusă când ești cu Cricket. Zâmbesc.

— Știu, am văzut pozele. Cea în care ești într-o rochie de cocktail, la Savoy..., spun, ridicând din sprâncene și mimând că îmi fac vânt. Foarte sexy!

Râde, iar ochii îi sclipesc amintindu-și, în timp ce amestecă în cafea.

— Pe vremea aceea, aveam altă superputere.

Ia o gură de cafea, apoi pune cana cu grijă la loc pe farfurioară.

— Se numește tinerețe.

Se aud râsete dintr-un colț; ne uităm amândouă spre un grup de fete de douăzeci și ceva de ani, toate cu ochii în telefoane, un amestec de păr lung și picioare lungi.

— Știi, niciodată nu te gândești că o să îmbătrânești. În suflet, eu încă mă simt fata aia de douăzeci și cinci de ani, zice, privindu-le, apoi se întoarce spre mine. Uneori, chiar uit, până mă văd în oglindă.

— Dar încă arăți uimitor! protestez eu, admirând-o pe Cricket, care are un colier mare, la baza gâtului, și este dată cu obișnuitul ei ruj roșu.

— Nell, fată dragă, ești o scumpă, dar nu arăt uimitor. Nu *vreau* să arăt uimitor. Vreau doar să arăt bine

pentru vârsta mea, rostește, iar fața i se încrețește într-un zâmbet. Știi, când eram actriță, se punea foarte mare presiune pe felul în care arătam. Desigur, talentul este important, dar un dramaturg mi-a spus odată că nimeni nu vrea să vadă în rolul principal o actriță plină de riduri.

— Ce nenorocit! Sper că i-ai zis ce merita.

— Am făcut mai mult de atât; m-am măritat cu el.

Râde încântată de expresia mea.

— Era Monty?

— El, într-adevăr, și l-am făcut să-și înghită cuvintele, mai bine de treizeci de ani. A sfârșit prin a scrie niște piese bune pentru femei trecute de o vârstă. „Dar nimeni nu vrea o actriță plină de riduri în rol principal", îl tachinam mereu, iar el răspundea: „Ba eu vreau, draga mea, eu vreau."

Brusc, ochii i se umplu de lacrimi. Își trage nasul și scutură din cap.

— Prostuța gâscă bătrână, mormăie ea.

Mă întind peste masă și îmi pun mâna peste a ei.

— Prostuța gâscă bătrână.

Ne privim, zâmbindu-ne.

— O să-ți spun un secret, Nell.

Se apleacă și îmi face semn să mă apropii.

— Se pare că să fii invizibilă este chiar așa cum ți-ai imaginat când erai copil. Nu ai de ce să te temi. Dimpotrivă, e minunat! Îți conferă o libertate incredibilă, poți să faci orice vrei, să porți orice vrei, să spui ce vrei, mă rog, aproape tot timpul.

Mimează o expresie sfioasă și se lasă înapoi pe scaunul ei.

— Și nimănui nu-i pasă.

— Ești sigură că doar ție nu-ți pasă?

— Poate e și asta, zice și izbucnește în râs, luând apoi încă o gură de cafea. Când eram mult mai tânără, eram atât de îngrijorată în privința aspectului, a ce cred oamenii despre mine, cum eram percepută. Mereu îmi făceam griji că nu mă integrez, povestește, clătinând din cap. Ce imensă pierdere de timp!

— Dar l-ai cunoscut pe Monty, e altceva. Eu sunt încă singură.

Aprobă din cap.

— E adevărat, am fost foarte norocoasă. Și înțeleg că toate ne dorim să fim vizibile, în anumite privințe... să fim văzute... să fim recunoscute. Nu contează ce vârstă ai... mai ales dacă îți dorești să cunoști pe cineva.

Pune cana jos și se joacă gânditoare cu verigheta.

— Acum nu îl am pe Monty, iar ca văduvă m-am simțit cât se poate de invizibilă. Apoi, mi-ai bătut tu la ușă.

Amândouă zâmbim amintindu-ne.

— Nu o spun ca pe o platitudine sau ca să te fac să te simți mai bine, dar, crede-mă, *oamenii care contează te vor vedea oricum.*

Se uită la mine și știu că ea mă vede, așa cum și eu o văd pe ea. Poate că asta e adevărata noastră superputere.

— Acum vreau să te întreb ceva.

Mă las la loc pe spate și beau din cafea. Se răcește.

— E vorba despre Monty.

— Alte cărți? Haine?

— Cenușa lui, de fapt.

— O, Cricket..., încep să mă scuz.

Dar mă oprește repede cu un semn din mână.

— Am decis unde vreau să o împrăștii și mă întrebam dacă nu vrei să vii cu mine. Este vorba despre un

loc care a fost special pentru el; m-a dus acolo la scurt timp după ce ne-am cunoscut.

Îmi amintesc cum Cricket mi-a spus cândva o poveste despre cum a dus-o Monty la Hampstead Heath, la picnic.

— Desigur. Aș fi onorată.

— Speram să spui asta.

Întinde mâna sub masă și scoate ceva din poșetă.

— Așa că am luat inițiativa și am rezervat două bilete.

— Bilete?

Mă uit surprinsă la ea.

— Nu mergem în Hampstead Heath?

— Doamne, nu, cum de ți-a venit ideea asta?

Îmi întinde un bilet British Airways.

— Mergem în Spania.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că nu trebuie să mai aud vreodată pe cineva spunând „Nu fi tristă, scumpo, nu ți se întâmplă nimic", pentru că s-a întâmplat deja și, ghici ce, chiar sunt bine.*
2. *Libertatea pe care o ai când ești invizibilă.*
3. *Că mi-am dat seama că superputerea tinereții e supraestimată, deoarece niciodată nu știi cu adevărat că o ai, până când nu o pierzi, iar asta e o superputere cam de rahat, după părerea mea.*
4. *Că voi zbura la... BARCELONA!*

Groaza de luminile de deasupra

ÎNAINTE DE TOATE: AM NEVOIE DE NIȘTE HAINE NOI.

O săptămână mai târziu, mă aflu într-un mall, ținută parcă ostatică într-o cabină de probă, înconjurată de haine care păreau foarte pline de promisiuni, dar care nu se ridică la înălțimea așteptărilor.

Ceea ce, acum, că mă gândesc, poate fi o descriere a vieții mele amoroase, a carierei și a vieții mele, în general.

Dar, la naiba, cui îi pasă? *Plec în vacanță!*

Vina își drege vocea zgomotos și mă bate pe umăr, amintindu-mi de ce plec în Spania, mai exact. Nu e chiar o vacanță. Însoțesc o văduvă să împrăștie cenușa soțului ei. Telefonul meu vibrează de la un mesaj. E Cricket:

Nu cumpăra loțiune de plajă. Am luat eu destulă!

Ei bine, poate că e în regulă să fiu *un pic* entuziasmată.

Plecăm pentru o săptămână întreagă. A fost ideea lui Cricket.

— Cred că amândurora ne prinde bine o pauză. Să stăm la soare. Să înotăm în mare. O să ne simțim mult mai bine, a zis ea.

Va fi splendid. După ultimele evenimente, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să evadez din Londra pe malul Mediteranei. În plus, nu am nimic la care să mă grăbesc să mă întorc. Pot să lucrez de la distanță, de pe laptop, iar în restul timpului să stau pe plajă, cu o carte. Abia aștept!

Am nevoie doar de un costum de baie nou.

Doar. Ce cuvânt înșelător, nu-i așa? Sugerează ceva rapid și simplu. O problemă minoră, ușor de rezolvat: doar să iei o cafea, doar să parchezi mașina, doar să lași câinele afară, pentru pipi. Nicăieri în cuvântul „doar" nu se întrezărea un masacru de costume de baie strânse în jurul gleznelor mele, groaza cu care mă privesc reflectată în oglindă, în lumina venită de deasupra (peste care îmi vine să arunc un văl) și chinul de a mă contorsiona, pentru că cele două piese sunt prinse împreună prin enervantele alarme de securitate din plastic, iar ca să pot proba tot costumul odată, trebuie să mă îndoi, să mă răsucesc în stil Quasimodo, și abia așa să mă pot vedea în oglindă.

Nu, cuvântul „doar" nu reprezintă nimic din toate astea.

În plus, tot nu am reușit să găsesc haine de vară. Toate sunt prea scurte! Singurele care îmi plac sunt confortabile, dar lipsite de gust.

Mă simt vestejită, așa că o sun pe Liza, pe FaceTime. Am nevoie de sfatul unei mileniale.

Din fericire, e trează, în ciuda diferenței de fus orar, și sortăm rapid muntele de haine.

— Rochia albastră e drăguță... nu sunt sigură de bretele... mult prea mare... te-am văzut în ceva mai bun... ai fi mai drăguță în alb... ADOR salopeta!

— Mulțumesc, Liza, parcă aș avea un asistent personal de cumpărături.

Zâmbește.

— Ce mă bucur pentru tine. O să fie grozav în Spania! Meriți o vacanță.

— Mă rog, nu e chiar o vacanță, zic, în vreme ce trag de o salopetă înflorată, cu pantaloni scurți.

— Da, mi-ai spus. Doamna aceea bătrână pare foarte simpatică.

Îmi pare ciudat să o aud pe Liza numind-o pe Cricket bătrână. La optzeci și ceva de ani presupun că este, totuși, mie nu îmi pare deloc.

— Categoric, nu. Materialul ăla arată ca o draperie...

Mă uit în oglindă. Părea drăguț pe umeraș, dar pe mine arată de parcă aș fi îmbrăcată de Maria von Trapp. Iar acum s-a blocat fermoarul. Las jos telefonul și o trag peste cap, dar mi se blochează în jurul umerilor. M-am schimbat eu sau au început să facă măsurile mai mici?

Se aude un pârâit și ies roșie la față, ca un dop dintr-o sticlă, chiar când telefonul meu anunță un SMS.

— Stai așa, am un mesaj, s-ar putea să fie Cricket, în legătură cu excursia.

Ușurată să am brațele libere, apuc telefonul și verific rapid.

> Bună, Nell, ce faci? Sper că te bucuri de soare.
> Johnny X

— Ce cretin!

Pentru că îl citesc tare, Liza reacționează exact cum ai vrea să reacționeze prietena ta, când tipul care te-a abandonat cu o lună în urmă îți trimite un mesaj, așa, din senin. I-am povestit tot ce s-a întâmplat și se simte vinovată că m-a încurajat să apelez la întâlnirile online. Nu că ar fi vina ei. Se pare că eu am un obicei să mă îndrăgostesc de bărbați nepotriviți.

— Nu pot să cred! exclam, holbându-mă la ecran.

— Ignoră-l, pur și simplu! zice Liza ferm.

Și are dreptate. Desigur că are. Dar mândria mea rănită nu poate uita.

Cine e?

Poftim! I-am arătat eu lui.

Johnny.

Chiar e atât de prostănac? Sunt tentantă să îi scriu „Care Johnny?", totuși trebuie să mă comport ca un adult.

Bună, Johnny, ți-aș fi recunoscătoare dacă nu m-ai mai contacta. Mulțumesc, Nell.

— Fără pupici, mă instruiește Liza, se vede că a ieșit la vânătoare!

— Sigur că nu.

Apăs pe „trimite".

— Crede-mă, va fi ultima dată când aud de el.

Telefonul scoate iar sunetul de SMS.

Mă întrebam doar de ce ai dispărut.

— Te păcălește! zice Liza.

— Nu el a devenit partener-fantomă?

Mă simt așa de confuză – s-au schimbat atâtea de când eram eu ultima dată celibatară –, iar acum mă doare capul. Posibil și fiindcă am sărit peste prânz și am rămas fără oxigen, strânsă într-o salopetă scurtă cu flori.

Îmi pun telefonul pe silențios, îi mulțumesc Lizei pentru ajutor și ies din cabina de probă clipind la lumina naturală. Vânzătoarea mă dojenește că nu am pus totul la loc pe umerașe, așa că sfârșesc prin a cumpăra salopeta floral ruptă, doar pentru că mă simt vinovată.

Tot n-am găsit costum de baie.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că există posibilitatea de a bloca unii apelanți, astfel că acum Johnny nu mai poate face pe partenerul-fantomă și nici nu mă mai poate trage pe sfoară.**
2. *Că am păstrat setul de cusut pe care l-am primit gratis cu milele de zbor, astfel că am reușit să repar fermoarul salopetei și să i-o dau lui Lily, fiica lui Max, care o poartă cu o curea, iar mânecile și le suflecă. Lily are șapte ani.*
3. *Reducerile online de 70%.*

---

* De fapt, încă poate să facă pe partenerul-fantomă, doar că eu nu o să știu, iar din două lucruri negative rezultă unul pozitiv.

Un polițist sună la telefon

ESTE SÂMBĂTĂ SEARA ȘI STAU ACASĂ DOAR CU Arthur, spălându-mi hainele. Luni zbor spre Spania, iar eu încă nu am făcut bagajul. Sunt fără speranță, când vine vorba de asta. Niciodată nu știu ce să iau la mine. Cu toate călătoriile pe care le-am făcut, ai zice că am învățat până acum; mereu citesc articolele alea de vacanță despre garderoba-capsulă și despre cum să rulezi un top în dungi și câteva eșarfe, astfel încât să obții zece vestimentații diferite.

Am încercat o dată, când am mers în Italia, dar pe la mijlocul săptămânii tricoul meu marinăresc era plin cu pete de pesto, iar picioarele, pline de bășici (cine naiba poate lua doar o pereche de sandale?). Și, credeți-mă, nu poți face mare lucru cu eșarfele.

De data asta, o să adopt abordarea „ia cât de multe poți înghesui în geamantan", de aceea îmi spăl toată garderoba, întinzând-o la uscat peste tot prin apartament. Edward refuză să cumpere mașină de uscat rufele – zice că e rău pentru mediu –, așa că, în ciuda faptului că e august, am dat căldura la maximum, iar în casă e ca în saună. Bietul Arthur stă întins pe balcon, murind de cald cu blana lui groasă.

Tocmai scoteam o tură de haine și puneam alta, când sună telefonul. Probabil, încă vreun apel enervant, cum am mai avut.

— Scuze, nu ne interesează, zic eu și dau să închid, înainte să încerce să îmi vândă ceva.

— Doamna Lewis?

— Poftim?

— Sunt inspectorul-șef Grant, de la secția de poliție Brooksgate. Aș dori să vorbesc cu doamna Edward Lewis.

— Hmm, nu... eu sunt colega lui de apartament... mă rog, chiriașa, de fapt. El este gazda mea.

— Și cu cine am onoarea?

— Nell Stevens... Penelope Stevens, mă corectez repede. Are patru silabe.

— Este totul în regulă cu Edward?

— Domnul Lewis a fost implicat într-un accident și este reținut, pentru interogatoriu...

— *Edward?*

Nu-mi vine să cred.

— E o glumă?

— Sunt ofițer de poliție, domnișoară Stevens. Nu am obiceiul să fac farse la telefon.

— Scuze, da...

Ies pe hol, departe de zgomotul mașinii de spălat, încercând să-mi limpezesc mintea.

— El este bine?

— Avem nevoie de cineva care să vină la secție și să îi aducă o pereche de ochelari.

— De ce? Ce s-a întâmplat cu cei pe care îi purta?

Urmează o pauză, de parcă inspectorul se gândește cât de multe informații să îmi ofere.

— Din nefericire, ochelarii domnului Lewis s-au spart în altercația care a dus la arestarea lui.

Altercație! Arestat! Edward?!

O oră mai târziu, sunt tot în stare de șoc, în timp ce ajung în centrul Londrei și deschid ușa secției de poliție. Acestea nu sunt cuvinte pe care să le asociezi cu Edward. Mă gândesc că poate nici nu este vorba despre el, că poate-l confundă, dar se dovedește că silueta plouată, cu un ochi vânăt și cu buză crăpată, este, într-adevăr, Edward. Deși e aproape de nerecunoscut.

— Rahat!

În timp ce este adus din celulă, sar de pe scaunul din plastic.

— Penelope?

Deodată, îmi dau seama că nu mă poate vedea bine, întrucât nu are ochelarii.

— Da, eu sunt, ce naiba s-a întâmplat?

Când se apropie, văd cât de tare e rănit. Chiar e bătut măr.

— Un șofer a virat ilegal și aproape că m-a dărâmat de pe bicicletă și i-am spus că am de gând să arăt poliției înregistrarea de pe GoPro, de pe casca mea, ca dovadă...

În timp ce vorbește, icnește și își atinge buza umflată.

— Iar el s-a înfuriat, m-a trântit la pământ, mi-a luat casca, probabil, pentru că știa că...

— Dar poliția mi-a spus că tu ai fost arestat?

— Am sfârșit bătându-ne, iar telefonul meu a fost spart... împreună cu ochelarii mei și parbrizul lui.

Ascult cu gura căscată; nu-mi vine să cred ce aud.

— *Tu te-ai bătut?*

— Mă apăram, protestează el indignat, e o diferență! Am fost victima unei intimidări! Asta am încercat să le spun polițiștilor...

— LABAGIULE!

E întrerupt de un bărbat înalt, chel, cu fața lovită și o mână bandajată, care e scos din celulă.

— Mai bine ai avea grijă, data viitoare o să te..., amenință el, însă este oprit de soția lui, o femeie scundă, blondă, care îl apucă de cot și îl împinge.

— El arată mai rău ca tine!

— Mă rog, eu am făcut rugbi... Au! geme Edward, încercând să zâmbească ușor.

Când vrea să își atingă pometele, observ că are tăieturi pe articulații.

— Ai avut noroc, putea să aibă un cuțit, zic eu, simțind atât furie, cât și ușurare că are doar câteva tăieturi și vânătăi.

Pare destul de supus când îl privesc insistent.

— În fine, nu ți-am găsit ochelarii și ți-am adus lentilele de contact.

În timp ce le scot din buzunar, se uită la mine cu ochiul rămas nevătămat.

— De fapt, poate că ai nevoie doar de una, zic eu și o pun la loc pe cealaltă.

— Domnule Lewis?

Ne întoarcem amândoi când îi auzim rostit numele și vedem în spatele biroului un ofițer. Ține o pungă în care vedem un portofel mic din piele, niște chei și un telefon spart.

— Dacă doriți să semnați aici, pentru restul obiectelor dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, domnule ofițer, spune Edward, semnând.

— După cum mi-a confirmat ofițerul care v-a interogat, veți fi eliberat pe cauțiune, în vederea viitoarelor investigații, așa că vă rog să vă asigurați că în următoarele câteva zile veți veni la secție pentru orice întrebări necesare, îi pune în vedere ofițerul și îi înmânează punga și casca de biciclist.

— Cum veți ajunge acasă?

— Ei bine, dacă îmi înapoiați bicicleta, pot merge cu ea.

Polițistul ridică o sprânceană.

— Nu cred că e o idee foarte bună, nu?

— Sunt un biciclist foarte bun.

— Când puteți vedea cu ambii ochi, presupun, zice el calm. Și domnișoara Stevens? O duceți pe bicicletă?

Polițistul îmi aruncă o privire, iar eu îmi reprim un zâmbet. De fapt, e chiar simpatic. Observ și că arată ca de paisprezece ani. Mi se pare mie sau polițiștii ăștia tot întineresc?

— Haide, Edward, să mergem cu trenul! îl îndemn și îl iau de braț, înainte să aibă timp să protesteze.

— Nu pot să cred că vor să-mi păstreze bicicleta ca probă!

Stăm față în față, în trenul South-Western dinspre Waterloo, îndreptându-ne spre casă. În lumina din vagon, vânătaia din jurul ochiului lui Edward pare că deja capătă tot felul de culori.

— Ce o să facă? Să ia amprentele de pe ea?

— Nu știu, zic eu, clătinând din cap.

El încă e nervos pentru cele întâmplate, dar nu prea îl ascult. Ceva mă sâcâie.

— Edward, e ceva ce nu mi-ai spus?

Expresia lui se schimbă și, brusc, pare jenat.

— Desigur. Nici măcar nu ți-am mulțumit că ai bătut atâta drum, să mă iei, nu-i așa?

Își freacă fruntea agitat.

— Îmi pare foarte rău, chiar sunt groaznic...

— Nu, nu e asta.

— Nu? se miră, încruntându-se.

— Edward, ce făceai în oraș sâmbătă seara? De ce nu erai acasă, în Kent?

Întrebarea mea pare să îl prindă pe picior greșit și, pentru o clipă, ezită.

— Eram, dar am venit cu trenul, să mă întâlnesc cu un prieten, la un pahar. El locuiește în oraș.

Mă las pe spătar și îl privesc neîncrezătoare.

— Dar erai cu bicicleta. Mi-ai spus că în weekend o lași la birou.

Se uită la mine.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că am două biciclete?

— Nu chiar.

— Nu, nici eu n-aș crede.

Și, lăsând să-i cadă capul, se uită în jos, la picioarele lui, parcă o veșnicie.

Apoi, îmi povestește.

Îmi povestește că, de câteva luni, în weekenduri, stă într-un hotel ieftin din oraș, de când el și soția lui, Sophie, s-au separat. Și că i-a fost prea rușine să spună cuiva. Îmi relatează cum s-au îndepărtat unul de altul de mulți ani, încă de când gemenii erau mici, și că excursia la schi, de Anul Nou, a fost o ultimă încercare de a-și salva căsnicia și de a se apropia din nou. Dar că n-a făcut decât să le arate cât de mult se îndepărtaseră unul de altul.

— Iar apoi, de Paște, mi-a spus că vrea să divorțeze, termină el, uitându-se la mine.

— Vai, Edward, îmi pare rău...

— Nu trebuie. Mie nu îmi pare. E adevărat, la început, m-am opus. În familia mea nu se divorțează. Credeam că rămâi într-o căsătorie, fie că ești nefericit, fie că nu, pentru că asta fac oamenii căsătoriți. Vedeam

divorțul ca pe un eșec. Dar Sophie a avut curajul care îmi lipsea mie.

Oftează, frecându-și tâmplele.

— Căsătoria noastră s-a terminat cu mult timp în urmă, iar dacă rămâneam așa, nu se schimba nimic, nu făceam decât să ne irosim viața. Sunt recunoscător că ea a avut curajul să ia o decizie în privința asta.

— Le-ai spus băieților?

Aprobă.

— Sunt adolescenți și sunt mai interesați de prietenii lor și de telefoane, decât de ce fac părinții lor. Par destul de netulburați. Sam ne-a întrebat doar de ce ne-a luat atâta. Presupun că nu ne-am priceput să ascundem situația pe cât de bine ne imaginam noi că reușim.

Zâmbește și mă gândesc la prima mea impresie despre el, când m-am dus să văd camera disponibilă. Un bărbat cu o căsătorie fericită, cu băieți adolescenți și o franțuzoaică minunată ca soție, cu o carieră de succes și case la Londra și la țară, care merge cu familia în vacanțe la schi în Verbier. Viața lui părea atât de organizată, comparativ cu a mea.

— Acum trebuie să le spunem prietenilor și familiilor noastre. Sunt sigur că tata va vedea asta ca pe un nou mod în care fiul său îl dezamăgește.

— Dar oamenii divorțează mereu, zic eu încurajator. Care sunt statisticile? Unul din trei sau unul din doi?

— Poate, ridică el din umeri, dar statisticile nu te împiedică să îl simți ca pe un eșec.

Mă uit la Edward și am impresia că a căzut un zid. Are o vulnerabilitate pe care nu i-am văzut-o înainte. Suntem oameni foarte diferiți, chiar fundamental diferiți, dar, în anumite privințe, cred că nu ne deosebim atât de mult.

— Trebuie să îți pui niște gheață pe față.

Arăt spre ochiul lui, care acum e aproape închis.

— O să ajute să se retragă umflătura.

— Iisuse...

Se strâmbă, zărindu-și imaginea în geamul vagonului.

— Ăla sunt eu?

Se studiază, întorcându-și capul încet dintr-o parte în alta.

— Știi, nu așa mi-am imaginat că va fi viața mea..., mărturisește, uitându-se din nou la mine. Ai simțit asta vreodată?

Trenul încetinește, apropiindu-se de stația noastră, iar când mă ridic nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Mereu.

Viva España

NOTĂ PENTRU MINE! CÂND FACI REZERVARE PENTRU un zbor, nu îl alege pe cel mai ieftin, gândind: „Vai, e cu cincizeci de lire mai ieftin! Ce dacă decolează la 4.00 și nu e de la cel mai apropiat aeroport? O să fie în regulă!"

Nu va fi în regulă.

Va însemna să bâjbâi somnoroasă prin bezna din dormitor și să te lovești la degetul mare, la o oră imposibilă, după ce ai dormit doar o oră, pentru că te-ai temut că nu o să auzi alarma (întrucât, la naiba, cine se trezește la 1.30?). Va trebui să iei două trenuri și un taxi, să ajungi la aeroport, care e la mulți kilometri distanță, și care te va costa o avere. Vei ajunge acolo epuizată și îți vei da seama că, de fapt, ai economisit cinci lire. Și cu un deget acum de două ori mai mare, care te doare ca naiba.

Mai bine ia exemplu de la Cricket și, astfel, o să zbori cu British Airways, de pe Heathrow, la o oră plăcută, civilizată, o să ajungi relaxată pe aeroportul din Barcelona, arătând exact precum călătorul care ți-ai dorit mereu să fii, în loc de unul cu ochii cârpiți de somn, mototolit, coborând împleticit dintr-o cursă ieftină, cum faci de obicei.

Preluăm mașina închiriată. Stăm aici doar o noapte, pentru că de mâine purcedem în sus, pe coastă. Eu

conduc. După ce am trăit în America, sunt obișnuită să conduc pe dreapta, iar Cricket nu are permis, deși mi-a mărturisit că prin anii 1960 s-a „fâțâit" cu o Mini, cu care mai apoi a intrat în spatele unei mașini care aducea laptele.

— Tot mai vreau să dau examenul, îmi spune ea, în timp ce ne îndepărtăm de aeroport. E pe lista mea cu lucruri de făcut.

— Vrei să spui o listă din aia cu dorințe de îndeplinit până la moarte?

Las în jos viziera și mă uit după indicatoare spre centrul orașului și spre autostradă. Cricket ar trebui să se ocupe de orientare, dar sunt sigură că are ochii închiși în spatele ochelarilor de soare.

— Nu cred în ele. Viața mea a fost suficient de memorabilă, nu am nevoie să sar din avioane și să înot cu delfinii.

— Nu trebuie să fie așa ceva, poate fi orice.

Dar ea scutură ferm din cap.

— Întotdeauna am considerat că cele mai bune experiențe de viață sunt cele pe care nu le planifici, cele care îți ies în cale pe neașteptate... Îmi amintesc de petrecerea pe care am dat-o eu și Monty într-o seară, după teatru. Toată lumea a venit acasă la noi, iar eu am prăjit ouă cu ceapă și cartofi, pentru că doar asta aveam... Nu ai virat!

— La naiba!

Povestea vieții mele. E prea târziu să virez, așa că merg în direcție opusă.

— Nu contează, putem să o luăm prin altă parte.

— Da?

— Da, aprobă ea, uitându-se la hartă, ia-o pe următoarea ieșire!

Îmi arată, iar eu ies din giratoriu.

— Ocolim un pic, dar nu ne grăbim, nu?

Îmi zâmbește dintr-o parte.

— E ruta pitorească.

O iau pe un drum mai mic, șerpuit.

— Și a fost o petrecere reușită?

— Probabil, cea mai bună pe care am organizat-o vreodată, apreciază ea, deși nu aveam pic de băutură, iar casa era un dezastru. Am sfârșit stând pe fotolii modelabile în grădină și terminând vinul de Porto rămas de la Crăciun..., zâmbește ea, amintindu-și. Știi, niciodată nu iese cum ai vrut, părul nu îți stă niciodată perfect și o să plouă, dar nu contează. Acelea sunt vremurile bune. Vremurile pe care o să ți le amintești mereu...

Vocea lui Cricket se stinge, pierdută în gânduri, iar pentru o vreme, niciuna dintre noi nu vorbește. Eu continui să conduc, clădirile lăsând loc peisajului verde, pe măsură ce drumul urcă tot mai mult.

— Uau, ia uite! exclam.

În față ne apare cea mai spectaculoasă priveliște. O fâșie de pădure se întinde dedesubt, coborând spre Barcelona, care se prelungește până în mare, de parcă ar încerca să ajungă la orizontul de dincolo de ea. Încetinesc și ne minunăm de peisaj. Scăldat în soare, parcă ne așteaptă.

Mă bucur că am ratat virajul.

Barcelona

ÎN MOD NORMAL, SINGURUL LUCRU CARE MĂ motivează să mă dau jos din pat vine prăjit manual din Guatemala, dar în dimineața asta abia aștept să sar în picioare, să trag draperiile camerei mele de hotel și să las strălucitorul soare spaniol să pătrundă înăuntru.

După un ocol pitoresc prin uimitorul parc național Serra de Collserola, aflat deasupra orașului, ieri după-amiază am ajuns în sfârșit la hotel și, după ce ne-am cazat, am dormit amândouă, timp de câteva ore. Când m-am trezit, eram nerăbdătoare să explorez și, cum nu am primit niciun răspuns dinspre camera lui Cricket, am lăsat-o să doarmă și am ieșit singură.

Am mai fost în Barcelona de câteva ori și de fiecare dată mi-a plăcut tot mai mult. În hoinărelile mele de ieri, am stat deoparte de Las Ramblas, principala arteră turistică, și m-am aventurat pe nenumăratele străduțe laterale.

Ador orașele în care te poți plimba pe jos, până pierzi complet noțiunea timpului. Era încă foarte cald, iar minutele se transformau în ore, pe măsură ce după-amiaza lăsa loc serii. Am ajuns înapoi la hotel, constatând că se făcuse aproape ora 20.00. Și am găsit-o pe Cricket la bar.

— Scuze, nu am vrut să lipsesc atât de mult! am spus, așezându-mă pe locul de lângă ea. Nu mi-am dat seama că e așa târziu.

Dar ea a dat din mână.

— Nu e târziu, suntem la Barcelona. Seara abia începe. Ce vrei să bei?

Rioja. Două Negroni. Și o carafă de sangria, astfel că încercările mele de a urma o dietă sănătoasă au fost azvârlite – nu, aruncate chiar! – pe geam, întrucât sunt sigură că am depășit cu mult cantitatea de băutură recomandată. Dar, hei, *Viva España*! Ceea ce, practic, echivalează cu abordarea vieții în stil *ducă-se*, dar cu accent spaniol.

De asemenea, a fost atât de distractiv, întrucât a însemnat să stau trează până târziu cu Cricket, să mâncăm o grămadă de *tapas* delicioase și să privim dansatorii stradali de flamenco, în timp ce plănuiam cum să mă mut la Barcelona.

Înainte să îmi amintesc de afurisitul de Brexit și să simt nevoia de și mai multă sangria.

Iar acum, după mai puțin de douăsprezece ore, suntem din nou pregătite de drum, Pornim cu mașina spre nord. Cricket stă pe locul pasagerului, cu urna care conține cenușa lui Monty în poală. Mai devreme se speriase un pic, când nu o găsise, și pentru o clipă am crezut că excursia noastră se transformase într-o comedie romantică proastă. Aveam viziuni cu urna în care e cenușa lui Monty rămasă în zona de recuperare a bagajelor, învârtindu-se pe bandă; apoi vreun biet nevinovat ar fi aruncat o privire înăuntru, pentru ca, într-un final, locul de veci al lui Monty să devină zona de bagaje pierdute a aeroportului...

Din fericire, am descoperit cutia în portbagajul mașinii închiriate, dar de atunci Cricket nu și-a mai asumat niciun risc și a refuzat să o piardă din privire.

— Cel puțin așa are și el parte de priveliște, zic eu bucuroasă, în timp ce lăsăm orașul în urmă.

Fusese atât de panicată mai devreme; asta e încercarea mea de a o înveseli.

— Nu cred că vede prea multe, închis în cutia asta din carton.

Brusc, îmi dau seama cât de grosolan sunase ce spusesem.

— Scuze, nu am vrut să...

— Nu, eu îmi cer scuze, mă întrerupe ea. Tu ești drăguță, iar eu sunt o nesuferită.

— E în regulă. Ai voie să fii nesuferită.

— Nu, nu am, zice, scuturând din cap cu fermitate. Soțul meu a murit. Dar oamenii mor tot timpul. Nu putem fi mereu nesuferiți cu ceilalți.

Ne uităm una la alta, apoi ea își coboară privirea în poală, pe urnă.

Am auzit adeseori discuții despre obiceiul acesta de legat de împrăștierea cenușii defunctului. A căpătat un fel de conotație de basm, aproape romantică. Îți imaginezi locuri liniștite și exotice, în care o să poposească un strop din sufletul și spiritul său. Cel puțin asta a fost mereu impresia mea, dar eu nu am văzut niciodată cenușa cuiva.

În schimb, în realitate, este vorba despre ceva ca o cutie de pantofi, plină cu ceea ce par a fi vreo trei kilograme de pietriș. Este oricum, numai de basm și romantic nu. E bizar și de neconceput, iar eu mă străduiesc să înțeleg, însă nici măcar nu pot să îmi închipui cum trebuie să se simtă Cricket.

— Dar ai dreptate, el e aici, zice ea după câteva clipe, totuși nu în cutia asta din carton.

Se uită pe geam, în timp ce gonim pe autostradă.

— Am fost crescută în spirit catolic, dar niciodată nu le-am împărtășit credința în viața de apoi. Nu pot să

cred în rai, dacă nu cred în iad. Dar el e în inima mea, în amintirile mele... în conversațiile pe care încă le am cu el... iar asta e un fel de viață de apoi, nu-i așa?

— Da. Cred că e.

— Monty însemna doi ochi negri, o ripostă tăioasă și un râs răsunător, care îi scutura tot corpul.

Se uită în jos, la cutia din poală.

— Nu cenușa asta. De fapt, gândindu-mă, îmi vine să o arunc pe geam...

— Nu!

Instinctiv, mâinile mele se întind peste schimbătorul de viteze și prind cutia.

— Ce e? tresare Cricket.

— Nu poți face asta!

— Ce?

— Să-l arunci pe Monty din mașină, strig eu, înainte să îmi dau seama ce am zis.

Dar Cricket e impasibilă.

— Nu aveam de gând chiar să o fac, mă liniștește ea. Am bătut tot drumul până aici. Și nu ar fi fost prea plăcut pentru cei din spatele nostru, adaugă, privind în oglinda retrovizoare.

Mă uit și eu; o decapotabilă galben-canar aproape că îmi atinge bara de protecție, iar la volan se află un bătrân, cu o femeie mult mai tânără lângă el. Îmi face semn cu farurile, să mă dau la o parte.

Eu și Cricket ne uităm una la alta, dar nu-mi mai dau seama care dintre noi izbucnește în râs prima. Știu doar că râdem până ne dau lacrimile și ne dor coastele, și încă mai râdem și după aceea.

Câteva ore mai târziu, suntem mult deasupra nivelului mării, pe un drum dificil, care șerpuiește și coboară

abrupt, îmbrățișând dealul. Țin strâns volanul, cu nervii ușor întinși. Până când, la o curbă, zăresc în jos, pentru prima oară, un oraș alb, cu o apă albastră sclipind în fundal. Aceasta este destinația noastră. Îți taie respirația.

Văd un refugiu și opresc.

— S-a întâmplat ceva? se întoarce Cricket spre mine.

Scutur din cap.

— Vreau doar să fac o poză.

Deschid ușa și cobor din mașină. Cricket lasă geamul în jos, să se uite, în timp ce eu scot telefonul și încerc să imortalizez priveliștea magică. O rafală îmi suflă părul și îmi duce câteva șuvițe peste obiectiv, în timp ce soarele amiezii îmi bate în ochi; nu reușesc să văd bine.

Fac poza, oricum. Pentru că asta e viața mea și, pentru prima dată după mult, mult timp, nu are nevoie de niciun filtru.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Instagram, astfel că pot să postez poza mea neclară, pe care am făcut-o contra luminii, și să le arăt tuturor că am o viață, care nu e populată doar din lucruri amuzante peste care dau din întâmplare și câinele gazdei mele.*
2. *Cele șase like-uri – primite de la mama, Michelle, Holly, Liza și Fiona, plus o tipă cu care am fost colegă de școală și pe care nu am văzut-o de treizeci de ani, iar acum are urechi de iepuraș și o ghirlandă de flori în jurul capului.*
3. *Că pot să șterg comentariile mamei, care mă întreabă dacă am împrăștiat deja cenușa, ruinându-mi astfel orice încercare de a mă preface că sunt într-o vacanță romantică, împreună cu iubitul meu, în caz că vede Ethan.*

Costume de baie și copii

SUNT ÎNTINSĂ PE UN ȘEZLONG, LÂNGĂ PISCINA hotelului, răsfoind revistele pe care le-am cumpărat din aeroport. Pe coperta uneia, o actriță de telenovele își etalează bebelușul, în timp ce în interior o întreagă rubrică este dedicată celebrităților însărcinate. Articolul prezintă povestea detaliată pe opt pagini a nașterii: „A fost o situație delicată!", „Nu mai cunoscusem o astfel de dragoste!", „Acum, că sunt mamă, am devenit, în sfârșit, femeie."

Și eu ce sunt? O nonfemeie?

Iau următoarea revistă, doar că, de data asta, vedeta de pe copertă își etalează în costum de baie silueta recent dobândită: „Acum, viața mea chiar poate să înceapă!" Exasperată, mă ridic de pe șezlong și mă duc să înot. Chiar trebuie să credem că viața unei femei are valoare doar dacă este mamă sau dacă e sexy în costum de baie? (Sau, piesa de rezistență, să nești și să *te întorci* la costumul de baie, câteva săptămâni mai târziu.) Dar dacă ai un job care îți place, dacă lupți pentru o cauză ori dacă îți urmezi pasiunea?

Sau dacă, pur și simplu, îți trăiești viața și îți iubești corpul exact așa cum este, fără să simți nevoia să dovedești nimic nimănui?

Astea sunt opțiunile? Un corp într-un costum de baie sau un copil?

Sar în piscină, cu picioarele înainte.

Ceea ce atrage întrebarea: și dacă nu ai nici una, nici alta?

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Super fabuloasa Cricket, care:*
   a. *nu are copii și nu e doar femeie, ci și o zeiță dată naibii!*
   b. *subliniază clar că, dacă vreau un corp demn de costum de baie, trebuie doar să îmbrac un costum de baie.*
   c. *dovedește că abdominalii sunt supraapreciați, dacă porți un costum dintr-o piesă.*
2. *Micuț magazin de lângă hotel, de unde mi-am cumpărat un costum de baie drăguț, cu dungi roșii și albe.*
3. *Delicioasa masă catalană, constând în creveți proaspeți, sepie la grătar,* patatas bravas[1] *și* tortilla, *pe care am luat-o lângă port, urmată de două cupe uriașe de înghețată, ceea ce chiar mi-a dat înfățișarea de însărcinată.*

[1] Fel de mâncare tradițional spaniol, servit adeseori ca aperitiv, constând în cuburi de cartofi albi prăjiți și scăldați în sos picant de roșii (n. red.).

Detașare

E A TREIA ZI A VACANȚEI NOASTRE, IAR TIMPUL SE scurge lent, în ritmul blând al cafelelor de dimineață luate în port, al prânzului delicios la un local micuț de pe plajă, urmat de după-amiezi petrecute lenevind lângă piscină.

Reușim și să inserăm mici explorări în programul nostru aglomerat. Într-o zi, urcăm cu mașina pe deal, la ruinele unei biserici. În alta, descoperim o plajă pustie, unde Cricket face *snorkeling*, iar eu citesc o carte, până când ni se alătură câțiva cicliști păroși, care în scurt timp ne fac să ne dăm seama că, de fapt, am descoperit o plajă de nudiști.

— N-o să mai mănânc niciodată sepie, zice Cricket.

Și cu asta, nu doresc să vă dau mai multe detalii.

Dar, în afară de cicliștii păroși, e foarte frumos aici. Costa Brava are o reputație foarte proastă, din cauza turismului de masă, dar acest sătuc de pescari pare o bijuterie ascunsă. Cricket îmi spune că nu s-au schimbat multe, de când a venit aici prima dată cu Monty, acum mai bine de treizeci de ani. Și-a petrecut ultimele zile amintindu-și, arătându-mi locurile lor preferate și desfătându-mă cu povești, ușurată că orice îndoieli ar fi avut față de întoarcerea în acest loc s-au dovedit nefondate. La început, i-a fost teamă că amintirile ar putea s-o întristeze, dar, din contră, au revitalizat-o.

— Fricile trebuie alungate, zice ea. Trebuie să le înconjori cu lumină. Nu putem trăi în trecut!

A fost ocupată și cu pregătirile pentru împrăștierea cenușii lui Monty, pentru care a angajat o mică ambarcațiune cu căpitan, să ne ducă mâine în larg. Așa că, în semn de rămas-bun, hotărâm să mergem în seara asta cu mașina până la far, să privim apusul și să închinăm un pahar pentru Monty. Clipele acestea sunt pe cât de frumoase ne așteptam. Cățărate pe marginea unei stânci, avem o priveliște incredibilă. Găsim un bar mic și un restaurant, de unde cumpărăm bere și mergem să stăm afară; acolo descoperim că o trupă cântă live – un grup mic de muzicieni cu chitare spaniole.

Locurile de stat sunt sculptate în deal și găsim două unde ne bem berile și ascultăm muzică, briza caldă a serii atingându-ne fețele, în timp ce în fundal se vede apusul. E unul dintre acele momente neașteptate pe care vei vrea să ți le amintești mereu. Să le închizi într-o sticlă și să le păstrezi pentru când va fi frig și întuneric la ora cinci ori pentru când viața o să îți pară sumbră ori pentru când, pur și simplu, o să ai o zi grea și o să vrei să îți găsești puterea în interior, retrăind amintirile și gândindu-te cât de frumoasă poate fi viața.

Vreau un dulap întreg cu astfel de sticle! Pline cu toate aceste momente, la fel cum făcea bunica mea cu dulcețurile și murăturile ei.

— Am fost să îl văd, știi... când eram în Barcelona.

Cricket se uită la mine și nu trebuie să întreb despre cine e vorba. Scrisoarea lui Pablo îmi revenise în minte încă de când zisese că venim în Spania.

— De unde ai știut unde stă? Nu era nicio adresă.

— Google, zice ea, de parcă e evident și cred că este, dar, cumva, Cricket nu încetează să mă surprindă. E

pictor, unul destul de cunoscut acum, se pare. Am găsit galeria unde este expus și m-am dus acolo, cât ai dormit...

— Cât am dormit?

Așadar, așa se explică de ce nu răspunsese când am bătut.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nu era acolo. Am lăsat un bilet cu numele meu și numărul de la hotel și i-am spus că am venit să împrăștii cenușa lui Monty și că îl invit să mi se alăture.

— Da?

— Da. Nu sunt sigură că am făcut ce trebuia, dar am simțit că îi datorez asta lui Monty.

Privirea ei se mută în zare și spre soarele care începe să apună încet.

— Oare Monty m-a adus aici cu toți anii aceia în urmă pentru că Pablo l-a adus pe el aici? Pentru că voia să împartă cu mine ceva ce era frumos?

Ridică din umeri absentă.

— Nu știu, dar știu că dragostea e dragoste, la urma urmei. Am vrut ca aceia pe care Monty i-a iubit și care l-au iubit pe el să aibă ocazia să își ia rămas-bun... și cred, dacă e să fiu sinceră, că am vrut să-l cunosc.

Acum se întoarce spre mine. Fața ei e bronzată de la ultimele zile, iar ochii îi par și mai albaștri.

— După toți acești ani, am vrut să confer chip unui nume. Să văd cine a fost cealaltă persoană pe care a iubit-o Monty, o parte a lui Monty pe care nu am cunoscut-o niciodată... Mereu mi s-a părut că e o poveste neterminată. Știu că voia să îl țină secret pe Pablo, dar mie nu-mi plac secretele. Ai impresia că tu ții secretul, dar te ține el pe tine.

Ascultând-o vorbind despre Monty și Pablo, despre o experiență de viață despre care eu nu știu nimic, cuvintele ei capătă un sens neașteptat.

— Pot să îți arăt ceva? ies, deodată, cuvintele din mine.

Impulsiv, bag mâna în geantă și scot portofelul. În spatele unei poze cu mama și tata, am o bucată mică de hârtie, pe care am ținut-o ascunsă. O desfac și i-o dau lui Cricket.

— Noi îi spuneam Crevete, zic încet, în timp ce ea se uită la imaginea alb-negru de la ecograf, pentru că era prea devreme să știm dacă e fată sau băiat, iar Ethan zicea că arată ca un crevete mic.

Se uită la mine, ochii ei căutând adevărul în ai mei și înțelegând încet ce îi arăt.

— Nell, nu trebuie să...

— Nu, insist eu și o împing în mâinile ei. Vreau. Tu ai împărtășit toate aceste lucruri cu mine, mereu ai fost foarte sinceră... în legătură cu tot. Acum, e rândul meu. Vreau...

Am păstrat acest secret prea mult timp. Niciodată nu m-am confesat nimănui în legătură cu acest episod. Am ascuns, încercând să pretind că nu se întâmplase. Se uită la mine și aprobă, știind foarte bine că uneori ai nevoie doar de cineva care să te asculte. Încep să vorbesc.

— La prima noastră întâlnire, Ethan a glumit că își dorește suficienți copii, cât să facă o echipă de fotbal.

În vreme ce mintea mi se întoarce în trecut, mă pomenesc zâmbind.

— El provine dintr-o familie italiană mare – cu asta se ocupă cei din familia DeLuca, fac o grămadă de copii –, dar , inițial, am fost amândoi atât de absorbiți de faptul că eram îndrăgostiți, încât nu ne gândeam la altceva decât unul la altul... Apoi ne-am mutat împreună și am pornit afacerea și am fost foarte ocupați... și, pe măsură ce timpul s-a scurs, eu am început să văd multe motive să rămânem doar noi doi – la urma

urmei, eram fericiți, așa că de ce să facem ceva ce putea schimba lucrurile?

Privisem absentă cum soarele cobora încet în mare, dar acum mă întorc spre Cricket.

— Ți-ai dorit vreodată copii?

— Nu suficient de mult, zice ea simplu. M-am gândit la asta, când eram mai tânără – pe vremea aceea, asta se aștepta de la tine –, dar erau multe alte lucruri pe care mi le doream mai mult. Am fost ușurată când am descoperit că Monty simțea la fel. Desigur, deja eram mult prea în vârstă, așa că nici nu s-a pus problema. Am fost foarte norocoasă.

— Da, aprob eu, mintea mea întorcându-se și mai mult în urmă. Eu am avut îndoieli, dar le-am alungat... așa că ne-am pus pe treabă.

Iau o gură de bere.

— Am renunțat la pastile și am așteptat să se întâmple. Dar nu s-a întâmplat. Ce chestie, îți petreci toată viața încercând să nu rămâi însărcinată și presupui că, atunci când vei vrea, se va întâmpla, pur și simplu... Așa că am adunat ce economii ne mai rămăseseră și am încercat fertilizare in vitro. Dar nu a funcționat nici asta.

Privesc peste mare, la valurile rozalii, în timp ce orizontul devine ușor portocaliu.

— La vremea respectivă, credeam că am făcut față destul de bine injecțiilor, vizitelor la spital și privirilor înțelegătoare ale asistentelor, dar toate au avut prețul lor. Ethan a fost foarte dezamăgit că nu au avut efect, iar eu m-am simțit de parcă a fost vina mea. Potrivit medicilor, corpul meu nu a răspuns tratamentului...

Zâmbesc trist.

— Nu ne-am permis să mai încercăm, dar eram hotărâți să nu ne întristăm. Așa că ne-am concentrat pe

afacere... iar la suprafață totul era bine. Vara a venit și a plecat. Cafeneaua mergea bine... dar acum, privind în urmă, nu sunt deloc sigură că eram în regulă. Cred că amândoi am reprimat multe.

Mă opresc, amintindu-mi. Am îngropat asta pentru foarte mult timp, dar acum, vorbind despre cele întâmplate, năvălesc amintirile.

— De Anul Nou, ne-am dus câteva zile într-o excursie cu cortul, în Yosemite. Ai vreodată fost acolo? E foarte frumos.

— Nu, niciodată, zice Cricket, dând din cap.

— Cred că atunci am rămas însărcinată. Când am aflat, a fost un șoc. Niciunuia dintre noi nu îi venea să creadă. Nici măcar după ce ne-am dus la spital și am făcut ecografie. Avea doar opt săptămâni, dar se vedea: micul nostru crevete.

Zâmbesc, dar deja îmi simt ochii umezi și înghit greu.

— Mi-au spus că totul era în regulă, dar am decis să așteptăm până la douăsprezece săptămâni, înainte să îi anunțăm pe toți, doar ca să fim siguri. Și, în loc să fiu fericită, mă simțeam speriată. Nu voiam să îmi fac mari speranțe. Nu voiam să pierd din nou...

Mă opresc. Cunosc foarte bine povestea asta, dar, de câte ori mi-o spun, o parte din mine speră să aibă alt sfârșit.

— O săptămână mai târziu am început să sângerez.

— Draga mea...

Cricket își pune un braț peste umărul meu și mă trage spre ea. Simt ușurare, când mă sprijin de ea.

— Îmi amintesc fața asistentei, când n-a reușit să audă bătăile inimii. A fost foarte îngrijorată, dar eu m-am purtat de parcă totul era în regulă. De parcă era treaba mea să-i fac pe toți să se simtă mai bine.

Îmi șterg precipitat o lacrimă care îmi scapă pe obraz, amintindu-mi glumele stupide pe care le-am făcut atunci. Este greu de înțeles acum de ce mă îngrijoram doar pentru alții, când eu eram cea care suferea.

— După aceea, eu și Ethan nu am mai vorbit niciodată despre asta. Amândoi eram, pur și simplu, prea triști; am ascuns asta unul de altul. Cred că încercam să ne protejăm reciproc, dar, privind înapoi îmi dau seama că n-am făcut decât să ne îndepărtăm.

Mai multe lacrimi mi se scurg, dar acum le dau voie.

— Apoi, câteva luni mai târziu, am pierdut un contract de *catering* important, iar lucrurile au început să meargă prost. Afacerea... noi...

Cerul a devenit portocaliu-intens.

— Când am găsit mesajul în telefonul lui, Ethan n-a negat. Plecasem să o vizitez pe prietena mea Liza, iar cât fusesem plecată el ieșise, se îmbătase. M-a implorat să îl iert. A zis că nu a însemnat nimic... dar a însemnat pentru mine...

Privesc cum soarele dispare după valuri.

— O săptămână mai târziu, am plecat.

Pentru o clipă, rămânem în tăcere, niciuna dintre noi nu zice nimic. Sunt foarte recunoscătoare pentru tăcerea lui Cricket. Pentru că nu pune întrebări; doar m-a ascultat cât am vorbit. Aveam nevoie de asta, de foarte mult timp.

— Uneori, mă întreb dacă nu cumva așa a fost mai bine. Am încercat și am eșuat. Poate că în adâncul sufletului nu mi-am dorit suficient de mult. Cum spuneai, nu toată lumea își dorește copii.

— Adevărat.

În cele din urmă, adaugă totuși ceva.

— Dar chiar crezi asta? Sau e doar suferința din tine?

— Nu știu.

— Și e în regulă, zice ea încet.

Ridic privirea și mă uit în ochii lui Cricket.

— Am optzeci și unu de ani și am învățat până la vârsta asta că ai dreptul să îți acorzi libertatea și curajul de a spune „nu știu". Pentru că o să-ți împărtășesc un secret: nu *trebuie* să știi. Nu trebuie să știi cum te simți, ce vrei, dacă ești fericită, dacă ești tristă. Viața e plină de alegeri și decizii și există foarte multă presiune pe noi, să le luăm pe cele corecte. Și dacă nu o facem? Dacă avem îndoieli și rețineri? Dacă facem greșeli și ne contrazicem?

Se uită la mine, cu ochii sclipind.

— Dacă ne străduim și tot dăm greș?

În timp ce cuvintele ei se așternînaintea mea, mă gândesc la mine, la tot ce s-a întâmplat.

— Atunci? Ar trebui să avem o părere proastă despre noi? De ce să nu acceptăm, pur și simplu, că nu știm? Pentru că, dacă accepți asta, fata mea dragă, o să simți o imensă libertate. Îți va permite să te răzgândești, să urmezi altă cale, să profiți de ocaziile care îți ies în cale și la care poate că niciodată nu te-ai fi gândit... să fii impulsivă, în loc să rămâi blocată, să nu te mai simți vinovată.

Cricket se uită la mine, implorând.

— Să nu îți mai fie frică.

Nu știu.

Suspin și îmi șterg lacrimile care îmi cad pe obraji, răsucind acest nou concept în minte, privindu-l. Îmbrățișându-l.

Cum mă simt? Ce vreau?

Nu știu, nu știu, nu știu.

Cu blândețe, Cricket îmi pune înapoi în mână bucata de hârtie și mă uit la ea. La ceea ce fusese cândva

viitorul meu închipuit. Păstrasem acest secret de foarte mult timp, dar acum îmi dau seama că el mă ținuse pe mine. Mă ținuse blocată. Mă împiedicase să îmi schimb povestea, să nu mai fie una legată de frică și de eșec.

Mă uit spre orizont, la imensul spațiu deschis, și mă simt foarte mică. În mâinile mele, bucata de hârtie flutură în bătaia brizei; toată tristețea pe care o ținusem îngropată în mine, toată cenușa trecutului meu așteptând să fie luată de vânt.

Și îi dau drumul.

O singură dragoste

— NU TREBUIE SĂ ÎNTÂRZII.

— Nu o să întârzii.

— Nu ar fi trebuit să îmi iau tocuri. Ce o fi fost în mintea mea, să iau bolovanii ăștia?

— Vasul nu va pleca fără noi.

— Am vrut doar să arăt bine. Lui Monty îi plăcea cum îmi stă îmbrăcată în rochie și încălțată în pantofi cu toc. El era demodat, în privința asta.

— Arăți minunat.

— Ar fi trebuit să iau pantofii de tenis.

— Aproape că am ajuns.

— Nu am fost sigură de rochia asta.

— Arăți minunat.

Niciodată nu am văzut-o așa pe Cricket. E încordată, aproape anxioasă. Ne îndreptăm spre port. Este acum cu puțin înainte de prânz, iar eu m-am oferit să o însoțesc pe vas. Presupusesem că va vrea să fie singură, fiind un moment intim, dar a părut recunoscătoare, aproape ușurată, și mi-a acceptat rapid oferta.

Ambarcațiunea de pescuit de culoare roșie ne așteaptă. Andreas, căpitanul oarecum morocănos, stă pe punte și ne salută cu o respectuoasă înclinare a capului. A decorat coca din lemn cu bougainvillea în nuanțe ciclam și roz pal, iar petalele fâlfâie și lucesc în bătaia

brizei, ca niște fluturi mici. E un gest plin de considerație, care o face pe Cricket să se relaxeze și să zâmbească. Simt un val de recunoștință față de el.

Ia brațul lui Cricket și o ajută să urce la bord, când auzim o voce.

— Catherine..., o strigă cineva pe nume.

Ne întoarcem amândouă și vedem o siluetă care ne face cu mâna, în timp ce se îndreaptă spre noi. Un bărbat elegant, cu excepția espadrilelor și a pălăriei din pai. Când se apropie, îi văd fața puternic ridată, foarte bronzată, barba albă și părul lung, legat într-o coadă de cal. Nu are nevoie de prezentare. Trebuie să fie trecut de șaizeci de ani, dar îl recunosc imediat, din poză.

Pablo.

Încetinește pasul când ajunge aproape de noi și, pentru o clipă cât se poate de scurtă, îi văd cum se analizează unul pe altul, înainte ca ea să facă un pas înainte și să îl îmbrățișeze. E semn că trebuie să plec.

Câteva minute mai târziu, stau pe o bancă, departe de port, privind cum vasul se îndreaptă spre promontoriu. Valurile sclipesc și se unduiesc, în timp ce eu mă uit cum vaporașul se face tot mai mic, ducând cu el prețioasa încărcătură: doi oameni, o singură dragoste. Au atât de multe de vorbit și de împărtășit, de împăcat stafiile din trecut și de comemorat omul pe care l-au iubit amândoi.

Soarele strălucește puternic și se simte o briză caldă. Este o zi frumoasă.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Pablo, care, deși a primit biletul abia în dimineața aceea, a condus cât de repede a putut, încât să ajungă la timp pentru a împrăștia cenușa lui Monty.*

2. Toate întrebările la care Cricket a primit răspunsuri, în sfârșit.
3. Liniștea pe care a găsit-o când Pablo i-a spus: „Acum, că te-am cunoscut, înțeleg cum de a putut să mă părăsească."
4. Că nu mai există secrete.

Carnavalul din Notting Hill

ESTE SĂRBĂTOARE NAȚIONALĂ, AȘA CĂ AVEM weekend prelungit. Eu și Cricket ne întoarcem de la aeroport cu un taxi, la timp ca să constatăm că un carnaval e în toi; nu putem să ne apropiem de casa lui Cricket, pentru că toate străzile sunt blocate. Cum am putut să uit că e carnavalul din Notting Hill[1]? Suntem nevoite să coborâm și să mergem pe jos cu bagajele, prin mulțimea de petrecăreți. În trecut, abia așteptam carnavalul, mă gândeam la el cu săptămâni înainte să înceapă. Era evenimentul anului!

„Pentru că acum devii claustrofobă în mulțime, iar muzica e prea tare", răspunde eul meu de patruzeci și ceva de ani, când, în sfârșit, ne refugiem în casa lui Cricket. „Și abia aștepți să bei o cană de ceai."

A fost o călătorie lungă și, îndemnând-o pe Cricket să se așeze, pun ceainicul. Cât aștept să fiarbă, deschid geamul, să intre aer proaspăt. Casa e pe traseul procesiunii, iar de aici am o priveliște grozavă spre carele

---

[1] Notting Hill Carnival este un eveniment care se desfășoară anual la Londra, începând cu anul 1966, în zona Notting Hill (aparținând Royal Borough of Kensington and Chelsea). Este condus de reprezentați ai cetățenilor britanici proveniți din Indiile de Vest și atrage anual peste două milioane și jumătate de participanți, fiind unul dintre cele mai mari festivaluri stradale din lume (n. red.).

alegorice care trec pe stradă, pline cu participanți îmbrăcați în costume colorate, însoțiți de ecoul tobelor. E o zi dedicată ieșitului în familie. Privirea îmi alunecă absentă peste fețele bucuroase ale copiilor și ale părinților, pe măsură ce gândurile îmi zboară înapoi în Spania.

S-au întâmplat atât de multe în săptămâna aceea; am senzația că am fost plecate mai mult! M-am debarasat de multe acolo și totul pare diferit acum. Mă simt mai ușoară, mai liberă. Aproape entuziasmată în privința viitorului, îndrăznesc să spun... Zăresc o fetiță de peste drum. Stând pe umerii tatălui ei, ține un balon și îl flutură spre mulțime. Brusc, îmi amintesc de senzația aceea pe care am avut-o de ziua mea, când l-am plimbat pe Arthur pe lângă toate casele pe ferestrele cărora m-am uitat. Eu, afară, privindu-i pe cei din interior.

— Poftim!

Revin în prezent când îmi întinde Cricket un pahar cu gheață și lămâie.

— La naiba cu ceaiul, m-am gândit să bem un gin tonic! zâmbește și își ciocnește paharul de al meu. *Salud!*[1]

— *Salud!* rostesc și zâmbesc și eu.

Dacă mi-aș fi dat seama atunci cât de grozav poate fi și să privești din afară!

---

[1] „Sănătate", în spaniolă în orig., folosit și ca urare atunci când se ciocnesc paharele la masă (n. red.).

SEPTEMBRIE

#jomo[1]

[1] *Joy of Missing Out* („bucuria de a lipsi"), sentimentul de mulțumire față de activitatea din prezent, fără teama de a fi ratat ceva mai bun. Senzația este opusă celei de FOMO – *Fear of Missing Out*, anxietatea de a fi pierdut o oportunitate sau ceva mai bun care se întâmplă în altă parte (n. red.).

INVITAȚIA TA

la

PETRECEREA BURLĂCIȚELOR, DATĂ ÎN ONOAREA LUI NATHALIE!

Vino cu noi, să o sărbătorim pe viitoarea mireasă!

8 & 9 septembrie
Un weekend de lux la spa!

O să coste o avere! Hotelul nu practică reduceri pentru camerele de o persoană și este în Manchester, care e departe! Dar mireasa abia așteaptă să te vadă, pe tine și pe toate prietenele ei, care sunt cu cel puțin un deceniu mai tinere!

Norocoasa de tine va prinde un tren cu întârziere din Londra și se va bucura de o serie de masaje scumpe, pe care nu și le permite, și de tratamente faciale de întinerire. Echipa de cosmeticiene îți va turna o grămadă de creme pe față și îți va șterge o grămadă de creme de pe față, în timp ce tu te vei relaxa cu muzică ambientală și cu stomacul chiorăind, întrebându-te dacă nu cumva cardul tău de credit va fi respins și dacă se poate mânca și altceva în afară de struguri.

Aștept răspunsul tău, după ce ai terminat de căutat pe Google „100 de feluri de fofilare de la o petrecere a burlăcițelor" și după ce ți-ai dat seama că nu există niciunul.

Dilema

ÎN LUME EXISTĂ PROBLEME MARI, MARI, ÎN CLIPA asta. URIAȘE chiar. Așa că, în imaginea de ansamblu, o invitație la o petrecere a burlăcițelor la un spa nu se află acolo sus, la același nivel cu... distrugerea planetei noastre sau cu politica mondială, de exemplu. Dar în „lumea lui Nell" a fost cauza câtorva nopți nedormite.

Când a sosit invitația, acum câteva săptămâni, am vârât-o în sertar și am încercat să nu mă gândesc la ea. De parcă problema ar fi putut să dispară astfel, lucru care, după cum știm cu toții, nu funcționează. În schimb, pare să fi avut efect opus și să fi agravat problema.

Pe măsură ce zilele au trecut, a rămas acolo, sâcâindu-mă să răspund. Situația s-a înrăutățit când celelalte invitate au răspuns. Toate. Continui să primesc e-mailuri dimineața, la amiază și seara, de la oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată și care îmi spun: „Abia aștept!" și „O să fie minunat!" și „Uraaa, să înceapă petrecerea!".

Știu că trebuie să merg; nu pot să nu merg. E viitoarea soție a fratelui meu, viitoarea mea cumnată, mama primei mele nepoate sau primului meu nepot. Ar fi groaznic să nu merg. Dar știu și că nu îmi permit. Nunțile nu sunt ieftine, chiar dacă nu sunt ale tale, iar eu am plătit deja pentru o vestimentație nouă și pentru un cadou de nuntă, plus bilete de tren și două nopți într-un hotel din Liverpool. Cardul meu a ajuns la limită,

iar contul e aproape gol. Cum o să-mi permit să plătesc și pentru un weekend la spa?

Desigur că m-am gândit și la varianta să fiu sinceră și să îi mărturisesc lui Nathalie adevărul, dar mi-e prea jenă. Și a fost chiar drăguță să mă invite. Iar prietenele ei sunt mult mai tinere decât mine. Chiar vreau să mă duc și să fiu Spiritul Petrecerilor Burlăcițelor Viitoare[1]? Singură, fără copii, falită, în vârstă de patruzeci și ceva de ani *și cu mâneci!* Sunt ca o avertizare teribilă cu privire la viitorul lor, dacă nu îl vor cunoaște pe Domnul Perfect. Însăși prezența mea probabil că le va speria de moarte.

La naiba, ce situație penibilă! Mă doare capul doar când mă gândesc la asta. De fapt, parcă mă doare și gâtul un pic... Mi se pare mie sau e foarte frig aici? Poate că ar trebui să mă bag sub plapumă. Ah, sunt extenuată! De fapt, cred că o să închid ochii un minut.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Gripă.*
2. *Nathalie, care a fost foarte drăguță și mi-a trimis un mesaj vocal, să mă asigure că nu trebuie să mă îngrijorez dacă nu pot participa la weekendul ei la spa, ci să mă fac bine în curând, și că îmi mulțumește pentru cuponul la masaj.*
3. *Patul meu, din care nu o să cobor o săptămână.*
4. *Edward, care s-a descurcat grozav pe post de Florence Nightingale.*
5. *Că nu mă mai tem de spirite – trecute, viitoare sau de orice alt fel.*

---

[1] Ghost of Hen Parties Yet to Come, trimitere la Spiritul Crăciunului Viitor (The Ghost of Christmas Yet to Come), personaj fictiv din *Poveste de Crăciun*, de Charles Dickens, traducere de Ana Irina Benea, Editura Corint, 2019 (n. red.).

Un program încărcat

JOI MĂ ÎMBRAC SĂ IES PENTRU PRIMA DATĂ DUPĂ aproape o săptămână. Ceea ce, de fapt, când lucrezi de acasă, nu e *tocmai* neobișnuit. M-am trezit și m-am dat jos din pat, am făcut un duș, mi-am spălat părul și așa mai departe. Mă simt MULT mai bine. Practic, sunt din nou om. După o săptămână de Lemsip[1], aproape că mi-am recăpătat pofta de mâncare.

În timp ce sunt în bucătărie și încălzesc o supă de roșii la conservă, primesc un mesaj de la Fiona, care mă invită la reuniunea de ziua ei. Sâmbăta viitoare. Aceeași zi în care e nunta lui Rich și a lui Nathalie. În afară de faptul că a dat *like* pozei mele din Spania, de pe Instagram, nu prea am vorbit, de când am adus-o pe Izzy înapoi de la petrecere. Lucrurile sunt încă ciudate.

Încropesc în minte SMS-ul prin care să o anunț că nu pot să merg, dar nimic nu sună bine, nici măcar cu un *smiley* la final. La naiba! Nu pot să o refuz printr-un mesaj. Îl șterg și o sun. Ea nu răspunde niciodată, dar cel puțin va suna mai bine într-un mesaj vocal.

Dar răspunde.

— Ăăă... hmm... bună, Fiona! luată prin surprindere, încep să mă bâlbâi.

---

[1] Remediu contra răcelii și gripei folosit în Marea Britanie și în Irlanda (n. red.).

— M-ai sunat din greșeală? întreabă ea.

N-am început bine discuția asta.

— Nu... sigur că nu.

— Bine, păreai surprinsă.

— Voiam să îți las un mesaj vocal... legat de ziua ta...

Iar acum totul pare afectat și ciudat.

— Mă tem că nu pot veni...

— E în regulă, zice ea, înainte să termin, într-un fel în care îmi dai seama că nu e în regulă. E oricum ceva organizat în ultima clipă.

— Mi-ar plăcea să vin. Am lipsit de la ziua ta doar când eram în State, dar e nunta lui Rich în weekendul acela...

— *Fratele tău se însoară?*

— Da, nu ți-am spus?

— Nu!

Fiona îl cunoaște pe Rich de când eram în primul an de facultate, când a venit să stea la noi acasă în vacanța de Paște și a devenit obiectul dorinței fratelui meu adolescent plin de coșuri. A urmărit-o tot weekendul, dând târcoale ușii de la baie, când ea făcea duș, sperând să o zărească înfășurată în prosop. A fost umilitor.

— Scuze, am vrut să îți povestesc la petrecerea lui Michelle... doar că toată lumea a fost foarte ocupată, nu am avut ocazia să vorbesc cu tine cum trebuie...

Mă opresc, iar la celălalt capăt e tăcere.

— Da, a fost cam nebunie, zice ea în cele din urmă, cu un aer un pic vinovat.

— O să aibă un copil.

— Cine? Micul Rich?

— Da, micul Rich.

Zâmbesc, simțind deodată o apropiere de ea la auzul poreclei folosite de familie.

— Parcă pretindea că nu vrea să se însoare vreodată.

— Așa zicea, dar apoi a cunoscut-o pe Nathalie.

— Uau, trebuie să fie o femeie pe cinste! Pariez că mama ta e încântată.

— E puțin spus.

Mă izbește cât de bine mă simt că, în sfârșit, pot să vorbesc cu Fiona despre toate astea. Ea înțelege bine frământările familiei mele. Le cunoaște de mulți ani.

— Ar trebui să bem ceva când te întorci, să sărbătorim infirmitatea mea, propune.

— Sună bine, îi zic, bucurându-mă din nou acea de legătură pe care mă temusem că nu o mai avem. Și ce faci de ziua ta? La O'Leary, ca de obicei?

O'Leary e o tradiție veche a Fionei. Un pub irlandez, unde se bea Guinness și se servește faimoasa lor tocană de pește și pâine cu bicarbonat. În fiecare an, ea invită toată gașca acolo, să își sărbătorească ziua de naștere. Se pare că e ceva legat de strămoșii ei. Deși am impresia că are de-a face mai mult cu pâinea cu bicarbonat.

— De fapt, m-am gândit să fac altceva anul ăsta; am rezervat o masă la un club privat, în Soho.

— Ooo! Foarte șic! Nu știam că ești membră a unui club privat.

— Nu sunt, Annabel este...

Cum de nu-mi închipuisem?

— Dar mereu ți-a plăcut la O'Leary. E preferatul tău.

— Știu, dar m-am gândit că e timpul pentru o schimbare, pentru ceva nou.

— Cine a zis asta, tu sau Annabel?

Nu mă pot abține. Îmi scapă cuvintele, pur și simplu.

— Nell..., mă avertizează Fiona.

— Ce e? zic eu inocent, deși știu prea bine răspunsul.

— Uite, știu că nu îți place Annabel...

Pare defensivă.

— Nu e vorba că *eu* nu o plac pe Annabel... (ok, asta e o minciună), dar cred că *ea* nu mă place.

— S-a străduit să se apropie de tine, dar tu nu ai fost prietenoasă cu ea.

— Eu? Nu am fost prietenoasă cu ea?!

Sunt indignată.

— Uite ce e, nu vreau să mă cert cu tine, Nell.

— Nu ne certăm, protestez, însă simt cum apropierea noastră abia regăsită dispare deja.

Urmează o tăcere apăsătoare, apoi schimb subiectul, înainte să dispară de tot.

— În fine, ce fac copiii?

— Foarte bine, mulțumesc..., răspunde ea, ușurată că am schimbat subiectul. De fapt, Izzy a fost cam tăcută, în ultima vreme.

— Tăcută?

— Da, ai observat ceva schimbat la ea, când ai dus-o la petrecere, acum câteva săptămâni?

— Nu, a fost în regulă... Stai puțin, acum, că ai pomenit, a fost obișnuita moară stricată pe drum, dar, după ce am intrat, a devenit cam tăcută. Am presupus că e din cauza clovnului. Sincer, și mie îmi par înfricoșători, iar eu sunt mult mai în vârstă...

— Doamne, da!

— De ce? Crezi că e ceva în neregulă?

— Nu, sunt sigură că nu e mare lucru... probabil că s-a certat din nou cu fratele ei.

— Îmi amintesc de certurile alea, zâmbesc eu. O disperam pe mama, eu și fratele meu, iar acum, uită-te la noi. Mă duc la nunta lui!

— Ei bine, distracție plăcută, zice ea, revenind la subiect, și transmite-i dragostea mea!

— Așa o să fac. Distracție plăcută de ziua ta!

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Discuția noastră; mă bucur că am reușit să vorbesc cu Fiona, deși lucrurile nu au ieșit chiar cum mi-ar fi plăcut și deși îmi pare rău că ratez ziua ei de naștere.*
2. *Că nu sunt nevoită să petrec o seară cu Annabel, pe de altă parte.*
3. *Supa de roșii Heinz. La naiba cu avocado zdrobit pe pâine prăjită; după gripă, chiar că nu e nimic mai bun ca asta.*

Fabuloasa femeie de vineri

REȚELELE DE SOCIALIZARE AU O MULȚIME DE LATURI neplăcute, dar și o grămadă care îmi plac. De exemplu, #throwbackthursday și #flashbackfriday[1], care sunt o minunată ocazie de a posta poze vechi și de a arăta lumii că toți am fost cândva mai tineri și mai slabi.

Poate că ar trebui să redenumim toate zilele? Să ne gândim puțin la asta: le-am putea schimba, în funcție de cum ne simțim. De exemplu, iată cum ar arăta săptămâna asta pentru mine:

#afurisitazideluni

Mai puțin #motivationala și mai mult #samoridegripa #liberprofesionista #tottrebuiesamuncesc.

#martispunelucrurilorpenume

Am înregistrat podcastul de săptămâna asta din patul meu de bolnavă, înconjurată de șervețele mucoase și fără să mă bucur de vreo urmă de apus. Ceea ce m-a pus pe gânduri; ar trebui să existe o mișcare „spune lucrurilor pe nume o dată pe săptămână". Eu propun să fie marțea. Închipuiți-vă dacă în fiecare marți ar trebui să spunem ce gândim. Să renunțăm la

---

[1] „Vinerea amintirilor", trend similar lui *Throwback Thursday*, care, deși mai de mult timp apărut, este mai puțin popular (n. red.).

presiunea de a fi într-un anume fel și să recunoaștem că ne-am săturat de rahatul ăsta. O zi în care să ne acceptăm viețile haotice, imperfecte, nefiltrate. Eurile noastre autentice.*

#miercurioscoatemlacapat

Când eram copil, mă bucuram odată ce venea ora de chimie, în după-amiezile de miercuri, deoarece știam că asta însemna că eram la jumătatea săptămânii de școală. Acum e la fel, dar se leagă mai mult de senzația că, în sfârșit, reușești să rezolvi câte ceva din tot ce aveai de făcut pentru săptămâna în curs. Mai mult ceva de genul „hai că mă descurc", decât că îți dorești să fie deja weekend.

#joivreausamaifiutanarasislaba

Cam așa m-am simțit după ce m-am uitat prin albumele mai vechi de fotografii, căutând ceva de postat pentru #throwbackthursday.

#fabuloasafemeiedevineri

Pentru că în lume sunt atât de multe femei fabuloase, care ne inspiră și care ne motivează. Femei incredibile, emancipate, inovatoare, de la Emmeline Pankhurst[1] la

---

* Credeți-mă, asta înseamnă mult mai mult decât un *selfie* făcut fără machiaj. De asemenea, folosesc pluralul regal – poate că doar eu am o viață haotică, imperfectă, nefiltrată. Hai, poate și cei douăzeci și șapte de ascultători ai mei (erau treizeci și doi, dar se pare că am pierdut cinci).

[1] Născută Emiline Goulden (1858-1928), activista în domeniul politic este cunoscută în special pentru rolul esențial pe care l-a jucat în organizarea mișcării sufragetelor din Marea Britanie și pentru contribuția ei la obținerea dreptului femeilor de a vota (n. red.).

Rosa Parks[1], de la Malala Yousafzai[2] la Jane Goodall[3], de la Dolly Parton la Jane Austen. Lista e nesfârșită.

Și femeile precum Cricket și mama mea? Plus miile de femei obișnuite, care își văd tăcute de treabă, dar care nu sunt mai puțin extraordinare. Vreau să le sărbătorim în fiecare săptămână, nu doar de Ziua Internațională a Femeii. Aceste femei uimitoare mă motivează mai mult decât a făcut-o vreodată orice video cu exerciții yoga.

#sambataincarestauiaracasa

Ei, poftim!

#lanaibacuduminicaasta

Cea mai bună zi. Când merge orice.

---

[1] Activistă americană care a jucat un rol esențial în mișcarea pentru drepturile omului în SUA, fiind astăzi considerată un simbol al rezistenței împotriva segregării rasiale (1913-2005) (n. red.).

[2] Activistă pentru drepturile femeilor la educație și cea mai tânără laureată a premiului Nobel, Malala Yousafzai (n. 1997, în Pakistan) a devenit cunoscută scriind, ca adolescentă, pentru BBC despre viața sub ocupație talibană. În timp ce se afla în autobuzul școlii, adolescenta a fost împușcată în cap de un terorist, însă, în urma a numeroase intervenții dificile, s-a recuperat și și-a continuat munca de activistă, fiind astăzi recunoscută internațional (n. red.).

[3] Dame Jane Morris Goodall (n. 1934), antropolog și primatolog britanic, considerată cel mai mare expert în studiul cimpanzeilor, și-a dedicat cariera de peste șaizeci de ani conservării și protejării animalelor sălbatice (n. red.).

Emoțiile de dinainte

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, IAU TRENUL DIN EUSTON spre Liverpool, pentru nuntă. Lângă mine, în vagonul tăcut, se află partenera mea: Cricket.

— Nici nu-mi amintesc când am fost ultima dată la o nuntă, zice ea entuziasmată. Cred că a fost chiar nunta mea.

Ridic privirea din carte: un exemplar din *Doamna Dalloway*, a Virginiei Woolf, pe care l-am împrumutat din biblioteca mobilă, pentru călătoria cu trenul. Am citit acest roman prima dată în școală; e chiar mai bun decât îmi aminteam.

— Cum a fost? întreb, așezând volumul pe măsuța din fața mea.

— Surprinzător de minunat, de fapt.

— Și de ce surprinzător?

— Pentru că niciunul dintre noi nu a fost vreodată prea atras de idee, recunoaște ea sincer. Abia când ne-am confruntat cu moartea și cu taxele, cele două lucruri pe care nu le poți evita, am decis să oficializăm relația. Când eram mai tineri, nu ni se părea necesar sau rezonabil. Cine poate face genul acela de promisiune, când chiar nu ai habar ce se va întâmpla în următorii treizeci de ani sau mai mult?

— Probabil că e mai bine să nu împărtășești părerea asta la nunta din acest weekend, zâmbesc eu, iar ea izbucnește în râs, punându-și mâna peste gură.

Toată familia stă la același hotel. Părinții mei coboară la recepție, să ne salute, iar mama pare surprinsă când o vede pe Cricket. Până săptămâna trecută, presupusese că voi aduce cu mine vreun iubit nou, după nesăbuita mea decizie din vară de a-i spune că ies cu cineva. Trebuie să fi avut mari speranțe să îl întâlnească. Atunci când i-am comunicat că, în schimb, aduc o prietenă, a zis doar: „Ei bine, poate că veți găsi acolo ceva bărbați drăguți pentru voi două."

— Mă bucur să te cunosc.

Mă uit la Cricket, grațioasă și amabilă ca întotdeauna, când întinde mâna spre mama.

— Nell mi-a spus o grămadă de lucruri despre tine.

— Toate bune, sper!

Mama râde timid și mi-o imaginez vizualizând în minte planul de așezare la masă, întrebându-se dacă e prea târziu să o mute pe Cricket de la masa celor necăsătoriți la masa rudelor mai în vârstă. Mi-o închipui și pe Cricket sperând că este prea târziu.

În tot acest timp, tata pare ușurat să mă vadă. A fost forțat să îmbrace o cămașă elegantă și o pereche de pantaloni care par un pic strâmți.

— M-a obligat până și să port o blestemată de cravată, mârâie el în surdină.

— Îți stă bine, îl consolez eu.

— Mai degrabă mă sugrumă.

— Unde e Rich?

— În camera lui. E acolo de când am sosit. Cred că e mahmur. Avea culoarea covorului ăluia, explică el, printr-un semn spre mocheta de culoarea mustarului de sub picioarele noastre.

— Nathalie stă cu părinții ei?

— Așa se pare. Deși cred că e o tradiție cam aberantă, din moment ce ea e deja însărcinată.

— Probabil că vrea să se bucure de ultima ei noapte de libertate, rânjesc eu, lucru care îl face pe tata să râdă și să tragă de cravată.

— Jur, o să mă sufoce naibii! mormăie el.

— Philip Gordon Stevens, cravata aia nu o să te sufoce, îi șuieră mama, ivindu-se lângă cotul lui.

Folosirea numelui întreg e rezervată infracțiunilor lui speciale, iar acum mama e foc și pară, judecând după figură.

— Dar, dacă nu încetezi să mă faci de râs cu toate plângerile astea, soția ta o s-o facă.

După ce ne cazăm în camera noastră dublă, o las pe Cricket să atipească.

— Prefer să o numesc încărcarea bateriilor, dacă nu te superi, zice ea, iar eu mă duc să-l caut pe fratele meu.

Tata are dreptate. Are paloarea de culoarea mușchiului Colman.

— Ești mahmur? Arăți groaznic, îi spun când deschide ușa.

— Mă simt groaznic.

În caz că nu ați observat, eu și fratele meu nu practicăm obișnuitele saluturi și îmbrățișări. Ne place să trecem direct la insulte.

— Câte beri ai băut?

— Nu am băut.

— Nu-mi zice! Un chebap prost.

— Nu e vorba de așa ceva... doar că... nu sunt sigur, Nell.

— Nu e gripă, nu? Eu am fost terminată, săptămâna trecută.

După ce închid ușa și îl urmez în dormitor, mă uit la el alarmată, când se pune pe marginea patului și își îngroapă capul în mâini.

— Nu. Mă refer la nuntă, rostește, iar cuvintele îi sunt înăbușite de mâinile ținute peste față. Nu știu dacă pot să o fac.

Vai, ha, ha! Foarte amuzant! Încă una dintre glumele fratelui meu. Îi fac jocul.

— Asta e! Prea târziu, chipul tău e imprimat pe șervete[1].

— Cum?

— Prințesa Di. Se pare că asta i-a spus sora ei, înainte de nunta cu prințul Charles.

Fratele meu se uită la mine de parcă aș fi luat-o razna.

— Nell, de ce vorbești despre prințesa Di, într-un astfel de moment?

Îmi aruncă o privire neliniștită, apoi își îngroapă și mai mult capul în mâini, trecându-și unghiile peste scalp, de parcă ar vrea să-și smulgă părul. Ceea ce nu pare o idee prea bună, având în vedere că deja e pe cale să chelească.

— Haide, Rich, nu te mai prosti!

Sunt obosită. Și mie mi-ar fi prins bine o reîncărcare a bateriilor.

— Nu glumesc! Vorbesc serios! explodează el iritat.

Sărind de pe pat, începe să patruleze prin cameră.

Rahat! Stomacul mi se strânge ghem. Cu siguranță, nu poate vorbi serios!

— Sunt doar emoțiile de dinainte, asta e tot. E normal.

---

[1] *Your face is on the tea towels* face referire la faptul că în Marea Britanie prosoapele de bucătărie au imprimate pe ele fețe ale cuplurilor regale, conotația expresiei fiind că este prea târziu să te răzgândești (n. tr.).

— Și dacă nu este vorba despre asta? Dacă fac o greșeală imensă?

La naiba! Nu se poate.

— Să mă însor, să am un copil... eu sunt doar micul Rich, nu sunt pregătit. Nu pot s-o fac.

Mă holbez la el, uimită de brusca întorsătură a lucrurilor.

— Sigur că poți!

Vocea mea e tăioasă. Nu o să renunțe în ultima clipă. Nu poate. Nu o să-l las.

— Dar e un angajament atât de mare. E pentru restul vieții mele.

— La fel este și faptul că susții echipa de fotbal Carlisle, și nu văd să faci o cădere nervoasă din cauza asta! i-o trântesc eu.

— Nu te înfuria pe mine, surioară...

Brusc, pare băiatul de zece ani care mi-a luat rolele și și-a sucit glezna, când s-a dat cu ele pe o movilă de reziduuri miniere. Simt cum furia mi se estompează la fel de repede cum a apărut.

— Și ce o să faci în schimb, dacă nu te însori mâine cu Nathalie?

— Înainte sau după ce tatăl lui Nathalie o să mă omoare?

Zâmbește.

— Vorbesc serios.

Se sprijină de comodă și ridică din umeri.

— Nu știu. Poate călătoresc.

— Poftim? Și să renunți la afacere?

Confruntat cu realitatea, începe să tragă de timp.

— Nu prea te-ai gândit la consecințe, Rich.

— Bine, dar mai scutește-mă, da?

— Nu, nu sunt aici să te scutesc, îi zic, de pe poziția surorii mai mari. Sunt aici ca să te fac să te gândești dacă merită să dai cu piciorul la tot ce ai.

— Îi iubesc pe Nathalie și pe copil, doar că...

Scutură din cap.

— Ți-e frică.

Se uită la mine, apoi aprobă încet.

— Da, ai dreptate. Mi-e frică.

— Știi, când erai mic, te temeai să adormi, din cauza monștrilor de sub patul tău. Eu veneam cu lanterna și verificam ce e sub pat. „Nu e nimic", ziceam și abia atunci mă lăsai să sting lumina.

Zâmbește.

— Acum o să îmi spui să nu mă tem, pentru că nu e niciun monstru sub pat?

— Nu. Viața este înfricoșătoare. Dar va fi mult mai înfricoșătoare dacă pierzi persoana pe care o iubești.

Fluxul conștiinței

LA DOUĂ NOAPTEA, SUNT ÎNCĂ TREAZĂ; O combinație de îngrijorare pentru fratele meu și de sforăit al lui Cricket. Incapabilă să dorm, termin de citit *Doamna Dalloway*. E o carte atât de bună! Îmi place că totul se întâmplă într-o zi și că este scrisă în stilul fluxului conștiinței. Mă inspiră.

Bun, nu o să fiu niciodată Virginia Woolf, dar ce alt mod mai bun de a-mi descrie toate gândurile și emoțiile legate de ziua care mă așteaptă?

Nunta fratelui meu

PLOUĂ. FRATELE MEU E AGITAT. MIREASA E FRUMOASĂ. Mama plânge. Tata se fâțâie în costum. Eu arăt ca o idioată, cu ornamentul meu *fascinator*[1]. Aș vrea să fi fost eu mireasă. Cricket, într-o rochie Dior *vintage*, mă strânge de mână. Îmi vine să plâng. Scap aperitive pe rochia mea nouă. Încerc să scot pata, la toaletă. Nu reușesc. Ratez discursul cavalerului de onoare, în timp ce îmi usuc mâinile. Mă distrez pe cinste cu tata pe ringul de dans. Sunt fericită. Regret că am venit cu pantofii ăștia. În poze, încerc să îmi ascund pata de grăsime, încrucișându-mi mâinile pe piept. Arăt ca Tutankamon. Mănânc prea mult tort. Beau prea multă bere nefiltrată. Mi-e dor de Ethan. Mă simt confuză. Cavalerul de onoare încearcă să mă pupe pe ringul de dans. Mă bate gândul să o fac. Pentru o clipă. Cricket și unchiul lui Nathalie îi uimesc pe toți cu foxtrotul lor. Îl îmbrățișez pe fratele meu. Dansez pe *Birdie Song*[2]. Știu toate mișcările. Simt că aparțin. Îmi iubesc familia. O iubesc pe Cricket. Îl iubesc pe ospătar. Devin foarte sentimentală. Beau și mai multă bere. Zâmbesc mult. Îmi amintesc să beau și apă. O zi perfectă.

---

[1] Ornament pentru cap purtat de femei în Marea Britanie, folosit ca alternativă la pălărie; se prinde de păr cu clamă și nu servește decât unui scop estetic (n. red.).

[2] Sau *Chicken Dance*, piesă cu linie melodică simplă, compusă în anii 1950 pentru acordeon, în Elveția, care a devenit populară pentru dansat la petreceri (n. red.).

O despărțire

E CIUDAT CUM SE SCHIMBĂ LUCRURILE. ÎN IANUARIE, când m-am mutat în apartamentul lui Edward, gândul de a împărți baia cu el șapte zile din șapte fusese oribil. Atât de oribil, încât probabil că nici nu m-aș fi mutat acolo.

Sincer, situația băii nu este ideală nici acum, deși avem un armistițiu încă de la războiul hârtiei igienice. În ce privește bătălia termostatului, zilele sunt încă relativ lungi și calde, așa că centrala e oprită. Deocamdată. În plus, aproape că a avut loc o criză, când a descoperit că am aruncat o baterie, în loc să o pun în containerele acelea speciale de la supermarket, dar am dat vina pe uitare (și nu pe lene) și am reușit să scap ușor.

— Divorțul se va încheia înainte de finalul anului, zice el, în timp ce trecem de poarta de la intrarea în parc.

E joi și l-am scos pe Arthur la plimbarea de seară. De când m-am întors de la nuntă, am început să îl plimbăm împreună, ceea ce chiar e o schimbare plăcută. Plimbarea unui câine poate fi destul de singuratică, mai ales când ai unul care preferă să vâneze veverițe și rațe, în loc să tropăie ascultător pe lângă tine, ca toți ceilalți câini pe care îi văd.

— Atât de curând...

— Da și nu, zice el. Am amânat prea mult. Ar fi trebuit să terminăm cu mulți ani în urmă.

Urcăm pe panta dealului, spre pădure. Arthur țopăie pe lângă noi. După ce m-a alergat de colo până colo de câteva luni, e incredibil cum îi răspunde lui Edward. Cu câteva comenzi simple stă, așteaptă și vine la picior.

— Așadar, cum a fost nunta fratelui tău?

— Nu crezi că e un pic ciudat să vorbim despre nuntă și despre un divorț deodată?

— Deloc. Toate fac parte din complexitatea vieții.

Îmi zâmbește și se oprește să admire priveliștea. Lumina serii e minunată. Caldă și aurie, luminează copacii și fețele noastre.

— Spune-mi!

— A fost o nuntă superbă, amândoi păreau foarte fericiți.

Mă uit la unul dintre copacii mei preferați, un stejar mare, de la intrarea în parc. Pentru prima dată, observ că frunzele lui încep să se îngălbenească. Se schimbă anotimpurile.

— Deși cred că cea mai fericită a fost mama.

Edward râde timid.

— Cel puțin pot fi recunoscător pentru un lucru: neapucând să mă vadă căsătorindu-mă, acum mama nu e nevoită nici să mă vadă divorțând

— Scuze, nu m-am gândit...

Brusc, mă simt insensibilă.

— Cum? E în regulă, îmi alungă el îngrijorarea. A fost acum mult timp.

Vârându-și mâinile în buzunare, Edward se întoarce, iar eu îl urmez imediat. Continuăm să mergem împreună spre parc.

— Și ce urmează acum? întreb eu, încercând să schimb subiectul.

Ridică din umeri.

— De fapt, e doar un caz de împărțire a banilor, o să vindem niște bunuri. Am decis ca Sophie să păstreze casa. Nu vreau ca băieții să sufere mai mult decât e necesar.

— Nu, ai dreptate.

— Cât sunt la școală, o să stea cu ea, dar am căzut de acord să vină și să stea cu mine în weekenduri.

— Corect, da.

— Până acum, totul a fost amiabil.

Mă gândesc la întrebarea mea. Ce urmează acum? Edward a presupus că îl întreb despre divorț și chiar așa am făcut, dar aș vrea să mai întreb o dată, doar că referindu-mă la cum va afecta înțelegerea noastră. Dacă băieții vor sta cu el în apartamentul din Londra, vor avea nevoie de două dormitoare. Iar cu mine acolo, rămâne doar unul.

În plus, oare va păstra apartamentul? Nu a pomenit că l-ar vinde, însă, cu siguranță, e unul dintre bunurile la care făcea referire. Totuși nu întreb și, pe măsură ce pășim în parc, simt cum mi se strânge stomacul ușor. Nu îmi place nesiguranța. Mă neliniștește.

Un lucru e sigur: la un moment dat, va trebui să mă mut.

Un manuscris important

ÎN WEEKEND, IAU AUTOBUZUL SPRE NOTTING HILL, ca să o vizitez pe Cricket. Mi-a lăsat un mesaj acum câteva zile, avertizându-mă că vrea să vorbească ceva cu mine, și m-a invitat la prânz, duminică. A refuzat să îmi spună la telefon, atunci când am sunat-o.

— E mult mai bine să vorbim la o porție de midii cu cartofi prăjiți, a zis ea, iar imaginația mea bogată și obsesia pentru Rightmove[1] m-au împins să concluzionez că urma să se mute la o fermă din sudul Franței.

— Și să fac ce? Să mă învârt pe acolo cu găinile și să îmi fie dor de Londra? râde ea, când îi mărturisesc temerea, în vreme ce pune masa.

Scoțând cu polonicul midii aburinde dintr-o oală mare, Cricket se înfioară la acest gând.

— Mmm, miroase delicios!

Îmi dă un bol, iar eu inhalez aroma de usturoi, vin alb și ceapă.

— O, am uitat pătrunjelul!

Nu se așază bine, că se și ridică din nou, să taie o legătură mare, înainte să se întoarcă la masă și să împrăștie o mână de verdeață pe cochiliile negre lucioase.

— Vai, și cartofii...

---

[1] Cea mai mare platformă online de tranzacții imobiliare din Marea Britanie (n. red.).

— Stai jos, insist, în timp ce vrea să se ridice din nou. Îi aduc eu.

— Sunt în cuptor. Dacă vrei un sfat, să nu îți faci niciodată singură cartofii. Cumpără-i semipreparați. Viața e prea scurtă ca să cureți cartofi.

Zâmbesc și mă așez la masă, cu tava cu cartofi, din care luăm amândouă, deși sunt prea fierbinți și ne frig. Cricket toarnă din sticla de vin pe care am adus-o și ne urăm noroc, apoi desfacem scoicile și luăm din delicios-sul sos de usturoi.

— Fantastic!

— Nu-i așa? aprobă ea, fără falsă modestie. Nu am mai făcut de ceva vreme. Nu prea are rost să gătesc doar pentru mine.

Aprob, înțelegând. De când eu și Ethan ne-am despărțit, nici nu mai știu de câte ori am mâncat semipreparate. Gătitul n-a fost niciodată punctul meu forte, dar oricum nu prea ai motiv să faci efort, când nu ai cu cine să împarți (sau cu cine să-ți plângi de milă).

În ultima vreme însă, cum Edward vine mereu acasă, am gătit unul pentru altul, de câteva ori. E mai avantajos, mai ales pentru mine, pentru că el chiar e un bucătar grozav, în timp ce eu știu să fac doar două rețete, în ciuda faptului că am cumpărat tot felul de cărți de gătit: legume la tigaie și omletă. Totuși, îmi iese o omletă *foarte* bună.

— Deci, ce voiai să îmi spui?

Douăzeci de minute mai târziu, a rămas doar o grămadă de scoici goale. Eu golesc bolurile în timp ce Cricket umple din nou paharele. Se întinde spre scaunul de lângă ea, care e băgat sub masă, și scoate un plic A4 maroniu. Extrage din el niște hârtii și le pune pe masă. Sunt legate cu o sfoară.

— Pare un manuscris. Unul vechi, zic eu, observând marginile îngălbenite. Am văzut destule, când lucram ca editor.

— Este. Unul neterminat.

Aștept să îmi explice.

— A venit cu poșta, săptămâna asta. Din Barcelona.

Mă încrunt.

— Pablo?

Cricket aprobă.

— Într-un scurtă scrisoare zice că a vrut să mi-l dea când am fost în Spania, dar că nu a avut timp să se întoarcă la apartamentul lui, să îl ia. După ce a primit mesajul meu, a venit direct de la galerie...

Ochii îi cad pe manuscris.

— Îl avea de mulți ani. E o piesă scrisă de Monty când erau împreună.

Ascult cu sufletul la gură ce îmi spune.

— Se pare că a lucrat la ea mai bine de un an, când locuia la Paris, dar, odată ce s-a mutat din garsoniera lui, l-a aruncat. Pablo l-a găsit la coș și l-a luat.

— Și Pablo nu i-a spus lui Monty că l-a păstrat?

— Cândva, la mulți ani după aceea, când au reluat legătura, dar Monty doar a râs și i-a spus să aprindă focul cu el. Era cel mai aspru critic al său.

— Ai citit-o?

— Da, aprobă, apoi rămâne tăcută.

Pentru o clipă, uit să respir.

— Cred că e cea mai bună piesă a lui.

Se face liniște și amândouă ne uităm spre paginile scrise la mașină care au rămas pe masă. Momentul acesta pare colosal. O piesă nedescoperită a premiatului dramaturg Monty Williamson. De când am întâlnit-o pe Cricket, am citit câteva dintre piesele lui Monty. Nu

e de mirare că a câștigat atâtea premii. Era un scriitor desăvârșit.

— Îmi dai voie? arăt spre manuscris.

— Desigur.

Îl trag cu grijă spre mine, peste lemnul lăcuit. Desfac sfoara și iau pagina cu titlul. Văd adânciturile tastelor mașinii de scris. Pun vârfurile degetelor pe ele, apoi las jos pagina și o iau pe următoarea. „Actul I". Ochii îmi fug pe text, care e plin de mâzgăleli cu creionul. Văd pata de vin, unde și-a pus paharul; o pată de la cerneala care nu se uscase. Mi-l închipui la Paris, tânăr, aplecat peste mașina de scris, îl aud cum lovește literele, imaginația lui fervență... Răsfoiesc până la ultima pagină. Scrisul de mașină se oprește, urmând niște însemnări de mână.

— Trebuie să o termine cineva.

Vocea lui Cricket mă readuce în prezent, din anii 1950 și din mansarda pariziană. Ridic privirea și o văd că mă studiază.

— Doamne, păi, nu am mai lucrat în domeniul editorial de câțiva ani, dar aș putea încerca să găsesc pe cineva pentru tine... Aș putea lua legătura cu foști colegi editori, să cer recomandări. Sunt sigură că ei știu scriitori buni...

— Deja cunosc un scriitor bun.

Brusc, îmi pică fisa.

— O, Doamne, nu!

Îmi dau capul pe spate și aproape că râd de ridicolul ideii.

— Doar nu vrei să sugerezi...

— Nu sugerez, ți-o cer.

— Nu, e o nebunie!

Mă las pe spătarul scaunului și scutur din cap în semn de protest față de o astfel de idee complet absurdă.

— Eu scriu necrologuri. Nu sunt un scriitor adevărat.

— Ba da, ești, ai scris un text minunat despre Monty.

Pentru moment, tac, amintindu-mi. Ne privim în liniște. Cricket nici nu clipește.

— Uite ce e, eu sunt mai mult editor.

— Ei bine, avem noroc, întrucât e nevoie și de un editor bun... de fapt, e mai mult redactare, în afară de final, la care trebuie lucrat un pic.

Mi se strânge pieptul. Încep să-mi mușc buza. Vreau să protestez, dar în adâncul meu simt o mică palpitație.

— Nimeni nu îl cunoaște pe Monty mai bine decât îl cunoști tu acum.

— Dar tu?

Acum, ea este cea care râde și își dă capul pe spate.

— Monty s-ar răsuci în mormânt dacă aș încerca, având în vedere cât de nepricepută eram să îi editez piesele și când era în viață. Ca să zic așa.

Zâmbește.

— Și, oricum, sunt prea aproape de poveste.

Urmează o pauză, în timp ce în mine se dă o bătălie. Niciuna dintre noi nu vorbește.

— Te plătesc.

— Ba nu!

— Ba sigur că da. Nu îți cer să o faci din generozitate, Nell. Îți cer să faci o treabă plătită, deoarece eu consider că ești cea mai potrivită pentru asta. Pentru că în nimeni nu am mai multă încredere în ce privește cuvintele soțului meu.

Se uită la mine cu mandibula încordată, apoi oftează.

— O să te gândești măcar?

Simt un entuziasm aproape palpabil.

— Da, o să mă gândesc.

Dar, chiar în timp ce rostesc cuvintele, amândouă știm că nu e nevoie să mă gândesc. Pentru că răspunsul este, bineînțeles, afirmativ.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Combinația perfectă dintre midii și cartofi.*
2. *Că totuși Cricket nu se va muta la o fermă din sudul Franței.**
3. *Că cineva crede în mine.*

---

* Corectă observația ei referitoare la găini.

Va fi bine

SĂPTĂMÂNA ZBOARĂ. NU POT SĂ CRED CĂ A SOSIT ziua de vineri. Deja!

Duminică seara, după ce m-am întors din Notting Hill, am stat trează până târziu, citind piesa lui Monty. Cricket a avut dreptate. E genială. Desigur, am sunat-o a doua zi și i-am spus că nu am cum să încerc să îi calc pe urme și să o termin. Chiar și cu însemnările lui detaliate, are nevoie de un scriitor mai bun ca mine. Nici vorbă să o pot face.

Mi-a spus că vorbesc prostii și că cecul meu era pe drum.

Așa că am început. Îngrozită, *dar entuziasmată*. Mai entuziasmată decât am fost vreodată. Stând la birou, cu degetele deasupra tastelor, de parcă levitau, mă simțeam fremătând de nerăbdare pentru sarcina pe care o aveam în față. Cred că am stat așa vreo zece minute, până când, în sfârșit, m-am năpustit asupra tastelor și am început să scriu.

Paginile lui Monty sunt adnotate din abundență. Mâzgălituri cu creionul decorează marginile și dansează printre rândurile textului bătut la mașină: notițe legate de intrigă și de personaje, cuvinte tăiate, dialoguri noi, idei despre subiect... citindu-le, aproape că îi aud gândurile iuți țâșnind spre mine. Înainte să mă concentrez pe ritmul textului, pe evoluția narațiunii, pe

dezvoltarea personajului ori pe intrigă, încep cu grijă să redactez un rând, verificând să nu fie greșeli de scriere sau de punctuație.

Primul și al doilea act sunt aproape scrise, dar al treilea... acesta ar putea merge în foarte multe direcții.

Exact ca viața mea.

Cum se va termina povestea asta? E o întrebare pe care mi-am pus-o de multe ori, în ultimul an. Adeseori, întinsă în pat, noaptea, mintea mea frământată începe să patruleze în sus și în jos, încercând să bată la ușa viitorului meu, să afle ce se va întâmpla. Cum se va termina povestea mea? Înainte, credeam că știu. Aveam totul planificat, iar apoi... *bum*. E înfricoșător să pășești în vid. Te poate copleși; te poate umple de panică și de teamă.

Dar, privind la aceste pagini neterminate, pline cu idei mâzgălite și cu posibile răsturnări de situație, încep să îmi dau seama tot mai mult de ceva. Și să nu știi cum se termină povestea poate fi al naibii de plăcut!

Deodată, cât sunt concentrată pe text, începe să-mi sune telefonul. Îl oprisem peste zi, cât am lucrat, dar l-am deschis mai târziu, ca să sun la bancă. După discuția de acum câteva zile cu Edward, am contactat niște agenții imobiliare, încercând să găsesc un apartament de închiriat, dar, din greșeală, am fost pusă în legătură cu Rupert, de la vânzări.

Când i-am spus că e o greșeală și că nu îmi permit să cumpăr, el m-a întrebat dacă am studiat posibilitatea coproprietății, care era mult mai accesibilă. Aveam nevoie doar de o garanție de cinci la sută. Prima mea reacție a fost să refuz ideea, ca fiind ridicolă. Eu? Să cumpăr un apartament la Londra? Ha, ha, ce amuzant!

Dar a sosit cecul destul de substanțial de la Cricket și mi-a dat de gândit: ar putea fi garanția mea.

Astfel s-a ivit o vagă posibilitate, suficient cât să pun mâna pe telefon și să sun la bancă, deși eram sigură că mă vor refuza. Dar nu au făcut-o. De fapt, ideea nu li s-a părut ridicolă deloc, iar după ce și-au notat unele date personale despre mine, mi-au spus că mă va suna cineva de la departamentul de împrumut ipotecar.

Probabil că ei sunt acum.

— Bună ziua, Penelope Stevens la telefon.

Încerc să par genul de persoană căreia i-ai împrumuta o mare sumă din banii altora.

— Nell, tu ești? Sunt David, soțul Fionei.

— David, salut!

Mă simt ușor jenată de vocea mea de la telefon. Îl știu pe David de mulți ani, dar mereu m-am simțit un pic intimidată de el. E foarte deștept și foarte serios și se ocupă de fuziuni și achiziții de multe milioane de lire. Cu ani în urmă, îmi amintesc că Max l-a întrebat cum reușește să își țină cumpătul, având de-a face cu atât de mulți bani, iar el a zis simplu: „Îți trebuie boașe de oțel." L-am văzut pe Max cum tresare și își strânge picioarele.

— Ascultă, nu dau de Fiona. Telefonul ei e închis, iar Francisca, bona, tocmai m-a sunat să-mi spună că vomită Izzy...

— Câh! Adică, o...

— Trebuie să o ia cineva pe Izzy de la școală și, chiar dacă anulez următoarea întâlnire, tot nu ajung la timp, pentru că sunt în cealaltă parte a orașului.

— Nu-ți face griji, mă duc eu, zic imediat.

— Sigur? Aș fi rugat pe vreun părinte, dar Fiona se ocupă de chestiile astea și ea are toate numerele de telefon...

— E în regulă, plec chiar acum.

— Bine, mulțumesc. O să sun la școală, să îi anunț.

Sinceră să fiu, nu-mi trebuie nicio scuză ca să o văd pe fina mea. Deși e un pic ciudat. Se întâmplă de multe ori ca Fiona să nu răspundă, dar niciodată când e vorba despre copii. În timp ce urc în autobuz, mă întreb dacă o fi totul în regulă. Poate că are vreo programare la medic sau așa ceva. Deși nu a pomenit de asta... Pe de altă parte, ea nu prea îmi mai spune multe lucruri. Obișnuiam să ne scriem de câteva ori pe zi, despre tot felul de lucruri banale, dar acum trec și săptămâni fără să am vreun semn de la ea. Totuși, nici eu nu îi scriu.

Ca de obicei, la porțile școlii e plin de mașini cu motoarele pornite și de mașini parcate pe liniile de marcaj galbene. În timp ce trec repede pe lângă ele, zăresc un Range Rover alb și recunosc mașina ca fiind a lui Annabel. Stă pe locul șoferului, vorbind la telefon și bătând darabana pe volan, cu manichiura ei perfectă.

Las capul în jos și grăbesc pasul. Nu ne-am văzut de la ziua sportului, a cărei amintire încă mă sâcâie, așa că vreau să evit orice situație ciudată. Izzy așteaptă la locul de joacă și pare încântată să mă vadă. O îmbrățișez, îi iau ghiozdanul și ne îndreptăm spre porți. Locul de joacă e plin de părinți și de bone și, în timp ce Izzy merge alături de mine, pălăvrăgind despre ziua ei la școală, nu o zăresc pe Annabel decât odată ce e prea târziu.

— Nell?

Absorbită de povestea despre un hamster de la curs, ridic privirea și o văd pe Annabel că se încruntă spre mine. Asta dacă ar *putea* să se încrunte, desigur. Ca de obicei, pare scoasă din cutie și, tot ca de obicei, vestimentația mea de azi e la fel cu cea de ieri, doar că are pe ea o pată de ou.

— Bună, Annabel!

— Unde e Fiona?

— Ocupată.

Ei bine, n-am de gând să recunosc că nu știu!

— David m-a rugat să o iau pe Izzy.

— Vai, ar fi trebuit să mă sune pe mine!

Pare iritată.

— Nu era nevoie să bați atâta drum. Izzy poate veni acasă cu mine și cu Clementine și o voi duce mai târziu.

Clementine se joacă cu Mabel, buldogul lor francez, șicanându-l cu o jucărie țiuitoare. O simt pe Izzy că mă ia de mână.

— Se pot juca împreună în piscină.

— Poate să se joace și Mabel în piscină, mami? chicotește Clementine, în timp ce biata Mabel se tot învârte în lesă.

— Nu azi, scumpo, cred că ar trebui să vă jucați doar voi, fetele.

Annabel zâmbește spre Izzy, care a devenit tăcută.

— Poți împrumuta unul dintre costumele de baie ale lui Clementine.

Simt cum Izzy mă strânge de mână.

— Mulțumesc, dar cred că Izzy se simte puțin obosită. O duc acasă.

Zâmbetul lui Annabel devine încordat.

— Nu cred că Fiona ar aprecia că nu îi dai voie fiicei ei să se distreze. Fetele adoră să înoate.

— Cred că o voi lăsa pe Fiona să se pronunțe asupra subiectului, îi răspund veselă, apoi, înainte ca Mabel să sfârșească strangulată, îmi iau rămas-bun repede și ieșim pe porțile școlii.

Abia când ajungem în stația de autobuz îmi dau seama că Izzy a rămas foarte tăcută. Așezate pe bancheta roșie din plastic, așteptând autobuzul, scot niște portocale din geantă și încep să curăț una.

— Nu voiai să mergi să înoți cu Clementine, nu-i așa? o întreb și îi dau portocala.

Studiind fiecare bucată, ea scutură din cap, dar nu se uită la mine. Sunt surprinsă, dar nu zic nimic. O privesc cum îndepărtează cu grijă fiecare pieliță albă, înainte să bage o bucată în gură, bucuroasă. Îi place să le țină în gură până se topesc, ca pe bomboane.

— Te-ai supăra dacă cineva ți-ar zice că ești căcăcioasă? zice ea, în cele din urmă, ridicând privirea spre mine.

— Oamenii mi-au găsit porecle mult mai rele, zâmbesc eu. De ce, te-a numit cineva căcăcioasă?

Izzy își ferește privirea și desface încet încă o felie de portocală.

— E doar o prostie. Ignoră-i!

După o pauză:

— Te-ai enerva dacă cineva te-ar lovi?

Simt cum mă crispez.

— Izzy, te-a lovit cineva la școală?

Nu răspunde, dar nici nu se uită în ochii mei. Mă las să alunec de pe scaun și mă ghemuiesc lângă ea, să îi pot vedea fața. Se uită la bucățile de portocală, de parcă viața ei depinde de ele.

— Știi că mie poți să îmi povestești orice, da?

Are o expresie serioasă.

— A zis că nu trebuie să spun nimănui. Altfel, o să dau de belea.

Vocea ei e aproape o șoaptă, în zgomotul traficului.

— Nu e adevărat, de ce ai da de belea?

— Mami o să fie furioasă pe mine.

— Mami te iubește, niciodată nu ar fi furioasă pe tine. De ce crezi asta?

Încă o pauză. Parcă durează o veșnicie.

— Pentru că nu o să mai putem merge să înotăm acasă la ea.

Și, brusc, înțeleg despre ce vorbește.

— Pentru că mămica ei e prietenă cu mami.

— Îți promit că nu o să dai de belea.

Îi întind degetul meu mic.

— Promit.

Se uită în ochii mei, își împletește degetul cu al meu și îmi spune cine o șicanează. Dar, desigur, știu deja.

Clementine.

Ziua următoare

SE DEZLĂNȚUIE IADUL.

OCTOMBRIE

#peoplearestrange[1]

[1] *People Are Strange*, piesă a formației The Doors, de pe cel de-al doilea album de studio al trupei, lansat în septembrie 1967 (n. red.).

O săptămână mai târziu

SE SPUNE CĂ ÎN POLITICĂ O SĂPTĂMÂNĂ ÎNSEAMNĂ mult. Însă, când vine vorba despre intimidare, lucrurile pot chiar mai rapid de atât să escaladeze, să se agraveze, să ia amploare. (Poți măcar să o numești intimidare, când vine din partea cuiva de cinci ani? Când e practicată de cineva îmbrăcat în tutu și cu aripi de zână?)

În clipa în care Fiona a ajuns acasă și a aflat ce se întâmplă, a trecut imediat la acțiune și a sunat-o pe Annabel. Cred că intenția ei era să încerce să rezolve totul cu calm și să înăbușe lucrurile în fașă, dar abuzul e un subiect delicat pentru toți cei implicați, iar rezultatul a fost similar cu ceea ce vedeți în clipurile acelea oribile, în care unii aruncă benzină pe grătar, încercând să repare lucrurile, iar rezultatul este că totul explodează.

Cum era de așteptat, Annabel a fost șocată și supărată, dar, în același timp, furioasă. Refuzând să creadă că Clementine ar face așa ceva, și-a apărat energic fiica, acuzând-o pe Izzy că minte. Acuzațiile au fost aruncate de ambele părți. Ca urmare, Fiona, pe care nu cred că am auzit-o vreodată să ridice vocea în toți anii de când o cunosc, a reușit să joace foarte bine rolul ursoaicei care își apără puiul, amenințând că o va suna pe directoarea școlii, în timp ce lui Annabel i-a ieșit o performanță la fel de bună, amenințând că va suna la poliție.

Din fericire, nimeni nu a sunat nicăieri. În săptămâna care a urmat, atât Fiona, cât și Annabel s-au calmat suficient, încât să aibă o întâlnire cu învățătoarea fiicelor lor. Școala are o politică de toleranță zero față de intimidare, de aceea cei din conducere au luat totul foarte în serios. De asemenea, au știut să abordeze problema într-un mod adecvat și chibzuit, iar astfel s-a descoperit că acuzațiile lui Izzy erau adevărate, iar Clementine a recunoscut că i-a dat porecle și că a lovit-o, de câteva ori.

Ceea ce lămurește de ce fusese Izzy atât de tăcută la petrecere; nu de clovn îi fusese teamă, ci de Clementine. Nu se explică însă de ce a făcut Clementine așa ceva.

— Moment în care Annabel a cedat și a recunoscut că ea și Clive divorțează.

Stăm într-o cafenea și mă uit la Fiona, peste masă. Mi-a trimis un SMS azi-dimineață, să mă întrebe dacă vreau să ne vedem la o cafea, după ce duce copiii la școală.

— O, nu, e îngrozitor! N-am știut.

— Nici eu, scutură Fiona din cap. Nimeni n-a știut.

Mă gândesc la toate fotografiile și la postările lui Annabel, în care se lăuda cu căsnicia ei perfectă. Poate că de acum înainte ar trebui să fie un semn. Fiona amestecă în cafea. A venit cu mașina la mine în cartier, iar când a sosit la cafenea, m-am dus să-i comand un ceai din plante, ca de obicei, dar mi-a zis să îl dau naibii de ceai, întrucât îi trebuia ceva mai tare, după săptămâna pe care o avusese.

— Biata Annabel...

Sunt surprinsă de câtă compasiune simt pentru ea. Poate că nu e preferata mea, dar știu cât de dureroasă poate fi o despărțire și nu o doresc nici celui mai aprig dușman al meu. Simt o neașteptată solidaritate cu ea.

— Se pare că se certau mult. Au încercat să ascundă asta de Clementine, dar...

— Copiii sunt deștepți, zic eu, iar ea aprobă.

— Ceea ce, probabil, explică ieșirile ei. Consilierul zice că adeseori copiii recurg la intimidări, dacă au probleme acasă; e felul lor de a-și exprima furia pe situație.

— Ai fost la un consilier cu Izzy?

— Au unul la școală. Au fost foarte grijulii cu ea, s-au dovedit de mare ajutor.

— Cum e Izzy acum?

Fiona își detensionează vizibil corpul.

— Pare să fi ieșit din asta destul de bine. Rapoartele profesoarei arată că ea și Clementine au dat uitării totul și că sunt din nou cele mai bune prietene.

— Asta e bine!

— Știu, zâmbește ea. Ironic e că adulții sunt cei care se chinuie cu prietenia.

Ia o gură de cafea.

— Eu și Annabel încă nu vorbim.

E ciudat, era o vreme când propoziția asta mi-ar fi oferit o mare satisfacție, dar acum simt chiar opusul.

— Cred că tot ce contează e ca Izzy să fie bine, la fel și Clementine, adaug eu, venind cu sufletul în întâmpinarea ei.

În ciuda celor întâmplate, e doar o fetiță, o fetiță ai cărei părinți se despart și a cărei lume așa cum o știa ea este pe cale să se schimbe pentru totdeauna. Toată povestea e al naibii de tristă!

— Da, numai asta contează, e de acord Fiona.

Ținându-și cana în mâini, se uită pe geam, înainte să scoată brusc un oftat greu și să o lase precipitat pe farfurioară.

— Doar că mă simt îngrozitor, din cauză că Izzy n-a venit prima dată la mine! izbucnește ea. Că a avut impresia că nu-mi poate mărturisi.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Mă învinuiesc pentru asta.

— Hei, ești nebună! zic eu ferm. Desigur că n-a fost vina ta.

— Dar, dacă mi-ar fi spus, aș fi putut face ceva mai devreme. Doar gândul că eu eram cu Annabel, crezând că fetele se joacă, iar în tot acel timp...

Se oprește, trăgându-și nasul.

— Și sunt sigură că se jucau, în cea mai mare parte a timpului, argumentez eu. Cine știe, poate totul a început foarte recent. Important este că *a spus* cuiva și că *s-a rezolvat.*

Mă întind și o ating pe umăr.

— Nu te mai învinovăți.

Zâmbește trist.

— Nu face și asta parte dintre sarcinile unei mame?

— Nu știu. Cred că e doar o sarcină a oricărei femei.

Apoi, se uită la mine și, pentru o clipă, stăm acolo împreună, două prietene vechi. Mă simt mai apropiată de ea decât m-am simțit de mult timp.

— Mă bucur că ți-a zis ție, șoptește ea.

— Și eu.

— Uite, referitor la ultima vreme, îmi pare rău că lucrurile au fost cam ciudate între noi.

— Da, și mie.

— Nu știu ce s-a întâmplat.

— Annabel? glumesc eu, iar ea zâmbește poznaș.

— Nu, nu e vina ei. E a mea. N-ar fi trebuit să o las să se ocupe de ziua lui Max sau de petrecerea bebelușului... credeam că doar e drăguță, dar, privind în urmă,

cred că voia să preia controlul asupra vieții altora pentru că propria viață îi scăpase de sub control...

— Cred că era și drăguță, zic eu cu generozitate, iar Fiona aprobă.

— Annabel n-a greșit cu nimic; eu am greșit. Mi-am stabilit greșit prioritățile. Cred că atunci când ne-am cunoscut, la școală, iar ea a vrut să-mi devină prietenă, m-am simțit cumva onorată. Eram atât de uimită de ea; părea să fi găsit soluția la tot.

Acum râde de cât de ridicol sună.

— Deodată, apăruse femeia asta frumoasă, sofisticată, de succes, cu o viață uimitoare, care voia să fie prietena mea.

— Spre deosebire de mine, rânjesc eu, dar Fiona nu râde.

În schimb, pare supărată.

— Nu, dar tu ești reală, Nell. Nimic din toate acelea nu era real, nu-i așa?

— Ei bine, casa aia fantastică era.

— Da, casa, aprobă ea și zâmbim amândouă.

— Deși, serios, închipuie-ți, să stai să înfoi toate pernele alea.

— Poate că plătește un înfoietor de perne.

— Există un astfel de job?

— Habar n-am. Există?

Apoi, amândouă izbucnim în râs, cu stupidul simț al umorului pe care îl împărtășim și cu o familiaritate născută din zeci de ani de prietenie.

— E plăcut aici.

Fiona se uită în jur prin cafenea, observând-o pentru prima dată.

— Îți place să locuiești aici? Nu te-am întrebat niciodată, nu-i așa?

— Da, îmi place, îmi dau eu seama. Îți ia un timp să te obișnuiești, dar, da, îmi place.

— Nu ți-e dor de America?

Trebuie să cuget pentru o clipă. Mă izbește faptul că nu m-am gândit la asta de o vreme. Răspunsul meu era mereu afirmativ, dar acum...

— Nu, nu mi-e, zic, scuturând din cap. Deși mi-a lipsit soarele californian în februarie, zâmbesc eu.

— Și tipul cu care ieșeai? Johnny? Doamne, sunt o prietenă groaznică, nu te-am întrebat despre el chiar niciodată, cum merge?

— Au fost doar câteva întâlniri, ridic eu din umeri. S-a terminat înainte să înceapă.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Mie nu îmi pare.

— Avem atâtea de recuperat.

— Știu, aprob eu zâmbind. Mi-ai lipsit.

— Da, și tu mie, zâmbește ea.

— Apropo, am vrut să te întreb, în rest, totul e în regulă?

Cu toată discuția despre divorțul lui Annabel, uitasem să întreb de telefonul lui David. Fiona pare să se crispeze.

— De ce întrebi?

— Pur și simplu, când David a zis că n-a reușit să dea de tine și m-am dus să o iau pe Izzy...

Vocea mea se stinge și simt o urmă de neliniște.

— Am avut un interviu pentru un job.

E ultimul lucru la care mă așteptam, iar ușurarea e urmată repede de surpriză.

— Nu știam că vrei să te întorci la lucru.

— Nici eu, recunoaște ea, apoi zâmbește timid. Până când am conștientizat că redecoram bucătăria pentru a treia oară în cinci ani și nu pentru că avea nevoie de

faianță nouă, ci pentru că eram al naibii de plictisită și de frustrată.

Își pune coatele pe masă și își sprijină capul în mâini.

— Nell, habar n-ai cât sunt de disperată să îmi pun din nou mintea la treabă, oftează ea, uitându-se la mine. Am petrecut trei ani studiind arheologia. Am un master în Bizanț și paleografie greacă. Înainte să am copiii, eram parte dintr-o echipă care făcea muncă de teren pe siturile din Europa; apoi, am obținut jobul meu de vis, curator de muzeu, și am fost responsabilă de organizarea expozițiilor. Iar acum...

Se oprește, iar frustrarea ei este aproape palpabilă.

— Acum, mă uit la mostre de draperii, urmăresc *Frozen* a mia oară și singura stimulare mentală pe care o am este când încerc să programez să-mi ajungă la timp livrările de la Ocado[1].

Râdem amândouă, dar ea pare că e gata să izbucnească într-o criză de isterie.

— Mi-e dor de cariera mea. Vreau un job. Trebuie să îmi folosesc creierul. Mi-am întins antenele și am trimis câteva e-mailuri. M-a contactat fostul meu șef... Mi-a spus că au ceva la muzeu, nu e o poziție superioară, cum am avut înainte, dar, dacă sunt interesată... Așa că, m-am dus să vorbesc cu ei...

— Și?

— Și am obținut jobul.

— E super!

— Este?

Pare îngrijorată.

— Încă nu i-am spus lui David. Când au venit copiii, am fost de acord ca unul dintre noi să stea acasă și să

---

[1] Supermarket online din Marea Britanie (n. red.).

aibă grijă de ei. Desigur că a trebuit să fiu eu; David câștiga mult mai bine decât mine. Apoi, după ce am născut-o pe Izzy, am avut o depresie postnatală groaznică și am avut noroc să o găsim pe Francisca, să mă ajute cu jumătate de normă. Nu știu ce aș fi făcut fără ea, dar încă nu-mi pot imagina să îi las...

— Nu mi-ai spus niciodată că ai avut depresie postnatală, îi zic eu cu îngrijorare.

— Nu am spus nimănui, ridică ea din umeri. Mi-a fost prea rușine. Mă simțeam de parcă era ceva în neregulă cu mine. De parcă nu reușeam să fiu mamă.

În timp ce mă uit la prietena mea, îmi dau seama că nu sunt singura care a ținut în ea unele lucruri.

— Dar acum sunt mai mari, nu mai au nevoie de mine la fel de mult ca înainte, zice ea, ridicând din umeri, și încă o avem pe Francisca... face parte din familie, iar copiii o iubesc. Doar că...

— Te simți vinovată, zic eu, terminând propoziția pentru ea.

Se uită la mine surprinsă.

— De unde știi?

— Pentru că, atunci când nu ne spetim, ne simțim vinovate de ceva, glumesc eu, iar ea râde.

— Iar acum, după cele întâmplate cu Izzy, mă îngrijorează să lucrez cu normă întreagă... Mi-e teamă de felul în care ar putea s-o afecteze. Încă aș putea să îi duc la școală, deci nu ar fi o schimbare foarte mare...

— Și atunci?

Scutură din cap.

— Nu știu, Nell. Sunt egoistă? Nu e vorba că avem nevoie de bani. Avem noroc că David se descurcă atât de bine, nici măcar nu pot folosi asta ca motiv. O fac doar pentru mine.

Mă uit la Fiona. Îmi dau seama că e complet sfâșiată.

— Uite, nu sunt expert, dar eu zic să o faci. Cu siguranță, e mai bine pentru Lucas și Izzy să aibă o mamă fericită și motivată. Și sunt sigură că și David va gândi la fel. Vorbește cu el, ai putea fi surprinsă.

— Da, aprobă ea și fața i se luminează.

— Și bravo ție!

— Mulțumesc, zâmbește ea. Acum, spune-mi despre tine. Mai scrii necrologurile?

— Da, dar mai lucrez la alte câteva chestii...

Mă uit la ceas și observ cât e ora.

— Va trebui să îți povestesc despre asta mai târziu.

— Mă bucur că ne-am văzut, zice Fiona.

— Și eu. Poate că data viitoare când ieșim la cafea ar trebui să o inviți și pe Annabel, propun eu.

— Ramura de măslin?

— Da.

Zâmbesc.

— Dar să fie un *chai latte*.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că m-am împăcat cu Fiona, deoarece lucrurile nu doar că au revenit la normal, dar totul e mai bine ca oricând.*
2. *Reacția lui David, când i-a spus despre job. A fost foarte încântat atât pentru ea, cât și pentru el, deoarece asta înseamnă că s-a terminat cu renovările casei și cu studierea mostrelor de materiale pentru draperii.*
3. *Că Izzy și Clementine sunt din nou cele mai bune prietene.*

Cel mai ciudat lucru

AȘADAR, AZI S-A ÎNTÂMPLAT CEL MAI CIUDAT LUCRU.

Înregistram cel mai recent episod din podcast, trăncănind la microfon, cum fac în fiecare săptămână, când, pe la mijlocul monologului, m-am întrebat într-o doară dacă cei douăzeci și șapte de oameni care l-au descărcat îl mai ascultă. Sau dacă i-am pierdut deja și pe ei și vorbeam singură, la propriu.

(Asta ar însemna și că e adevărat ce se spune, că te transformi în mama ta; am crescut auzind-o strigând: „Vorbesc singură?" Întrebare la care, desigur, nu îi răspundea nimeni.)

Mi-am dat seama că trecuse o veșnicie de când nu mă mai uitasem la statisticile *analytics*, un termen la modă, care, practic, îți arată dacă ți-a descărcat cineva podcastul sau, în cazul meu, dacă a dat cineva din întâmplare peste vorbăria mea și, printr-un miracol, s-a gândit să o asculte. Entuziasmul meu (obsesiv) inițial pentru a verifica statisticile și a descoperi că am paisprezece ascultători, urmărind cum numărul urcă la optsprezece, apoi la treizeci și doi (treizeci și doi de ascultători!), s-a redus un pic în momentul în care m-am blocat la treizeci și doi, timp de mai multe săptămâni, iar apoi am pierdut cinci. M-am simțit cam ca atunci când am fost părăsită, doar că era vorba despre tărâmul anonim al podcastului.

Și am încetat să mai verific. A fost un pic demoralizant. Adică, serios, cine își dorește să fie respins? În plus, am început podcastul doar pentru mine; ce conta dacă nu asculta nimeni? Apoi, au intervenit tot felul de evenimente și am uitat complet de asta. Până azi, când mi-am amintit.

Așa că m-am conectat, pregătindu-mă să văd că, de fapt, îmi pierdusem toți ascultătorii și că, într-adevăr, eram singura persoană din lume care se simțea ca o ratată trecută de patruzeci de ani...

2 437.

Cifra de pe ecran se uita la mine.

M-am uitat și eu la ea, m-am apropiat un pic, întrebându-mă dacă îmi scăpa vreo virgulă de zecimală pe undeva, apoi, brusc, mi-am dat seama.

DOUĂ MII PATRU SUTE TREIZECI ȘI ȘAPTE DE DESCĂRCĂRI.

PE BUNE?

Pentru ultimul episod al podcastului meu? Nu, nu era posibil. Trebuia să fie vreo greșeală.

Sigur?

Sigur?

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Aceste noutăți uimitoare, incredibile.*
2. *Minunații mei ascultători, care m-au ascultat și au crezut în mine și m-au făcut să mă simt parte dintr-o familie incredibilă, și pentru toți cei care mă ascultă, vă mulțumesc foarte mult pentru că mă faceți să mă simt mai puțin ratată. Sunt FOARTE recunoscătoare, n-aș fi reușit asta fără voi; podcastul este pentru voi.*
3. *Că nu am câștigat niciodată un Oscar.*

Doar dragostea contează

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, ÎNCĂ ÎNCERC SĂ ÎNȚELEG și să accept incredibila descoperire că, într-adevăr, există oameni care ascultă podcastul meu. Liza mă contactează pe FaceTime. A trecut ceva vreme de când nu am vorbit, având în vedere călătoria mea în Spania, nunta fratelui meu și piesa lui Monty, în vreme ce ea a fost ocupată cu propria viață, cu orele de yoga; plus factorul deloc de neglijat că ne desparte Atlanticul, cu o diferență de fus orar de opt ore, ceea ce poate fi o adevărată pacoste.

Dar, printr-un miracol, universurile noastre se întâlnesc. Ei i se anulează un curs, deci are o pauză mai devreme, iar bateria mea e încărcată, așa încât putem intra pe FaceTime.

— A trecut o veșnicie!

— Încercai să găsești un costum de baie. Ai găsit?

— Da, unul frumos, o să ți-l arăt...

— Și mesajul de la nemernicul ăla.

— Johnny.

Oftez, când îmi amintesc.

— Ai mai primit vreun semn de la el?

— Nu, râd eu (chiar râd). Și nici nu mă aștept să primesc.

— Bun, aprobă ea ferm. Așadar, haide, spune-mi totul despre excursia ta!

— Mai întâi tu, zic eu ferm, vreau să aflu toate noutățile. Ce mai faci?

— Foarte bine, zâmbește ea, făcându-mă să îmi dau seama imediat.

Nu e unul dintre acele zâmbete care se referă la faptul că ai obținut o promovare la muncă sau că ai slăbit un pic sau că ți-ai cumpărat o rochie; e zâmbetul care arată că ai cunoscut pe cineva.

— Cine e?

Liza nici măcar nu încearcă să nege. Fața i se îmbujorează.

— Cum ai ghicit?

Ridic o sprânceană și râde.

— Este persoana care venea la cursul meu de la yoga, îți mai povestisem eu ceva.

— Super! Și cum ai reușit să rezolvi dilema aceea legată de etică?

— A încetat să-mi mai fie studentă la curs.

În acest fel simplu, Liza aruncă faptul în conversație, iar eu nu fac mare caz de asta.

— Bun, haide, zi-mi totul despre ea!

— Nu ești șocată?

— De ce? Pentru că te-ai îndrăgostit de o femeie?

— Da.

— Ei bine, tu ești șocată?

Pentru o clipă, rămâne tăcută, apoi, scutură din cap.

— Ăsta e cel mai bizar lucru. Nu, nu sunt. Nu sunt șocată deloc. Adică, niciodată nu am mai fost atrasă de o femeie. Dar apoi am cunoscut-o pe Tia și parcă nu o mai vedeam ca pe o femeie, ci ca pe o persoană, pur și simplu... una de care eram foarte atrasă. A fost ciudat și în același timp nu a fost ciudat deloc, iar asta a făcut totul foarte neobișnuit...

Vocea ei se stinge.

— Are vreo logică ce spun?

— Perfectă.

— Dar recunosc că la început am fost uluită de ce mi se întâmpla... Mă simt prost pentru felul în care am dat-o la o parte.

Privindu-i chipul pe ecranul telefonului, nu pot să nu mă gândesc cât de frecvent respingem ce simțim, doar din cauza cine știe cărei idei care ne-a fost băgată în cap.

— Pe de altă parte, nu puteam să mă abțin să nu mă gândesc întruna la ea.

— Așa ajungi să îți dai seama.

— Da, aprobă ea. Așa că, după ce m-am simțit ca naiba pentru o vreme, m-am întrebat de ce îmi fac asta? De ce nu sunt cu persoana cu care îmi doresc să fiu? Și am sunat-o și am avut noroc că nu m-a trimis la plimbare, deoarece, crede-mă, mă purtasem ca o ticăloasă cu ea, zice ea, zâmbind. Dar n-a făcut-o, așa că am ieșit, apoi ea a venit la mine și, mă rog, practic, n-a mai plecat.

— Deci nu sunt singura care a fost ocupată, zâmbesc eu, iar ea râde.

— Nell, sunt atât de fericită, dar m-am temut să le mărturisesc celor din jur, întrucât nu e relația pe care îmi imaginam că o voi avea...

Vocea ei se stinge din nou.

— Dar trebuie să acționez așa cum simt că e bine pentru mine, indiferent ce fac sau cred ceilalți...

Ridică din umeri.

— Ce naiba, nu?

Încurajând-o în gând, în timp ce o ascult cum își dezvăluie sentimentele și își urmează drumul, ridic un imaginar pahar în cinstea ei.

— Ce naiba, zâmbesc eu.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că Liza a găsit curajul să renunțe la ce credea că o va face fericită, astfel încât să se poată îndrăgosti de cineva care chiar o face fericită.*
2. *Că locuiesc într-o parte a lumii unde suntem liberi să ne urmăm inimile, indiferent de gen sau de rasă.*
3. *Că nu e cu încrezutul ăla de Brad.*

Ziua în care îmi câștig independența

— SCUZE, TREBUIE SĂ ÎL FI AMESTECAT CU ALE MELE.

Intru în bucătărie, după o ieșire la supermarket, și mă trezesc cu un plic mare azvârlit în față.

— Edward, poți să...

Exasperată, flutur pungile de cumpărături, să îi arăt că nu am mâinile libere.

— Corect, da, desigur.

În casele normale, venirile și plecările au un fel de perioadă de grație, o zonă-tampon, când intri, îți dai jos haina, pui jos sacoșele și saluți, poate schimbi câteva amabilități; iar plecările urmează o rutină similară, când îmbraci haina, strigi „la revedere" și poate pălăvrăgești un pic despre ora la care o să te întorci. E un curs normal al conversațiilor.

Edward nu crede în zone-tampon. Sau în perioade de grație. Sau în cursul firesc al conversațiilor. Orice are în minte va ajunge la tine îndată ce intri pe ușă. La fel, când pleci. Uneori, când îi spun „Pa, ne vedem mai târziu", răspunsul lui poate fi „La revedere". Dar e la fel de posibil să fie „Cred că avem un șobolan sub podele" sau „Este scandalos!" (fără vreo referire la ceva anume).

Încă n-am reușit să-mi dau seama dacă se întâmplă din cauză că pică foarte adânc pe gânduri și se concentrează mai mereu pe ce se întâmplă în mintea lui, astfel că nu este conștient de lumea din jur, sau dacă nu cumva e o încercare deliberată să mă scoată din minți.

— Dă-mi voie să te ajut cu sacoșele acelea.

Reversul este că poate fi incredibil de amabil și de săritor. Iar eu sunt cât se poate de nesuferită, după ce am bântuit printre rafturile din supermarket într-o vineri după-amiază, când semenii cumpărători dau năvală de parcă nu e un simplu weekend, ci de parcă în sud-vestul Londrei are loc o apocalipsă.

— Știi, chiar n-ar trebui să mai folosești plastic.

— E o pungă pe viață, zic eu defensiv, când el zărește singura pungă din plastic pe care o am printre cele ecologice.

— Viața planetei, da, mormăie el. Știi că astea sunt chiar mai rele decât cele de unică folosință? Trebuie să le folosești de cel puțin douăsprezece ori, din cauza plasticului în plus utilizat la fabricarea lor.

— Mi-am dat seama abia la casă că nu aveam cu mine traista de pânză! izbucnesc eu, dar, desigur, știu că are dreptate, iar asta e mai enervant ca oricând. Care e scuza ta că folosești doar ca să mergi în afara orașului măgăoaia aia de mașină, mâncătoare de benzină?

E o lovitură un pic sub centură, având în vedere că divorțează și că nu mai stă la țară; nu e chiar cinstit să îi amintesc de asta. Dar sunt foarte morocănoasă. Serios, nu știți cum a fost la raionul cu salate!

— De fapt, este electrică, răspunde el calm.

— Desigur!

Las sacoșele pe blat, smulg plicul de la el și îl desfac. E o scrisoare de la bancă. Îmi trec rapid privirea peste el și văd că s-a întâmplat un miracol, cumva. Mă holbez la el, nevenindu-mi să cred.

— Vești bune?

— În principiu, mi s-a aprobat o ipotecă!

— Vai... înțeleg. Ei bine, felicitări!

— Nu îmi vine să cred!

Ridic privirea din scrisoare și mă uit la Edward, care stă de cealaltă parte a blatului.

— Ei bine, se pare că nu va mai trebui să mă suporți mult, pe mine și sacoșele mele, zâmbesc eu.

Dar, evident, lui nu i se pare amuzant și nici măcar nu schițează un zâmbet.

— A fost o glumă, îl ajut.

Mina îi rămâne neschimbată. Chiar s-a enervat din cauza pungilor? Iar acum mă simt prost.

— Îmi pare rău. N-am vrut să izbucnesc... doar că era nebunie la supermarket, iar eu eram prost dispusă și...

— Nu, nu sunt nervos din cauza asta, nu fi prostuță, mă întrerupe, înainte să termin.

— Atunci, ce e?

— Habar n-aveam că vrei să te muți.

Pare sincer afectat de veste. Brusc, mă simt prinsă pe picior greșit.

— Niciodată nu ai pomenit nimic, continuă el.

— Păi, am presupus că ar trebui... cu divorțul și așa mai departe..., parcă dau din colț în colț, încercând să îi explic. Îmi amintesc că am avut discuția aceea, când l-am plimbat pe Arthur, despre faptul că trebuie să vinzi unele proprietăți... că ai nevoie de spațiu pentru băieți. Sunt doar trei dormitoare aici.

Edward se uită la mine; expresia lui e indescifrabilă.

— Presupun că sunt prea mari pentru paturi suprapuse.

În sfârșit, zâmbește, iar eu simt un pic de ușurare.

— Sunt sigur că putem găsi o soluție. Nu trebuie să te muți...

— Mulțumesc, îi zâmbesc, ești foarte drăguț.

— Nu sunt drăguț, îmi place să stai aici.

— Iar mie îmi place aici, recunosc eu și, pentru o clipă, mă izbește cât de mult s-au schimbat lucrurile. Dar am nevoie de un loc al meu, zic ferm. Înainte, credeam că nu mi-l permit, dar acum...

Flutur hârtia de la bancă.

— Trebuia de mult să am o casă a mea, de fapt. Adică, uită-te la mine, am peste patruzeci de ani și stau într-o cameră închiriată...

— Și? Eu am peste patruzeci de ani și divorțez.

Surâdem amândoi și simt cum tensiunea dintre noi dispare. Arthur își face deodată apariția în bucătărie, adulmecând pe lângă plintă.

— Și Arthur?

Amândoi ne întoarcem și ne uităm la el cum face pe aspiratorul. O să îmi fie atât de dor de el!

— Care sunt drepturile mele de vizitare?

Mă întorc din nou spre Edward și ne privim îndelung.

— Ce zici să împărțim custodia?

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Un prieten ca Edward.*
2. *Fiona, care m-a făcut să îi scriu în legătură cu camera lui de închiriat, altfel nu l-aș fi întâlnit vreodată.*
3. *Punga mea pe viață, pe care intenționez să o folosesc întreaga mea viață, nu doar de cele douăsprezece ori recomandate.*
4. *Cricket, care mă face să râd, remarcând că, la optzeci și ceva de ani ai ei, o pungă pe viață e cam impropriu spus.*
5. *Un funcționar de la bancă, pentru că s-a gândit că sunt suficient de responsabilă să îmi împrumute toți banii aceia.*
6. *Că pot să mă uit la apartamente de vânzare, cine ar fi crezut?*

Viața merge înainte

CRICKET A ACCEPTAT O OFERTĂ PENTRU CASA EI ȘI se mută. Nu departe, doar după colț. A găsit un apartament cu două dormitoare, aflat la etajul unu, cu geamuri înalte și cu o mică terasă pe acoperiș, care are vedere spre o biserică.

— Astfel, Domnul poate sta cu ochii pe mine.

— Parcă nu credeai în Dumnezeu.

— Nu cred, dar îmi place să am acoperire. La vârsta mea, mă apropii de deznodământ...

— Cricket! o cert eu.

— Ce e? protestează ea. Faptul că vorbesc despre cuvântul cu „M" nu o să mă facă să mor mai repede.

Ne întoarcem de la vizionarea apartamentului ei, îmbrăcate cu haine groase și cizme. Vremea s-a răcit, iar ceasul s-a dat înapoi. Frunzele se adună pe lângă borduri. Frunze mari, roșiatice și unele mici și galbene, de culoarea lămâilor. Mă uit la ele și mă gândesc că ar trebui să știu de la care copaci provin.

Acesta este alt aspect al vârstei mijlocii. Când eram mai tânără, nu observam niciodată astfel de lucruri, dar poate că aceasta este răsplata pe care o primești îmbătrânind – înveți să apreciezi minunile naturii. Dacă privești lucrurile așa, faptul că trebuie să porți un pic de mânecă nu mai pare un preț atât de mare, nu-i așa?

— Îmi place când le adună în grămezi mari.

Ridic privirea și o văd pe Cricket arătând spre câteva grămezi de frunze, din față. Și la colțul străzii sunt movile mari de frunze.

— Îmi amintesc de copilărie. Îmi plăcea să sar pe ele, ție nu?

— Habar n-am, scutur eu din cap. Mama mereu zicea că sunt pline de păianjeni, așa că nu săream.

— Sunt sigură că sunt pline, aprobă ea veselă, dar există multe alte lucruri de care să îți fie mai frică decât de păianjeni.

Și, desprinzându-se de brațul meu, sare imediat pe o grămadă mare de frunze, împrăștiindu-le în aer, în timp ce tropăie și lovește cu picioarele. Pare să se distreze foarte bine.

— Vaaii...

Însă curând un măturător de stradă strigă la ea, iar eu flutur din mâini, în semn de scuze, și o zoresc. Ea încă zâmbește, când ajungem în fața casei ei, la timp să observăm o adolescentă care pune o carte pe rafturile micuței biblioteci și o schimbă cu alta.

— M-a făcut să îmi dau seama ce dor îmi era să citesc, mărturisește fata, când ne oprim să o salutăm.

Îi zâmbește cald lui Cricket.

— E o idee grozavă. Sper să continuați.

— Ei bine, de fapt, mă mut, dar noii proprietari au promis să o păstreze.

— Sper, zice ea, dar văd o umbră de dezamăgire pe fața ei.

— Crezi că noul proprietar o va păstra? întreb eu câteva minute mai târziu, în timp ce ne dăm jos hainele, ajunse înăuntru.

Umplu ceainicul, iar Cricket se duce în sufragerie, să facă focul. Nu pot să cred că deja a sosit vremea de făcut focul în case.

— Sper, spune, apoi îngenunchează și aranjează vreascurile. Dar cine știe?

Stau în ușă, privind-o cum construiește cu grijă o colibă din surcele. Știu că nu trebuie să mă ofer să o ajut. Poate fi încăpățânată, dar niciodată mai mult decât atunci când vine vorba să facă focul în felul ei anume.

— Aș vrea să putem dezvolta mai mult biblioteca.

— Ah, chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta...

O privesc cum se apleacă peste grătar, cu spatele la mine.

— Am vorbit cu cei de la o asociație caritabilă de artă despre o strategie pentru a deschide mai multe biblioteci micuțe în cartier, poate chiar și în alte zone. M-am gândit că acum, dacă vând casa, aș putea folosi niște bani pentru asta.

Aprinde o bucată de hârtie și o împinge spre surcele.

— Ar fi uimitor! mă bucur eu. E foarte generos din partea ta.

Se întoarce spre mine, îndreptându-se și ștergându-și mâinile de fustă. Pare mulțumită.

— Și se pare că sunt de acord să ne ajute.

— Uau!

— Aș vrea să fie în memoria lui Monty. De la cărțile lui am pornit. Și de la tine, desigur...

— Eu doar ți-am dat ideea, asta e tot! protestez eu, dar ea îmi face semn să tac.

— Nu, mi-ai dat mai mult de atât; mi-ai dat un motiv să vreau să mă ridic din nou din pat dimineața. Când am construit biblioteca aceea micuță, m-am simțit cel mai animată, de la moartea lui Monty. Parcă am revenit la viață.

Uitându-se fix în ochii mei, îmi zâmbește.

— Participam la cursurile de artă, mă ocupam cu redecorarea, dar doar mă mișcam de ici-colo, de fapt... Abia când ai venit tu cu propunerea asta..., rostește, apoi lasă o pauză, așezându-se în fotoliu. Toți avem nevoie de un scop în viață, iar înainte ca Monty să moară, el era scopul meu. Probabil că e un lucru foarte demodat să recunoști așa ceva în ziua de azi, dar așa a fost.

— Ce știu eu despre a fi la modă, constat, ridicând din umeri, cu un zâmbet, și arătând spre ținuta mea specială de plimbat câinele, cu care m-am îmbrăcat azi-dimineață și de care nu m-am mai schimbat.

— Încă mi-e greu, mărturisește ea.

— Ei bine, nu a trecut foarte mult, îi amintesc.

— Da, știu.

Se uită la foc. Surcelele s-au aprins, iar focul trosnește, în timp ce flăcările se ridică.

— Dar acum mi-e greu într-un fel diferit. Nu doar pentru că mi-e dor de Monty, ci și pentru că viața mea evoluează, iar a lui s-a terminat.

Se întoarce cu fața la mine.

— Și mă simt vinovată că mă bucur din nou de viață. Poate că ar trebui să mai sufăr, zice ea, iar surâsul îi dispare, părând tulburată.

— Ce mi-ai spus tu odată? Suferința nu e liniară.

Când îi amintesc asta, expresia i se relaxează.

— Îți mulțumesc, Nell.

— După părerea mea, poți fi îndurerat de pierderea cuiva – ori a trecutului –, dar trebuie, totodată, să trăiești, continui eu, cu fermitate.

Mă duc să pregătesc ceaiul, apoi stăm lângă foc și petrecem seara vorbind despre toate planurile ei noi. Și abia mai târziu, când sunt întinsă în pat, îmi dau

seama că nu vorbeam doar despre Cricket și Monty; vorbeam și despre propria-mi viață.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că am fost invitată de Cricket să fac parte din noul ei plan și că i-am promis să mă implic cât de mult pot. Pentru că, deși nu mi-aș fi închipuit acum câteva luni, chiar sunt foarte ocupată zilele acestea, cu necrologurile și cu podcastul, iar acum și cu piesa. Poate că asta se întâmplă când ajungi în acest stadiu al vârstei mijlocii. Nu mai ai doar un job; ai diverse alte lucruri pe lângă. Din unele faci bani, din altele nu, dar împreună constituie o viață împlinită.*
2. *Măturătorul de stradă, pentru că n-a cerut să fie arestată Cricket.*
3. *Trecătorul care a luat de pe mine păianjenul acela uriaș, după ce am sărit în frunze în drum spre casă și am țipat de s-a auzit aproape pe toată strada.**
4. *Că mi-am găsit un scop.*

---

* Jur că era de mărimea unei tarantule. Ceea ce dovedește că, desigur, mamele au întotdeauna dreptate.

Tunsoarea

— ARĂȚI BINE!

În seara următoare, cobor și îl găsesc pe Edward la patru ace. Nu în echipamentul lui de yoga sau în hainele de lucru. Ci într-un sacou și o cămașă foarte elegante și... aceia sunt cumva blugi de designer? La auzul complimentului meu, pare foarte jenat și își ferește privirea.

— Mergi cumva la o întâlnire? mă interesez, mijindu-mi ochii.

— Nu e o întâlnire. E doar o cină. Cu niște prieteni, adaugă repede.

De când locuiesc aici, n-am mai pomenit să meargă Edward la cină cu „niște prieteni". S-a mai dus la yoga sau la vreun pahar, după program, cu colegii de la birou. Câteva după-amiezi de sâmbătă la fotbal și să bea ceva, cu un tip pe nume Pazza, pe care nu l-am cunoscut, dar care se pare că este un vechi prieten din Bristol, cu care va urca pe Kilimanjaro anul viitor, într-o acțiune caritabilă.

— Vreunul dintre acești prieteni e femeie și celibatară? rânjesc, incapabilă să mă abțin.

— Bine, bine, zice, ridicând mâinile, în semn de capitulare. Un coleg de la lucru a tot încercat să mă cupleze cu cineva, de când i-am spus despre mine și Sophie, dar nu cred că se poate numi întâlnire, din moment ce divorțul meu nici s-a pronunțat.

— Ba chiar așa se numește, răspund eu, amintindu-mi de recenta mea incursiune în lumea întâlnirilor. Sunt sigură că o să te distrezi.

Pare ușurat că are aprobarea mea.

— Deși nu sunt sigură de părul ăla al tău.

Își duce mâinile la cap.

— Ce are?

— Nimic, dacă nu te deranjează să arăți de parcă ți-ai băgat degetele în priză, râd eu. Dă-mi voie să îl ajustez un pic.

Se uită la mine de parcă tocmai i-am spus că o să mă duc pe Lună.

— Știi să tunzi?

— Ei bine, n-aș zice că sunt Trevor Sorbie[1], dar mama a fost coafeză, mergea ea acasă la clienți, așa că am învățat câteva trucuri.

Înainte să se opună, iau un prosop de bucătărie.

— Vino, dă-ți jos sacoul și pune-ți ăsta în jurul umerilor!

Îl ia de la mine fără o vorbă, în timp ce eu trag un scaun și îl las în jos, până e la înălțimea potrivită.

— Acum stai jos.

Se așază. Sunt impresionată. Nu bănuiam că poate fi atât de ascultător.

— Bun, am nevoie de niște foarfeci...

— Pot să le iau eu...

Se întinde spre foarfeca de bucătărie de pe suportul magnetic de pe perete. Una dintre acelea folosite la orice, de la tăiat cozile florilor, până la curățarea baconului.

— Nu, nu aia! strig eu.

---

[1] *Hairstylist* faimos din Marea Britanie, cunoscut ca favorit al celebrităților (n. red.).

Sare înapoi, de parcă ar fi fost împușcat.

— Dar ce are?

Mă strâmb. Știu că nu are rost să-i explic diferența dintre foarfeci bune și foarfeci proaste. Dacă ar fi fost diferența dintre hârtie și plastic...

— Stai așa, mă duc să le iau pe al mele. Am unele de la mama, pe undeva.

Câteva minute mai târziu, mă întorc cu foarfecile mele și cu pulverizatorul pe care îl folosim la călcat și încep să îi ud părul și să îl pieptăn. E destul de lung. Probabil că nu l-a tuns tot anul.

— Lasă capul în jos, îl instruiesc și îi pun prosopul peste guler.

Face cum îi cer: chiar îmi place acest nou statut de autoritate. De aproape, văd că părul lui negru a cam încărunțit, dar e încă des și ondulat și îi pieptăn buclele peste guler, apoi încep să tai cu grijă la spate, amintindu-mi tot ce îmi arăta mama când eram copil și mă lua cu ea, iar eu stăteam încremenită în fotoliile oamenilor, privind-o cum tăia și modela, cu dexteritate.

Pe neașteptate, mi-e dor de mama. De când am rupt logodna și m-am întors în Anglia, nu prea am vorbit cu adevărat. Nu cum ar trebui.

— Nu mă tunzi perie, nu?

— Adică nu vrei așa?

Râde, iar eu continui la spate, pieptănând cu grijă la ceafă. Stă nemișcat, în timp ce mă mut spre laterale, folosindu-mi degetele să îi dau părul la o parte, și tai vârfurile, cu atingeri ușoare ca pana. Nu cred că am fost vreodată atât de aproape de Edward. Miroase a curat, de parcă tocmai ar fi ieșit de la duș. Probabil, de la gelul de duș cu citrice, pe care îl văd mereu pe raft. Observ niște pistrui pe lateralele nasului, pe care nu

i-am remarcat până acum. Îi văd pulsul la gât. Un loc unde nu s-a bărbierit bine.

— Poftim!

Termin de tăiat și îi dau jos prosopul, scuturându-l. Părul cade pe podea.

— Nu-ți face griji, o să-l mătur, zic, în timp ce el se ridică și își trece degetele prin păr, apoi dispare pe hol, să se uite în oglindă.

— Chiar ești foarte pricepută! exclamă, parcă ușor surprins.

— Chiar am unele talente, să știi, rostesc, în timp ce reapare în bucătărie. Acum, ai nevoie doar de un strop de spumă.

— Spumă?

Mă privește nedumerit.

— Poate că știi o grămadă de lucruri despre salvarea planetei, dar nu știi prea multe despre păr, nu-i așa?

Aduc niște spumă de păr și pun un pic în palmă.

— Vezi, îl înmoaie și îl aranjează, îi explic și îi aplic puțin pe părul din față, care s-a înfoiat.

Edward se uită la mine de parcă vorbesc altă limbă.

— Trebuie doar să îl aranjezi așa, îi zic, jucându-mă cu bretonul lui și uitând complet al cui păr îl ating.

Îmi amintesc și mă dau înapoi.

— În fine, gata, termin eu, simțindu-mă puțin ciudat.

Nu îmi dădusem seama cât de intim poate fi să tai părul cuiva. Dar Edward n-a observat. E prea ocupat să se privească din nou în oglindă, întorcându-se dintr-o parte în alta, de parcă nu s-ar recunoaște. Trebuie să recunosc că am făcut o treabă destul de bună.

— Cred că e cea mai bună tunsoare pe care am avut-o vreodată, anunță el, în cele din urmă.

— Bolul pentru bacșiș e acolo, râd eu, iar el se întoarce spre mine și zâmbește.

— Mulțumesc foarte mult.

— Oricând, ridic din umeri, încă zâmbind, în timp ce el își ia sacoul și îmi face cu mâna, în semn de „la revedere".

Apoi, ușa se închide și îl văd de la geam, purtându-și noua tunsoare, să își întâlnească partenera. Îl privesc câteva momente, până iese din raza mea vizuală.

În fine.

Am rămas cu mâinile lipicioase. Mă întorc să iau prosopul.

Halloween

ÎN ANII 1970, SĂRBĂTOAREA DE HALLOWEEN NU ajunsese în Lake District. Eu și fratele meu am crescut spunându-ni-se să nu acceptăm niciodată dulciuri de la străini și singura noastră încercare de a merge la colindat s-a sfârșit prin a fi aproape împușcați de un fermier, pentru că îi încălcaserăm proprietatea. În plus, mereu ploua. Ia încercați să țineți o lumânare aprinsă, pe un vânt puternic, cu un cearșaf vechi pe voi!

Dar lucrurile s-au schimbat. MULȚI ani mai târziu, constat că și la noi a fost adoptat stilul american; acum, avem petreceri costumate, dovleci sculptați elaborat, cartiere decorate, pline cu copii care umblă cu colindatul, îmbrăcați cu costume uimitoare, adunând tone de dulciuri.

Anul acesta, eu sărbătoresc la Fiona. A decorat exteriorul casei sale victoriene, așa încât arată ca o casă a groazei, și a închiriat o mașină de făcut gheață carbonică. Rolul meu e să împart dulciuri și să îi sperii pe copii când încearcă să sune la ușă (am decis să nu o întreb de ce s-a gândit că aș fi bună la asta). Vin și Max, Michelle, Holly, Adam și toți copiii.

Și Annabel.

— De obicei, organiza niște petreceri extraordinare, dar, desigur, totul s-a schimbat anul acesta, dacă se mută Clive. O aduce și pe Clementine, mi-a zis Fiona,

când m-a sunat să mă invite. M-am gândit că ar fi ocazia potrivită să îngropăm securea.

— La figurat, sper. E Halloween.

Replica a făcut-o pe Fiona să râdă, iar mie mi-a dat o idee pentru costumul meu.

Am găsit securea în șopronul din grădină. Se presupune că Halloween e înfricoșător, iar mie nu îmi vine în minte nimic mai înfricoșător decât Jack Nicholson în *Strălucirea*. În special momentul în care încearcă să distrugă ușa cu securea (îngropând-o în ea, la propriu). La magazinul caritabil am găsit o cămașă ecosez și am împrumutat un sacou de la Edward, pe care m-am gândit să îl invit, dar s-a dovedit că se duce la a doua întâlnire (!). Am fost chiar mulțumită de costumul meu. Mai ales de ușa falsă pe care am făcut-o din carton și prin care mi-am băgat capul. Când am jucat în oglindă și am fluturat securea, aproape că m-am speriat.

Ajungând, le găsesc pe Fiona într-un minunat costum de vrăjitoare, pe Holly în echipamentul ei sport, arătând la fel ca de obicei, doar cu o mască de schelet cumpărată de la o stație de benzină, iar pe Michelle scuzându-se exagerat pentru că nu are costum și spunându-ne că, după ce a petrecut toată după-amiaza cu un pistol cu lipici, să le facă celor mici costume – iar ea încă alăptează –, avem noroc că a reușit măcar să se îmbrace.

Între timp, Annabel e costumată în asistentă sexy.

— Ăla *nici nu poate fi numit costum*, șoptesc eu, când sosește într-o uniformă minusculă și cu sutien push-up și începe imediat să împartă bomboane fără zahăr și fără gluten copiilor veniți să colinde (notă: e prima dată în viață când văd copii care pun *la loc* bomboanele).

Cel puțin a avut bunul-simț să pună un pic de sânge fals pe șorț.

— Ea nu a primit mesajul? Halloween se presupune că e înfricoșător.

— Te rog, spune-mi că sânii ăia nu sunt naturali, scâncește Michelle.

Oricum, se pare că bărbaților le place. Lui Max mai că îi ies ochii din cap (adevărul e că el este zombi, deci așa ar trebui să arate), iar Adam, care e costumat în Dracula, e cu ochii atât de lipiți de ea, încât aproape că se împiedică și cade peste coșciugul din polistiren. Între timp, vârcolacul David își tot drege vocea și continuă să vorbească despre starea Serviciului Național de Sănătate.

— Ramura de măslin, nu uita, susură Fiona, înainte să dispară la toaletă și să mă lase singură... cu Annabel, care vine spre mine.

— Bună!

— Bună!

Iar acum sunt prinsă la colț, lângă frigider. Ne angajăm în câteva amabilități stângace, timp în care îmi planific în minte evadarea, când...

— Îți datorez scuze.

Nu mă așteptam deloc la asta.

— Vai... nu... nu fi prostuță, îi zic și dau din mână, în același fel rușinat în care reacționez când primesc un compliment.

— Nu ar fi trebuit să te înghiontesc așa la alergare.

Brusc, simt că am primit dreptatea. *Știam* eu!

— Sau să îți pun piedică. Am greșit. Îmi pare rău.

Annabel se uită la mine, așteptând o reacție. Ochii ei chiar sunt de un albastru perfect, cu cel mai strălucitor alb pe care l-am văzut vreodată și cu gene lungi și dese. O privesc uimită, cu ușa falsă din carton vârâtă pe cap,

și, brusc, toate nemulțumirile mele dispar și văd doar partea amuzantă a situației.

— Și mie îmi pare rău, zic eu, dar măcar căderea mea cu moaca în pământ a scos câteva hohote din partea mulțimii.

Văzându-mă zâmbind, o face și ea, apoi pare jenată.

— Eram geloasă... pe prietenia ta cu Fiona. Mă simțeam amenințată. Nu am avut niciodată o prietenă foarte bună, ca Fiona.

— Și eu eram geloasă pe tine. Pe faptul că ești perfectă, recunosc eu.

— Ei bine, da, aprobă ea, cu o privire înțelegătoare. Înțeleg.

O:..

— Prietene?

— Mă rog, n-aș merge atât de departe, glumesc eu, dar uit că Annabel nu prea are simțul umorului, așa că se uită la mine nedumerită, cu zâmbetul ei perfect începând să dispară. Scuze, da, desigur! zic repede, întorcându-i zâmbetul, cu unul chiar mai larg.

Moment în care mă întreabă:

— Nell, în cazul ăsta, ai vrea să îngropi securea aia?

Și îmi dau seama că, de fapt, s-ar putea să o fi judecat greșit că nu ar avea simțului umorului.

Pe la șapte seara, colindătorii au încetat să mai vină, soneria nu mai sună, iar bărbații și femeile s-au separat în două tabere.

În sufragerie, împreună cu copiii, care au ajuns mai rapid la un nivel nebunesc de zahăr în sânge, iar acum sunt aproape în comă, așezați în fața televizorului, urmărind *Vânătorii de fantome*, îi avem pe tați. Cu berile

în mâini, par să îi „ajute" pe copii să își mănânce toate dulciurile și sunt mai captivați de film decât cei mici.

În bucătărie, le avem pe mame și pe mine, prăbușite exasperate în jurul mesei, în timp ce bem vin și mâncăm ce a rămas din bomboanele de Halloween. Să îi sperii pe copii e o treabă obositoare și care îți provoacă sete. Suntem la a doua sticlă. E prima dată când ne-am reunit toate, de la petrecerea bebelușului, și ne folosim de ocazie să vorbim pe îndelete.

În fundal se aude muzică, iPhone-ul lui Max e conectat la sistemul stereo, iar playlistul lui de Halloween s-a repetat deja de mai multe ori. În clipa în care Fiona se întinde după telecomandă, să îl oprească, se aude coverul după *People Are Strange* al celor de la Echo & The Bunnymen[1].

— Îmi plăcea asta, zice Michelle, care tocmai l-a alăptat pe Tom și îl leagănă să adoarmă, în scaunul de mașină. Era din filmul ăla, cum îi zice? Cel în care se transformă toți în vampiri...

— *The Lost Boys*[2].

— Unul dintre cele mai bune filme, intervine Holly. Cred că l-am văzut de o sută de ori. Eram îndrăgostită de actorul ăla, cum îl cheamă...

— Kiefer Sutherland? întreabă cineva.

— Nu! Dar și el era minunat.

— Jason Patric? apuc eu numele, din străfundurile amintirilor mele de adolescentă.

---

[1] Formație de rock britanică, fondată la Liverpool în 1978 (n. red.).

[2] Comedie americană horror pentru adolescenți, din 1987. Succesul pe care l-a înregistrat, la critică și la public totodată, a dus la apariția a încă două filme din franciză, a unei serii de benzi desenate, a unui roman și a unui serial de televiziune (n. red.).

— Da, el e! se luminează fața lui Holly. Făcusem o mare pasiune pentru el. Visam că o mă mărit cu el și că o să călătorim împreună pe motocicletă..., rostește, apoi vocea i se stinge, cuprinsă de nostalgie. Iar acum sunt măritată cu Adam și conducem împreună o mașină Volvo.

— Nu ți-ai știut prioritățile, rânjesc eu.

— Mie îmi plac Volvo-urile, zice Michelle, aș vrea să avem și noi una, în loc de hârbul nostru.

— Cred că am nevoie de ceva de băut.

Holly dă să se ridice, dar Fiona, gazda perfectă, se ocupă deja de asta.

— Plată sau minerală?

— Nu, mă refer la o băutură adevărată.

— Credeam că nu bei cât te antrenezi, îi zic și mă întorc spre Holly, care a băut apă toată seara, dar Fiona deja dă iama în frigider.

— Mai avem vin, o să mai deschid o sticlă!

Apare triumfătoare cu o sticlă de ceva din Noua Zeelandă, pe care o ține în aer, ca pe o torță olimpică.

— Într-o seară din timpul săptămânii? se aude o voce de la capătul mesei.

E Annabel. Întâmpinată de priviri dezaprobatoare, tace.

— Umple-l! întinde Holly paharul, iar Fiona începe să toarne.

— Annabel?

— Ei bine, poate doar încă un pic...

Fiona dă pe gât tot paharul, apoi și-l umple, la fel și pe al meu.

— Astea chiar sunt nesănătoase? întreabă Michelle și mestecă o acadea roșie cu gust de lemn-dulce.

— Nu și dacă o mănânci cu avocado, sugerez eu.

Cineva pufnește în râs.

— Dă-l dracu' de avocado! zice Holly, ținându-mi isonul și sorbind din paharul cu vin.

— Asta ar trebui imprimată pe un tricou, râde Fiona, fluturând sticla în aer.

După roșeața din obrajii ei, îmi dau seama că deja e un pic beată.

— Eu mai iau o apă minerală, oftează Michelle și se întinde după sticla de San Pellegrino.

Din jurul mesei o întâmpină priviri înțelegătoare.

— E minunat. Trebuie să te simți binecuvântată, zice Annabel.

— Da, aprobă ea, luând o gură de apă, și extenuată.

— Cum te simți? o întreb eu, prinzându-i privirea.

Am vorbit un pic prin mesaje, dar nu am văzut-o de la nașterea lui Tom.

— Sincer?

Legănându-l pe Tom cu o mână, pune jos paharul, să își prindă o șuviță ieșită din coada de cal.

— Copleșită. Bătrână. Mă chinui să îmi recunosc viața...

Urmează un val de comentarii încurajatoare, iar ea zâmbește cu tristețe.

— Nu mă înțelegeți greșit, îl iubesc pe Tom atât de mult, încât doare.

Se uită la el adormit în scaunul de mașină, cu pumnișorii strânși lângă față, iar ochii ei se luminează.

— Dar nu este cum mi-am imaginat că o să fie la patruzeci de ani. Am crezut că până acum o să fie totul la locul lui; toți copiii vor fi la școală, ipoteca va fi aproape plătită...

Se întoarce din nou spre mine, dar are atenția întregii mese.

— Abia așteptam să îmi reiau viața, să îmi folosesc din nou creierul. Ba chiar obținusem formularul de aplicație

pentru a deveni consilier... Să rămân însărcinată, iar Max să își piardă jobul nu a făcut niciodată parte din plan.

Tom scâncește un pic în somn, iar ea îl mângâie pe cap.

— Acum, ne-am întors la scutece și la nopți nedormite, casa nu e suficient de mare, nu e niciodată destul de ordonată – aș ucide pentru o bucătărie ca asta, cu suprafețe pe care chiar să le poți vedea...

Se uită la Fiona, care, brusc, are un aer vinovat, din cauză că are suprafețe curate.

— Și a trebuit să mai luăm o ipotecă, așa că, probabil, o să avem o sută de ani până să plătim...

După ce a început la un nivel normal, vocea ei devine mai sonoră și tot mai clară, de parcă acum, că s-a pornit, nu se mai poate opri.

— Mai mult, am impresia că, dacă fac un lucru, dau greș cu toate celelalte lucruri și mi-e imposibil să duc la capăt toată lista cu ce am de făcut... parcă trebuie mereu să recuperez din urmă, am senzația că tot timpul mă întorc la prima pătrățică, în timp ce viața tuturor celorlalți este bine pusă la punct.

Întinde brațul și gesticulează energic în jurul mesei.

— Adică, uitați-vă la voi, frumoaselor doamne! Toate sunteți atât de zvelte, și de minunate, și cu viața ordonată... și uitați-vă la mine!

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Soțul meu e șomer, copiii mei sunt sălbatici, casa mea e un gunoi, o să am șaizeci de ani când Tom va termina școala... și nici măcar nu pot să râd de toate astea, doar să plâng, pentru că, dacă râd, o să urinez pe mine!

Uimite pentru o clipă de această izbucnire, rămânem tăcute, apoi...

— Ești sigură că nu vrei totuși un pahar cu vin? întreabă Fiona.

Lacrimile lui Michelle se transformă imediat în râs.

— Hei, nu mă faceți să râd! țipă ea, apoi ia o expresie îngrozită. Vedeți! Ce v-am spus!

— Vino aici!

Mă aplec și o îmbrățișez, iar Annabel îi întinde un șervețel și ne adunăm toate în jurul ei, oferindu-i cuvinte de susținere și mângâieri pe spate.

— Trebuie să asculți un podcast anume, zice Holly. O fată din biroul meu tot vorbea despre el...

— Mulțumesc, suspină Michelle și își suflă nasul, dar acum chiar nu am nevoie de încă cineva care să mă bată la cap, spunându-mi că ar trebui să mă simt și recunoscătoare, și binecuvântată, și fericită.

Se strâmbă, scuturând din cap.

— Am citit ceva zilele trecute, despre cum ar trebui să mă simt plină de fericire, și m-am gândit că sigur, da, fii tu plină de fericire când ai un copil care țipă și o casă în care e haos și te-ai certat cu soțul în legătură cu mașina de spălat vase...

Vocea ei se stinge, apoi vede îngrijorarea pe chipul Fionei.

— E în regulă, ne-am împăcat... a promis să le clătească mai întâi.

— Nu, dar de asta o să îți placă, insistă Holly. E despre toate astea.

Ne întoarcem toate să ne uităm la ea.

— E despre faptul că viața nu e cum ți-ai imaginat că o să fie și despre cum ne luptăm toate cu presiunea asta a vieții perfecte, care nu există așa cum o vedem pe conturile de pe rețelele de socializare. E atât de amuzant și de real, m-am trezit râzând în hohote, la unele părți. Serios, parcă e CHIAR viața mea!

Holly își ia geanta și scoate mobilul.

— De fapt, câteva tipe de la cursul meu de pilates cred că au pomenit de el, zice Fiona acum. Erau câteva

referiri la faptul că, la patruzeci și ceva de ani, e timpul să începi să porți mâneci...

— Asta chiar sunt eu, râde Michelle, fluturând un braț, parcă să dovedească.

Privind de la capătul mesei, simt că îngheț. Nu. Cu siguranță, nu. Nu se poate să vorbească despre podcastul meu. Trebuie să fie o coincidență.

— Stați așa, l-am descărcat, să îl ascult pe banda de alergare, dar am auzit doar primele câteva minute, pentru că mi-a murit telefonul...

Holly își tastează parola și pornește primul episod.

„Salut și bine ați venit la *Confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani*, podcastul ce i se adresează oricărei femei care se întreabă cum naiba a ajuns în situația asta și de ce viața nu este chiar așa cum și-a imaginat-o!"

Doamne! Nu pot să cred. Chiar *este* vorba despre podcastul meu.

Când Holly dă volumul mai tare, ascult jenată, nevenindu-mi să cred... Așa se aude vocea mea? Aș vrea să nu fi avut accentul acesta ciudat. E groaznic. Nu seamănă deloc cu mine. Ascult cum vocea mea umple bucătăria și mă uit la fețele din jur, așteptând să își dea seama că sunt eu, dar toate sunt concentrate pe telefonul lui Holly. E cât se poate de suprarealist.

„...și-a analizat viața la un moment dat și și-a dat seama că nu așa fusese Planul. Oricui a avut vreodată impresia că a greșit ceva sau că a ratat vreo ocazie. Oricărei femei care încă se străduiește cu disperare să găsească o soluție, în timp ce toți cei din jur fac prăjituri fără gluten."

— Da, ai dreptate. Asta sunt eu! strigă Michelle cu încântare.

— Prăjituri fără gluten! pufnește Fiona, punându-și mâna peste gură.

Dar nu doar faptul că ascultăm podcastul îmi dă o senzație de ireal, ci și reacția lor, a lui Holly, a Fionei și a lui Michelle. Nu conștientizează că eu sunt cea care vorbește, că e vocea mea, iar ele nu doar ascultă. Se identifică.

„ ...se străduiește să își accepte viața haotică, într-o lume cu vieți perfecte pe Instagram, și care se simte un pic ratată. Mai rău, o ratată trecută de patruzeci de ani. Cineva care citește un citat optimist despre viață și care se simte extenuată, nu inspirată. Care nu încearcă să atingă noi obiective sau să înfrunte mai multe provocări, pentru că viața în sine e o provocare suficient de mare. Și care nu se simte #fericita și #mobilizata, ci, mai degrabă, #habarnamcedraculuifac și #oaregasescastapegoogle?"

— Ieri am căutat pe Google cum să-mi găsesc cheile de la casă!

— Asta sunt eu! Nici eu nu am nici cea mai vagă idee despre ce fac.

— Toate ne simțim așa, nu?

— Asta înseamnă că sunt o ratată?

— Ba nu suntem ratate, dacă asculți, exact asta e ideea, explică Holly tare, peste hărmălaie. Doar că uneori suntem făcute să ne simțim ca niște ratate.

— Eu sunt o ratată, zice Annabel și ia o gură mare de vin.

„Despre momentele în care, deși se întâmplă tot felul de rahaturi, poți, totuși, să râzi. Despre a fi onest și a grăi adevărul. Despre prietenie, și dragoste, și dezamăgire. Despre marile întrebări la care nu primești răspunsuri. Despre cum este să o iei de la capăt, când credeai că deja ai terminat."

— Da, asta sunt eu, din nou, aprobă Michelle. Am crezut că o să termin cu întrebările până la vârsta asta,

dar este exact invers. Stau întinsă în pat noaptea, incapabilă să dorm, îngrijorându-mă pentru tot...

— Dar chiar are cineva răspunsurile? strigă Fiona. Când eram copil, credeam că părinții mei știau totul; la douăzeci de ani, eram sigură că eu cunoșteam toate răspunsurile; acum, pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că nimeni nu are toate răspunsurile. Cu toții ne prefacem! Nimeni nu pare să aibă habar ce face. Doar uită-te la politicieni...

— La naiba, mormăie Holly, chiar trebuie?

„O să vorbesc despre cum e să te simți imperfectă și confuză, și singură, și speriată, despre cum e să găsești speranță și optimism în locurile cel mai puțin probabile și despre cum NU o să te salveze nicio carte de bucate scrisă de vreo celebritate și nici avocadoul pasat, indiferent cât ai mânca."

— Vorbesc serios, ar trebui să facem tricoul ăla! se entuziasmează Holly și își umple paharul cu vin.

— Exercițiile video sunt mai rele ca avocado, mormăie Fiona. Nu mă motivează, doar mă fac să mă simt vinovată că nu fac flotări în fiecare zi.

— Dar faci pilates! țipă Michelle.

— Doar o dată pe săptămână. Îmbrac în fiecare zi colanții, cu intenția de a face pilates, dar de cele mai multe ori mă duc doar la Waitrose[1].

„Deoarece să te simți ca o ratată nu înseamnă că ai greșit, într-adevăr, ceva, ci că ești *împinsă* să te simți astfel. Este vorba aici despre presiunea și disperarea de a bifa toate punctele de pe o listă și de a atinge toate obiectivele... și despre ce se întâmplă când nu reușești să faci asta. Când te trezești pe dinafară. Pentru că, de multe ori, este foarte ușor să ai senzația că ai eșuat în

---

[1] Lanț de supermarketuri din Marea Britanie (n. red.).

unele privințe, mai ales atunci când toți cei din jurul tău par să reușească în viață."

— Celelalte mame de la grădiniță mă îngrozesc! strigă Holly. Știți, una dintre ele a pictat manual toate felicitările de Crăciun anul trecut și este CEO la o firmă mare.

— Dar tu ești ca Femeia Fantastică...

— Nu, nu sunt! Nici măcar nu am *trimis* felicitări de Crăciun, anul trecut.

— Eu sunt o fiică groaznică, mărturisește Michelle. Sora mea se duce mereu să îi vadă pe părinții noștri, mai ales acum, că tata are artrită, dar eu nu am fost de o veșnicie.

— Am fost invitată la o reuniune cu cei din anul meu de facultate, zice Fiona, dar, când m-am uitat pe Facebook, am văzut că toți foștii colegi conduceau propriul departament sau aveau joburi importante, de genul cercetători... O tipă pe care o știam a publicat chiar câteva cărți de succes despre mitologia greacă!

— Și te-ai dus?

— Nu, scutură Fiona din cap, toți păreau să aibă un asemenea succes, încât m-am simțit intimidată.

— Așa mă simt eu când mă uit la toate acele mame celebre, cu trupurile lor perfecte în costume de baie, la trei săptămâni după ce nasc, recunoaște Michelle. Nu mă inspiră; au efect complet opus.

— *Selfie*-urile fără machiaj sunt cele mai rele, geme Holly, cele în care ele abia s-au trezit și sunt încă în pat. Aș vrea să arăt așa când tocmai m-am trezit.

— Nimeni nu arată așa când tocmai s-a trezit, zice tare o voce de la celălalt capăt al mesei, iar noi ne întoarcem toate, să o vedem pe Annabel fluturând paharul cu vin. Credeți-mă, știu mai bine. Se numesc „filtre", doamnelor.

În tot acest timp, eu am ascultat complet tăcută. Sunt oarecum uluită. Până acum, nu mi-a trecut prin cap că prietenele mele ar putea simți la fel. Viețile lor nu sunt haotice, nu au dat-o în bară și nu au ratat vreo cotitură, au soți minunați, și copii adorabili, și case frumoase, cu încălzire sub podea (bucătăria Fionei chiar e deosebită). Nu se poate ca ele să fie speriate și confuze și să simtă că au eșuat în vreun fel, că viața nu s-a dovedit a fi cum și-au imaginat-o și că nici n-au habar ce naiba fac, în cea mai mare parte a timpului.

Sau se poate?

— Seamănă cu tine la voce, Nell.

Mă dezmeticesc și o văd pe Annabel uitându-se la mine. Sinceră să fiu, sunt surprinsă că le ia atât de mult să se prindă.

— Nu, Nell are un accent mai puternic, zice Holly, scuturând din cap.

Podcastul continuă să se audă, dar gura mi s-a uscat complet, iar inima îmi bubuie în piept. Brusc, mă simt absurd de agitată. Iau o gură de vin și înghit cu greu.

— Ei bine, de fapt...

Ridic privirea și mă uit în ochii Fionei. Urmează o pauză. Urmăresc expresia de pe fața ei, pe măsură ce își dă seama.

— Doamne, tu ești!

Holly se încruntă confuză.

— Cine? *Nell?*

Deodată, toată lumea se întoarce spre mine, cu paharele în mâini: Fiona, Michelle, Holly, Annabel, patru perechi de ochi care se holbează la mine. Cinci, dacă o includ și pe Mabel, buldogul francez al lui Annabel, care se uită și ea la mine.

— Da, eu sunt, aprob și las să îmi scape un râs nervos.

Urmează o pauză lungă, apoi...

— Nell! Ai pornit un podcast! Când? Cum? Ce fată deșteaptă! De ce nu ne-ai spus? Pot să particip și eu la el?

Reacția lor e una de uimire, de entuziasm și de bucurie și, ca printr-un dig care cedează, întrebările lor încep să curgă spre mine rapid și dens.

— S-a întâmplat acum câteva luni...

Vocea mi se stinge, mintea mea întorcându-se în trecut, la acel moment din vechiul meu dormitor din casa părinților, și la frustrarea și disperarea pe care le simțisem. Avusesem impresia că sunt atât de incompetentă și de singură.

Totuși, în tot acest timp, nu fusesem singură.

— Am crezut că sunt singura care se simțea așa, mărturisesc.

— *Tu?*

Michelle se uită la mine neîncrezătoare.

— Dar cum poți să te simți ca o ratată? Ești uimitoare, Nell! Uită-te la tine și o să vezi o femeie deșteaptă, talentată și bună.

Acum îmi zâmbește și aproape că îmi vine să plâng.

— Și ai locuit la New York, continuă ea. Mereu mi-am dorit să locuiesc acolo! Și ai călătorit prin lume... Îmi amintesc când eu eram închisă în casă, alăptându-l pe Freddy, iar tu erai în Indonezia. Am fost atât de invidioasă...

— Da, dar nu am ce ai tu, protestez eu, uitându-mă la Tom, care a adormit repede.

— Dar ai diafragmă pelviană, ripostează ea și, fără să vreau, izbucnesc în râs. Și libertate! Nu subestima asta. Eu am în față alți patru ani de Peppa Pig, poate trei, pentru comportament bun.

— Și niciodată nu a trebuit să te duci la *soft play*[1], se strâmbă Holly.

— Ce e aia?

— Nu vrei să știi, se înfioară Fiona, este ca un fel de vas Petri uman.

Schimbăm o privire care mă face să cred că nu sunt singura vinovată că presupunea lucruri despre viața altora.

— Ba chiar ai avut propria afacere!

— Și a dat faliment, le amintesc eu. Mi-am pierdut toți banii.

— Și? O grămadă de afaceri dau faliment, adaugă, fără ezitare, Michelle.

— Banii nu sunt totul.

Fiona scutură din cap.

— Cunosc o grămadă de oameni bogați, crede-mă, mulți dintre ei sunt nefericiți.

— Și nici nu te-ai căsătorit cu bărbatul nepotrivit, strigă Holly, fluturând paharul, astfel că vinul dă pe dinafară. Niciodată nu ai făcut compromisuri în relații și nu ai sfârșit într-o căsătorie nefericită, în care să te cerți mereu.

Ne întoarcem toate spre Holly.

— Adam e bărbatul nepotrivit? întreabă Michelle, în timp ce la masă se lasă tăcerea.

Când își dă seama că a spus-o cu voce tare, Holly ezită, apoi...

— E cam groaznic, de mult timp, mărturisește ea. Nici măcar nu îmi amintesc când am făcut sex ultima dată...

— Vai, cine poate să își amintească? zice Fiona încurajator. La ora la care ajunge David de la lucru, mereu e foarte epuizat, iar eu de obicei dorm.

---

[1] Activități pentru copii foarte mici, la locuri de joacă acoperite cu suprafețe moi (n. red.).

— Nu, dar e mai mult de atât. Cred că nici nu ne mai place unuia de celălalt, rostește Holly, iar chipul parcă i se descompune. Singurul motiv pentru care mă duc la triatlon e să încerc să obțin un pic de control asupra vieții mele... să nu trebuiască să stau acasă, în atmosfera aia oribilă.

— Dar voi vă înțelegeați atât de bine, remarcă, încet, Michelle.

— Știu, aprobă ea, dar lucrurile s-au schimbat, ne-am pierdut pe undeva... Adam zice că mai vrea un copil, astfel ca Olivia să nu fie singură la părinți, dar asta îngreunează plecarea, nu-i așa?

Se uită în jur, la fiecare dintre noi, pe rând.

— Știu că asta mă face o persoană oribilă, chiar și numai pentru că gândesc așa, și știu că îi refuz fiicei mele o soră sau un frate...

Se oprește, scuturând din cap și golind paharul.

— Dar sunt al naibii de speriată și de confuză! Habar n-am cum am ajuns aici și ce o să fac...

Mă întind și o strâng de mână.

— Nu ești o persoană oribilă, ești doar normală.

Ștergându-și o lacrimă care i se scurge pe obraz, zâmbește curajoasă și aprobă, dar știu că nu e convinsă.

— Uneori, când mă duc cu Clementine să hrănim rațele pe lac, mă uit la ele și mă gândesc că toate suntem ca ele.

E Annabel. În tot acest timp, a ascultat fără să spună multe, dar acum începe să vorbească.

— Plutim la suprafață, dar dedesubt picioarele noastre se mișcă energic, încercând să ne ținem deasupra apei.

Nu e nevoie să mă uit la prietenele mele, ca să știu că toate ne identificăm cu acea imagine. Serios. Sunt o afurisită de rață!

— Știți câte poze în costum de baie a trebuit să îmi fac până să iasă cea pe care ați văzut-o online? continuă ea. Douăzeci și opt. Le-am numărat. A fost extenuant.

Se joacă cu inelul cu diamant mare, de pe deget. Sclipește ca un glob de discotecă.

— Am vrut să fie totul perfect. Am crezut că, dacă pot arăta lumii această imagine, va fi la fel și acasă. Am ajuns să mă uit la viața mea de pe rețelele de socializare și să mă prefac că *este* viața mea.

Ridică din umerii mici.

— Dar totul era doar un rahat. Toate acele poze de familie perfecte, care să arate că totul era perfect.

Pufnește cu dispreț.

— Clive i-o trăgea secretarei. Fiica mea era atât de disperată după atenție, încât a ajuns să îi agreseze pe alți copii. Iar eu?

Scutură din cap.

— Eu iau antidepresive și am încă o dietă nouă. Jur, cred că mi-e foame din 1998.

În timp ce Annabel face această ultimă mărturisire, îmi dau seama că e o seară pe cinste. Dezvăluirile continuă. Nu aș fi crezut că va fi vreuna peste a lui Holly, dar se dovedește că orice este posibil. Se pare că pentru noi, pentru toate, viața nu e întotdeauna ușoară, iar lecția pe care am învățat-o este că nu devii o ratată, dacă viața nu decurge chiar cum te așteptai. Pentru că viața reală e complicată și haotică. Se mai întâmplă și rahaturi. Nu există o singură măsură pentru toate lucrurile. Dacă dai la o parte filtrele, și hașTagurile, și mesajele motivaționale, vei vedea că toate suntem la fel de speriate și de confuze. Toate ne trăim viața, pur și simplu, și poate că nu ne reușește tot și poate că nu arătăm *insta-perfect*, dar e în regulă.

— Iar prăjiturile cu quinoa au fost dezgustătoare, nu-i așa? întreabă Annabel.

Ne uităm toate una la alta, apoi aprobăm încet.

— Cu adevărat dezgustătoare, recunoaște Fiona, vorbind pentru toate.

Michelle scoate o cutie cu fursecurile ei cu ciocolată preferate.

— Le păstram pentru mai târziu, dar se pare că aveți mai multă nevoie de ele decât am eu.

Desface pachetul și ni le întinde. Annabel se uită la ele nesigură, apoi ia unul. O privim cum desface folia argintie și ia o mușcătură, așteptând până mestecă biscuitul, apoi bezeaua acoperită cu ciocolată, înainte să ridice privirea spre noi și să zâmbească larg.

Are ciocolată pe toți dinții.

— Ia două, îi zice Michelle.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Că avem patruzeci de ani și mai mult; pentru că acest moment din viața fiecăreia este unul al schimbării și al reinventării, al sfârșiturilor și al începuturilor, care nu sunt toate binevenite sau planificate, dar care ne vor duce pe căi noi și diferite, ce vor fi pe cât de minunate, pe atât de înfricoșătoare!**
2. *Conștientizarea faptului că suntem împreună în situația asta.*
3. *Fiona, care mi-a spus mai târziu că am brațe frumoase și că încă pot purta maiouri cu bretele, ceea ce e foarte drăguț din partea ei, dar, cum spuneam, o cam lasă vederea.*
4. *Că mi-am găsit „tribul" căruia îi aparțin.*

---

* Cel puțin așa sper!

NOIEMBRIE

#ochestiunedeviatasidemoarte

Confesiunile mele

AM FOST ULUITĂ DE REACȚIA LA PODCAST A PRIETENELOR mele. Au trecut câteva zile de când au ascultat primul episod la masa din bucătăria Fionei; apoi au descărcat restul și mi-au trimis o sumedenie de mesaje și de emoticoane zâmbărețe, spunându-mi cât de mult le place, și poze *foarte* amuzante cu „vestimentația zilei".

S-a dovedit și că nu sunt singura cu o superputere. Fiona e un „cititor de gânduri dat naibii", Michelle poate fi „în două locuri deodată", iar Holly „poate râde de orice", ceea ce, dacă mă întrebați pe mine, e cea mai bună superputere. În plus, tocmai am verificat câți oameni au ascultat cel mai recent episod și s-a întâmplat ceva incredibil: cifra a sărit cu douăsprezece mii! Iar acum am aproape cincisprezece mii de ascultători. Serios. Cred că visez!

Dar cea mai bună reacție dintre toate trebuie să fie a lui Cricket.

— E minunat, Nell, sunt foarte mândră de tine.

Am venit să o ajut să împacheteze pentru mutare; stăm în sufragerie, înconjurate de folie cu bule de aer.

— Mulțumesc.

Aprecierea ei înseamnă foarte mult pentru mine.

— Știi, totul este datorită ție. Ascultam podcastul acela pe care mi l-ai recomandat și așa mi-a venit ideea să fac unul al meu.

— Ei bine, sună minunat! zice ea veselă, înfășurând o vază. Pot să fiu și eu o ratată de optzeci și ceva de ani? Soț mort. Fără nepoți. O paria socială la clubul de bridge.

— Poți să fii membru de onoare, rânjesc eu. De ce nu îmi dai voie să îți iau un interviu?

— În sfârșit, celebritate! râde ea. Cred că o să fie unul dintre virușii ăia.

— Viruși?

— Da, chestiile alea care se răspândesc rapid prin toată lumea.

Mă încrunt, întrebându-mă despre ce naiba vorbește, apoi zâmbesc.

— Ah, vrei să spui viral!

Aprobă.

— Da, și asta.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Toți dragii mei ascultători, care m-au făcut să-mi dau seama, mai mult ca niciodată, că nu sunt singură.*
2. *Toate reacțiile frumoase pe care le primesc.*
3. *Că săptămâna asta sunt în top zece al podcasturilor.*
4. *Interviul meu cu Cricket, care are cele mai multe descărcări și în care ea își dezvăluie superputerea: „Să fii bătrână și încă să te entuziasmeze viața". Lucru pe care ea îl atribuie faptului că spune „da" la orice, cu excepția înrolării în brigada părului lila.*

Noaptea artificiilor

CÂND VINE VORBA DESPRE SEARA DE 5 NOIEMBRIE[1], Guy Fawkes este vinovatul. Și nu mă refer doar la planul lui de a arunca în aer Parlamentul, ci și la faptul că orice deținător de animale de companie din țară are parte de o noapte de iad. Un singur cuvânt poate declanșa groaza în animale și în deținătorii lor: „artificii".

Nu mă înțelegeți greșit. Ca orice altă persoană, și eu iubesc artificiile. Dar, când explodează ca rachetele sau în cascadă, nu putem decât să ne uităm la animalele noastre cum încearcă îngrozite să se ascundă în spatele canapelelor. Sau, în cazul lui Arthur, sub biroul meu, acoperit cu un prosop de plajă.

Edward a ieșit din nou cu „niște prieteni", ceea ce cred că este codificarea pentru a treia întâlnire. Deși nu am întrebat. Când mi-a trimis mesaj să mă întrebe dacă voi fi acasă în seara asta, ca să am grijă de Arthur, nu am putut să-i răspund cu „Da, dar tu o să faci sex?". Să fiu sinceră, nu sunt sigură că vreau să știu.

---

[1] Anual, la 5 noiembrie, britanicii sărbătoresc Guy Fawkes Night, cunoscută și ca Bonfire Night sau Fireworks Night. Prin artificii, se comemorează faptul că nu a fost dus la îndeplinire complotul lui Fawkes și al colaboratorilor săi, în urma căruia Parlamentul ar fi fost aruncat în aer cu praf de pușcă, iar regele, omorât (n. red).

Așa că am stins toate luminile și mă uit la artificii, de la geamul de la etaj. Privind peste acoperișuri la izbucnirile de culoare și la stelele căzătoare care țâșnesc și se răsucesc pe cerul întunecat, am impresia că asist la un balet. Chiar este magic. Unul dintre acele lucruri pe care ai vrea să le împărtășești cu cineva.

La dracu'!

Iau telefonul. Cel puțin pot să le împărtășesc pe Instagram.

Petrec următoarele câteva minute făcând o grămadă de poze neclare, înainte să renunț, să las jos telefonul și doar să privesc.

Nu știu sigur cât stau acolo, singură, în întuneric. Dar îmi pare cu adevărat mult timp.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Pozele neclare ale celorlalți, care mă învață prețioasa lecție potrivit căreia nu există nimic mai plictisitor decât să te uiți la fotografii cu artificii făcute de alți oameni.**

---

* Deși, să îți povestească cineva visele vine foarte aproape, pe locul doi. Scuze, Edward!

Apelul telefonic

MARȚI SEARA. ÎMI SUNĂ TELEFONUL. SUNT ÎN PAT ȘI tocmai am stins lumina. Probabil că e Liza. Lucrurile merg bine cu Tia și cred că așteaptă să vorbim. Dar sunt prea obosită. O să o sun mâine. Mă întind să îl pun pe silențios și văd că numărul care clipește pe ecran nu e al Lizei; e mobilul mamei.

E 23.04.

Ea nu sună niciodată la ora asta. Îngrijorarea mă cuprinde.

— Mamă?

— Nell...

Când îmi aude vocea, izbucnește în plâns isteric.

— Mamă, ești bine? Ce s-a întâmplat? întreb, în vreme ce teama mă sugrumă.

— Este vorba despre tatăl tău... a avut loc un accident de mașină oribil...

În fundal aud voci precipitate.

— Vai, mamă...

— Poliția e aici, a fost dus cu elicopterul la spital...

Vocea i se stinge, sub suspine grele.

— Ei zic că e foarte grav...

Și mai multe voci. O senzație de panică.

— Mamă, nu te aud...

— Nell, trebuie să plec... te sun de la spital.

Nimic nu e sigur

TATA A MURIT ÎN AMBULANȚA AERIANĂ, ÎN DRUM spre spital. A făcut stop cardiac, iar inima a încetat să bată timp de șase minute, înainte să reușească să îl resusciteze. Timp de șase minute, cât eu stăteam pe pat, la aproape cinci sute de kilometri distanță, cu genunchii strânși la piept și așteptând cu disperare ca mama să mă sune din nou, cu mai multe vești, tata a fost oficial mort.

Nu există gânduri care să te trezească mai mult decât acesta.

Iau primul tren care pleacă din Londra. Tata a fost dus la spital, pentru operație de urgență. Ecografiile arată o serie de vătămări: un picior fracturat, coaste fracturate, un plămân perforat, ruptură de splină, hemoragie internă și o rană gravă la cap.

Îi spun mamei că voi ajunge cât de curând pot și că totul va fi bine. O spun atât pentru mine, cât și pentru ea, și o simt cum se agață de încurajările mele, ca un copil speriat care se prinde de mamă. Îl sun pe fratele meu, dar are telefonul închis, iar mesajele mele ajung în poșta vocală. Încerc la Nathalie. La fel. Continui să încerc. Femeia din fața mea se uită urât la mine. Îmi dau seama că sunt în vagonul în care nu se vorbește la telefon.

Ca prin ceață, știu că îl sun pe Edward și îi povestesc ce se întâmplă. Mă întreabă dacă poate să facă ceva; îi explic că nu și încep să plâng. Femeia care se holba la mine îmi întinde un șervețel și încearcă să mă liniștească. Observ că oamenii din vagon se uită la mine.

Nu-mi pasă. Teama are acest efect.

Am impresia că e cea mai lungă călătorie cu trenul din lume. Trecem prin orașe gri și prin zone rurale dezolante; mă uit absentă la copacii care și-au pierdut frunzele, crengile lor goale întinzându-se spre cerul plumburiu. Ploaia cade pe geam. Văd totul, dar nu asimilez nimic. Mintea mea e în altă parte, trece printr-o serie de întrebări și temeri, până pare să se blocheze, ca un computer atunci când are deschise prea multe programe.

Apoi, în sfârșit, sunt într-un taxi care mă duce de la gară la spital. Gonesc prin labirintul de coridoare, să o găsesc pe mama. Stă în zona de așteptare, o siluetă micuță, cu umerii lăsați, îmbrăcată cu o haină de iarnă, frecându-și mâinile în poală, cu ochii roșii și umflați de plâns. Sare în picioare, când mă vede.

— Nell! este tot ce rostește, din nou și din nou, în timp ce mă ține strâns.

— O să fie bine, mamă, o asigur ferm. O să fie bine.

Niciodată nu am văzut-o atât de speriată și de neajutorată. Ea mereu a fost stoică, dar acum este dărâmată. O țin bine. Nu am îmbrățișat-o așa pe mama de când eram mică; dintr-odată, rolurile s-au inversat și știu că eu trebuie să fiu cea puternică. Are nevoie de mine. Nu pot să mă prăbușesc.

Tata se întorcea cu mașina de la clubul de rugbi, când s-a întâmplat accidentul. Fusese ziua unui prieten.

— John, ți-l amintești? A lucrat cu el la consiliu.

Mama ar fi trebuit să meargă și ea, dar era un pic răcită.

— Am insistat să meargă fără mine, îmi explică ea, printre suspine. E doar vina mea. Dacă nu s-ar fi dus, nu s-ar fi întâmplat.

Ploua torențial. Potrivit raportului poliției, vizibilitatea era redusă. Un camion de pe autostrada cu două benzi a pierdut controlul și a intrat în zona centrală, provocând o ciocnire în lanț. Tata a fost prins în Land Rover și a trebuit să fie scos de pompieri. Un echipaj de pe o ambulanță a efectuat o intervenție pe marginea drumului, pentru a opri sângerarea rănilor interne. Fără asta, ar fi murit la fața locului. Nu toată lumea a avut acest noroc. Au fost câțiva morți. Tata se numără printre norocoși.

O asistentă ne îndeamnă să intrăm într-un birou mic, unde îl găsim pe doctorul Reynolds, chirurgul responsabil de salvarea vieții tatei. Ne spune că tata tocmai a ieșit din operație, că aceasta a decurs bine, dar că el este încă în stare critică. Mama începe din nou să plângă. Nu știu dacă de ușurare ori de teamă, sau poate amândouă. Chirurgul ne explică ce este cu rănile tatei, arătându-ne tot felul de radiografii și detaliindu-ne ce s-a întâmplat.

Impactul i-a provocat hemoragie internă. I s-au făcut două transfuzii de sânge, iar prin operație i s-au reparat ruptura de splină și plămânul perforat. Land Roverul nu avea airbaguri, motiv pentru care s-a produs rana la cap, care a fost cauzată de izbirea de parbriz.

Este în comă indusă, pentru a reduce inflamarea și pentru a minimiza posibilele vătămări ireversibile ale creierului. Fractura piciorului drept, cel mai probabil, cauzată de izbirea frânei, a fost stabilizată, până când va putea fi transferat la ortopedie. Mai târziu, va avea nevoie de operație, pentru a i se insera o plăcuță metalică. Asta, dacă trece de următoarele câteva zile.

Îngrozitor de multe informații de asimilat. Domnul doctor Reynolds e grav, dar calm și sigur. Tot ce spune este esențial, într-un limbaj plin de termeni medicali pe care îi aud de obicei la televizor; nu în viața reală, cu referire la tata. Trebuie să fi făcut asta de sute de ori, cu sute de rude speriate, care își pun întreaga lume în mâinile lui. Ascult și aprob, simțindu-mă ciudat de detașată, în timp ce mă străduiesc să pricep toate informațiile. Cred că sunt încă în șoc.

Mama nu vorbește, dar se uită la mine, să o liniștesc. Pare confuză, corpul îi tremură sub haină. În timp ce chirurgul vorbește despre riscuri și despre complicații, o strâng de mână și pun orice întrebare îmi trece prin cap.

Când termină, ne ridicăm de pe scaune și ne dăm mâinile.

— Când putem să îl vedem? întreabă, mama, în final.

— În curând. A fost instalat la secția de terapie intensivă. Dacă luați loc în sala de așteptare, o să chem o asistentă, să vă însoțească.

În timp ce ieșim din biroul lui, îi spun mamei că mă duc la toaletă și că ne întâlnim în sala de așteptare. Îndată ce trece de ieșirea de urgență, mă întorc repede. Doctorul Reynolds e încă în birou, când bat la ușa lui.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră singur, îi zic și închid ușa după mine.

Mă opresc, întrebându-mă cum să formulez, apoi o rostesc, pur și simplu.

— O să se facă bine? Puteți să îmi mărturisiți fără ocolișuri.

Stă la birou. Observ detaliile mundane: jaluzeaua de la geamul din spatele lui, care a fost trasă neuniform; un ghiveci cu o plantă (e adevărată sau din plastic?); poza cu ramă argintie, în care sunt doi copii. Și el este tatăl cuiva.

— Starea tatălui tău e critică, dar stabilă. Următoarele patruzeci și opt de ore sunt cruciale, o să știm atunci mai multe.

— Ar putea muri?

Pronunț cuvintele cu voce răsunătoare. Teama care mi se plimbă prin cap încă de seara trecută, de când m-a sunat mama. O zvâcnire, înainte să-mi răspundă.

— Facem tot ce putem.

Îmi înfruntă privirea și îl îndemn tăcut să îmi spună adevărul.

— Dar, cu răni atât de grave, nu există garanții.

Sunt recunoscătoare pentru:
1. Că e în viață, e în viață, e în viață.

Evie Rose

ÎN SPITAL, PARCĂ TRECEREA TIMPULUI A ÎNCETINIT. Afară, viața obișnuită se derulează într-un ritm frenetic, acele ceasului parcurg orele, dar între acești pereți timpul devine elastic și încetinește. Ceea ce îți pare o oră sunt doar câteva minute. E ca în *Matrix*, doar că nici pe departe la fel de plăcut.

Viața pe care o știam nu mai există. Nimic altceva nu mai contează, totul se rezumă la sala de așteptare scăldată în lumină artificială. Îți pare mică și sufocantă. O cantină mohorâtă e singura mea scăpare din așteptarea agonizantă.

Suntem duse apoi să îl vedem pe tata la terapie intensivă, pentru câteva minute. Îmi închipui că sunt pregătită, dar de fapt nimic nu te pregătește să vezi pe cineva drag conectat la aparate și la monitoare, cu trupul lovit și învinețit. Tata a fost mereu plin de viață, dar acum e palid și nemișcat, în hainele de spital. Asta mă izbește cel mai mult. Cât e de nemișcat. Cât e de tăcut. Tot ce auzim este sunetul ritmic al mașinăriilor.

Trupul lui e conectat la nenumărate tuburi și drenaje, iar o mască de oxigen îi acoperă fața. Mă uit la mama. Deja s-a așezat pe marginea patului, ținându-l de mână. Fac la fel, dar mâna îi e bandajată, ca să îi țină perfuziile, iar pe degete are acei clești. Mă tem să-l ating. Mă tem să nu fac ceva greșit. Doar mă așez lângă

el, privindu-i pieptul cum urcă și coboară, ascultând-o pe mama cum murmură încet și înghițind nodul care amenință să îmi urce în gât. Îmi tot spun că trebuie să fiu puternică și că o să supraviețuiască. Și că asta nu se întâmplă cu adevărat.

Dar se întâmplă.

Rich sună, în sfârșit, și aflăm de ce nu răspundea la telefon. Nathalie a intrat în travaliu noaptea trecută, iar planurile lor pentru o naștere acasă au fost abandonate, așa că a sfârșit prin a fi dusă la spital. Într-un final, fiica lor s-a născut azi după-amiază, „3,600 kilograme și e perfectă", dar, fiind în grabă, el își lăsase telefonul acasă.

L-a luat pe al lui Nathalie, să îi sune pe mama și pe tata acasă, dorindu-și să le dea vestea cea bună, că au o nepoată! Dar nu a răspuns nimeni și nu le știa numărul de mobil pe de rost. Nu îi trecuse prin minte că se întâmplase ceva. Abia când a ajuns acasă, pentru un duș, și-a recuperat telefonul și a văzut toate mesajele noastre.

— Vin direct acolo, zice el acum, încă șocat de vestea accidentului tatei.

— Nu, rămâi cu Nathalie și cu bebelușul, îi cere mama, ferm. Au nevoie de tine.

— Dar trebuie să fiu acolo...

— Nu poți face nimic, scumpule.

Nu aud ce spune fratele meu, însă, după o clipă, mama îmi dă telefonul.

— Vrea să vorbească și cu tine.

— Surioară. Zi-mi! Ce se întâmplă? întreabă el, agitat.

Înghit greu.

— Rănile sunt grave, îi explic, repetând cuvintele medicului. L-au băgat în comă indusă. Trebuie să așteptăm.

Tăcere.

— Rich?

Mă îndepărtez câțiva pași de mama.

— Rich, ești bine?

Suspină tare, iar vocea i se stinge.

— O să trăiască, surioară?

Sora mai mare. Care are grijă de fratele ei mai mic. Ca întotdeauna. Ezit. Nu poate veni aici. Prioritatea lui sunt Nathalie și copilul. Trebuie să îi protejeze, la fel cum eu trebuie să îl protejez pe el. Așa cum am făcut mereu.

— Da, îl asigur, alungându-mi temerile. Da, o să trăiască, repet și mai ferm.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Èvie Rose Stevens, născută în 7 noiembrie, la 17.10, de 3,600 kilograme.*
2. *Că acolo unde este viață există și speranță.*

Noaptea întunecată[1]

E TÂRZIU. ORELE DE VIZITĂ OBIȘNUITE S-AU TERMINAT cu mult timp în urmă, dar nouă ni s-a dat voie să mai stăm. „Circumstanțe speciale", cred că așa a spus asistenta.

Nu îmi amintesc acum. Lucrurile încep să se încețoșeze, dar în același timp se intensifică. Viața a devenit cumva fantomatică.

Ni s-a dat voie în salonul recreativ al pacienților. Mama doarme pe un scaun, dar eu sunt complet trează. Mă uit în jur prin încăperea slab luminată. Suntem doar noi două. Se află un televizor într-un colț, însă volumul este oprit. Rulează un film vechi. Ceva alb-negru, nu știu ce e. Mă întind pe canapea și îmi las ochii să mi se odihnească pe ecran. Orice, numai să-mi mute atenția de la gândurile care mi se învârt prin cap.

Mama se foiește. Mă uit la ea, la fața sprijinită de haina din care și-a improvizat o pernă. Pare extenuată. După ce l-a văzut pe tata, nu a vorbit despre rănile lui, preferând, în schimb, să vorbească despre faptul că probabil azi a venit inginerul care trebuia să repare boilerul și despre o programare a tatei la dentist, pe care a uitat să o anuleze.

---

[1] Text clasic al creștinismului, scris de misticul carmelitan de origine spaniolă Sfântul Ioan al Crucii (1542-1591) (n. red.).

I-am tot spus că e în regulă, să nu-și facă griji, că nu contează, dar apoi mi-am dat seama că avea nevoie să se îngrijoreze pentru lucrurile acelea. Era felul ei de a face față situației. O împiedica să își facă griji pentru adevăratele probleme.

Ușa se deschide și intră o pacientă în halat de spital. O privesc cum vine încet spre mine, cu un suport portabil de oxigen. Arată ca un strigoi, cu fața palidă și cu ochii înfundați. Chiar și prin halat văd că e foarte, foarte slabă.

Zâmbesc cald.

— Bună!

Se uită la mine ezitant, apoi zâmbește.

— Nu v-am mai văzut aici, continuă ea.

Vocea ei e răgușită; are un tub de respirație.

— Nu.

Scutur din cap.

— E vorba despre tata. A avut un accident de mașină. A fost adus azi-dimineață.

— Vai, scumpo...

Se așază lângă mine. De aproape îi văd pometii ieșiți în afară și galbenul ochilor.

— Oamenii conduc prea repede în ziua de azi... nu vreau să spun că..., adaugă ea.

— Știu.

Încuviințez din cap, apoi se așterne liniștea.

— Sunteți aici de mult timp?

E o conversație ciudată. Suntem două străine, dar situația e foarte intimă. Aprobă.

— De șase săptămâni. Plămânii mei.

— Îmi pare rău.

— E în regulă, scumpo.

Zâmbește, să mă liniștească, și mă izbește faptul că încearcă să mă protejeze.

— Am mai fost internată, dar de data asta...

Ridică din umerii osoși, apoi se uită spre televizor.

— Pe vremuri îmi plăceau filmele astea făcute de Busby Berkeley[1]!

Fața i se luminează copilărește, în timp ce gesticulează spre fetele care dansează.

— Obișnuiam să le văd cu buni.

Ne uităm amândouă la ecran, privindu-le cum formează un caleidoscop. Picioarele lor mișcându-se într-o simetrie perfectă. Brațele fluturând. Fețele zâmbind. Și, pentru o clipă, timpul pare să se oprească, iar gândurile noastre sunt luate de lângă realitatea dureroasă și absorbite de magia Hollywoodului.

— Ei bine, eu plec, scumpo, zice ea în cele din urmă și se ridică de pe canapea. Sper ca tatăl tău să fie bine.

— Și dumneavoastră!

Reușesc să zâmbesc.

Înfășurându-și cordonul halatului în jurul taliei micuțe, îmi aruncă o privire chinuită; amândouă știm că ea nu va fi bine.

Mă duc la baie. Mă spăl pe mâini, îmi dau cu apă pe față și mă uit în oglindă. Am îmbătrânit cu o sută de ani. Scot telefonul. Nu m-am uitat la el toată ziua. Mă izbește un umor macabru. Să ai pe cineva drag la terapie intensivă e o modalitate de a nu mai sta încontinuu pe telefon.

Am câteva apeluri ratate de la Edward, dar nu mi-a lăsat mesaje vocale. Mă uit la ceas. E prea târziu să îl sun; probabil că doarme. Simt o nevoie bruscă să vorbesc

---

[1] Regizor american de filme și coregraf de musicaluri, care a produs show-uri de mare amploare, ce adeseori implicau numeroase dansatoare care formau cu trupurile lor forme geometrice caleidoscopice (n. red.).

cu cineva. Nu pot vorbi cu mama. Nu am putut să vorbesc cu Rich. Toți se sprijină pe mine, dar eu pe cine pot să mă sprijin? Vreau doar să își pună cineva brațele în jurul meu. Cineva care să mă asigure că va fi bine.

O, Doamne, mi-e dor de Ethan!

Parcă simt un val venind peste mine. Nu m-am gândit la el de câteva luni, mai întâi, intenționat, iar acum, îmi apare brusc în gânduri. Simt o disperare să îi aud vocea.

Formez numărul lui, înainte ca rațiunea să mă oprească. Îl știu pe de rost. Aud că sună. Inima îmi bubuie. Sunt pe cale să închid.

— Nell?

Vocea lui, atât de familiară, se aude în întuneric.

— Da, eu sunt.

Efectul e imediat. Închid ochii, apăsându-mi puternic pleoapele, dar lacrimile mi se scurg deja pe obraji.

— Hei...

Urmează o pauză.

— Ce e?

— Tata. A avut un accident de mașină teribil. Sunt la spital.

Parcă s-ar deschide o supapă de salvare.

— Ethan, sunt atât de speriată în legătură cu ce se va întâmpla...

— O să fie bine, mă liniștește el imediat.

— Dar cum poți ști?

Îmi ținusem trupul cu totul de rigid, încercând să contracarez șocul, dar acum îmi dau seama că tremur incontrolabil.

— Pentru că, orice s-ar întâmpla, o să fie bine. Tu o să fii bine.

Dinții încep să-mi clănțăne. Dar nu e de la frig, ci de la teamă.

— Nu pot să fac asta.

Îmi încleștez falca, încercând să opresc clănțănitul.

— Fratele tău e acolo? încearcă Ethan să îmi devieze panica tot mai mare.

— Nu...

Vocea mi se stinge. Nu vreau să îi spun despre copil. Nu acum.

— Îmi pare rău... N-ar fi trebuit să sun.

— Mă bucur că ai făcut-o.

— Doar că...

Dar nu pot să termin propoziția. Nici măcar nu știu ce gândesc.

— O să treacă de asta, să știi. Tatăl tău e un luptător. Mai ții minte când l-am întâlnit prima dată? Mi-a fost așa frică de el!

Prin panică, o amintire tresare. Mama și tata au venit în America să ne viziteze și am ieșit toți patru la cină. Tata trebuie să îi fi pus lui Ethan o sută de întrebări. A fost mai mult un interogatoriu, decât o cină la un restaurant cu sushi.

— Și te are pe tine lângă el, asta chiar e ceva.

Ascult tăcută, apăsându-mi telefonul pe ureche, dorindu-mi să-mi spună ceva frumos.

— M-am gândit la tine, știi... Mi-a fost dor de tine...

Îmi șterg o lacrimă care îmi alunecă pe obraz. Mă gândesc la ce s-a întâmplat între noi, la fata pe care Liza a văzut-o cu el. Părea foarte important înainte, dar acum a devenit un detaliu banal.

— M-am mutat la San Francisco, după ce ai plecat. Sunt *chef* la un restaurant nou. Trebuie să pregătesc întregul meniu... Prepar rețeta mea de *puttanesca* gătită cu măsline și capere și pătrunjel, cea care îți place ție.

Și sunt din nou acolo. Doar eu și Ethan.

— Grozav...

— Dar, în fine...

Vocea lui se stinge.

— Nu voiam să vorbim despre mine. Cum se ține mama ta?

Pentru câteva clipe, am fost în altă poveste, departe de tot ce se întâmplă acum.

— E bine...

Sunt atât de multe lucruri despre care aș vrea să vorbesc; habar n-am de unde să încep.

— Ethan, eu...

— Nell, scuze, stai un minut.

La celălalt capăt aud voci înăbușite.

— O livrare. Sunt la restaurant. E devreme, dar avem în pregătire o mare petrecere de deschidere... ce spuneai?

Însă momentul a trecut. Orice intenționasem să zic mi-a alunecat printre degete, înainte să îl pot prinde.

— Nimic...

— Îmi pare foarte rău, trebuie să închid...

— Da, și eu. Mama se va îngrijora.

— Te rog, transmite-i dragostea mea și că mă gândesc la ea... și la tatăl tău...

— O să le transmit.

Iar acum am revenit pe pilot automat.

— Fii tare! Te sun mâine.

Știu că nu va suna, dar nu contează.

— La revedere, Ethan!

— La revedere, Nell!

Închid.

După aceea, ies din nou pe coridor. Trebuie să mă întorc în salonul recreativ al pacienților – poate că mama s-a trezit, se va întreba unde sunt –, dar, mai întâi, am

nevoie de câteva minute pentru mine. Nu știu ce speram sunându-l pe Ethan, dar m-a făcut să mă simt mai singură ca niciodată.

Pornesc pe coridor, trec de ieșirea de incendiu, fără vreo direcție clară în minte, când văd un indicator spre capela spitalului. Ușa e deschisă și mă opresc acolo. Îmi doresc să fi fost credincioasă. Să pot cădea în genunchi și să mă rog lui Dumnezeu, să caut un fel de alinare. Undeva, în adâncurile minții, îmi amintesc *Tatăl nostru*, de la întrunirile școlare. La fel cum îmi amintesc reacția tatălui meu, când a descoperit că trebuia să recit *Tatăl nostru*. „Poate alege ce vrea să creadă, când va fi mare", îi spusese el morocănos directoarei. „Nu decideți voi pentru ea."

Îmi trag nasul și zâmbesc amintindu-mi. Mama fusese îngrozită; ce vor spune la ședința cu părinții? Dar tata avusese încredere în judecata mea. El crezuse în mine. El mereu a crezut în mine, chiar și atunci când nu mai credeam nici eu. Mă întorc dinspre ușă și mă reazem, obosită, de perete. Mă gândesc la tata. La felul în care, din ziua în care m-am născut, el a fost mereu bărbatul care m-a sprijinit, care nu m-a dezamăgit niciodată, m-a iubit necondiționat, chiar și în anii aceia de adolescență plini cu certuri, strigăte și uși trântite.

Iubiții au venit și au plecat. Logodnicul, la fel. Dar nu tata. El dintotdeauna m-a protejat, chiar și de la distanță. Atât timp cât el este în viață, nimic rău nu mi se poate întâmpla, întrucât tata este plasa care mă prinde mereu. O lume fără el este de neînțeles.

Mă las în jos și îmi îngrop capul în mâini. Un urlet ca al unui animal rănit răsună pe coridorul tăcut; îmi dau seama că cineva strigă de durere.

Apoi conștientizez că sunt eu.

Dimineața următoare

ÎN TOIUL NOPȚII, AM PLECAT DE LA SPITAL. MAMA fusese acolo de mai bine de douăzeci și patru de ore, iar doctorii m-au sfătuit să o duc acasă, să se odihnească. Ne-a fost greu să îl lăsăm pe tata acolo, dar și mai greu să ne întoarcem într-o casă goală. Era ciudat fără el, de parcă lipsea o parte din casă. „Așa va fi, dacă el nu se va întoarce acasă", m-am gândit, când ne-am dus amândouă direct în pat, extenuate.

Când pornim înapoi spre spital, nici nu s-a luminat de ziuă. Ne-au sunat, spunând că starea tatei s-a înrăutățit peste noapte. Trebuia să fim acolo. De data asta, eu conduc mașina mamei. Stăm tăcute, urmărind amândouă semnele reflectorizante de pe drum. Medicii ne-au spus că trebuie să fim pregătite pentru orice. Dar cum poți să te pregătești pentru așa ceva?

Mama stă lângă mine, pe locul pasagerului, cu mâinile în poală, răsucindu-și verigheta. Frica îmi strânge pieptul, în timp ce intrăm în parcare. Pentru că suntem în primele ore ale dimineții, e aproape pustiu. Conduc spre intrare. Încerc să fiu tare, dar adevărul este că n-am fost niciodată atât de înfricoșată. Tot ce vreau să fac este să fug. Dar nu pot. Trebuie să cobor din mașină și să intru în spital, ca să înfrunt orice ne așteaptă.

Strâng mai tare volanul și intru pe locul de parcare. De data asta, locurile sunt libere. Mai este o singură mașină.

— Ei bine, am ajuns, îi zic mamei și îmi îndrept spatele, în vreme ce opresc motorul.

Așadar, asta e. Cu inima bubuind, deschid ușa mașinii. O pală de vânt pătrunde înăuntru.

— Nell!

Cineva îmi strigă numele și mă răsucesc. Atunci îl văd venind spre mine.

— Edward?

Mă uit la el în lumina zorilor, nevenindu-mi să cred.

— Ce faci aici?

E ciufulit, de parcă ar fi dormit în mașină.

— Am venit cât de repede am putut.

Aproape că plâng de ușurare. Niciodată n-am fost mai recunoscătoare să văd pe cineva.

— Dar... cum?

— Am condus toată noaptea. Am fost îngrijorat, nu am mai primit vești de la tine.

Încerc să înțeleg ce se întâmplă.

— Dar cum ai știut unde să ne găsești?

— Mi-ai spus numele spitalului, în tren, mai ții minte?

Dar eu nu mai țin minte. Nu îmi amintesc nimic din călătoria aceea cu trenul.

— Și ai venit?

— Da. Am venit.

Și în clipa aceea îmi dau seama că îl voi iubi mereu pentru că a făcut asta. Nu dragoste într-un sens romantic, ci în sensul adevărat și profund al cuvântului. Fără să îi cer, el a condus prin noapte, să fie aici cu mine. Să mă pot sprijini de el, când am cea mai mare nevoie de cineva. În cele mai disperate momente. Când credeam că sunt singură. El era aici. Așteptându-mă.

Iar dacă asta nu e dragoste adevărată, atunci nu știu care e.

În spital suntem întâmpinați de domnul Reynolds, care ne spune că o ruptură nedetectată a provocat o hemoragie internă suplimentară și că tata are nevoie urgentă de operație. Mama semnează formularul de consimțământ și petrecem următoarele trei ore patrulând pe coridoare, în timp ce bem cafea. Dar, de data aceasta, e altfel. Edward e aici și este sprijinul meu și al mamei. Nu rostește multe cuvinte; nu e nevoie. E suficient că e aici.

După operație, tata e dus înapoi la terapie intensivă. Domnul Reynolds e grav, dar „optimist, cu moderație". Simt cum o mică fantă de lumină își croiește drum prin întunericul care ne-a învăluit în ultimele două zile. Ni se permite să îl vedem. Edward așteaptă afară, în timp ce mama îi mângâie tatei părul, iar eu îl liniștesc că o să se facă bine. Nu știu dacă mă aude, dar, pentru orice eventualitate, îi zic și gluma lui preferată, cea cu bărbatul de la bar și cu alunele vorbitoare. Tata iubește gluma aia. De câte ori îl văd mă pune să i-o repet, deși a auzit-o de un milion de ori. Dar acum, când rostesc poanta, nu râde nimeni, se aude doar sunetul aparatelor, în liniștea din jur. Pentru o clipă, mă uit la el, clipind să alung lacrimile care amenință să cadă, înainte să mă aplec și să îi șoptesc la ureche:

— Trebuie să te faci bine, tată. Cine o să mai râdă la glumele mele?

Ceai și biscuiți

— POFTIM!

Ne-am întors acasă, iar eu stau în sufragerie cu Edward, în timp ce mama vine cu o tavă cu ceai și biscuiți. Mai devreme, când i-am prezentat-o lui Edward, ea s-a arătat nedumerită: gazda mea? A condus tot drumul să mă vadă? Cred că s-a temut pentru o clipă că sunt în urmă cu plata chiriei sau așa ceva. Dar, după ce i-am explicat că este prietenul meu și că a venit să mă sprijine, a insistat ca el să vină cu noi acasă.

Nu că Edward s-ar fi opus prea mult, oricum. Nebărbierit, cu pungi grele sub ochi, arată de parcă are o nevoie disperată de canapeaua mamei.

— Și, rămâi peste weekend? întreabă ea acum, întinzându-i o cană cu ceai.

Observ că a adus ceștile cu farfurioare, și nu cele cu mesaje amuzante pe ele, din care bem de obicei.

— Sunt sigură că trebuie să se întoarcă..., o întrerup eu repede.

— De fapt, nu trebuie, zice el, mulțumindu-i mamei, care acum îi oferă un biscuit cu ciocolată.

Nici mai mult nici mai puțin decât KitKat.

— L-am lăsat pe Arthur cu Sophie și cu băieții, când m-am dus să iau mașina... Sophie e fosta mea soție, adaugă el, pentru mama. Mă rog, în curând va fi fostă.

Mama se uită la mine, iar eu mă foiesc pe fotoliu. Subtilitatea nu e una dintre calitățile ei. Deși se preface că nu a văzut nimic, Edward observă. Acum știu cum trebuie să se fi simțit Lizzy Bennet[1].

— Și alergiile ei? întreb eu.

— Cred că poate face față câtorva strănuturi în weekend, zice el, apoi se întoarce spre mama. Sincer să fiu, cred că e mai alergică la mine.

Mama râde de gluma lui. E prima dată când o văd râzând, în ultimele zile.

— Ei bine, ești foarte bine-venit să rămâi. Pot pregăti camera lui Richard. Ei nu sosesc până luni...

Fratele meu a sunat mai devreme, să ne anunțe că vine cu Nathalie și cu bebelușul, cu mașina, după weekend. L-am ținut la curent cu ce se întâmpla și a fost la fel de ușurat ca noi de ultimele vești despre tata.

— Ei bine, e drum lung din Londra și nu am mai fost în Lake District, zice Edward, uitându-se la mine.

Mai iau un biscuit cu ciocolată.

— Atunci, așa rămâne.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Foarte multe lucruri, în clipa asta, dar, dacă există vreun lucru pe care îl înveți din momentele de genul „pe viață și pe moarte", acela este să nu îți pese deloc câte KitKat mănânci.**

---

[1] Elizabeth Bennet, protagonista romanului *Mândrie și prejudecată*, de Jane Austen (n. red.).

* Dacă vă întrebați, eu am mâncat patru.

Weekendul

E CIUDAT SĂ FII TURIST ÎN PROPRIUL ORAȘ. ÎL DUC PE Edward într-un tur al zonei și îi arăt locurile faimoase. Casa lui Wordsworth[1], casa lui Beatrix Potter[2], celebrul magazin cu pâine cu ghimbir, din Grasmere.

— Vai, chestiile astea sunt delicioase! exclamă el, în timp ce termină ultima bucățică.

Râsese de mine pentru că tot pălăvrăgisem despre cea mai bună pâine cu ghimbir din lume, dar acum s-a convins.

— Cine ar fi zis? se întreabă el, meditativ, intrând înapoi în magazin, să mai ia.

Într-adevăr, cine ar fi zis?

Cine ar fi zis că o să cobor într-o dimineață să fac cafea și că o să-l găsesc pe Edward pe un scaun de bucătărie, bărbierit, după ce mi-a folosit unul dintre aparatele de ras de unică folosință, mâncând pâine prăjită și pălăvrăgind confortabil cu „Carol", mama mea, de parcă o cunoștea de o viață?

---

[1] William Wordsworth (1770-1850), poet englez romantic care, alături de Samuel Taylor Coleridge, a pus bazele așa-numitului curent Școala lacurilor (n. red.).

[2] Helen Beatrix Potter (1866-1943), scriitoare, ilustratoare, om de știință, este cunoscută publicului larg pentru numeroasele cărți pentru copii pe care le-a scris și le-a ilustrat (n. red.).

Cine ar fi zis că impermeabilul tatei i se va potrivi și că vom urca pe Vârful Scafell, pe o ploaie rece, și că vom împărți un termos cu ceai fierbinte, iar eu mă voi întreba de ce nu mi-am dat seama până atunci că poate fi amuzant să te uzi leoarcă?

Cine ar fi zis că acolo unde am crescut și de unde abia așteptam să scap o să mă simt atât de diferit acum, iar când Edward se va minuna de cât de norocoasă am fost să cresc într-un loc așa de frumos, voi aproba din cap mândră?

Cine ar fi zis că se pot schimba atât de multe lucruri, în doar câteva zile?

Când e timpul să ne întoarcem la spital, Edward insistă să conducă el. Feminista din mine încearcă să protesteze, dar mama pare să se simtă confortabil cu Edward la volan, așa că cedez. În plus, sinceră să fiu, mașina lui Edward e mult mai drăguță decât vechiul Ford Fiesta al mamei. Mai ales când descopăr că are scaune încălzite și, sincer, când sunt 2 grade afară, sunt foarte fericită să renunț la principiile mele feministe pentru asta.

La a doua noastră vizită suntem chemate în biroul domnului doctor Reynolds, care ne spune că l-au scos cu succes pe tata din coma indusă și că toate semnele sunt bune. A fost transferat într-un salon obișnuit. Suntem invitate chiar să-l vedem.

O las mai întâi pe mama. Sunt ei părinții mei, dar cândva au fost o pereche de adolescenți îndrăgostiți și au nevoie de un pic de timp singuri. Când intru și eu, mama îl strânge de mână, cu fața roșie de genul de bucurie pe care nu o vezi prea des. Vine din teama adevărată de a pierde cel mai prețios lucru din lume. Din faptul că ai văzut abisul, iar acum ești din nou în siguranță.

Nu aș recomanda asta, dar, hei, chiar îți pune ordine în priorități!

— Bună, tată!

Mă duc să îl pup pe frunte. E înconjurat de cartonașe cu „Însănătoșire grabnică", plus un coș mare cu fructe, trimis de Ethan.

— Nell, scumpo...

Ochii i se umezesc la vederea mea, ceea ce mă declanșează și pe mine.

— Cum te simți?

— De parcă aș fi făcut zece ture.

Reușește un zâmbet forțat.

— Tocmai îi spuneam mamei tale că nu îmi amintesc nimic despre accident...

— Ce bine! Ne-ai cam șocat.

Tata geme.

— Doar nu v-ați făcut griji, nu?

— Doar un pic, zâmbesc și îl strâng de mână.

Niciodată nu m-am simțit atât de recunoscătoare ca în clipa în care m-a strâns și el.

— Cel puțin de data asta nu ți-ai făcut tu griji pentru mine.

Schimbăm o privire sugestivă. Una pe care nu cred că o voi uita vreodată.

— Dar tu, Carol, cum te simți? întreabă apoi, uitându-se către mama.

— O, eu sunt bine! îl asigură ea repede. Nell a avut grijă de mine, zice mama, fixându-mă cu privirea peste patul de spital. Nu aș fi rezistat fără ea.

— Facem o echipă bună, zâmbesc eu, iar în clipa aceea îmi dau seama că orice barieră ridicasem cândva a căzut de mult timp.

Tata pare cum nu se poate mai mulțumit.

— Cele două fete ale mele...

— Trei, de-acum, îl corectează mama.

— Și când o să-mi cunosc nepoata?

Mama trebuie să îi fi spus deja despre Evie.

— Vin luni, după ce pleacă Edward.

— Edward?

Chiar mă surprinde că i-a luat atât de mult timp mamei ca să îl pomenească. Dar, în loc să mă simt iritată, nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Colegul meu de apartament, îi explic tatei.

— El ne-a adus aici. Are o mașină frumoasă, Philip. Scaune încălzite și tot ce poți să-ți dorești.

— Ei bine, unde e acum?

— Așteaptă afară.

Tata pare oripilat.

— Bietul băiat a condus tot drumul de la Londra, iar voi îl țineți să aștepte afară? Invitați-l înăuntru!

— Ești sigur? Medicul a zis că nu trebuie să te obosim...

Deși protestez, știu că e inutil să mă opun.

Îl găsesc pe Edward pe un scaun din plastic, citind o broșură despre atacul cerebral.

— Tata și-ar dori să te cunoască... Vrei? Nu trebuie să stai mult, numai cât să îl saluți... Cred că e doar curios...

E amuzant să îi văd pe Edward și pe tata împreună. Și încă în astfel de circumstanțe. Edward e manierat și elegant, într-un fel care pare foarte natural pentru cei din clasa de mijloc, educați în sistemul privat, iar tata este hazliu și aspru, mai dintr-o bucată, și spune glume îngrozitoare despre scaunele încălzite, glume

care, sincer, nu pot fi reproduse. Dar, spre surprinderea mea, chiar se înțeleg.

Mai târziu, când mergem spre casă, îi ofer mamei locul pasagerului, iar eu stau în spate, privind pe geam. Totuși, nu știu de ce m-am mirat. În exterior, Edward și tata poate că par diferiți, dar, de fapt, sunt chiar la fel. Când am avut nevoie de ei cel mai mult, niciunul nu m-a dezamăgit.

Acum, când tata pare pe cale de a se însănătoși, mă simt ușor jenată de reacția mea la sosirea lui Edward în dimineața aceea, când l-am zărit în parcare. În felul acela în care te simți când ești vulnerabil și dezvălui prea multe despre tine.

— Scuze, dacă am avut o reacție emoțională exagerată, îi zic duminică după-amiază.

Pleacă peste câteva ore înapoi la Londra și suntem în camera fratelui meu, schimbăm lenjeria de pe pat. L-am asigurat că mă voi ocupa eu după ce pleacă, dar a insistat să o facă el.

— Nu fi prostuță, se încruntă și scoate o față de pernă, în timp ce eu mă cațăr pe marginea vechiului birou al fratelui meu. E bine să îți manifești emoțiile.

— Da?

Își întoarce atenția spre fața de plapumă și încearcă să o scoată.

— În loc să fii un școlar profund inhibat, ca mine, da, zice el, apoi zâmbește când îi prind privirea și îmi dau seama că glumește.

Mă rog, oarecum.

— Mi-am reprimat unele lucruri, zic eu încet.

Se uită la mine curios, de parcă n-ar crede că așa ceva chiar e posibil, apoi aprobă din cap încet.

— Poate că de acum înainte ar trebui să spunem mereu ce gândim. Indiferent ce ar fi.

— Chiar dacă sunt gândurile mele criminale legate de termostat?

— Chiar dacă sunt gândurile tale criminale legate de termostat.

— Bine, s-a făcut.

— Bun.

Cu mâinile până la cot în materialul din bumbac, îmi întâlnește privirea și zâmbim amândoi.

— Ai de gând să stai acolo sau îmi dai o mână de ajutor cu plapuma asta?

Mătușica Nell

AȘADAR, MI-AM CUNOSCUT NEPOATA AZI. CA SĂ FIU sinceră, am fost chiar îngrijorată în legătură cu felul în care aveam să mă simt. M-am bucurat, bineînțeles, pentru Rich și Nathalie, dar m-am temut că o să fiu tristă pentru mine. Când Nathalie mi-a întins ghemotocul acela mic, eram pregătită pentru tot felul de sentimente.

Abia când s-a uitat la mine fără să clipească, mi-am dat seama că exista o emoție pentru care nu mă pregătisem.

— Ce simți când o ții pe noua ta nepoată? m-a întrebat fratele meu.

Nu puteam să îmi iau ochii de la ea.

— Dragoste. Simt că o iubesc.

Moment de respiro

AU TRECUT MAI BINE DE TREI SĂPTĂMÂNI DE LA accident, iar tata e tot mai bine, pe zi ce trece. Îndată ce a fost suficient de întremat să părăsească salonul de terapie intensivă, a fost operat pentru a i se repara fibula și tibia. Azi iese din spital. E un adevărat miracol. Când mă gândesc la acele prime șaptezeci și două de ore, îmi dau seama că nu credeam să mai trăiesc o zi ca aceasta.

Sora mamei, mătușa Verity, a venit să stea la noi. A fost asistentă, înainte să se pensioneze și să se mute în Spania, iar acum s-a grăbit să ajute la îngrijirea tatei.

— Și să mă înnebunească, mormăie el, când mergem să îl luăm de la spital.

— Verity o să fie de mare ajutor, zice mama ferm, în timp ce eu împing scaunul cu rotile în parcare. Știe cum să schimbe pansamentele și tot ce mai e nevoie.

— Nu o să-mi schimbe ea pansamentele...

— Philip...

Vocea mamei e tăioasă. Am fost avertizați de medici că pacienții pot suferi adeseori de depresii și de schimbări de dispoziție, după o rană la cap, și că ar putea dura ceva timp până când tata să se simtă din nou în apele lui.

— Tată, dacă iei cârjele astea, te ajut să urci în mașină, îi întrerup eu.

— E al naibii de tiranică, ai zis-o chiar tu, continuă tata și se pune pe scaunul pasagerului, unde poate să își întindă piciorul, care e în ghips. O săptămână cu sora ta, și o să-mi doresc să fiu din nou în comă.

Urcând pe bancheta din spate, mama scoate o exclamație de surpriză.

— Philip! Să nu îndrăznești să glumești pe tema asta! Nu e de râs!

Trântește ușa mașinii și încep să dau cu spatele, încercând să ies din parcare. Dar, când mă uit în oglinda retrovizoare, îl văd pe tata chicotind, iar pe ea o zăresc zâmbind. Nu cred că trebuie să ne facem prea multe griji în legătură cu revenirea la normal.

Cu toată povestea asta cu tata, am pierdut șirul zilelor și m-am trezit că e sfârșit de noiembrie. Mai puțin de patru săptămâni până la Crăciun. Sau, după cum mi se amintește constant, „au mai rămas doar douăzeci și cinci de zile de cumpărături".

Și mai rău, ieri, când m-am dus în oraș, să fac niște cumpărături pentru mama, am observat că toate magazinele și-au instalat deja decorațiunile. Apoi, în timp ce conduceam înapoi, am pornit radioul din mașină și am auzit-o pe Mariah Carey cântând. Am început să strig: „Prea devreme! Prea devreme!" Și l-am închis repede.

Îmi place Crăciunul și chiar iubesc cântecul acela, dar, serios, oameni buni: putem să așteptăm, vă rog, până la 1 decembrie?

(Desigur, răspunsul este un foarte festiv: „Du-te naibii, nu, nu putem!")

Dar poate că sunt doar eu de vină, pentru că nu sunt încă pregătită. Londra și-a aprins deja oficial luminile de Crăciun și o să le văd mâine, întrucât mi-am rezervat

un bilet de întoarcere. Pare momentul potrivit. Prietenii mi-au trimis o grămadă de mesaje de susținere, dar mi-e dor de ei și sunt gata să mă întorc. Parcă sunt plecată de o veșnicie.

Partea bună la viața în sălbăticia din Cumbria au reprezentat-o timpul și spațiul pe care le-am avut pentru a mă concentra pe finalizarea piesei lui Monty. Nu ai prea multe de făcut pe vremea asta friguroasă de noiembrie, când se întunecă de la trei, și, credeți-mă, mătușa Verity nu l-a înnebunit doar pe tata. A fost o scuză bună să mă închid în cameră și să lucrez.

Cricket e nerăbdătoare să citească. Mi-a trimis o grămadă de mesaje drăguțe, cât am fost plecată, zicându-mi că abia așteaptă să mă întorc. „Nu doar pentru că sunt nerăbdătoare să citesc piesa și să te pun la curent cu planurile pentru micuța bibliotecă, dar și să vezi ce am făcut cu noul meu apartament."

Am avut vești și de la Ethan. La câteva zile după discuția aceea telefonică, am primit de la el un e-mail, în care întreba cum se simte tata. Era scurt, dar prietenos, genul de e-mail pe care îl scrii când vrei ca persoana care îl citește să nu subînțeleagă altceva. Câteva rânduri care îți iau vreo douăzeci de minute de mare atenție ca să le formulezi. Dar apreciez că m-a contactat, așa că i-am răspuns, același gen de e-mail scurt și prietenos, în care îi spuneam că tata se recuperează și îi mulțumeam pentru coșul cu fructe.

O scurtă legătură care a apărut și a dispărut. De atunci, nu am mai auzit de el. Dar e în regulă. Luna asta a fost foarte dificilă. Aproape că l-am pierdut pe tata. M-am îndrăgostit de nepoata mea. După tot ce s-a întâmplat, vreau ca totul să revină la normal. Fără momente de viață și de moarte. Fără șocuri. Fără dramă.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Sistemul Național de Sănătate și toți medicii și asistentele uimitoare care i-au salvat viața tatei și, odată cu el, o întreagă familie.*
2. *Mama, care, atunci când, în sfârșit, i-am spus ce s-a întâmplat cu Ethan, a zis simplu că niciodată n-a fost mai mândră de mine și că lucrurile bune abia acum urmează.*
3. *Filmulețele amuzante cu pisici, pe care mi le tot trimite Liza, cele cu grăsanul și roșcovanul motan pe care ea și Tia l-au adoptat de la adăpostul de animale.*
4. *Căștile mele care izolează zgomotele, deoarece e adevărat ce zicea tata: vocea mătușii Verity chiar e mai răsunătoare decât un corn.*
5. *Că sunt mai puternică decât am crezut vreodată.*
6. *Plictiseală. Cred că este grav subestimată.*

Către: Penelope Stevens
Subiect: Tatăl tău

Bună, Nell,

Mă bucur mult să aud că tatăl tău a ieșit din spital. E minunat! Trebuie că ești foarte ușurată. Ți-am spus că e un luptător!

Am niște vești: se pare că vin la Londra, săptămâna viitoare. Proprietarii restaurantului unde lucrez deschid unul și acolo, așa că mă trimit să supraveghez bucătăria și meniul. Mă cazează într-un hotel din Soho, pentru câteva zile. Vrei să ne întâlnim? M-aș bucura să te văd.

Ethan

DECEMBRIE

#uneorifireleseincalcescsinuma
referdoarlainstalatiadebrad

O întâlnire de Crăciun

BIP, BIP, BIP, BIP...

Stația de metrou Covent Garden e plină. Când ușile lifturilor se deschid, sunt întâmpinată de o mulțime de oameni. Turiști, funcționari, persoane care merg la teatru, petrecăreți... parcă întreaga lume ar fi coborât aici.

Sunt împinsă și purtată printre toți aceștia; trec de turnichete și ies în aerul rece al nopții. Niște muzicieni de stradă cântă *Jingle Bells*, oferind atmosferei festive un aer caraibian, și sunt tentată să mă opresc un pic, să-i ascult. Mă uit la ceas și mă răzgândesc. Mai bine nu, să nu întârzii.

Mă întorc și o iau pe trotuarul acoperit cu piatră cubică, făcând slalom printre mimi și petrecăreți beți. Mă uit din nou la adresa de pe Google Maps. Dacă fac la stânga, ar trebui să fie imediat pe dreapta...

În timpul mersului, respirația mea creează niște norișori. Îmi place să merg repede, dar în seara asta port tocuri și nu mă descurc grozav cu ele. Fiona poate să alerge cursa de o sută de metri cu tocuri de doisprezece centimetri. Eu nu. Eu mă împleticesc și mă clatin, mereu pe cale să îmi scrântesc gleznele. Totuși, e un preț mic pe care trebuie să îl plătesc pentru a arăta mai înaltă și mai subțire, iar în seara asta este foarte important să arăt mai înaltă și mai subțire.

Păcat că tocurile nu mă fac și să arăt mai tânără, dar, hei, două din trei nu e rău!

Văd hotelul în față, iar când ajung la intrare mă opresc să îmi verific imaginea în ușile mari din sticlă, îmi aranjez părul, îmi dau jos haina de iarnă, netezesc bluza, mai pun un pic de ruj, apoi îl șterg.

Am venit să mă întâlnesc cu Ethan.

Nu știu sigur de ce am fost de acord. I-am spus Fionei că sunt curioasă. Lizei, pentru că vreau un final. Lui Cricket, pentru că e vorba doar de un pahar.

Ce nu am spus nimănui e că vreau să văd dacă mă mai iubește.

O, Nell...

Mda. Știu.

El e deja la bar. Îl văd înainte să mă vadă el pe mine și, pentru o fracțiune de secundă, pot să îl analizez. Părul negru îi e tuns scurt și poartă o cămașă albă. Pare neobișnuit de elegant; acasă, era mereu în tricouri. Pare și ridicol de bronzat și de sănătos, comparativ cu noi, ceilalți palizi din Londra. Cu o bere în față, se uită la telefon și își freacă bărbia cu degetul mare, cum face mereu când e concentrat.

E atât de ciudat să îl revăd. Urma să îmi petrec restul vieții cu acest bărbat. Mi-e atât de familiar. Și totuși, parcă m-aș uita la un străin.

— Salut...

Când mă apropii de el, ridică privirea și zâmbește. Și ochii îi zâmbesc. Întunecați, aproape negri, credeam cândva că aș putea privi în ei o veșnicie.

Mi se strânge stomacul.

— Salut, îi zâmbesc și eu.

— Mă bucur că ai venit.

— Ei bine, nu am putut să nu... din moment ce ești în același oraș.

— Arăți bine.

— Mulțumesc, și tu. Foarte elegant, completez și fac un gest spre cămașa lui.

— Am venit direct de la o întâlnire... Ia loc!

Trage scaunul de bar de lângă el și mă așez.

— Cum merge?

— Bine.

Plăcerea amabilităților cu un fost, după ce ultima dată când l-ai văzut aveai ochii umflați de plâns și nasul mucos, iar inima îți era frântă. Parcă am executa un dans respectuos în jurul cioburilor relației noastre, de teamă că am putea aluneca și ne-am tăia în vreunul, sângerând până la moarte.

— Tu?

— Excelent... mulțumesc.

Dar asta facem când suntem adulți, nu-i așa? Pași laterali, ne eschivăm, ne controlăm sentimentele. Nu suntem adolescenți mânați de hormoni și nu cădem pradă emoțiilor (deși mie hormonii încă îmi dau de furcă). Acum, suntem suficient de maturi, încât să știm să ne comportăm, să nu spunem tot ce gândim și să ne dăm seama că acel al treilea Martini nu va aduce nimic bun.

— Încă unul?

— De ce nu?

O oră mai târziu, ne-am mutat într-un separeu. I-am povestit tot despre tata și despre accident, el mi-a zis despre noul lui job, apoi am întrebat despre sănătatea familiilor noastre și ne-am pus la curent cu ce mai fac prietenii noștri. În mod normal, ar trebuie să terminăm

băuturile, eu m-aș ridica, aș îmbrăca haina și mi-aș lua la revedere. Aș fi acasă până în nouă și jumătate.

— Îți amintești cocktailurile acelea cu Martini și litchi, pe care le beam la Gillesie?

— Doamne, da, cele mai bune!

Dar, în loc să mă îndrept spre metrou, o luăm pe calea amintirilor. Și am băut două pahare. Cer un pahar cu apă.

— Am fost acolo, acum câteva săptămâni, când m-am întors în oraș. Billy, proprietarul, m-a întrebat de tine.

— Ce i-ai spus?

— Că m-ai părăsit.

Ridic privirea spre a lui.

— Că am dat-o în bară. Că am pierdut cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată...

Las cuvintele lui să atârne în aer.

— Cred că ar fi fost suficient să spui „e bine", zic eu, în cele din urmă.

Ethan se uită la mine și zâmbim amândoi. Asta. Asta aveam înainte. Asta m-a făcut să îl sun, după ce ne-am întâlnit prima dată, în bar.

— Îmi pare rău, Nell.

— Și mie.

Și, pur și simplu, toată furia pe care am simțit-o împotriva lui, toată suferința și conflictul care ne-au înconjurat ca o sârmă ghimpată par să dispară; rămânem doar noi doi. Privirea lui nu se dezlipește de a mea, iar când mi-o cere, pare inevitabil.

— Vino acasă, Nell.

Să devii viral

S-A ÎNTÂMPLAT CEVA DE-A DREPTUL NEBUNESC: podcastul meu a devenit viral. Sau, așa cum ar zice Cricket, am devenit unul dintre virușii ăia. De fapt, fiind decembrie, e vorba despre amândouă. Am devenit virală *și* am un neplăcut virus gripal, care mă transformă într-o masă spumegândă de germeni și muci.

Mă întind după un șervețel și îmi suflu nasul, încercând să nu-mi stric machiajul.

— A trecut aproape o săptămână, n-ar trebui să mai fiu contagioasă, mă scuz față de tânăra care mă machiază și care îndreaptă spre mine un spray de păr.

O să apar într-o revistă. Eu! Într-o revistă! Știu, nici mie nu-mi vine să cred. Dar iată-mă într-un studio din East End, unde am o ședință foto, pentru interviu! Coafat și machiat. Cântă muzica. Vine un fotograf. Au chiar și un stilist, care a adus numeroase haine peste care ne-am uitat și pe care le-am încercat.

Ținuta zilei: o rochie de designer foarte scumpă, oferită de stilistul revistei *glossy* în care voi apărea.

Pe bune?

De fapt, nimeni nu glumește aici, chiar se întâmplă și probabil că ar trebui să fiu un pic mai sobră și să termin cu zâmbetele entuziasmate, dar, la naiba, nu am de gând să fiu sobră!

— Așadar, de unde ți-a venit ideea? m-a întrebat mai devreme, pe un ton vesel, redactorul de douăzeci și ceva de ani.

— Cred că s-a întâmplat în momentul în care m-am trezit falită, singură și trecută de patruzeci de ani, dormind în vechiul meu dormitor din casa părinților, i-am răspuns și am remarcat cum fața îi devine vizibil palidă.

Pentru că asta este în continuare o idee înspăimântătoare pentru cei mai mulți oameni. Asta sau o versiune a ei. Dar eu sunt aici să vă spun că nu e chiar așa. Acesta nu este sfârșitul. Din contră, poate fi doar începutul.

După accidentul aproape fatal al tatei, am ieșit la lumină și am găsit un Inbox plin. Când, în sfârșit, am reușit să citesc toate e-mailurile, am descoperit că, pe lângă unele de la agenți imobiliari și de la LinkedIn, erau și câteva solicitări din partea unor reviste și a altor publicații care doreau un interviu cu mine. La început, m-am gândit că e vreun spam ciudat. Până când am verificat statisticile *analytics* ale podcastului meu și am descoperit zeci de mii de descărcări noi.

A fost o senzație ireală. Apăreau postări pe Twitter despre el. Era menționat pe bloguri. Mi se dăduse propriul hașțag. Până și mama îl ascultase! (Ca să știți, a zis că îi place, dar aș putea să mai las din înjurături?) Odată ce am început să răspund la toate e-mailurile, lucrurile s-au precipitat, iar de când m-am întors la Londra, am dat câteva interviuri, am fost invitată în emisiuni la radio și chiar am fost abordată de o marcă importantă de cosmetice, care mi-a oferit sponsorizare (se pare că mă pot ajuta în privința ridurilor și a zonelor care se lasă).

Personal, nu cred că există ceva ce poate fi de ajutor în privința asta și nu am de gând să intru într-un parteneriat plătit pentru ceva în care nu cred. Acum, dacă ar fi fost vorba despre o companie de cafea, era altceva. Sunt multe zile în care cafeaua este motivația mea matinală. Sau, mai bine, cu cei care produc dozele de G&T. La urma urmei, a existat o perioadă din anul acesta când cred că le-am datorat viața mea. Sincer. Da, chiar cred în gin tonic.

Dar să nu mă las dusă de val. Totuși, ar fi minunat dacă, într-o bună zi, aș putea fi plătită să fac ceva ce îmi place. Deoarece chiar îmi place să lucrez la podcastul meu și îmi iubesc toți ascultătorii și aș vrea să pot continua cu el, doar că mai amplu și mai bine. Am început totul încercând doar să fiu onestă și să spun lucrurilor pe nume, iar dacă asta a atins o coardă sensibilă în oamenii care se simt la fel de confuzi și de imperfecți ca mine și dacă îi ajută măcar un pic, arătându-le că nu sunt singuri, că sunt aici și îi aud, atunci aceasta este cea mai bună răsplată.

Oglinda e înconjurată de spoturi luminoase, precum cele pe care le vedem mereu la Hollywood. Mă uit la imaginea mea. E foarte amuzant, abia dacă mă recunosc, cu tot machiajul și cu părul coafat. E adevărat ce se spune despre minunile pe care le poate face o echipă de profesioniști. În clipa asta, de fapt, abia îmi mai recunosc viața. Credeam că trebuie să arate într-un anume fel; habar n-aveam că m-ar putea aștepta așa ceva. Mă tot gândesc că în orice clipă o să mă anunțe cineva că s-a făcut o greșeală, că nu e vorba despre mine.

— Bun, totul e gata, zâmbesc artiștii de la machiaj.

— Vă mulțumesc foarte mult!

Dar nu mă avertizează nimeni că nu am ce căuta aici, așa că merg mai departe.

— Un ultim retuș.

Îmi țin respirația, în timp ce femeia pulverizează. Voi merge înainte, dar asta numai dacă nu mă înec într-un nor de fixativ, mai întâi.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Toate ratatele trecute de patruzeci de ani (sau de treizeci, sau cincizeci, sau de oricât vreți voi), care continuă să descarce, să asculte, să posteze pe bloguri și pe Twitter despre podcastul meu.*
2. *Veștile bune pe care le-am primit după ultimul control medical al tatei.*
3. *Oferta lui Sadiq de a avea propria rubrică despre cum e să te simți o ratată de patruzeci și ceva de ani.*
4. *Viața asta, care nu e deloc cum mă așteptam.*
5. *Tot.*

De la început

— AȘADAR, CE CREZI?

— E foarte diferit.

— Nu-ți place.

— Nu, îmi place, doar că...

Pentru o clipă, cuvântul potrivit, dar niciunul nu pare exact ce trebuie.

— E cam... *neconvențional.*

Parcă i-aș fi făcut cel mai tare compliment. Fața lui Cricket se luminează ca un pom de Crăciun.

— Mulțumesc, Nell, e foarte drăguț să spui asta!

E miercuri seara și stăm în ușa sufrageriei, privind pereții proaspăt zugrăviți ai noului ei apartament. O nuanță de bleumarin acoperă peretele din față și coșul sobei, scoțând în evidență marmura albă a șemineului și canapeaua roșie din catifea, în timp ce tavanul e de un arămiu lucios.

Nu e cum te-ai aștepta să decoreze o femeie trecută de optzeci de ani, dar Cricket nu e chiar genul tipic de optzeci și ceva de ani.

— Am vrut ceva complet diferit de vechea casă.

— Cu siguranță, este.

— Ne umplem paharele?

Ia sticla de șampanie pe care am adus-o drept cadou de casă nouă și toarnă din nou în pahare. M-am gândit să iau prosecco; chiar și cu banii în plus câștigați cu

piesa, nu prea îmi permit șampanie, dar există anumite momente în viață când doar șampania se potrivește, iar acesta este unul dintre ele. Sunt foarte mândră de prietena mea și de curajul de care a dat dovadă în acest nou capitol al vieții ei, care trebuie sărbătorit cum se cuvine, cu Veuve Clicquot.

— Cred că Monty ar fi fost de acord, zice ea, în timp ce ne instalăm confortabil pe sofa.

— Cu zugrăveala sau cu șampania?

— Cu ambele, zâmbește și ia o gură din băutura cu bule rece ca gheața. Vai, ți-am spus? Christopher este foarte nerăbdător să îi pună în scenă piesa cea nouă!

— Doar de câteva ori, zâmbesc eu, iar ea râde.

Christopher este un regizor de teatru venerat și a fost unul dintre cei mai vechi prieteni și colegi de-ai lui Monty. Acum câteva zile, Cricket i-a trimis manuscrisul terminat de mine și în câteva ore o suna, „implorând" să îl pună în scenă. Cred că „implorând" e un termen un pic exagerat de Cricket, însă tot reprezintă o veste foarte îmbucurătoare. Ca să nu mai spun că este o mare ușurare pentru mine.

De când mi-a cerut Cricket să editez piesa lui Monty, am fost foarte îngrijorată că nu mă voi ridica la înălțimea așteptărilor. Cu mare parte din actul al treilea doar sub forma a numeroase însemnări mâzgălite, mi-am imaginat că va ieși un dezastru. Să o dezamăgesc pe Cricket ar fi fost una, mai ales după ce a avut atâta încredere în mine, dar, cu siguranță, n-aș fi vrut să stric reputația de dramaturg a lui Monty și să nu pun în valoare această piesă. Plus că m-aș fi făcut de râs...

Dar, în afară de câteva mici modificări propuse de Christopher, el a fost mulțumit de rezultat. Și m-a făcut să îmi dau seama că mă subestimez. Cred că mulți

dintre noi facem asta. Perioada în care tata a fost pe moarte m-a forțat să înțeleg că sunt mult mai puternică decât am crezut vreodată. Păcat doar că mi-a luat atât timp să aflu!

— Vrea să obțină fonduri să o poată pune în scenă de Anul Nou.

— Uau, e fantastic!

— Nu-i așa?

Fața îi e veselă, apoi mintea ei se duce în altă parte, iar zâmbetul îi dispare.

— Aș vrea ca Monty să fi fost aici, să vadă și el toate evenimentele astea.

Fără îndoială, a spus-o ajutată de șampanie, dar știu că gândește asta de o grămadă de ori pe zi. De cele mai multe ori, nerostit. Eram conștientă și înainte, dar, de când am fost atât de aproape să nu îl mai am pe tata, pierderea ei mă atinge și mai mult.

— Știi, mi-am făcut griji în legătură cu ce o să simt părăsind vechea casă, recunoaște ea, privind acum spre mine. Când a plecat mașina de la mutări, m-am plimbat prin toate încăperile goale, amintindu-mi cum mă plimbam cu Monty prin ele, când ne-am mutat acolo... Mi s-a părut că nu au trecut treizeci de ani sau mai mult... parcă doar am clipit...

Văd cum degetele i se strâng pe piciorul paharului, iar lumina prinde bulele care ies la suprafață.

— Agentul imobiliar aștepta afară, i-am dat cheile și am urcat într-un taxi... iar în timp ce mă îndepărtam, chiar mă simțeam bine. Și am continuat să mă simt bine. Chiar și când mi-am petrecut prima noapte singură aici, în apartament. Am tot așteptat ca valul de suferință să mă prindă, dar... nu... nimic.

Ridică ușor din umerii mici.

— Am fost foarte ocupată cu întâlnirile de la consiliu, pentru noul plan al bibliotecilor, și cu piesa lui Monty. Nu am avut timp să mă simt tristă...

Pentru o clipă, cuvintele ei par să atârne în fața noastră, în timp ce ea le contemplă.

— Apoi, câteva zile mai târziu, m-am dus să cumpăr brad de Crăciun. Nu voiam să îmi bat capul cu asta... dar Monty iubea Crăciunul, mai ales bradul.

Acum zâmbește. E unul dintre zâmbetele acelea vagi de afecțiune, când îți amintești ceva amuzant din trecut.

— Petrecea câte o seară întreagă punând cu grijă globurile și luminițele, dându-se înapoi de fiecare dată, să verifice și să-și admire munca...

— Nu îl ajutai? întreb, iar Cricket îmi aruncă o privire prin care mimează groaza.

— Doamne, nu, niciodată nu am avut voie să le ating! O singură dată am făcut greșeala fatală să pun un pic de beteală...

Râd, în timp ce îmi descrie atacul de panică ce l-a cuprins atunci pe Monty.

— În fine, cum spuneam, am luat un brad.

Ne uităm amândouă la bradul înalt de aproape doi metri, decorat din abundență și plin cu luminițe.

— E un brad foarte frumos! îmi arăt eu entuziasmul.

Cricket își lasă capul într-o parte, de parcă ar cântări.

— Eram hotărâtă să am un brad perfect. Am vrut să îl fac mândru pe Monty...

Se oprește și observ că ochii îi sclipesc.

— Așa că am început cu luminițele, exact cum mi-a arătat el, dar toate erau încâlcite... și, cu cât mă străduiam mai mult, cu atât se încâlceau mai tare...

Iar acum vocea ei se stinge.

— Și m-am înfuriat pe el, pentru că m-a lăsat cu afurisitele astea de luminițe încâlcite...

O lacrimă îi scapă și se rostogolește pe obraz.

— Apoi am început să plâng de frustrare, iar odată ce m-am pornit, nu m-am putut opri... nu din cauza luminițelor ăstora stupide, ci din cauză că el nu mai este, iar eu sunt încă aici, și nu așa ar fi trebuit să fie, nu așa planificaserăm.

Își trage nasul zgomotos, ștergându-și obrajii, și e foarte greu să nu încerci să spui cuiva cuvinte de alinare în astfel de momente, dar nu vreau să o jignesc încercând. Pentru că nimic nu îi va oferi liniște și nimic nu o va face să se simtă mai bine, iar eu nu o să o insult pretinzând altceva.

— E ca dracu'! zic eu.

Pentru că ăsta e adevărul. Pentru că ea are nevoie ca suferința ei să fie acceptată. Și pentru că, fiindu-i prietenă, asta e tot ce pot spera să fac.

— E ca dracu', aprobă ea.

Poate că eu nu mi-am pierdut soțul, dar știu ce înseamnă să pierzi tot ce aveai și să o iei de la capăt.

— Se va împlini un an, în ianuarie.

Cricket se referă la moartea lui Monty, dar, când menționează luna, îmi amintesc de semnificația ei în viața mea. A trecut aproape un an de când m-am mutat în apartamentul lui Edward? De când stăteam pe pat înconjurată de genți și îmi juram că anul următor, pe vremea aceea, viața mea se va fi schimbat?

— E adevărat ce se spune: viața chiar merge mai departe, iar bucuria revine, iar asta se întâmplă adeseori prin cele mai neașteptate căi, continuă ea, dar niciodată *nu treci peste* pierderea cuiva; doar înveți să trăiești cu asta.

Gesticulez spre brad.

— Le-ai descâlcit, în cele din urmă, îi zic, gândindu-mă cât de simbolic sună.

— Pe naiba! pufnește ea și îmi zâmbește. Am aruncat afurisitele alea și am cumpărat altele.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Reacția lui Christopher față de piesa finalizată și vestea incredibilă pe care tocmai am primit-o, cum că a obținut finanțare pentru ea, iar un actor celebru va citi în deschidere.*
2. *Bucuria neașteptată pe care mi-a adus-o în viață prietenia cu Cricket.*
3. *Că nu m-a întrebat despre întâlnirea cu Ethan.*

Lucruri pe care le-am învățat de la Cricket

- Nu lăsa mai binele să fie dușmanul binelui!
- Asumă-ți riscuri!
- Patruzeci și ceva înseamnă să fii foarte tânăr când ai optzeci și ceva.
- Acestea vor fi zilele de care îți vei aminti cu bucurie cândva.
- Cei mai mulți oameni sunt buni; doar că cei răi ajung la știri.
- Dacă pantofii nu îți sunt comozi în magazin, nu o să fie comozi niciodată.
- Când vine vorba despre bani, gândește doar pentru șase luni înainte: dacă o faci pentru mai mult timp, te vei panica; dacă o faci pentru mai puțin, vei cumpăra rochia aia pe care oricum nu o s-o porți niciodată.
- Felul în care se descurcă cineva cu un bilet de parcare, felul în care reacționează când calcă într-un rahat de câine, când întârzie un tren și când dă de o albină în casă, toate acestea arată multe despre o persoană. Valabil și pentru cum manevrează cărucior rul de la supermarket.
- Fii oricum, numai fii mereu extravagant!
- Găsește-i pe cei care îți vor fi cei mai buni prieteni!

- Nu te înrola niciodată în brigada părului lila!
- Unele lucruri nu pot fi descâlcite.
- Nu te gândi prea mult dacă oamenii te plac sau nu; să te placi tu este mult mai important!
- Nu poți avea niciodată prea multe pălării.
- Bea sticla aia cu vin roșu!
- Prietenia înseamnă familie.
- Mănușile din cauciuc și hotărârea pot rezolva orice.*
- O să-ți pară rău mai târziu că porți cerceii ăia grei.
- Niciodată nu vei ști exact ce ar trebui să faci, așa că fă-o oricum!
- Cel mai bun secret împotriva îmbătrânirii este să nu te mai uiți în oglindă.
- Filmează-i pe cei pe care îi iubești!
- Nimeni n-a murit vreodată de celulită sau de riduri.
- O carte nu-ți aparține niciodată; trebuie doar să ai grijă de ea, până când o dai mai departe.
- Aceeași poveste este diferită pentru fiecare în parte.
- Spune „da" la orice, cu excepția show-urilor de stand-up comedy.
- Îmbătrânirea nu e pentru lași.
- Fii respectuos cu toată lumea, de la persoana de la ghișeu, până la șoferul de autobuz și la tipul care îți servește cafeaua!
- Ce nu te omoară te face mai puternic.
- Din exterior, lucrurile par mereu mai bune.
- Ia-ți o marjă de cinci minute în plus (mai ales când e vorba să strângi luminițele de Crăciun)!

---

* Dacă nu funcționează, apelează la tequila.

- Cumpără mereu cu o măsură mai mare!
- Există multe feluri de a-ți trăi viața.
- Niciuna dintre cremele acelea nu funcționează (mai bine cumpără o pălărie).
- Nu există limită de vârstă pentru aventură.
- Nu ești prea bătrână, nu e prea târziu și, da, poți.

Felicitări de Crăciun

AM PĂRĂSIT AMERICA ȘI M-AM MUTAT ÎNAPOI ÎN Marea Britanie pentru că relația mea se destrămase. Pentru că aveam nevoie de un nou început. Pentru că viza mea expirase și afacerea dăduse faliment. Pentru că eram falită și cu inima frântă. Mă săturasem de cerul senin și de soare, pentru că pe dinăuntru eram mohorâtă. Pentru că îmi era dor de familie și de prieteni. Pentru că nu suportam să rămân acolo și să îmi tot amintesc ce pierdusem.

Și pentru că nu știam ce altceva să fac, iar ceaiul e mai bun aici.

Toate acestea sunt adevărate. Dar ar fi trebuit să adaug ceva. *Din cauza felicitărilor de Crăciun.*

Perioada Crăciunului nu e ușoară, mai ales dacă te trezești singură. Și mai rău, când *ai trecut de patruzeci de ani și ești singură.* Mereu ni se spune că de Crăciun trebuie să fii cu familia, așa că, dacă nu ai reușit să ai propria familie și o casă frumoasă pentru ea (plus un brad de Crăciun minunat decorat), e posibil să te simți un pic ratată.

Și, ca să se asigure de asta, prietenii tăi îți vor trimite felicitări de Crăciun care să o dovedească.

Spre deosebire de britanici și de felicitările lor de Crăciun cu aer generic, americanii au obiceiul de a trimite felicitări personalizate, cu portrete de familie

zâmbitoare. Cam cum face familia noastră regală, doar că americanii au dinți mult mai buni.

Iar pozele acelea sunt drăguțe, chiar sunt, fie că sunt lucrate profesional în alb-negru, fie că sunt făcute cu telefonul pe o plajă, cu o șapcă de Moș Crăciun pe cap. Copiii mereu arată frumos, prietenii tăi întotdeauna par fericiți, iar când citești despre ce au mai făcut în anul acela, cum se descurcă cei mici la școală sau alte vești despre vreo realizare, îți dai seama cât de mândri trebuie să fie de familiile lor și de tot ce au reușit să construiască împreună.

Apoi, le pui pe șemineu și te duci să-ți mai torni un gin.

Pare că glumesc, dar chiar așa e.

Anul trecut, în decembrie, când totul se dusese naibii, a fost prea dureros. Îndată ce a sosit prima felicitare, am știut că nu le pot deschide și pe celelalte și m-am dus să stau cu Liza. Îmi plăcea să îmi văd prietenii fericiți cu viața lor, dar portretele acelea de familie nu făceau decât să sublinieze ceea ce eu nu aveam. M-am uitat la felicitări și am văzut fantomele unui viitor pe care îl crezusem cândva al meu și pe care îl pierdusem.

Însă, întrucât m-am întors în Marea Britanie, anul acesta nu trebuie să îmi fac griji. La noi, felicitările sunt doar cu reni sclipicioși și cu ilustrații amuzante cu oameni de zăpadă și morcovi. În timp ce iau câteva de pe prețul de la intrare, le răsfoiesc în drum spre bucătărie și le deschid. Asta trebuie să fie de la Holly și Adam; recunosc simțul umorului lui Adam. Mă uit în interior. E scrisul de mână al lui Holly, dar e semnată și de el. Se pare că au început ședințele de consiliere. Am primit un mesaj de la ea săptămâna trecută, în care îmi povestea că, pentru prima dată de mulți ani încoace, au vorbit cu adevărat. Sper să reușească.

O pun pe raft, lângă peisajul de iarnă de la mama și de la tata; e una dintre felicitările lor obișnuite, de la National Trust. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Iar anul acesta sunt mai recunoscătoare ca oricând pentru asta.

Dar se pare un zbor transatlantic nu a fost suficient pentru a scăpa de o anume felicitare de Crăciun. Mă uit la plic și recunosc scrisul de mână. E de la niște prieteni din Houston. Sinceră să fiu, erau, de fapt, prietenii lui Ethan. A fost coleg de facultate cu soțul și i-am cunoscut la o cină de Ziua Recunoștinței. Mereu trimit felicitări cu colaje din poze de familie și scrisori în care povestesc în cel mai mic detaliu ce mai fac copiii lor.

Acum câteva luni, soția mi-a trimis un e-mail, să îmi ceară noua adresă, ca să îmi poată trimite o felicitare. Am încercat să o refuz politicos, pretinzând că nu e nevoie, să nu își facă griji și să economisească banii de timbre. Dar a insistat. Am încercat din nou, spunându-i că nu eram sigură dacă o să-mi petrec Crăciunul cu părinții sau la Londra, dar ea mi-a cerut ambele adrese. „Sunt sigură că va ajunge la tine, până la urmă", a replicat ea veselă.

NU VREAU CA AFURISITA AIA DE FELICITARE DE CRĂCIUN DE LA TINE SĂ MĂ GĂSEASCĂ! mi-a venit să îi scriu, cu majuscule și la fel de voios, dar asta m-ar fi făcut o persoană nu foarte drăguță. Încerca doar să fie bună, hăituindu-mă cu noutățile ei fericite. La urma urmei, e Crăciunul. Voie bună tuturor și așa mai departe!

Așa că, desigur, i-am trimis ambele adrese, am asigurat-o că abia așteptam să primesc felicitarea ei și i-am urat sărbători fericite!

Pe partea din față este o poză cu ei îmbrăcați cu pulovere de Crăciun asortate. Chiar și câinele. Iar ăla e un iepure? Zâmbesc, apoi o pun în spatele vazei mari care a fost a mătușii lui Edward.

— Ceva pentru mine?

Aud ușa din față, iar Edward apare în bucătărie, purtând fular și fes. Are în mână un termos și un covoraș de yoga și arată exact cum te aștepți de la oamenii care sunt treji de la șase dimineața și care merg la un curs de Bikram[1].

Nu, nu încrezuți. Sănătoși.

— Felicitări de Crăciun. Uite, e una pentru tine!

Îi întind un plic.

— Mulțumesc.

Îmi întorc atenția la borcanul meu cu cafea.

— Ei bine, am avut și felicitări mai bune.

— Nu poate fi mai rea decât aia cu pulovere de Crăciun la fel, râd eu, râșnind boabele de cafea.

— Hmm... Asta nu e atât despre un Crăciun fericit, cât este despre un Divorț fericit.

— Cum?

Mă întorc și îl văd că ține o hârtie, în loc de o felicitare.

— Este hotărârea judecătorească.

— Rahat... Uau!

Habar n-am ce trebuie să îi spui cuiva când primește sentința definitivă de divorț.

— Tot e mai bine decât să primești fotografia cu pulovere de Crăciun asortate.

Dar sunt sigură că nu e așa.

---

[1] Bikram yoga, curent fondat de Bikram Choudhury, în care asanele se practică într-un mediu cu temperatură ridicată (n. red.).

— Da, admite, însă mina îi rămâne indescifrabilă.

— Ești bine? E o veste bună... nu?

— Mă rog, nu știu dacă poți spune despre un divorț că e bun, nu când sunt implicați copii.

— Scuze, nu am vrut să...

Mă simt lipsită de diplomație. Pusă la punct. Proastă.

— Nu, ai dreptate, zice el repede, văzându-mi expresia. E ceea ce trebuie. Mă bucur pentru noi.

Zâmbește, dar nu sunt sigură dacă este sincer.

— Acum suntem liberi să ne începem noua viață. Să trecem mai departe, așa cum se cuvine.

— Da, aprob și mă întreb dacă se referă la femeia cu care iese.

Vreau să întreb, dar ceva mă oprește.

— Și ce planuri ai de Crăciun?

Se pare că schimbăm subiectul.

— Părinții mei...

— Desigur, aprobă el.

— Fratele meu și soția lui vin cu bebelușul; o să fie casa plină. O s-o invit și pe prietena mea Cricket.

— Trebuie s-o cunosc pe prietena asta a ta, într-o bună zi, zice el, punând fulgi de ovăz organic într-o cratiță și adăugând lapte de ovăz.

Edward chiar ar trebui să aibă cont de Instagram.

— Da, zâmbesc eu, trebuie.

Iar acum mă întreb dacă ar fi bine să îl invit și pe Edward. Nu vreau să fie singur de Crăciun.

— Îi duc pe băieți la schi.

— O să fie distractiv, mă entuziasme eu, și e bine că o să petreci timp cu ei.

— Da, cu ei și cu iPhone-urile lor, rânjește el.

Mai bine că nu l-am invitat. Ar fi fost jenant să îl întreb dacă vrea să doarmă pe canapeaua părinților mei, când probabil că va sta în vreun resort elegant de cinci stele.

— Sophie va fi plecată cu iubitul ei.

— S-a mișcat rapid!

— Nu chiar. Ne-am despărțit de mult timp.

Nu se uită la mine în timp ce amestecă în cratiță.

— Amândoi am irosit prea mult timp. Viața e scurtă.

Ne privim. De când m-am întors la Londra, niciunul dintre noi nu a vorbit despre ce s-a întâmplat la spital. Abia dacă l-am văzut. Am fost foarte ocupată, iar el a fost plecat să rezolve o grămadă de lucruri pentru Crăciun. Dar, privindu-l acum, nu e nevoie să rostim niciun cuvânt. *A fost acolo.* Parcă aș avea un tatuaj pe o parte ascunsă a corpului meu, pe care doar el l-a văzut.

Mă gândesc la Ethan. Mă gândesc la momentul acela din fostul dormitor al fratelui meu, când Edward a zis că de acum înainte ar trebui să spunem mereu ce avem în minte. Îl privesc, stând la doar câțiva centimetri de mine, și mă gândesc la toate lucrurile despre care aș vrea să vorbesc cu el. Lucruri pe care trebuie să i le zic.

— Îți fierbe cafeaua...

— Da... mulțumesc.

Dar nu spun nimic.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Atelierul de imprimări de la colț, unde îmi comand propriile felicitări de Crăciun, cu un* selfie *cu mine și cu Cricket; poza de pe plaja din Spania de astă-vară, unde amândouă avem câteva pahare de Negroni la bord, iar eu zâmbesc ca o nebună, în costum de baie. În interior, am scris câte ceva despre ce am făcut anul acesta, inclusiv noutăți despre podcastul meu, despre*

piesă și despre cum am fost descalificată la alergarea de la școală, plus câteva poze drăguțe cu Arthur și un mesaj prin care le urez tuturor un Crăciun fericit și un minunat de haotic An Nou fără filtre.

2. *Veștile de la prietenii din Houston, care spun că toată lumea e fericită și sănătoasă, inclusiv iepurele. Deși nu sunt sigură că era nevoie să îmi relateze cum se descurcă Jimmy cu olița, mă bucur să aud că, în sfârșit, a ajuns la această etapă. Bravo, Jimmy! Și Sărbători fericite!*
3. *Edward.*

Frankenstein și smirnă

FĂRĂ COPII, E UȘOR SĂ AI IMPRESIA CĂ RATEZI esența Crăciunului, de aceea, mă bucur când Fiona mă invită la școală să o văd pe Izzy cum joacă în sceneta Nașterii. Se pare că noua directoare a introdus o politică de gen neutră, iar Nașterea este menită să reflecte acest lucru. Astfel, Izzy este unul dintre magi, iar Lucas, unul dintre îngeri.

Ceea ce reprezintă o schimbare față de școala de pe vremea mea, când îngeri puteau fi doar fetele blonde, cu ochi albaștri, așa că eu și cea mai bună prietenă a mea, Sameena, am fost mazilite și puse să jucăm rolurile de păstori. Nu-mi amintesc multe, doar că aveam niște costume care ne făceau să ne mănânce pielea, iar mama mi-a povestit apoi că tot timpul m-am scărpinat la nas. Spre deosebire de Rich, desigur, care, mai târziu, a primit rolul principal – Iosif –, pe care l-a bătut în cuie ca fiind al lui pentru restul anilor de școală.

De fapt, poate exprimarea asta nu e cea mai fericită.

Dar, în fine, abia așteptam sceneta Nașterii. Odată ce pășesc pe holul plin de invitați, simt din plin spiritul Crăciunului. Totul a fost decorat de copii: de tavan sunt atârnate ghirlande din hârtie colorată, sunt expuse desene de Crăciun, iar lângă pian se înalță mândru un uriaș brad acoperit cu beteală și steluțe din hârtie.

— Arăți minunat, îmi place rochia asta! mă întâmpină Fiona, venind spre mine cu brațele larg deschise.

— Doar zece lire, de pe eBay. Și tu arăți superb!

Chiar arată uimitor Fiona. Dar e mai mult de atât, pare... împrospătată, ăsta e cuvântul.

— Arăt ca o femeie care n-a dormit de câteva săptămâni, de când am început noul job, pentru că nu mă pot gândi la altceva.

— Uau, cum merge?

— Al naibii de bine! exclamă, surâzând întruna. De ani trebuia să mă fi întors.

— Mă bucur foarte mult.

— Și eu! Eram atât de îngrijorată, dar nici că putea să iasă mai bine. Și nu e vorba doar de mine... David și-a redus programul de lucru, acum, că am și eu job, așa că ajunge acasă când copiii încă nu dorm și petrece mai mult timp cu ei.

— Vezi, știam că se va rezolva.

— Nu, nu știai, râde ea, dar apreciez că m-ai încurajat să o fac.

— Oricând.

Mergem să ne căutăm locurile și dăm peste Annabel.

— Bună! ne salută ea și zâmbește, arătând perfect, ca de obicei, într-un costum alb cu pantaloni.

Doar Annabel poate purta așa ceva; eu, de pildă, în două minute aș fi fost plină de pete de cafea și de păr de câine.

— Salut! spun, zâmbind și eu, și ne pupăm pe obraji, iar Fiona pălăvrăgește cu ea despre chestiuni de școală.

Decizia de a interzice plasticul la cantină, folosirea unei drone, care să filmeze de deasupra unele momente ale scenetei, rolul lui Clementine ca Maria (sau „rolul principal", cum îl tot numește Annabel). Este pomenit

și Clive; s-a mutat cu chirie, în apropiere, îi lasă ei casa și are deja o iubită nouă. Dar, în loc să fie supărată, Annabel pare mai degrabă ușurată și neafectată de poveste. Ca și cum ar fi ceva obișnuit.

Totuși, deși părul ei e coafat perfect, iar buzele și unghiile îi sunt date cu un roșu festiv asortat, parcă strălucirea i s-a estompat un pic.

— Știi, ți-am ascultat podcastul, îmi zice ea, în timp ce Fiona se duce la toaletă, înainte să înceapă spectacolul.

Mă pregătesc.

— Afurisita de zi de luni.

— Poftim?

— Vorbeai despre *throwback Thursday* și voiam să îți spun că eu sunt perfect de acord cu „afurisita de zi de luni".

Zâmbesc.

— Îmi place cum sună.

— Și mie, zâmbește ea, înainte să se întoarcă și să își găsească locul, pe rândul din față.

Desigur.

Cât despre sceneta Nașterii, a fost exact cum trebuia să fie. Capul pruncului Iisus a căzut și s-a rostogolit de pe scenă. Unul dintre îngeri a făcut pe el. Clementine a jucat-o minunat pe Maria, fără îndoială, un rol de care se va vorbi mulți ani de acum înainte, dar a făcut greșeala mea, hotărând să se scarpine la nas tot spectacolul. În final, drona s-a prăbușit peste cortina din catifea și a trebuit să fie recuperată de unul dintre tați, care s-a dovedit a fi divorțat și a făcut-o pe directoare să se înroșească puternic, când s-au înfășurat împreună în respectiva cortină.

Iar în postură de nașă extraordinar de mândră, pot declara că Izzy și Lucas au fost minunați. Mi-a plăcut mai ales că Izzy a pronunțat greșit tămâie și a sfârșit prin a-i oferi pruncului Iisus în dar un Frankenstein[1].

Și am plâns un pic la *Silent Night*. Evident.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Minunata mea fină Izzy, care m-a făcut să zâmbesc și să râd, apoi să mă umplu de mândrie și de teamă că inima mea ar putea ceda, auzind-o cât de frumos cântă.*
2. *Noua mea coafură și rochia mea atrăgătoare, care m-au pus în valoare în momentul în care am dat peste Johnny, care venise să îl vadă pe nepotul său, Oliver.*
3. *Replica mea foarte spirituală, când m-a complimentat că arăt minunat și m-a întrebat ce fac.* †*
4. *Abilitatea mea de a reface în minte conversații și de a le îmbunătăți în favoarea mea.*
5. *Annabel, care, mai târziu, la standul cu vin fiert, a menționat că Johnny s-ar fi dat la ea, și nu invers, dovedindu-mi că nemernicul mi-a făcut o favoare imensă când s-a transformat într-un partener-fantomă. #amavutnorocsascap #numaiestenevoiedeniciodovada.*

---

[1] Joc de cuvinte: *frankincese* – tămâie; Frankenstein – personajul din romanul eponim scris de Mary Shelley (n. red.).

* Desigur, nu mi-a venit nicio replică foarte amuzantă. De fapt, n-am avut niciun fel de replică, spirituală sau de orice alt fel, ci am făcut doar obișnuitul schimb de amabilități, înainte să mă scuz și să mă duc la toaletă. Unde, evident, mi-au năvălit în minte o grămadă de lucruri geniale pe care aș fi putut să i le spun, dar era prea târziu.

† Însă cui îi pasă? Cel mai important lucru este că, în clipa în care l-am văzut, nu am simțit nimic. Poate doar o ușoară iritare. Și mi-am dat seama că purta blugi de damă.

Coșmarul dinaintea Crăciunului[1]

CUNOSCUT ȘI DREPT „CUMPĂRĂTURILE DE CRĂCIUN".

Într-o încercare de a susține afacerile locale, hotărăsc să nu fac cumpărături online; ci să o iau la picior pe High Street. E haos. Magazinele sunt pline de paiete și de cumpărători epuizați și supraîncălzite la vreo mie de grade, așa că mereu trebuie să îmi dau haina jos și să o îmbrac la loc, pe măsură ce intru și ies, încercând să tai *câte ceva* de pe listă.

Totuși, există și unele avantaje. Dacă stai acasă și faci cumpărături online, nu ai parte de tot freamătul festiv, așa-i? Deși, sinceră să fiu, nu dau peste cine știe ce freamăt festiv pe culoarele magazinul universal prin care mă plimb. Dau, în schimb, peste câțiva bărbați care fac niște mutre foarte îngrijorate când vânzătoarea le dă vestea proastă că nu mai sunt la vânzare lumânări parfumate.

Îi înțeleg. Nici mie nu-mi convine, dar soții și iubiții par să primească vestea cu mai mare dificultate, pentru că nu se pricep ce alte cadouri pot cumpăra de Crăciun. La etaj, surprind privirea unui soț care se uită la un set de tigăi și știu că undeva o să existe o soție foarte

---

[1] Trimitere la filmul animat *The Nightmare Before Christmas* (1993), creat și produs de Tim Burton și regizat de Henry Selick (n. red.).

dezamăgită. Nicio femeie, indiferent cât de practică ar fi, nu vrea să se trezească în dimineața de Crăciun cu o tigaie ambalată pe post de cadou. Cred că Liza era cea care spunea mereu că toate cadourile bune încap în cutii mici.

Mă strecor lângă el și îl ghidez spre Le Creuset. Ei bine, dacă tot trebuie să cumpere tigăi, măcar să fie unele scumpe.

În fiecare an încerc să fiu ingenioasă când vine vorba despre cadourile de Crăciun. Spre deosebire de Rich, care oferă vouchere și întotdeauna pare să scape nepedepsit. Poate că mi se pare mie, dar nu pot să nu mă gândesc că voucherele reprezintă ultima soluție. Anul trecut, am dăruit întregii familii teste ADN, ceea ce mi s-a părut o idee foarte bună, până am citit un articol despre oameni care astfel au descoperit mai mult decât ar fi vrut. În loc de „zece procente din Peninsula Iberică", au descoperit mai degrabă ceva de genul „mama a avut o aventură cu poștașul, iar el e tatăl meu adevărat".

M-a cutremurat puțin. „Serios?" a râs fratele meu, arătând spre nasurile noastre, când i-am povestit. „Surioară, nu cred că trebuie să ne facem griji pentru ADN." Fără îndoială, amândoi am moștenit ceea ce în familie este cunoscut ca „nasul Stevens", iar el susține că nu aveam nevoie de un test care s-o dovedească.

Dar a fost nevoie, desigur. Plus faptul că mama are un procent Neanderthal, lucru pe care tata nu o lasă să îl uite. Oricum, anul acesta mi se pare un pic mai dificil. Mama și tata își cumpără tot ce vor, îndată ce își doresc ceva. Mi-am stors creierii să găsesc o idee pentru Freddy, finul meu. Ce naiba le place în ziua de azi băieților de zece ani? În afară de a teroriza bonele, și nu cred că pot găsi una atât de mică încât să încapă într-o cutie de

cadouri. În plus, nu găsesc toate celelalte lucruri de pe lista mea.

Mă întreb dacă vând și vouchere pe-aici...

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Amazon Prime.*
2. *Că sunt singură; măcar am de cumpărat cu un cadou mai puțin.*

Ajunul Crăciunului

AM ÎNCHIRIAT O MAȘINĂ ȘI MERG SPRE PĂRINȚII mei, cu Cricket pe locul din față și cu Arthur în spate. Mi s-a părut mai ușor (și mai ieftin) decât cu trenul. Fredonăm melodiile de Crăciun de la radio, dăm de ambuteiaje și mâncăm prea multe alimente ambalate în plastic, cumpărate de la benzinării. Edward m-ar omorî.

În sfârșit, spre seară, ieșim de pe autostradă și ajungem la zona mea preferată din Lake District. La timp încât să prindem apusul reflectat pe Lacul Windermere și să vedem culorile dealurilor, cât șerpuim pe un drum presărat cu ferigi și cu mușchi. Se anunță ninsoare, dar deocamdată e doar umezeală și frig, cu rotocoale de fum ieșind din coșuri.

Nu mi s-a părut niciodată că e cu adevărat Crăciun în California. La început, mi-a plăcut noutatea experienței. Să petreci Ajunul Crăciunului pe plajă, să stai la soare pe prosop, iar în ziua de Crăciun să mănânci sushi. Dar ineditul s-a evaporat rapid, iar în scurt timp cheltuiam o avere, doar ca să zbor acasă de sărbători.

Ethan a venit cu mine, prima dată. A zis că vrea să fim împreună și că va fi distractiv. Mama s-a agitat mult. Tata l-a dus la pub. Rich l-a luat cu el la un meci. A părut să-i placă, asta când nu tremura și când nu se chinuia să prindă rețeaua 4G (în mijlocul unei zone rurale, sincer, ești norocos dacă ai semnal la telefon)

sau când nu încerca să găsească de cumpărat pe undeva *chai latte* cu soia.

Nu a fost vina lui. Poate că vorbeam aceeași limbă (deși i s-a părut greu să înțeleagă o boabă din ce ziceau localnicii), însă a fost imposibil să îi explic unui american neobișnuita noastră tradiție britanică a pantomimei[1]. Nu am făcut decât să constatăm cât de diferiți eram. Curiozitatea unuia față de celălalt s-a estompat destul de repede.

O, ba nu![2]

În fine, a fost prima și ultima dată când Ethan a venit de Crăciun. De atunci, am sărbătorit separat, el cu familia lui în California, iar eu aici. Cu excepția anului trecut, când am stat singură în apartament, împachetându-mi ultimele lucruri. Dar anul acesta, de Anul Nou, suntem amândoi de această parte a Atlanticului. Restaurantul din Londra are plănuit un eveniment important, iar el ajută la pregătiri. Va ateriza peste câteva zile...

— Cât de încântător! exclamă Cricket, când cotesc.

Casa e decorată cu luminițe care clipesc, iar mama stă deja la geam și ne face cu mâna. Claxonez scurt, în timp ce ne oprim, iar Arthur începe să latre. Apare și

---

[1] În Anglia, în timpul sezonului de iarnă, există tradiția anuală și foarte populară a pantomimei, numită și „panto", complet diferită de mimă. Obiceiul își are rădăcinile în *commedia dell' arte*; sub forma unui musical de comedie, se trece prin cunoscute povești pentru copii și prin musical și vodevil, în vreme ce rolurile sunt jucate, de obicei, de genul opus (n. red.).

[2] Referire la maniera în care, în timpul spectacolului de pantomimă, spectatorii participă, strigând în momente-cheie: *Oh, yes, it is!* („Ba da, este!"), *Oh, no, it isn't!* („Ba nu, nu este!") și *He's behind you*! („E în spatele tău!") (n. red.).

tata, în cârje, și deschide o fereastră; aud televizorul urlând, iar pe mama țipând să nu lase să intre frigul.

E Crăciun! Suntem acasă.

Sunt recunoscătoare pentru:
1. Plăcintele cu carne ale mamei.
2. Baileys.
3. Că de Crăciun nu se socotesc caloriile.

Ziua de Crăciun

ZIUA DE CRĂCIUN O PETRECEM ÎNTR-UN AMESTEC de Baileys și brânză Stilton. Ca de obicei, mama refuză să stea jos și petrece aproape toată ziua în bucătărie, dirijând o orchestră de cratițe fierbând, iar noi, ceilalți, intrăm și ieșim, oferindu-ne ajutorul, în timp ce ne servim cu mai mult Baileys. Tata, pe de altă parte, își petrece mare parte din timp pe canapea, cu piciorul întins pe măsuța de cafea, ridicându-l ca pe Tower Bridge, de câte ori vrea cineva să treacă.

Desigur, Evie este vedeta spectacolului. Are doar câteva săptămâni și a și captat atenția completă a șase adulți. N-am fi bănuit că nu te poți sătura privindu-i degetele micuțe, ori minunându-te de toate expresiile ei faciale – care ne fac pe toți să ne oprim din orice și să ne adunăm în jurul ei, privind-o și exclamând diverse cuvinte de afecțiune–, ori vorbind despre ale cui urechi le-a moștenit, ori de la cine are părul roșcat.

— Trebuie să fie din partea lui Nathalie, zice Rich cu convingere, până când mama scoate o poză cu bunica noastră adolescentă, cu păr lung castaniu-auriu.

— Aia era o perucă, întrerupe tata. Mereu și-a dorit să fi fost blondă.

— Bravo, buni! zâmbește Nathalie și o sărută pe Evie, după ce termină să o hrănească, pasându-i-o apoi lui Rich, ca să îi schimbe scutecul.

Niciodată nu l-am văzut atât de fericit cum e acum, schimbând un scutec murdar. Când o ia conștiincios, fetița vomită puțin peste umărul lui și pe cămașa cea nouă. Rich râde și atât. Îmi place această nouă latură a fratelui meu.

După cum e tradiția în casa noastră, dimineață, facem schimb de cadouri, ne îndopăm cu toată ciocolata cu lichior până la prânz și ne așezăm la cina de Crăciun exact la timp pentru discursul reginei. Anul acesta e un pic de înghesuială în jurul mesei, chiar și cu ea extinsă. Mătușa Verity s-a întors în Spania, dar avem doi oameni în plus: Cricket și Nathalie. Și pe micuța Evie, desigur. Plus Arthur, care stă în picioarele tuturor pe sub masă, dar care refuză să iasă, în caz că vreo bucată de carne de curcan rătăcită ar ajunge pe acolo.

În sfârșit, mama e de acord să stea jos, în timp ce tata taie carnea. Rich ține un toast pentru familiile vechi și noi și o văd pe Cricket cum fuge cu gândul undeva, iar apoi închină și în cinstea lui Monty. În familia noastră nu ținem discursuri emoționale, dar toți suntem conștienți de pierderea lui Cricket. Mama îi dă cartofii copți, iar Cricket îi zâmbește recunoscătoare. Ce poți face pentru cineva care își petrece primul Crăciun fără dragostea vieții ei, dacă nu să îi întinzi cartofii copți?

Mai târziu, după cină, desfacem ciocolata cu portocale și o sun pe Liza pe FaceTime. Ea petrece Crăciunul cu familia, în Austin, Texas, iar Tia e împreună cu ea. Știu că Liza a avut emoții să le-o prezinte pe noua ei iubită, dar temerile i s-au dovedit nefondate.

— Nu pot să le scot din bucătărie, pe ea și pe mama, radiază Liza, iar unchiul Frank e complet îndrăgostit de ea... nu că l-aș învinovăți.

E fantastic să îmi văd prietena atât de relaxată și de fericită! De când ne știm, relațiile ei au fost mereu tensionate și pline de neînțelegeri. Dar cu Tia totul e altfel.

— Nu e nimic de spus, e ușor, zice ea, de câte ori vorbim pe WhatsApp, suntem foarte plictisitoare.

Apoi râde și știu că nu vorbește serios, dar, sincer, cred că acesta este punctul în care foarte mulți dintre noi greșim. Facem eroarea de a crede că o relație care este relaxată este plictisitoare. Că una cu dramă este interesantă. Când, de fapt, este exact invers.

Mama moțăie în fotoliu. Eu umplu mașina de spălat vase. În timp ce le clătesc, mă izbește faptul că nu e niciun Edward prin zonă, să îmi spună unde să pun cuțitele. Pot să le pun cum vreau. Doar că, într-un mod bizar, mă pomenesc că le așez cum mi-a indicat el mereu; îmi dau seama că Edward m-a influențat în multe privințe.

Apoi, tata strigă:

— Uitați-vă afară!

A început să ningă. Fulgi mari și pufoși se rotesc și dansează printre felinare, peste coșuri și deasupra văii.

— Uite, Evie, prima oară când vezi zăpadă! îi șoptește Rich fetiței lui.

Strângându-ne toți la fereastră, mă gândesc că acestea sunt adevăratele momente importante din viață. Momentele mici, spontane, care nu au nevoie de poze sau de *like*-uri; acestea sunt momentele care contează.

Sunt recunoscătoare pentru:

1. *Șosete – nu o să auziți vreodată o persoană tânără să fie recunoscătoare pentru asta, dar eu am ajuns la o vârstă la care nu mai reprezintă un cadou banal; ceea ce demonstrează, dacă mai era nevoie de vreo*

dovadă, că, atunci când îmbătrânești, există mereu și o parte pozitivă. Oricum niciodată nu poți avea prea multe șosete.

2. *Mama, pentru că, sincer, ea ESTE Crăciunul.*
3. *Evie, pe care o luăm toți pe rând în brațe și care se dovedește a avea un mare succes la Cricket, care îmi mărturisește mai târziu că, deși nu și-a dorit niciodată copii, i-ar fi plăcut să fie bunică, „pentru că poți să îi pasezi înapoi părinților".*
4. *Cadoul meu de Crăciun de la Fiona, care ne-a dat mie, lui Michelle și lui Holly tricouri cu „Ratată trecută de patruzeci de ani" inscripționat pe piept.*
5. *Că mințile luminate gândesc la fel. Fiona mi-a trimis o fotografie cu ea purtând cadoul de Crăciun de la mine: un tricou cu inscripția „Dă-l dracu' de avocado!" întinsă peste pieptul ei amplu.*
6. *Familie, care ar trebui redefinită simplu drept „cei pe care îi iubești".*
7. *Că mai sunt 365 de zile de cumpărături până la Crăciun.*

A doua zi de Crăciun

CAM LA FEL CA IERI, DOAR CU MAI MULTĂ BRÂNZĂ Stilton.

Zilele următoare

ÎN ZIUA DE 28, PORNESC ÎNAPOI SPRE LONDRA, CU Cricket și Arthur alături. După magia zăpezii din Lake District, Londra ne pare un pic gri, umedă și cam aglomerată, ca de obicei. Dar e în regulă, avem multe de făcut.

Edward e încă plecat la schi, așa că profit și fac curățenie cum trebuie. Este de necrezut câte lucruri poți aduna într-un an. M-am mutat în acest apartament cu doar câteva geamantane și cu câteva cărți, dar, în ritmul ăsta, o să plec din el cu un camion plin.

Găsesc niște fotografii vechi. Poze pe hârtie, cu mine și Ethan, de la începuturile noastre. Vine mâine. Am stabilit să luăm cina împreună. Gândurile mi-o iau la goană, dar le trag înapoi. Cum spuneam, am de făcut o sumedenie de lucruri aici. An nou, alt început și așa mai departe.

Către: Ethan DeLuca
Subiect: Noi

Dragă Ethan,

M-ai rugat să mă gândesc, așa că m-am gândit. De fapt, sinceră să fiu, nu prea m-am gândit la altceva, de la întâlnirea noastră de acum câteva săptămâni. Când mi-ai mărturisit că încă mă iubești și că vrei să mai încercăm o dată, am crezut că răspunsul meu va fi evident. Pentru foarte mult timp, viitorul nostru împreună a fost tot ce mi-am dorit. Și mi-a fost atât de dor de tine în anul care a trecut, încât au existat momente în care asta era tot ce îmi doream să te aud spunând.

Dar lucrurile s-au schimbat. Eu m-am schimbat și nu pot să fiu din nou cum am fost. Nu mai sunt persoana care eram și nici nu vreau. Mă bucur că, în sfârșit, am reușit să vorbim despre tot – ar fi trebuit să o facem cu multă vreme în urmă –, dar, dacă e să fim amândoi onești, lucrurile nu mergeau bine între noi încă dinainte de a pierde copilul. Incidentul acela a fost doar catalizatorul.

Mi-am luat un răgaz ca să îți scriu, pentru că am vrut să fiu sigură că iau decizia corectă. Dar adevărul este că nu putea exista altă decizie. Nu mă întorc, Ethan. Nu mai e casa mea în California. Viața mea e aici. Dar să nu te îndoiești niciodată că te-am iubit foarte mult și că nu voi uita niciodată momentele bune și nici *puttanesca*. ☺

Îmi pare rău că te las baltă la cină, dar nu prea mai are rost. Cred că amândoi am spus ce era necesar.

Îți doresc numai bine. Ai grijă de tine!

Nell

Apoi, pentru prima dată în viață, nu am recitit ce am scris, înainte să apăs butonul „trimite".

Către: Penelope Stevens
Re: Ofertă pentru apartamentul nr. 2, Princeton Avenue

Dragă doamnă Stevens,

Sunt încântat să vă anunț că oferta dumneavoastră pentru apartamentul nr. 2, de pe Princeton Avenue, a fost acceptată. În prezent, proprietarii sunt plecați, până după Anul Nou, dar am vrut să vă transmit consimțământul lor și asigurările că sunt nerăbdători să înceapă procedura de vânzare. Deși agenția este închisă până pe 2 ianuarie, mi-am dorit să vă dau vestea cea bună înainte de a trimite oficial nota de vânzare, în urma căreia avocatul dumneavoastră să înceapă dosarul.

Toate cele bune și un An Nou foarte fericit!

Marcus Brampton,

Manager de vânzări, Agenția imobiliară Brampton&Proctor

Ajunul revelionului

NU-MI VINE SĂ CRED! CUM AM AJUNS DEJA AICI?

A sosit revelionul și, dacă să ai patruzeci și ceva de ani implică tot felul de provocări, azi mă bucur de unul dintre avantaje. Când eram mai tânără, simțeam mereu o mare presiune să ies la cea mai bună petrecere posibil și să mă distrez cât mai bine. Era un fel de FOMO, dar de o sută de ori mai grav. La vârsta de acum, am JOMO – sunt la fel de fericită dacă stau acasă și văd un film bun, cu o sticlă de vin lângă. Încântată, de fapt.

Însă, de data aceasta, am o invitație la o petrecere!

— Mă rog, nu e o petrecere propriu-zisă, îi explic lui Cricket, în timp ce examinăm cu atenție raftul cu brânzeturi de la magazinul local de delicatese. Prietenii mei Max și Michelle gătesc curry și ne-au invitat pe toți.

— Sună perfect.

Se oprește, privind la o brânză brie maturată.

— Crezi că pot să gust un pic? se interesează ea.

— Are 75% grăsime și este din Valea Loarei, îi explică vânzătoarea, oferindu-i o feliuță.

— Minunat! se extaziază Cricket. Aș dori una, te rog.

— Deci, cine e femeia asta la care ești invitată diseară?

În drum spre magazinul cu delicatese, Cricket mi-a relatat despre cina festivă de Anul Nou la care a fost invitată și despre cum „toți ceilalți vor duce câte ceva

dulce, dar eu mă gândesc că o brânză maturată bună spune multe despre o persoană".

— E vecina mea de la etaj. O văduvă, ca mine.

— Foarte bine, mă rog, știi ce vreau să zic, adaug repede, dar ea râde.

— Se pare că suntem multe, aprobă ea. Îmi dați, vă rog, și din jeleul acela delicios de gutui? îi zice vânzătoarei.

— Cine mai merge?

— Nu sunt sigură. Cred că a invitat câțiva prieteni. E un pic mai tânără ca mine.

Întinde cardul de credit.

— A pomenit că invită și un bărbat care și-a pierdut soția anul trecut. Crede că o să avem multe în comun. A fost actor.

Facem un schimb de priviri.

— Nu sunt interesată. Sunt fericită singură.

— Nu se știe niciodată.

— Nu vreau să văd vreun moș în chiloți! se strâmbă ea.

Vânzătoarea îi întinde punga cu alimentele cumpărate și bonul.

— Excelent, mulțumesc.

— Monty era un moș în chiloți, remarc eu, în timp ce părăsim magazinul.

— Adevărat, aprobă ea, apoi zâmbește. Dar era moșul meu.

L-am invitat și pe Edward în seara asta. Tocmai s-a întors de la schi azi după-amiază și nu avea nimic planificat.

— Aveam de gând să stau acasă, cu niște curry, mi-a mărturisit el, fără să o pomenească pe tipa cu care ieșise în ultima vreme.

— Perfect, exact asta o să facem, l-am asigurat, iar el s-a dus la duș.

Îl luăm și pe Arthur cu noi. Nu putem să îl lăsăm acasă, din cauza artificiilor, plus că n-ar fi sărbătoare fără el. Michelle a promis că va încuia pisica în dormitor.

— Va fi distractiv, ciripește Michelle, când o anunț. Și înseamnă că, în sfârșit, o să-ți cunoaștem toți misteriosul proprietar!

— Nici nu mă simt tensionat, rostește Edward, când batem la ușă.

El a pregătit măslinele lui umplute. Pare neobișnuit de timid.

— Absolut deloc, îi zâmbesc, tocmai când apare în ușa deschisă Max, care poartă o pălărie de *chef* și șorț.

— Bună! Intrați, intrați, să nu înghețați! ne îndeamnă el. Că destul înghețați acasă, nu? zice el, râzând, și îi face cu ochiul lui Edward, în timp ce eu regret profund că i-am povestit despre bătălia termostatului.

Restul trupei a sosit deja. Fiona și David și-au lăsat copiii cu bona, iar Holly și Adam au găsit pe cineva care să stea cu fiica lor.

— Avem și noi o seară în oraș, mă informează ea, în timp ce o îmbrățișez. Consilierul spune că e important să ne amintim ce ne plăcea să facem la început.

— Și funcționează?

Se uită spre Adam. El e cu Freddy, care îi arată ceva pe telefon.

— Cred că da, rostește, privindu-și soțul cu o expresie de afecțiune. Nu mai simt că vreau să-l omor.

— Nell, ce vești bune!

Suntem întrerupte de Max, care vine să ne umple paharele, înainte să se întoarcă la aragaz, unde bolborosesc două vase cu ceva delicios.

— În legătură cu apartamentul... mi-a povestit Michelle. Bravo!

— Mulțumesc, îi zâmbesc eu.

— Cum e să îți pierzi locatarul? întreabă David, uitându-se la Edward, care pare cufundat într-o conversație cu Michelle, despre niște scutece noi, prietenoase cu mediul.

Îi spusesem mai devreme despre aprobarea ofertei; se arătase foarte bucuros pentru mine.

— Ei bine, nu o să-mi fie dor de facturile la încălzire, aruncă el, zâmbind ironic spre mine, iar eu surâd.

— Ce-ar fi ca toți bărbații să locuiască împreună? propune Fiona, întorcându-se de la toaletă. La fel face și David. Să-i lăsăm să tremure împreună.

— Doar pentru că tu ai bufeuri, draga mea, nu înseamnă că toți trebuie să avem, zice David, iar Fiona îl lovește afectuos.

— Pariez că o să-ți fie dor de ea, zice Fiona direct.

— Da, aprobă el. Și lui Arthur.

— Apartamentul e doar la o stație de autobuz, zic eu repede. Tot putem ieși la plimbare și pot să am grijă de el, când ești la lucru.

— Cred că eu și Adam trebuie să prindem niște ponturi de la voi, rânjește Holly, iar Adam ridică privirea.

— Nu știu ce să zic, nu ne descurcăm chiar atât de rău, nu?

Îi privesc, în timp ce își zâmbesc.

— Ei bine, eu cred că e genial, zice Michelle. Sper să dai o petrecere de casă nouă și să ne inviți pe toți!

— Nu cred că încăpeți toți.

— Ai fi uimită! Cine ar fi crezut că noi șase o să încăpem în casa asta mică? remarcă ea.

— Casă mică, dar inimă mare! strigă Max, fluturând o lingură din lemn tocmai scoasă din oala cu *dal*[1]. Deși, dacă o să obțin jobul ăsta nou pentru care am programat încă un interviu, s-ar putea să avem o casă mai puțin mică.

— Câte interviuri ai avut? întreabă David.

— Șase. Mai am unul.

— Eu m-am logodit după mai puține întâlniri, constată Edward, apoi se încruntă. Totuși, poate că nu a fost cel mai bun lucru, având în vedere că acum sunt divorțat.

— Și, ieși cu cineva? întreabă Fiona, întrezărind o oportunitate să intervină.

Aha. Mă uit la ea, dar refuză ferm să stabilească vreun contact vizual cu mine. Când am sosit împreună cu Edward, mi-a aruncat o *anume* privire, iar când m-a prins singură m-a întrebat de ce nu i-am povestit niciodată cât de bine arată gazda mea.

— Nu, răspunde Edward, scuturând din cap.

Simt un val de surpriză. *Nu?* Fiona mă privește. Face ochii mari, într-un fel în care ea mereu crede că e subtil și că nu remarcă nimeni, dar, desigur, toată lumea observă, întotdeauna.

— Parcă Nell a pomenit la un moment dat că aveai o întâlnire... sau așa ceva.

Brusc, devin foarte ocupată să îl ajut pe Max în bucătărie cu orezul.

---

[1] Mâncare caracteristică Indiei și celorlalte țări din Asia de Sud, gătită din legume decorticate, cel mai des linte, mazăre sau fasole (n. red.).

— Am ieșit cu niște prieteni, zâmbește el. Au încercat să mă cupleze...

Îmi dau seama că încearcă să scape, dar Fiona nu se lasă păgubașă atât de ușor.

— Și ce s-a întâmplat?

Boluri. Ne trebuie boluri.

— Era drăguță, dar nu pentru mine... sau eu nu eram pentru ea, cred.

Deci, așa. Nu e nicio tipă.

— Nu știu, pari o partidă bună...

— Mâncarea e gata! anunț eu tare. Cine vrea pâine indiană?

Mâncarea indiană e fantastică. Max e un adevărat *chef*; avem *chana masala*[1], un delicios *dal* picant și *tikka masala*[2] de pui, pentru cei care consumă carne. Plus tot felul de sosuri delicioase, *lime* murat și *raita*[3], în care ne înmuiem pâinea rămasă, chiar dacă simțim că suntem ghiftuiți.

După aceea, strângem într-o parte mesele, iar Max pune playlistul lui de revelion și dansăm pe Prince și ne mirăm pentru a mia oară cum e posibil ca un artist atât de talentat ca el să fi murit. Spunem la fel despre David Bowie, despre Tom Petty și despre George Michael, iar

---

[1] Fel de mâncare tradițional indian, cunoscut și sub denumirile de *channay*, *chole masala*, *chole* sau *chholay*, bazat pe diverse sortimente de năut condimentat (n. red.).

[2] Mâncare cel mai probabil de proveniență indiană, deși originea îi este disputată, gătită cu bucăți de carne, cel mai des de pui, marinate și îmbibate într-un sos de curry (n. red.).

[3] *Riti raita* este un fel tradițional indian de mâncare preparat din iaurt, condimente și fructe sau legume crude ori gătite, cel mai apropiat echivalent european al lui fiind sosul (n. red.).

copiii ne întreabă despre cine vorbim și ne privesc de parcă am fi niște bătrâni scrântiți. Și presupun că suntem. Bătrâni scrântiți.

Apoi, ne înghesuim în sufragerie, unde pornim televizorul și ne uităm la *Jools' Annual Hootenanny*[1], așteptând artificiile proiectate deasupra Palatului Westminster. Am început acum numărătoarea inversă: douăzeci, nouăsprezece, optsprezece...

Însă Adam a dat drumul numărătorii noastre prea târziu, așa că, de fapt, suntem la: trei, doi, unu!

Ne sărutăm cu toții, ne îmbrățișăm și ne urăm să avem un nou an fericit. Vedem la televizor cum artificiile explodează peste Big Ben. Adam are brațul în jurul lui Holly. Fiona se prăbușește cu David pe canapea și își varsă băutura din pahar, în vreme ce Max dispare în bucătărie să aducă un prosop și să pună la încălzit un biberon, cât Michelle își mai toarnă niște tequila.

Iar Edward mă sărută și mă întreb de ce i-a luat atât de mult timp.

---

[1] Emisiune britanică foarte populară de divertisment muzical, realizată și prezentată de Jools Holland, care se difuzează anual pe postul BBC Two, din seara de 31 decembrie până la primele orele ale zilei de 1 ianuarie; în cadrul ei se practică și numărătoarea secundelor rămase din an (n. red.).

Ziua de Anul Nou

La primele ore

NU ȘTIU SIGUR LA CE ORĂ PLECĂM, DAR NICI MĂCAR nu încercăm să găsim un taxi. În schimb, mergem pe jos de-a lungul râului, cu Arthur alături, simțindu-ne amândoi încă beți și ametiți, iar după o vreme rămânem tăcuți și Edward mă ia de mână. De parcă e cel mai firesc lucru din lume. Continuăm să mergem așa, însoțiți doar de sunetul pașilor noștri pe alee și de al apei lovindu-se de mal.

E ceva rar să te simți confortabil în timp ce taci alături de cineva. Senzația m-a făcut să mă gândesc la tata. L-am sunat mai devreme, să le urez lui și mamei să aibă un nou an fericit. A existat un moment când m-am temut că n-o să mai pot face asta vreodată. În noaptea aceea când am izbucnit în plâns, la capela din spital, credeam că îl voi pierde. Nu o să uit niciodată. Căzusem într-o nefericire atât de profundă și de întunecată, dar apoi parcă o lumină s-a aprins peste viața mea. Și așa a rămas, aprinsă, ca să pună în evidență ce este important: dragostea adevărată, sinceră, care te împinge să faci orice pentru acea persoană. Și pe care nu vrei să o lași să plece de lângă tine niciodată.

Asta e. Nimic altceva nu contează.

Când l-am zărit pe Edward în parcare, în acea dimineață, parcă cineva a apăsat pe un buton. Ceva s-a schimbat dintr-odată.

Sau eu m-am schimbat?

Pentru că, în loc să îl văd pe Edward, am văzut un bărbat bun, minunat, altruist, superb. Mi-am dat seama atunci că nu mai vreau să stau vreodată fără el. Și mi-am mai dat seama că tocmai atunci când crezi că ai înțeles totul, nici măcar nu ești pe aproape, de fapt.

S-au întâmplat atât de multe în ultimele douăsprezece luni. Am învățat foarte multe, și nu doar că e în regulă să nu ai răspunsuri. Am găsit prietenie și bucurie, în cele mai neașteptate locuri. Am descoperit o tărie pe care nici nu știam că o am și un simț al umorului care știu că nu mă va părăsi niciodată. Mi-am dat seama că nu sunt singura care încă nu are habar ce face cu viața ei. Dar, știți ce? Nici alții nu știu.

Și m-am îndrăgostit.

Dar nu doar atunci, în parcare... m-am îndrăgostit de viața mea. Nu de cea pe care mi-o imaginasem sau pe care mi-o planificasem, ci de cea care fusese mereu acolo, așteptându-mă, până când m-am arătat suficient de curajoasă să o accept. Viața mea haotică, plină de defecte. De o imperfecțiune perfectă.

— Edward, ții minte când am zis că mereu ar trebui să fim sinceri unul cu altul...

Mă opresc din mers și dau drumul mâinii lui. Ne întoarcem cu fața unul la altul.

— Știam eu. Urăști măslinele mele umplute.

— Nu..., dau să protestez, apoi izbucnesc în râs. Ei bine, au fost cam nasoale! Adică, îmi plac măslinele, dar... cu *unt de arahide*?

— Sunt o specialitate.

— A cui? întreb și începe și el să râdă.

— Așa, dacă nu e vorba despre măsline...

Ridică o sprânceană și nu știu dacă e de la aerul rece al nopții sau de la ce sunt pe cale să spun, dar, brusc, simt că m-am trezit. Îmi înfig unghiile în palme, iar pieptul parcă e pe cale să îmi ia foc de la tot ce am ținut în mine în ultimele câteva săptămâni.

— Cred că te iubesc.

Gata. Am rostit-o. Mi-am dat seama că dragostea adevărată și sinceră este cea mai romantică din lume.

Edward se uită la mine, cu o expresie indescifrabilă. Aștept reacția lui. Doamne, a cui a fost ideea asta stupidă să ne zicem adevărul?

— Ce noroc, pentru că eu cred că te-am iubit din clipa în care ai pășit în bucătăria mea!

Șoc. Ușurare. Încântare. Apoi revoltă.

— Și de ce nu ai fost sincer cu mine?! strig eu indignată.

— Păi, ar fi fost un pic ciudat, nu crezi? Nu cred că ai fi vrut să închiriezi camera, dacă ți-aș fi mărturisit.

— Adevărat.

Zâmbesc.

— Deci...

— Deci...

Privirile ni se întâlnesc.

— Ce se va întâmpla acum? întreabă el încet.

În povești, se vorbește mereu despre finalul fericit, dar cred că ar trebui numit începutul fericit. Cine vrea să vorbească despre finaluri, când în fața ta se întinde un nou an? Unul plin cu infinite posibilități, cu oportunități minunate, cu decizii care trebuie luate, cu îndoieli pe care, cu siguranță, le vei avea și cu multă dragoste care trebuie explorată.

Și cu o femeie trecută de patruzeci de ani, care încă improvizează din mers.

— Nu știu, recunosc eu, iar el zâmbește și mă trage mai aproape.

Apoi mă sărută din nou, de data asta, mult mai intens.

Lista recunoștinței pentru anul acesta (revizuită)

Sunt recunoscătoare pentru:

1. ~~*Soțul meu iubitor, care îmi spune zilnic cât de mult mă iubește, îmi dăruiește flori proaspete și mă bucură cu partide uluitoare de sex.*~~
   Prietenii mei dragi. Pentru că pot să-mi cumpăr singură flori. Pentru sexul grozav cu Edward, când nu suntem frânți și când termostatul este setat la 20 de grade.

2. ~~*Clipele de tandrețe cu mica noastră minune, care le-a arătat bunicilor mândri că mami nu este o ratată de patruzeci și ceva de ani, pentru care timpul expirase.*~~
   Clipele de tandrețe cu nepoata mea, care i-a dovedit mândrei mătuși Nell că pierderile fac parte din viață, că dragostea e infinită și că nimeni nu știe ce se va întâmpla în viitor, dar că, dincolo de toate, va fi bine.

3. ~~*Cariera de un succes răsunător, care îmi oferă atât satisfacție, cât și un salariu cu șase zerouri – pe care îl voi cheltui pe haine frumoase, pe care le văd în reviste, în loc să petrec ore în șir căutând versiuni mai ieftine pe eBay.*~~

Toți ascultătorii minunați ai podcastului meu, pentru piesa lui Monty, care va avea premiera în West End vara asta, pentru ajutorul pe care îl dau la bibliotecile în memoria lui Monty, pe care le înființează Cricket, și pentru noua mea rubrică din ziar. Nu reprezintă chiar ceea ce aș fi numit o carieră răsunătoare, ci sunt bucăți din diverse lucruri care îmi plac și care mă împlinesc, iar adunate, îmi plătesc ipoteca și îmi permit să continui să caut haine pe eBay, pentru că, sincer, cine ar vrea să dea atâția bani pe hainele de designer?

4. ~~*O casă demnă de Pinterest, în care să dau o grămadă de petreceri frumoase, la care să vină toți prietenii mei, care, uimiți de flerul meu pentru design interior, îmi vor lăuda mesele delicioase cu mâncăruri hrănitoare și mă vor tachina numindu-mă Zeița Domestică.*~~

   Micul meu apartament, în care intenționez să-mi înghesui toți prietenii, la o petrecere de casă nouă, când, în sfârșit, o să primesc cheile, iar ei o să se minuneze de mobila mea cumpărată de la magazinele second-hand și de la IKEA, în timp ce o să mănânce de pe genunchi mâncarea comandată, pentru că nu voi fi niciodată o zeiță domestică, motiv pentru care Dumnezeu ne-a dat Deliveroo.

5. ~~*Aceste sentimente de siguranță și de calm, care vin din practicarea posturilor de yoga îmbrăcată în noile mele echipamente Lululemon și din faptul că știu că, în sfârșit, sunt în punctul în care îmi doream să fiu și că nu voi muri singură, încălțată în pantofi ieftini.*~~

Aceste sentimente de putere și de calm care vin din conștientizarea faptului că nu ai habar ce naiba faci, dar și din certitudinea că niciodată nu e prea târziu să o iei de la capăt! Pentru că, abia atunci când ești gata să renunți la viața pe care credeai că o vei trăi, poți, în sfârșit, să ai viața care ți-a fost sortită. †*

---

* Și care nu implică yoga.

† Dar îl implică pe Edward, care mi-a spus să nu îmi mai fac griji în legătură cu pantofii mei ieftini, pentru că pot să împrumut oricând cizmele lui din cauciuc.

Necrologul unei ratate trecute de 40 de ani

Nell Stevens, care a dus o bătălie lungă și curajoasă cu sentimentul că este o ratată de patruzeci și ceva de ani, a murit. Întotdeauna brutal de onestă, Stevens, iubitoare de gin tonic și de pufuleți cu cașcaval, a fost o femeie care nicio clipă n-a știut ce naiba făcea cu viața ei sau cum ajunsese în situația în care se afla.

Tânără fiind, viața i s-a părut plină de posibilități. După ce a absolvit Manchester University, cu diplomă în literatură engleză, Stevens și-a găsit un job la o editură renumită, unde a fost promovată rapid ca editor senior responsabil de achiziții, la departamentul de cărți pentru copii, un post care a propulsat-o până la New York.

Deși viața ei profesională era de succes, dragostea părea s-o ocolească, până când o întâlnire neașteptată cu renumitul *chef* Ethan DeLuca, în vreme ce ea gonea panicată prin ultimii ani înainte de a împlini patruzeci, a dus la o logodnă și la o ulterioară mutare în California. Un final fericit părea garantat. Dar, din păcate, o afacere falimentară, o uriașă descoperire de cont și o logodnă ruptă au dat totul peste cap, iar Stevens s-a întors în Marea Britanie, unde incapacitatea de a obține un împrumut, de a face yoga și de a găsi vreo plăcere în a-și pune ordine în viața haotică au făcut-o să închirieze o cameră, să poarte mâneci și să plângă cu fața îngropată în iPhone.

Într-o zi, a fost auzită spunând că viața ei poate fi rezumată la trei

cuvinte: mănâncă, butonează, plângi[1].

Necăsătorită, fără copii și fără să fi avut inspirația să cumpere și ea o casă în anii 1990, în mare parte din timp Nell Stevens a lăsat impresia că se împleticea prin viață. Spre deosebire de toate prietenele ei măritate și cu copii, ea a trecut prin diverse relații și printr-o serie de întâlniri online oribile, care i-au oferit din plin material pentru podcastul ei, dar care i-au și întărit senzația de eșec.

Totuși, această femeie trecută de patruzeci de ani a avut atât tăria de caracter, cât și abilitatea de a râde în fața oricăror greutăți, iar în ultimul ei an de viață și-a făcut prieteni noi și a găsit căi nebănuite către neașteptate bucurii. Senzația că lucrurile nu funcționau așa cum plănuise, că timpul expira, că trăia o viață care nu semăna cu cele ale prietenelor ei (sau cu cele prezentate pe rețelele de socializare) și că s-a pomenit cu un corp care nu mai aducea cu cel pe care îl avusese la douăzeci de ani au determinat-o să pornească un podcast numit *Confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani,* care a devenit un uriaș succes.

Mai mult, recenta punere în scenă a premiatei piese a lui Monty Williamson, pe care ea a editat-o, și succesul proiectului intitulat „Minibibliotecile lui Monty", a cărui cofondatoare este, au făcut ca această ratată de patruzeci și ceva de ani să nici nu fie deloc o ratată. De fapt, în timp ce se bucura de plăcerea de a deveni proprietara unei locuințe și de a alege pernuțe asimetrice pentru noul ei apartament, a găsit și ceea ce o ocolise atâta vreme: adevărata dragoste, alături de Edward Lewis, proprietarul unei companii de succes din domeniul software-ului ecologic, care a descris-o pe Nell ca pe „o lumină strălucitoare, la propriu, pentru că mereu lasă luminile aprinse".

---

[1] Trimitere la *Mănâncă, roagă-te, iubește*, roman bestseller de Elizabeth Gilbert, ecranizat în 2010 (n. red.).

Totuși, în ciuda luptei de un an de a-și schimba traiectoria, cauza decesului acestei ratate de patruzeci și ceva de ani nu a fost eșecul, ci faptul că s-a îndrăgostit de viața ei. O viață pe care, a explicat ea pe patul de moarte, a descoperit-o abia când a fost suficient de curajoasă să o accepte.

În timp ce această nouă viață a ei era descrisă ca fiind de succes în revistele unde Nell Stevens dădea interviuri, ea era tot haotică, imperfectă și complicată. În cele mai recente episoade din podcastul ei, Stevens avertiza că, fără îndoială, vor mai exista suficiente momente când va avea impresia că o dă în bară, când Frica o va copleși sau când se va uita în oglindă și își va zice *ducă-se*; pentru că asta înseamnă viața.

După cum spunea draga ei prietenă Cricket, care a vizitat-o înainte de a-și da ultima suflare: „Ratata trecută de patruzeci de ani e moartă. Trăiască ratata trecută de patruzeci de ani!"

Nell Stevens i-a lăsat în urmă pe mândrii ei părinți Carol și Philip, pe enervantul frate mai tânăr Richard și pe minunata nepoată Evie. Tuturor le lasă moștenire simțul ei sarcastic la adresa acestui lucru nebunesc numit viață.*

* Erată: Abia după ce necrologul plecase deja spre tipar, ni s-a confirmat că această ratată trecută de patruzeci de ani nu a decedat, așa cum s-a presupus inițial, ci își trăiește cea mai bună parte a vieții ei de ratată trecută de patruzeci de ani. Cele mai sincere scuze tuturor celor implicați.

Mulțumiri

IMENSE MULȚUMIRI CU ADEVĂRAT FABULOASEI ȘI talentatei Trisha Jackson, editorul meu, și incredibilei echipe de la Pan Macmillan. Încă de la început, ei au înțeles-o pe Nell și le-a plăcut povestea ei. Sunt foarte recunoscătoare pentru entuziasmul și efortul tuturor. Sunt în al nouălea cer, pentru că am găsit o casă atât de minunată pentru cartea mea!

E nevoie de un mare efort colectiv pentru a publica o carte, de aceea vreau să le adresez mulțumiri speciale următorilor: Sara Lloyd, Stuart Dwyer, Hannah Corbett, Leanne Williams, Sarah Arratoon, Natalie Young. Din echipa drepturilor de autor, le mulțumesc lui Jon Mitchell, Annei Alexander și Emmei Winter. Multe mulțumiri și lui Jayne Osborne, pentru ajutorul ei neprețuit, și lui Mel Four, pentru crearea unei coperte geniale.

Ca întotdeauna, mulțumiri din inimă se îndreaptă către agentul meu, Stephanie Cabot. Nu pot să cred că au trecut douăzeci de ani de când am intrat prima dată în biroul ei și îi sunt recunoscătoare pentru loialitate, încurajări și înțelepciune. Le mulțumesc de asemenea lui Ellen Goodson Coughtry, Will Roberts și tuturor celor de la The Gernert Agency, din New Yok.

Mulțumiri speciale prietenei și scriitoarei Chris Manby, pentru neobositele încurajări, când am avut nevoie de ele cel mai mult.

Îi mulțumesc și lui Elizabeth Gilbert, pentru că mi-a dat voie să îi folosesc minunatele cuvinte, ca motto[1] pentru acest roman.

Este o muncă ciudată să fii scriitor și să creezi personaje și povești din imaginație, îndrăznind să speri că le vor plăcea și altor oameni. Tuturor cititorilor mei din întreaga lume: aș vrea să îi mulțumesc fiecăruia dintre voi. Grație vouă pot să fac ceea ce am visat mereu. Habar n-aveți cât de fericită sunt să primesc minunatele voastre mesaje!

În cele din urmă, scumpului meu AC, pentru neîncetata dragoste și susținere pe care mi le arată și pentru că mereu crede în mine; mamei și surorii mele, care mă încurajează și mă inspiră în fiecare zi; tatei, a cărui poză stă pe biroul meu, dându-mi încredere, și restului familiei mele: vă mulțumesc din adâncul sufletului. N-aș fi putut face nimic din toate acestea fără voi.

Sunt recunoscătoare și pentru:

1. *Soba mea cu lemne și pentru whisky, întrucât m-au ajutat să trec de o iarnă pe care am petrecut-o încovoiată, scriind.*
2. *Elton, pentru că nu mai rontăie pernele și pentru că este cel mai bun companion canin pe care îl poate avea un scriitor.*
3. *Tot.*

---

[1] Fragment din textul *Wisdom & Age & Women*, din data de 22 iunie 2014, disponibil la adresa: www.elizabethgilbert.com.

Cuprins

IANUARIE
#cenaibafaccuviatamea 11
FEBRUARIE
#pauzadelareteleledesocializare 61
MARTIE
#iepuraspascalsexy 103
APRILIE
#cineeștepacalitulaici? 147
MAI
#SOSSOSSOS 197
IUNIE
#directlasubiect 235
IULIE
#throwbackupthursday 281
AUGUST
#trupuridemnedecostumedebaiesicopii 321
SEPTEMBRIE
#jomo 367
OCTOMBRIE
#peoplearestrange 405
NOIEMBRIE
#ochestiunedeviatasidemoarte 455
DECEMBRIE
#uneorifireleseincalcescsinumareferdoarla-
instalatiadebrad 495

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 35

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Foto © Rhian Ap Gruffydd

ALEXANDRA POTTER

a visat din copilărie să devină scriitoare. După ce a absolvit Liverpool University cu o diplomă în literatură engleză, a lucrat la numeroase reviste, printre care și *Vogue*, ediția din Australia.

Primul roman, *What's New, Pussycat?*, l-a publicat în 2000. De atunci au urmat alte douăsprezece cărți, inclusiv *Me and Mr. Darcy*, volum pentru care a câștigat Best New Fiction Award la Jane Austen Regency World Awards, și *Love From Paris*, roman nominalizat la The Romantic Comedy Novel Award.

Puteți citi mai multe despre autoare și despre cărțile ei aici:
www.alexandrapotter.com

Cover Images © Getty Images

RECOMANDARE DE LECTURĂ PENTRU ORICINE S-A ÎNGRIJORAT VREODATĂ CĂ VIAȚA SA O IA RAZNA.

„Alexandra Potter a găsit formula câștigătoare pentru romanele ei; sunt amuzante, scrise cu inteligență și într-un ritm alert."

The Times

„Am adorat cartea asta! Este foarte nostimă, dar și dureros de adevărată. *Confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani* reprezintă o lectură plăcută și liniștitoare pentru orice persoană – de patruzeci, de paisprezece sau de optzeci și patru de ani – care simte că viața nu a urmat calea pe care și-o dorea."

Chris Manby, autoarea romanului *Căsătorie din interes*

„O poveste plină de haz și de personalitate, care se învârte în jurul unei protagoniste inteligente și ireverențioase."

Mike Gayle,
autorul romanelor *My Legendary Girlfriend* și *Turning Thirty*

„M-a făcut să râd, să plâng și să o încurajez pe eroină – am adorat-o!"

Hermione Lee, critic literar,
profesor de literatură engleză la University of Oxford

TRADUSE ÎN PESTE DOUĂZECI ȘI CINCI DE LIMBI, ROMANELE ALEXANDREI POTTER AU AJUNS ÎN TOPURI ȘI S-AU VÂNDUT ÎN MAI BINE DE UN MILION DE EXEMPLARE ÎN ÎNTREAGA LUME.

LEDA BAZAAR

ISBN: 978-606-793-947-7

9 786067 939477

www.edituracorint.ro

Recomandată de:

Avantaje